

ဝိဇ္ဇာ ဓမ္မံ သိတံ
ဥပဏိပါတေတံ

အိမ်နီးချင်း

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

မာတိကာ

လောကီစီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်ဖို့

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေး

ကုမ္ပဏီတိုင်းရင်းဆေး

၉

နေဂျူလိုင်ဝမ်း

ဝမ်းချုပ်နှင့်ဝမ်းကိုက်ပျောက်စေသော

၅၅

မေတ္တာဓာတ်အိတ်အကျိုး

တိုင်းရင်းဆေးနည်း

တိုင်းအေး(ကြို့ပင်ကောက်) ရွက်စိမ်းနှင့်တိုက်ဖောင်

၁၉

လူထူးလူဆန်းကြီး

မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း

မာလာ

ဦးဝင်းဦးနှင့်တိုက်ကုအေး(ရှင်အေး)

၅၉

ကပ်မြတ်သူ

ကုသိုလ်ကံနှင့်အခွင့်အရေး

၁၆

ဖြစ်ရပ်မှန်

ဖြစ်မြဲအတိုင်း

လူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း) အတုံအကုသိုလ်လေး

၆၇

မူလသုံး

နိယာဓရား

၂၇

သည့်ဒိဝိမင်္ဂကြောင့်

သမာဓိရအောင်

စိန်စိန်အေး

အထုံ

၇၅

ကုသိုလ်ဦးပျောက်

စိန်စိန်အေး

၃၀

အမှတ်ရသွားလို့

မှတ်သားအောင်လိမ့်မည်

လူထွန်းငွေ(စက်စံ)

ဘဝပြန်မှအမျှအတန်းရလိုသူ

၈၅

စွဲမြဲစွာရွတ်ဆို

အပဋိသောကြောင့်

မင်းအိ

တိုးတက်အောင်ကြောင်း အသိသင်ယူရင်း

၃၄

အေးဆင်း(ကျိုင်းတုံ)

ဘိလူးပတက

၉၀

တကယ့်ကိုယ်တွေ့

ဂန္ထီရဆန်သော

အနိန္ဒာ

အရှင်ဥပုတ္တ

၃၇

မောင်လေးကေ(ဘီးလင်း)

ဝတ္ထုကြေးပြားအရိုင်း

၉၆

သတ္တိရှိပြီး(ပြု)

သျှိုလုံးလုံးလွယ်အင်း

၄၄

ရွှေပြည်ဟ(ကသာ)

အချိန်အခါကျပြီဆိုရင်

ပွဲစိမ်းသက်သေတည်

၉၉

အာရောဂျ်ပရစ်လောဘ်

သောတာ

အောင်ဆန်းလင်း(ဘိအေ)

မင်းချွန်ကော့မည်ဆိုလျှင်

၄၇

မင်းသက်ပိုင်

ဟံသာဝတီ အပတ်စဉ်ကုန်းက

၁၀၃

သင့်ကျန်းမာရေး

အိတ်စာလွယ်သွေး(ဆေး-၂) မကွေးစက်နိုင်တဲ့နာတာရှည်ဝေပျား နှလုံး

၅၂

မာတိကာ

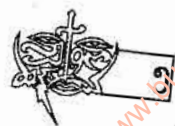
၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်			ဘဝကန္တာရထဲက မာသယများအကြောင်းများ		
ကုမ္ပဏီသယမဟိန္ဒီစေ	ဘာကိုဆောင်လိုရှောင်မလဲ	၁၉၇	ခွန်သက်တင်ဆန်း	ထောဝတ်ဆီး	၁၇၇
ဗေဒသုတေသီသရာဇ်				ဗဟုသုတရစစ်မို့	
	ပြည်တွင်းကိုယ်တွေ့ပရ		ဆရာဝင်း(သင်္ကန်း)	ငြိမ်သောဆွဲကန်ဆောင်ကန်စက်	၁၈၁
မိုးပြုစော်	တောက်ဆိတ်သံကြီး	၁၁၅			
	ပြည်ပ ပရလောက		မောင်နှင်းဆွေ	ဝင်တိုင်နှင့် ပြင်ပကန်စက်	၁၈၆
ဦးညာက(ကန်တော်တွင်း)	ချစ်မိမိညာဉ်	၁၂၇		ဗုဒ္ဓဘာသာ၏အခြေခံပါ	
	ပြည်တွင်းပရ		မနောဖြူ(လွန်း)	သီလေချစ်လို့	၁၉၆
ကင်တူး(လေယာဉ်တံ)	သရဲအစားခံရသောအားတွဲ	၁၃၂		လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည် စ/ဆုံး	
	ရာဇဝတ်ဘေးပြေးလွတ်ပါ			စုဆန်းသောအားတွဲ	၂၀၅
မင်းခန့်ကျော်	ဝါးခတ်တဲ့တောင်	၁၃၉		နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးအက်ဝင်	
	ပညာရှိဆိုသည်မှာ			အောင်ရန်မြင့်(ကချင်ပြ)	၂၁၉
သုဂိုယ	အလျှောက်တောင်မှ နာဆင်ချာသည်	၁၄၆			
	ဘုရားဖူးဆောင်းပါး			သိကြာပါစေ	
ချစ်ဆန်းသစ်	အပါယ်ကျေးဇူးဌာန	၁၅၀		ကျေးဇူးအကြောင်း	၂၁၅
	မြေပြတ်ဟောစဉ်မဟည် (၆)			ကယားပြည်နယ် လှိုင်တော်မြို့(သို့)	၂၁၉
	နက္ခတ်(၁၂)သွယ် ဇပြီလအတွက်			ကနုရဝတီမြို့ပွဲ ငွေတောင်ပြည်ခရီးသွား	
နတ်မျက်စိသရာအောင်စိုး	ဟောစာတမ်း	၁၆၆		လူမိုက်တို့သွားရာလမ်း	
(B.Sc)					
	တကယ်လေ့လာကြည့်ပါ			သေစေလို့မို့	၂၃၆
နတ်မျက်စိသရာအောင်စိုး	သင့်ဘာနဲ့ပါစိန်၊ ဘဝတရား	၁၇၃		မြန်မာနိုင်ငံယောက်လှမ်းနေရသူအကြောင်း	၂၆၁

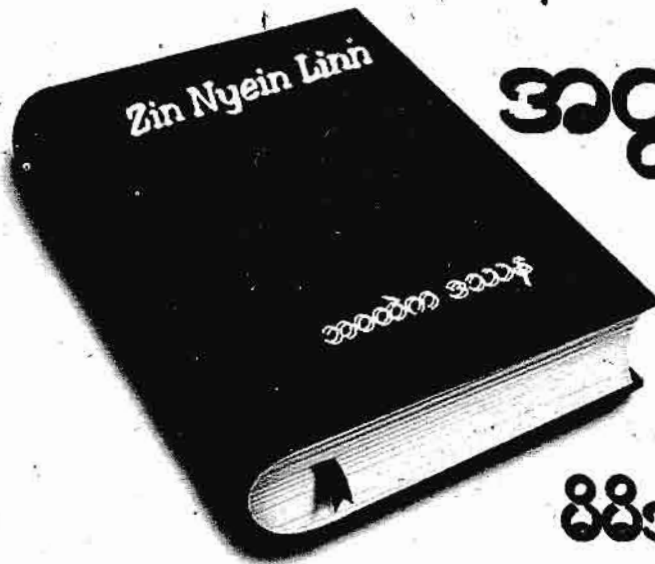
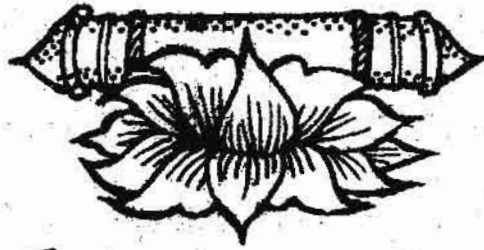

သိတတ်မှု.

လူတော်တော်များများက ပြောကြတယ်
 မိဘတွေက သားသမီးတွေအပေါ်
 ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားကြဘူး
 ဆရာတွေကလည်း တပည့်တွေအပေါ်
 ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားကြဘူး တဲ့
 တကယ်တော့ မိဘကလည်း ... သားသမီးအပေါ် မျှော်လင့်ချက်ထားတယ်
 ဆရာကလည်း တပည့်အပေါ် မျှော်လင့်ချက်ထားတယ်
 အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်က တစ်ခုထဲပါဘဲ သိတတ်မှုပါ
 ဒါကြောင့် ... သားသမီးများကလည်း မိဘအပေါ် သိတတ်ဖို့လိုအပ်သလို
 တပည့်များကလည်း ဆရာအပေါ် သိတတ်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်

ရင်ပြုံးလင်း

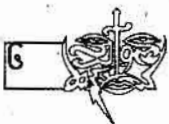

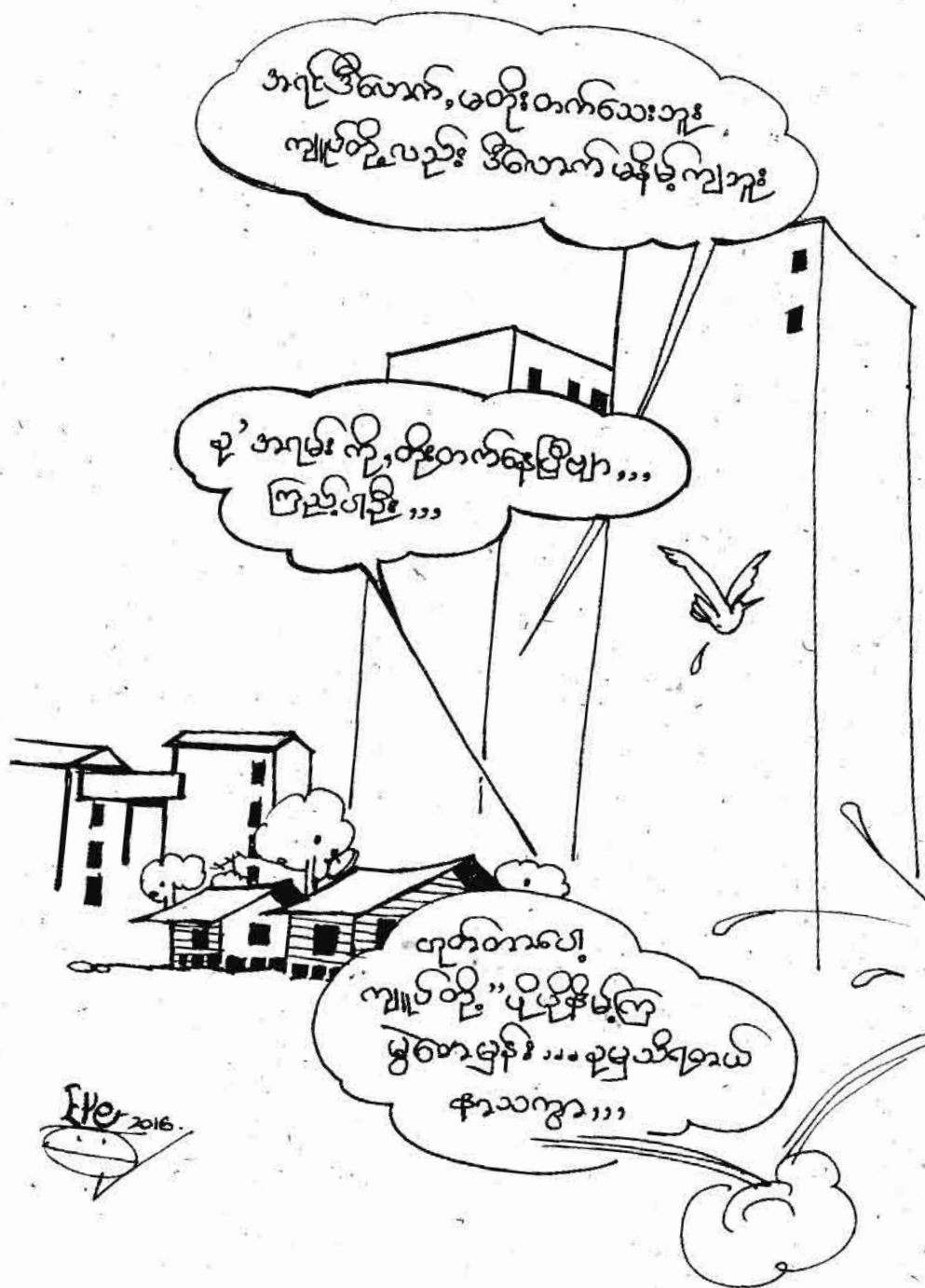

အတ္ထမနုဿ

မိမိအနိုင်ယူခွင့်၍
တစ်ဖက်သားအား မဟုတ်မမှန်
လုပ်ကြံအပြစ်ပြောသောသူသည်
သံသရာတစ်ခုလုံး အမှားသာတွေ့၍
အမြဲရှုံးနိမ့်၏။ ။

ရင်ငြိမ်းလင်း

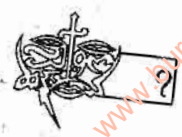

အရှင်ဒီလောက်၊မတိုးတက်သေးဘူး
ကျုပ်တို့လည်း ဒီလောက်မရှိမဲ့ကျဘူး

ခု'အရှင်'ကို,တိုးတက်နေပြီများ...
ကြည့်ပါဦး...

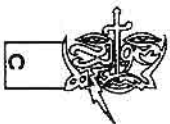
ဟုတ်တယ်ဟဲ့!
"ကျုပ်တို့"ပုဂ္ဂိုလ်မို့ကြ
မွတ်တမ့်ဦး...ခုမှသိရတယ်
နာသကွာ...

Her 2016

S. W. 2015.

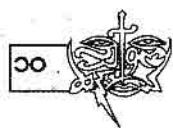

လောကီစီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်ဖို့

ရတနာဒိပံ အလင်းတိုင်ထွန်းညှိ ပူဇော်နည်း

ရွှေကံကုသားသနာပြု မယ်တော်ကြီး

ရေးသားပူဇော်သည်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ရတနာဒီပံ အလင်းတိုင်
 လုပ်ဆောင်ပေးဖြစ်ခြင်း၏ အစကလည်း
 နေပြည်တော်မှ စသုံးလုံး ညွှန်ချုပ်ကြီး
 ဦးအောင်စောဝင်း၊ ဒေါ်သန်းသန်းဝင်းတို့
 မှ စတင် ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး ထိုမိသားစု
 အိမ်တွင် ဘုရားအနေကတင် ပူဇော်
 ရာ၌ နေပြည်တော်ပျဉ်းမနားမြို့မှ အဓိ
 ပတိ ဆရာတော်ကြီးများ ဖြစ်တော်မူကြ
 သော ဈေးကုန်းဆရာတော်ကြီး လယ်တီ
 စံကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ပါဠိဆရာ
 တော်ကြီးတို့ ကြွရောက်တော်မူကြ၍
 ထိုဆရာတော်ကြီးများကို ဖူးမြော်ခွင့်၊
 ခင်မင်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဈေးကုန်း
 ကျောင်းကိုလည်း သုံးလေးခေါက်
 ရောက်ဖူးပါသည်။ လယ်တီစံကျောင်းကို
 တော့ တစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖြစ်ပြီး
 ပါဠိ ကျောင်းတိုက်ကိုတော့ ၄၊ ၅၊ ၆
 ခေါက် ထပ်မနည်း ရောက်ရှိဖြစ်ပါသည်။
 ပါဠိ ဆရာတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း
 အတော်ကို ခင်မင်ပါသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်
 တွင် ဦးထင်အောင်လင်း၊ ဒေါ်ကြည်

ကြည်သင်းတို့မှ ပင့်ဆောင်ပူဇော်သော
 အခါ ပါဠိဆရာတော်ကြီးအား သွား
 ရောက် ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်သောအခါ
 ဆရာတော်ကြီးမှ ကျွန်ုပ်အား ဤသို့
 မိန့်ကြားပါသည်။ “မယ်တော်ကြီး
 ရတနာဒီပံ ဖယောင်းတိုင်တွေလုပ်ပြီး
 လူတွေကို ကယ်တင်တော့လေ”ဟု
 ရုတ်တရက် မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ
 ကျွန်ုပ်က “တပည့်တော် ရတနာဒီပံ
 ဖယောင်းတိုင်ဆိုတာ ကြားတော့ကြားဖူး
 တယ် ဘုရား၊ ထွန်းလည်း မထွန်းဖူးဘူး။
 လုပ်လည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး ဘုရား”
 ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။
 ထိုအခါ ဆရာတော်တော်ကြီးက
 ဆယ်လက်၍ မိန့်ကြားသည်မှာ “ခင်ဗျား
 လုပ်တတ်ပါတယ်။ အာရုံထဲမှာ ပေါ်တဲ့
 အတိုင်း ဘုရားပြီးပေးလိုက်တော့”ဟု
 ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ပြီး
 ဦးထင်အောင်လင်း၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်သင်း
 တို့နှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြပြီး ရွှေကံကူ
 ဘုရားကြီးရှေ့မှောက် ရောက်သောအခါ

ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ပြီး မေတ္တာကမ္မတ္တန်း
 ပွားများပြီး ရတနာဒီပံ အလင်းတိုင်လုပ်
 ရန် အာရုံယူကြည့်ပါသည်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပါသည်။
 “ရတနာဒီပံ”၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စိတ်အာရုံ
 တွင် အလိုလိုထင်ဟပ်လာပါတော့သည်။
 “ရတနာ” ဆိုသည်မှာ ဘုရား၊ တရား၊
 သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ဆိုလို
 သည်။ “ဒီပံ”ဆိုသည်မှာ အလင်းရောင်
 ကို ဆိုလိုပါသည်ဟု အာရုံပေါ်လာသဖြင့်
 “ရတနာဒီပံ”၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုပြီး
 သား ဖြစ်သွားသဖြင့် ရတနာမြတ်သုံးပါး
 ကို အခြေပြုထားသည်ဟု သိရှိသွားပါ
 သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း “နမော
 တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ
 သမ္ဗုဒ္ဓဿ” မှ အစချီကြရလေသဖြင့်
 “နမော တဿ”ကို ဖယောင်းတိုင်တွင်
 စရေးရမည်ကို သိသွားပါသည်။ ပြီးလျှင်
 သရဏဂုံသုံးပါးကို အနုလုံ ပဋိလုံ
 ရေးသားရမည်ဟု သိရှိသွားပါသည်။
 ဘေးကင်းရန်ကင်းစေဖို့ ဆုတောင်းလွှာ
 ကိုလည်း ရေးသားလိုက်ပြန်ပါသည်။

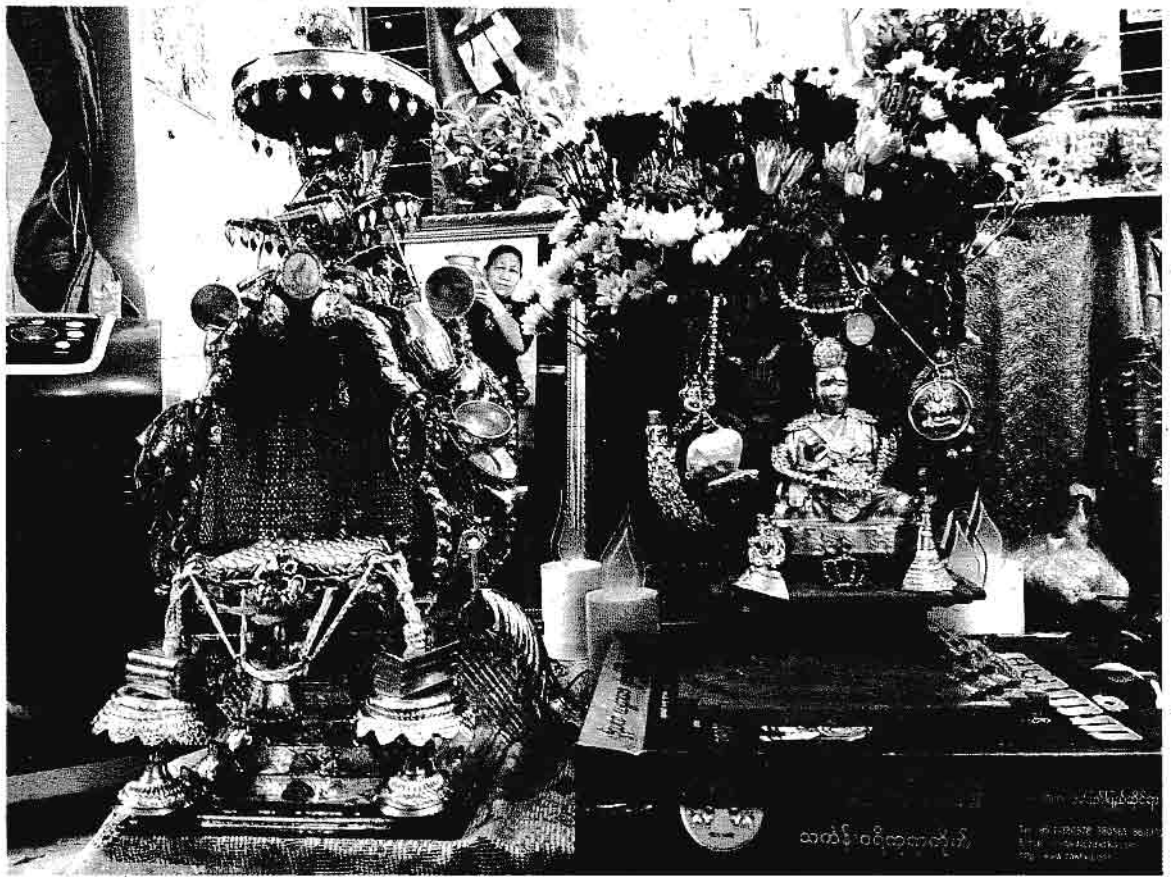

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

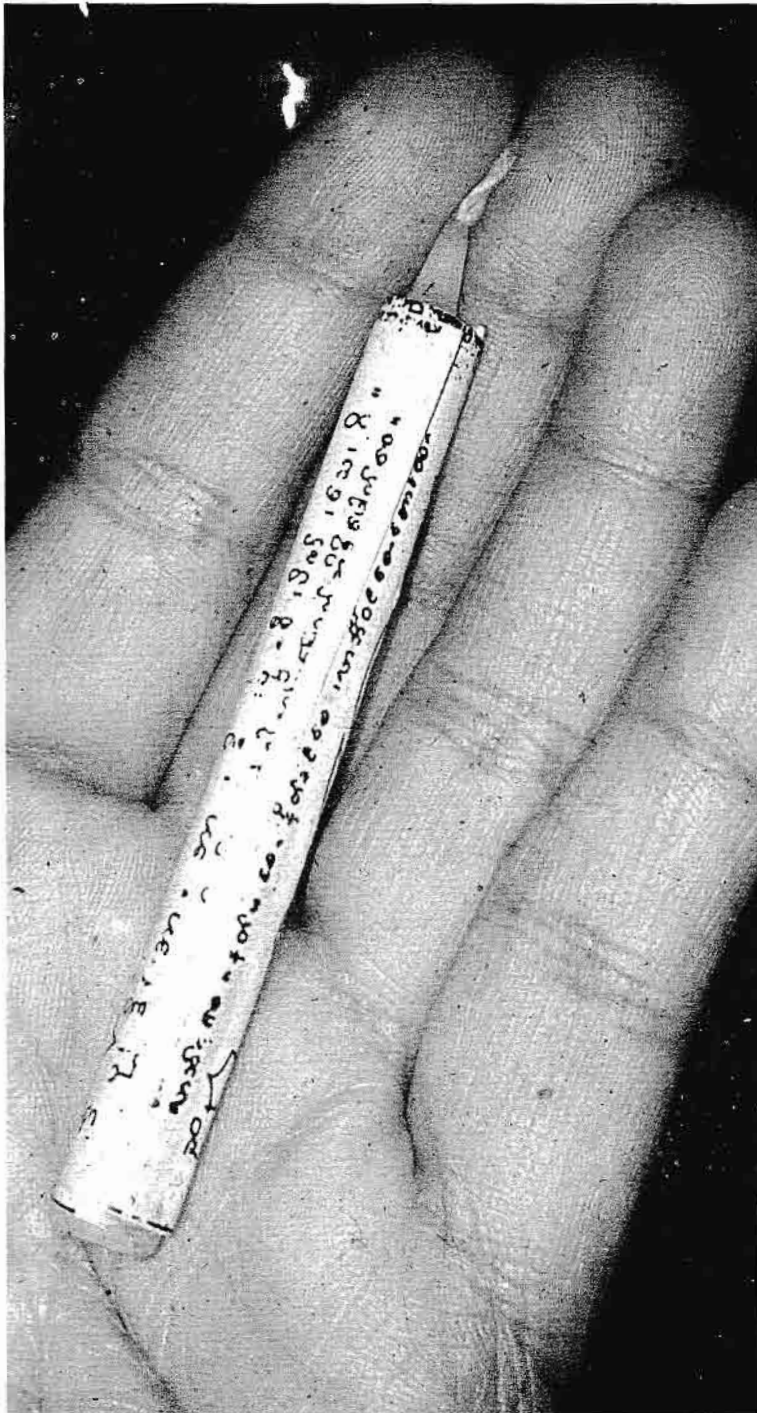

ကျွန်ုပ်အား သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်မဖြစ်မီ
ကပင် အထက်ပုဂ္ဂိုလ် သူတော်စင်များက
သင်ခိုင်းသောကြောင့်ဟုဆိုကာ စဉ်ကိုင်
မြို့ပေါ်မှ ဥပါသကာတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးထွန်း
ဝေမှ (စ၊ ခ၊ ဗ၊ ဝ) ဗုဒ္ဓလေးဆူ စမနှင့်
ကြီးလေးကြီး (က၊ ဃ၊ ထ၊ ဋ) စမ
ရေးနည်းကိုလည်း ကြိုတင်ပြီး သင်ကြား
ထားသောကြောင့် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာရှိ

ဘုရားလေးဆူနှင့် ကြီးလေးကြီး စမကို
လည်း ထည့်ပြီး ရေးပေးလိုက်ပြန်ပါ
သည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဖွားဘက်တော်
များဖြစ်ကြသည့် ဖွားဘက်တော်ခုနစ်ပါး
ဂါထာကိုလည်း အနုလုံ ပဋိလုံ
ထည့် ရေးပေးလိုက် ပြန်ပါသည်။
ဖွားဘက်တော်ခုနစ်ပါးကို ထည့်ပြီး
ရေးပေးခြင်းဖြင့် ထိုဖွားဘက်တော်ခုနစ်

ပါးတို့၏ သိဒ္ဓိများလည်း ပါဝင်အင်အား
ဖြည့်ကာ အောင်မြင်မှုရစေလိုသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

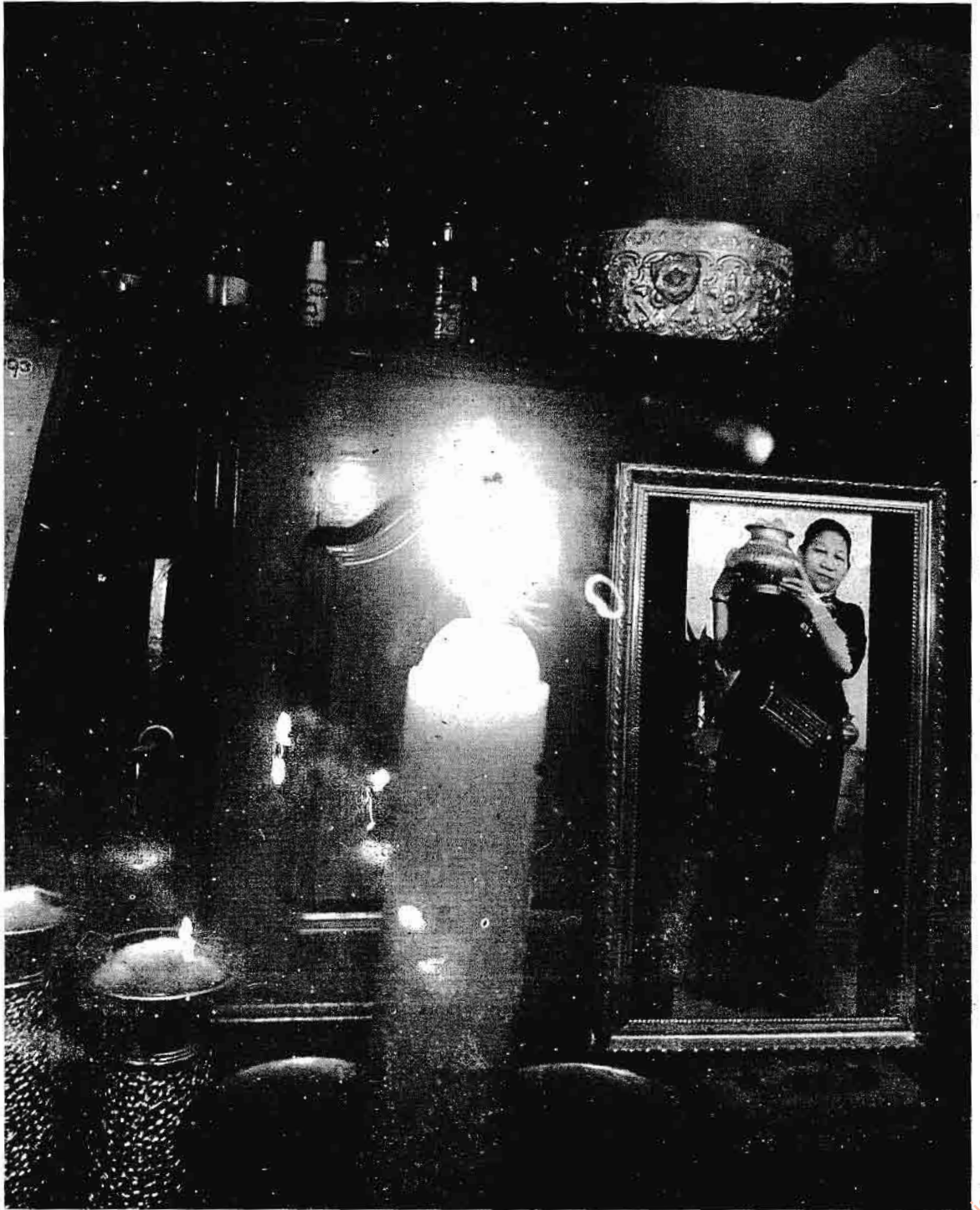
သာမညဆရာတော် ဘုရား
ကြီး၏ ထာ ရ ဆ အင်းကိုလည်း
ဘေးရန် ကင်းရှင်းစေလိုသောကြောင့်
အားဖြည့် လိုက်ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ
လုပတင် တယ် ကြည်ညိုစဖွယ်

“ရတနာဒီပံ” အလင်း တိုင်တစ်တိုင်
ပေါ်ထွန်းလာပေတော့ သည်။
ပထမတော့ “နမောတဿ” သည်းခြေ
ဂါထာတော်ကြီးကို အာရုံရသဖြင့်
ဖယောင်းတိုင်ကို ပတ်ပြီး ထိုဂါထာ
တော်ကြီးကို ရေးပေးခဲ့ရာ အတော်လေး
လက်ဝင်ပြီး အတော်ပင်ပန်းပါသည်။
ဖယောင်းတိုင်ပေါ်တွင် ရေးရသည်မှာ
စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးရသည်နှင့် မတူပါ။
နည်းနည်းခက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း
ရေးတတ်ခါစဖြစ်၍ သာဝကများကို
မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ရေးပေးခဲ့ရာ
လူတွေများလွန်းသဖြင့် ဖယောင်းတိုင်ပေါ်
တွင် ရေးပေးဖို့ မနိုင်တော့သောကြောင့်
နည်းလမ်းရှာကြံရပါသည်။ အားလုံး
လည်း အဆင်ပြေ ကျွန်ုပ်လည်း
သက်သာ အကျိုးပေးလည်း မကွာသော
နည်းကို ကံကောင်းထောက်မစွာ ရရှိ
ခဲ့ပါသည်။ ထိုနည်းမှာ စာရွက်တွေရေးပြီး
ကပ်ကာ လှူဒါန်းပူဇော်ရသော နည်း
ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဖော်ပြပေးမည်
စာရွက်ကလေးကို မိတ္တူကူးချပြီး

သာဓနဗယောင်းတိုင်တစ် တိုင်တွင် တွေ့ရှိရပါသည်။ ပါဠိကျောင်းဆရာတော်အား
ကပ်ပြီး ဗယောင်းတိုင်ကို မီးညှိထွန်းညှိပြီး ထို့ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ် ဤဆောင်းပါးဖြင့် ကန်တော့လိုက်ပါ
ပုတီးစိပ် ဆုတောင်းရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဓမ္မမိတ်ဆွေများသည် ဖော်ပြပါ အစီ သည်။
နောက်သုံးနှစ်ခန့်ကြာ၍ ပါဠိဆရာတော် အစဉ်အတိုင်း ရတနာဒိပံ အလင်းတိုင်ကို ဖြူစင်မေတ္တာ ဖြန့်ဝေပါ
ကြီး ကျောင်းရောက် သောအခါ ထွန်းညှိပူဇော် လှူဒါန်းပုတီးစိပ်ကာ သည်။
ကျွန်ုပ်ရေးထားသည့် ဗယောင်းတိုင်နှင့် ကုသိုလ်များယူကြ၍ မကောင်းသောဆေး၊ ရွှေကံကူ သာသနာပြု
ဆရာတော်ကြီး ပြသသော စာသားများ မကောင်းသောရန်၊ မကောင်းသောကံများ မယ်တော်ကြီး
တူညီနေသည်ကို အံ့သြဝမ်းသာဖွယ် ကင်းစင်လွင့်ပျောက်ကြပါစေသတည်း။

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဖွားဘက်တော်ခုနစ်ပါး၏အဓိပ္ပာယ်

အာ = ညီတော်အာနန္ဒာ

ဗော = မဟာဗောဓိပင်

ကာ = ကာဠုဒြါလီအမတ်

ယ = ယသော်ဒရာ

စံ = အမတ်မောင်စံ

ရွှေ = ရွှေအိုးကြီးလေးလုံး

ကဏ္ဍ = ကဏ္ဍကမြင်းတော်

“ရတနာဒီပံ အလင်းတိုင် ထွန်းညှိ ပူဇော်နည်း”

၁။ ပထမဦးစွာ ဘုရားရှင်ထံ ငါးပါးသီလခံယူ၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါ။

၂။ ရတနာဒီပံ အလင်းတိုင်အား ထွန်းညှိ၍ ဘုရားရှင်ထံ လှူဒါန်းပါ။

“ရတနာဒီပံ” ၏အဓိပ္ပာယ်

ရတနာဆိုသည်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ဆိုလိုပါသည်။ ဒီပံဆိုသည်မှာ အလင်း ရောင် ဖြစ်ပါသည်။ ရတနာဒီပံ ရတနာ မြတ်သုံးပါး၏ အလင်းရောင်ဓာတ်ကြောင့် မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံများ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ဓာတ်များ ကင်းစင်လွင့် ပျောက်၍ ကောင်းမြတ်သော ကုသိုလ်ကံ

အလင်း၊ ဉာဏ်အလင်း၊ ဘဝအလင်း ရောင်များ ပွင့်လင်းထွန်းတောက် လာစေပါသည်။

အလင်းတိုင် ထွန်းညှိထားစဉ်

၌ -

(က) နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ အစ အဆုံးပူဇော်ပြီးမှ ပုတီးတစ်လုံးချနှင့် ပုတီးတစ်ပတ်စိပ်ပါ။

(ခ) ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

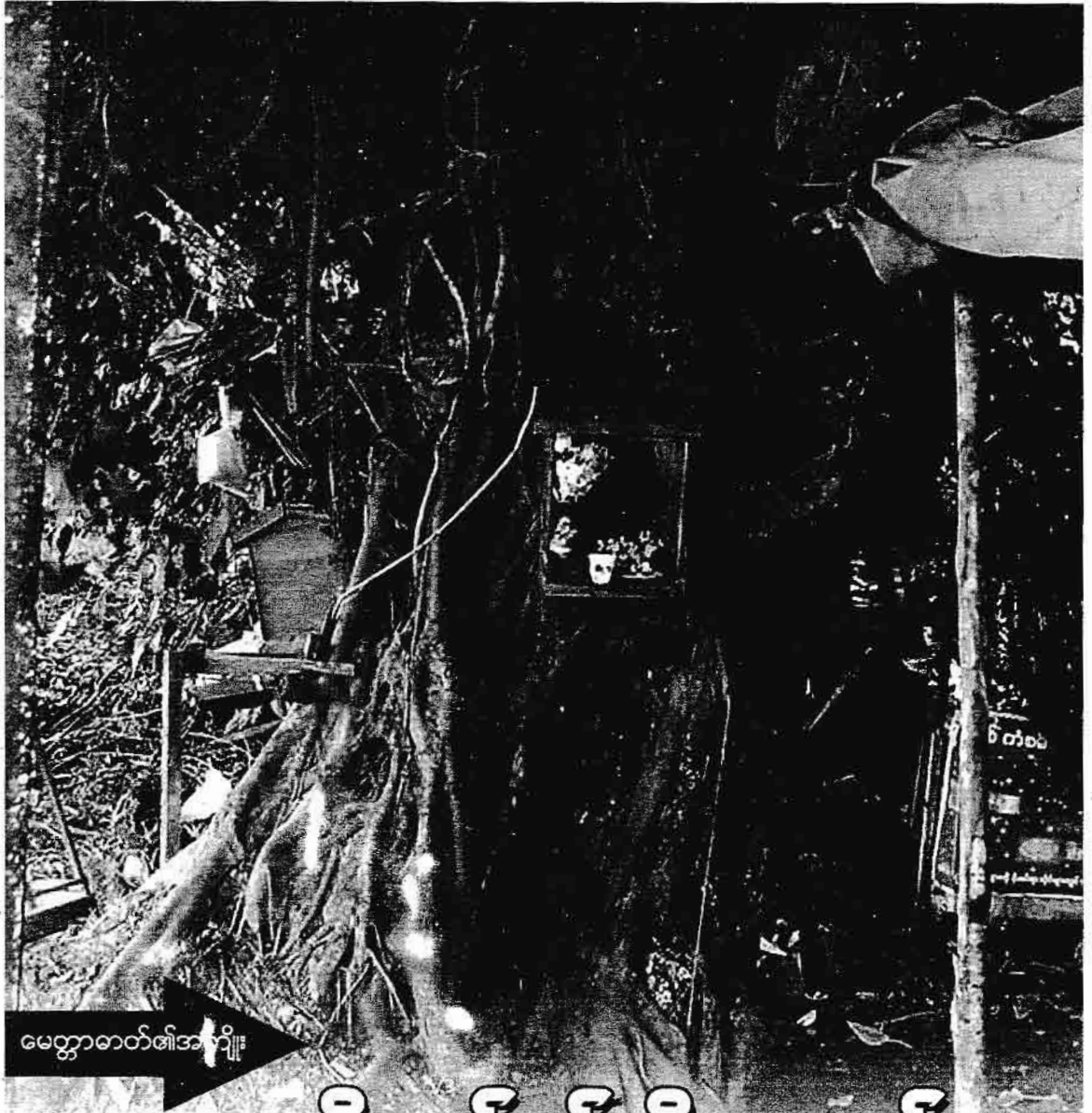
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

သရဏံဂုံသုံးပါးစလုံးပြီးမှ ပုတီးတစ်လုံးချ နှင့် သုံးပတ်စိပ်ပါ။

(ဂ) (အာ၊ ဗော၊ ကာ၊ ယ၊ စံ၊ ရွှေ၊ ကဏ္ဍ)

ဖွားဖက်တော်ခုနစ်ပါး ပုတီးတစ်လုံးချနှင့် ပုတီးတစ်ပတ်စိပ်ပါ။ ပြီးလျှင် အမျှဝေ ပါ။ လိုသောဆုများ တောင်းပါ။ သစ်ရွက် ကန်တော့ထိုး၍ မီးငြိမ်းသတ်ပါ။

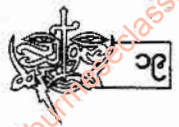

မေတ္တာတတ်၏အကျိုး

ရုက္ခစိုးနတ်နှင့်ကိဘာမောင်

ဦးကိုကိုအေး(ကြို့ပင်ကောက်)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

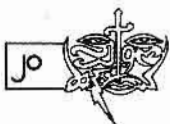

ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုသည် လူ့ဘဝအတွက် ကံကောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သည်။ ဘုမ္မစိုး၊ အာကာသစိုး၊ ရုက္ခစိုးနတ်အပေါင်း နတ်အပေါင်းတို့ကို ယုံကြည်သူလည်း ရှိကြသည်။ မယုံကြည် သူလည်း ရှိကြသည်။ ပရိတ်ကြီးရွတ်စဉ် တွင် နတ်ပင့်ခြင်းများလည်း ရှိပါသည်။ နတ်များကို မေတ္တာပို့ခြင်းများ၊ ပင့်ဖိတ်ခြင်းများကို ရွတ်ဆိုကြသည်။ နတ်များသည် လူ့လောကလူ့ဘုံဘဝနှင့် နီးနွယ်နေကြသည်။ မေတ္တာသုတ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်း အကြောင်းကို ပြန်ပြီးလေ့လာကြည့်ပါက သစ်ပင်တို့ကို စောင့်သော နတ်အပေါင်းတို့သည် ချောက်လှန်ခြင်း၊ အသံဆိုးပေးခြင်း၊ မကောင်းသော အနံ့အသက်ပေးခြင်းကြောင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် မနေတော့ဘဲ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်လျှောက်ထားရာ မေတ္တာသုတ်ကို သင်ပေးပါသည်။ မေတ္တာပို့ခြင်းကို ပြုမှုစေပါသည်။ ထိုအခါကျမှ နတ်တို့သည်

ကူညီခြင်း၊ အထောက်အကူပေးခြင်းဖြင့် ရဟန်းတို့သည် ကောင်းမွန်စွာ တရားအားထုတ်နိုင်ကြခြင်းဖြင့် ရဟန်းကိစ္စ၊ ပြီးမြောက်ကြသည်ကို မေတ္တာသုတ်ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် သိမြင်ခဲ့ရပါသည်။ မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်သည် နတ်တို့ချစ်သော ဂါထာဖြစ်သည်။ လူနှင့် နတ်တို့ နီးနွယ်သော မေတ္တာတရား၊ ရနိုင်သော ပရိတ်တော်ဖြစ်ပါသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်သည် လူ့ဘဝနှင့် အလွန်နီးသော ဘုံဖြစ်သည်။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြမ်းနှင့်တွေ့သော သူတို့သည် များစွာ ဖန်းစားနောက်ယုက်မှုကို ခံရတတ်ပါသည်။ ရုက္ခစိုး သူတော်စင်တို့တွေ့သော သူတို့မှာ မစမူခံရတတ်ပါ။ ရုက္ခစိုးတို့သည် သစ်ပင်ကြီးများတွင် နန်းအဖြစ် နေထိုင်တတ်ကြသည်။

စာရေးသူတို့ ဖြိုတွင် ယောက်ျားသုံးယောက်ဘက် မရှိသော ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးများစွာ ရှိပါသည်။ ရွှေကျောင်းကြီးတို့ကဝန်းအတွင်း သစ်ပင်ခုတ်ရန်အတွက် ဦးစံမြတ်အား

ငှားရမ်း၏။ လက်ဖက်ဆက်ခြင်း
နတ်အမှီ အဝဲများ မနောက် ကန်ရန်
ဦးခိုက်၍ ကွမ်းယာဆက်ကာ ပူဇော်ပသ
၏။ ဓားကို သစ်ပင်ရှေ့တွင် ထောင်ထား
၏။ နောက်နေ့တွင် ဓားမကို သုံးလေးလံ
မျှ ဝေးသော နေရာတွင် တွေ့ရှိ၏။
ဦးစံမြို့တို့ ကုက္ကိုပင်ကို မခုတ်တော့ပေ။
သူတို့မှမကြိုက်တာဟု ရှောင်လေသည်။
ငွတ်တိုးခုတ်ပါက သူ့အတွက် အန္တရာယ်
ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် သုံးနှစ်
တစ်ကြိမ် မဟာလောကသီရိ ဘုရားကြီး
ကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာဖြင့် ဘုရားပွဲ
တော် ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။ နယ်လှည့်
ဈေးသည်အပေါင်းတို့မှလည်း ဤဘုရား
ပွဲကို လာရောက် ရောင်းချပါသည်။
အရှေ့ဘက် ဘုရားလမ်း၊ ဝဲယာလမ်းတစ်
လျှောက် အရှေ့လမ်းမတော်တစ်လျှောက်၊
ပွဲစားတန်း၊ လှည်းတန်းတစ်လျှောက်
ဈေးဆိုင်များသည် စည်ကားလှပါသည်။

မြို့သူ၊ မြို့သားများနှင့်လည်း
ကောင်း၊ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များနှင့်လည်း

“တွေ့ကော တွေ့လား
တကယ်ကောရှိရဲ့လား”

“တွေ့တာပေါ့၊ ရှိတာပေါ့။

နှစ်တစ်ရာကျော်

သစ်ပင်ကြီးတွေပဲ

ရုက္ခစိုးနတ် မခြင်းကို

နောက်သုံးလေးရက်ကြာရင်

ခင်ဗျားကို သက်သေမယ်”

“ပြစမ်းပါ”

ကောင်း၊ နယ်လှည့်ဈေးသည်များနှင့်
ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါသည်။ ဈေးတန်းနေရာ
ချထားပုံကလည်း မူလနေရာအတိုင်း
ပြောင်းရွှေ့ခြင်းမရှိ နေရာပေးထားပါသည်။
ယခု ဆောက်လုပ်ထားသော ထွန်း
ဖောင်ဒေးရှင်းဘဏ်ရှေ့တွင် ဦးချစ်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ရှိပါသည်။
ထိုဆိုင်ကို အရပ်က ချစ်ကောင်း
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေါ်ကြသည်။
လက်ဖက်ရည် အဖျော်ကောင်းသည်။
သောက်သုံးသူလည်း များပြားသည်။
ကျွန်တော်သည် ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်
လေးတွင် အထိုင်များသည်။ နယ်လှည့်
ဈေးဆိုင်ရှင်များလည်း ထိုဆိုင်လေးကို
အားပေးကြသည်။

နယ်လှည့် အဖွဲ့နှင့် အတူ
မီးကန်ထရိုက်ပေးသော ကိုဘမောင်နှင့်
ကျွန်တော်ခင်မင်၏ မီးစက်ကြီးစာရင်း
သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကို အမြဲ
တမ်းနေရာအဖြစ် အရှေ့တောင်ဘက်
ကုက္ကိုလ်ပင်အောက်တွင် နေရာချပေး
၏။

ကိုဘမောင်သည် ဘုရား၊
တရား၊ ရတနာသုံးပါးကို လေးနက်စွာ
ယုံကြည်၏။ ပဋ္ဌာန်းရွတ်၊ ဂုဏ်တော်
ပုတီးစိပ် အလုပ်များကို ပြုလုပ်၏။
များသောအားဖြင့် မေတ္တာဘာဝနာကို
အားထုတ်နေခြင်းပင်။ သူ့မျက်နှာ၊
သူ့မျက်လုံးတို့သည် တည်ကြည်သော
မျက်နှာရှိ၏။ စူးရှထက်မြက်သော
မျက်လုံးရှိ၏။ သောကာကင်း၍ အမြဲတမ်း
ပြုံးနေခြင်းပင်။ ငယ်မွေးခြံပေါက်
အပေါင်းအသင်း မဟုတ်သော်လည်း
ခင်စရာကောင်း၏။ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာကောင်း
၏။ ကိုဘမောင်ပြောသော စကားတို့သည်
အကျိုးမမဲ့သော ဒေသန္တရဗဟုသုတ
စုံလှသည်။ နယ်လှည့်ဈေးသည်အပေါင်း
က လေးစားကြပါသည်။ ကိုဘမောင်
ပေးထားသော နေရာသည် နှစ်တစ်ရာ
ကျော် အသက်ရှိသော ကုက္ကိုလ်ပင်
အောက်တွင် ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။
ရောက်ရောက်ခြင်း ကုက္ကိုလ်ပင်ပတ်လည်
တွင်ရှိသော အမှိုက်သရိုက်များကိုရှင်းကာ
ပတ်လည်ရေဖျန်းတော့သည်။ ဤ

သစ်ပင် ရကွစိုးနတ်မင်းရှိသည်ဟု
ယုံကြည်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း အဘ
နန်းပတ်ဝန်းကို သန့်ရှင်းခွင့်ပေးပါ။
ရကွစိုးနှင့် မိတ်ဆက်တော့သည်။

ရကွစိုးနတ်မင်း အာရုံတက်
ချိန်တွင် နေ့စဉ် သစ်သီး၊ ကွမ်း၊ ရေ
ကပ်ခြင်း၊ ထမင်းစားချိန်တွင် ရကွစိုးအား
ပေးခြင်း၊ ထမင်းဟင်းဖြင့် ပူဇော်ပသခြင်း၊
ညလူရှင်းချိန်တွင် လေပြည့်၊ လေအေး
ယပ်ခတ် စသည့် ကိစ္စများ ပြုလုပ်ပေး
လေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်
ကိုချစ်ကာ သတိပြုမိ၏။ ကိုဘမောင်
ညည သစ်ပင်ကြည့်ပြီး ဘာတွေပြောနေ
တာလဲ။ အဘရကွစိုးကို စကားပြောတာ
ပေါ့ဟု ဆိုလေသည်။ မသိသူက ကျော်
သွား၍ သိသူက ဖော်စားနေခြင်းပင်။

“တွေ့ကော တွေ့လား”

တကယ် ကောရီရဲ့လား”

တွေတာပေါ့၊ ရှိတာပေါ့။ နှစ်တစ်ရာကျော်
သစ်ပင်ကြီးတွေပဲ ရကွစိုးနတ်မင်းကို
နောက်သုံးလေးရက်ကြာရင် ခင်ဗျားကို
သက်သေမယ်၊ ပြစမ်းပါ။ ကျွန်ုပ်တို့

လည်း ယုံရတာပေါ့။ မယုံတစ်ဝက်၊ ဝတ်အဘိုး ကြွလာပြီး ဘမောင် ဒါထိုး ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကုက္ကိုလပ်ကို
ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေသော ဆံပိုင်ရှင် မင်းစေတနာ အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်သောအခါ ကိုဘမောင်
ကိုချစ်က ဆိုလေသည်။ သုံးရက်မြောက် သံဃာတော်များကို သင်္ကန်းလှူခြင်း၊ လှူခဲ့သော ယပ်တောင်လေးတစ်ချောင်း
သောနေ့တွင် ကိုဘမောင် ချည်းထောင် ငါ့ကို အမျှပေးဝေခြင်း ပြုလုပ်ပေးကွာဟု ကို တွေ့ရသည်။ မသိသူကျော်သွား၍
ဖိုးပေါက်သည် သတင်းပျံ့နှံ့နေ၏။ ပြောလေသည်။ သိသူဖော်စားခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်လည်း
ကို ချစ် ကျွန်ုပ် ပြမည် ခင်ဗျားအိပ်မက်ထဲက အဘိုး ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးအား ယပ်တောင်လေး
သက်သေက အဲဒါပဲဟု ပြောလေသည်။ က နတ်အသွင်ပြသလား။ လူအသွင် ကိုကြည့်၍ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဟု
ကိုဘမောင်ရယ် ကျွန်တော်တို့ကိုတောင် ပြသလား။ ကျွန်တော်က မေးပါသည်။ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
မပြောဘူး။ ခင်ဗျားကိုက ယုံမှမယုံဘဲ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးအသွင်ပဲ ရပ်တည်နေသော လူဘုံသည် သုံးဆယ့်
နတ်မရင် ချက်ချင်းကြီးပွားတယ်ဆိုတာ တစ်ဘုံနှင့် ဆက်နွယ်နေ၏။ မေတ္တာထား
ဒါပါပဲ။ ကိုဘမောင် ဒီအရပ်၊ ဒီနေရာမှာ ဘာကြောင့် ရုက္ခစိုးနတ်မင်း တတ်လျှင် အကျိုးကို ရရှိနိုင်ပါသည်။
နေကတည်းက ခွင့်တောင်းခြင်း၊ မေတ္တာ ပြောတာလဲ။ ကျွန်တော်ဆွဲတာ ရုက္ခစိုး
ပိုခြင်း၊ သစ်သီးဆက်ကပ်ခြင်းလုပ်တော့ ပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ပေးတာ
တတိယမြောက်နေ့မှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ရုက္ခစိုးပေါ့။ ကိုဘမောင်တို့အဖွဲ့ ဤမြို့က

ဦးကိုကိုအေး(ကြို့ပင်ကောက်)

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း

အောင်မြင်သူ

ကုသိုလ်ကံနှင့် အခွင့်အရေး

သတိတမံ ဉာဏ်မြေကတုတ်

လူတိုင်းသည် တိုးတက်ကြီးပွား လိုကြ၏။ သို့သော် တိုးတက်ကြီးပွား အောင် နည်းလမ်းရှာကြကြသောအခါ တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူညီကြပေ။ လူ့ဘဝတွင်တိုးတက်ကြီးပွားစေ တတ်သော ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယဟူသော အကြောင်းတရား (၃) ပါရှိရာ ပထမ အကြောင်းဖြစ်သော ကံနှင့်ပြည့်စုံသူတို့ ကား ဉာဏ်ဝီရိယစိုက်စရာမလို မိဘ မွေးကတည်းကပင် အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံချမ်းသာသူအဖြစ် လောကကို ရောက်၍လာတတ်သည်။

ထိုလူမျိုးတို့အား ကံကပေးသော “အခွင့်” “ရေး”ကို ရလာသူ ဖြစ်၍ ဉာဏ်၊ ဝီရိယစိုက်စရာမလို။ ဉာဏ်၊ ဝီရိယရှိလျှင်ကား ချမ်းသာ မြဲတတ်၍ ဉာဏ်ဝီရိယနည်းပါးလျှင်ကား မတိုးတက်သော်လည်း အလွန်မတန် ဆင်းရဲကြုံခဲလှပေတော့သည်။

သို့သော် “ကံ”သည် ကျွန်ုပ်

တို့၏ဘဝ၌ ထင်ရှားစွာမြင်တွေ့ရသော အရာမဟုတ်ချေ။ “ကံ”ကို စောင့်စား လျက် တစ်ချိန်တော့ ငွေရမည်ဟု မျှော်လင့်နေလျှင်ကား ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အခွင့်အလမ်း ပို၍နည်းပါးသွားတတ် လေသည်။ ဉာဏ်ကြောင့်ကြီးပွားချမ်းသာ သော သူများအား မျက်မြင်ထင်ရှား တွေ့ကြရပေါင်း များလေပြီ။

ဉာဏ်မရှိလျှင် ဘဝကုသိုလ် က မည်မျှပင်ထောက်ပံ့စေကာမူ ခဏ သာ ကြီးပွားတတ်၏။ ဉာဏ်နှင့်ဝီရိယရှိသူ ကြီးပွားခြင်းမှာကား အံ့ဩဖွယ်ရာ မဟုတ်သကဲ့သို့ပင် ဉာဏ်ဝီရိယကြောင့် ပင် ထိုသူမှာ အရှည်သဖြင့် အကျိုးစီးပွား တိုးသထက် တိုးတက်၍ နေတတ်လေ သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော် အရ ကား ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းတရား လေးပါးရှိသည်။ ထိုလေးပါးကို ခွဲ ကြည့်လျှင်ကား ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ သုံးပါးလုံးနှင့် သက်ဆိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ကြီးပွားကြောင်းတရား (၄)

ပါးကို သမ္ပဒါတရားလေးပါးဟုလည်း ခေါ်သည်။ ထိုလေးပါးတွင်မူ ဝီရိယသည် ရှေးဦးကျ၏။

“ဝီရိယဖြင့် ရှာဖွေကြိုးစား လုပ်ကိုင်ခြင်း”သည် ပထမ ကြီးပွား ကြောင်း ဖြစ်၏။ “ငါ့ကျော ဆင်းရဲတာပဲ။ ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး”ဟု ကြိုးစား အားထုတ်လျှင် မကြီးပွားသော်မှ ရှိရင်း ဆင်းရဲကိုကား သက်သာလျက် စားဖို့ ဝတ်ဖို့ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အချို့ကား လုပ်တော့လုပ်ကြ ၏။ ဝီရိယရှိ၏။ သို့သော် စုဆောင်း သိပ်သည်းမှုမရှိ။ ထို့ကြောင့် လုပ် သလောက် အဖတ်မတင်၊ စားရင်း သောက်ရင်း ကုန်ကြလေသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ကြီးပွားကြောင်းတရား ဖြစ်သော စုဆောင်းထိန်းသိမ်းမှုလိုအပ် ၍ဖြစ်သည်။ ဝီရိယလည်း ရှိမည်၊ စုဆောင်းထိန်းသိမ်းမှုလည်း ရှိမည် ဆိုလျှင် နောက်ထပ်လိုအပ်သည်မှာ “ကလျာဏမိတ္တ”ခေါ် “ဒိတ်ဆွေ

ကောင်းရှိမှု ဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေကောင်း သည် ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကိုယ်နှုတ် နှလုံးသုံးပါးဖြင့် ကူညီတတ်သည်။

အားထုတ်ကြိုးစားသောသူ၊ စုဆောင်းထိန်းသိမ်းသူ၊ မိတ်ဆွေကောင်း ရှိသူများသည် မကြာခင်မှာပင် ကြီးပွား ချမ်းသာသူဖြစ်၍ လာရတော့သည်။ ထိုသုံးပါးရှိပြီဆိုပါက ဝီရိယနှင့်ကံပြည့်စုံ ပြီဟု ဆိုနိုင်လေပြီ။ သို့သော် ဉာဏ်၏ အခန်းကဏ္ဍက ပို၍ခိုင်မြဲအောင်ပြုတတ် လေသည်။

လုပ်ကိုင်သော အလုပ်အကိုင် မှန်သမျှသည် “သမဇီဝိတ”ခေါ် ရာဇဝတ် ဘေးကင်းသော အလုပ်ဖြစ်ဖို့သည် ဉာဏ်၏ပြဋ္ဌာန်းချက်ပင်ဖြစ်၏။ စင်ကြယ် သောအရောင်းအဝယ် အလုပ်အကိုင် လုပ်လျှင် ကြီးပွားချမ်းသာသည်။ တည်မြဲ၏။ မစင်ကြယ်သောအလုပ် (ရာဇဝင်မူမကင်းသော) “သတ်၊ ခိုး၊ လိမ်၊ ညာ” တစ်ခုခု လုပ်မိလျှင်ကား ရရှိထားသော ကြီးပွားချမ်းသာသည် အရှည်မခံဘဲ ရုတ်တရက် ပျက်စီးသွား

တတ်လေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ငွေကြေး ချမ်းသာလာပြီးမှ တရားစွဲခံရခြင်း၊ အဖမ်းအဆီးခံရခြင်းမှာ ကံကြောင့် မဟုတ်၊ ရည်ရွယ်လုပ်ကိုင်သည့် အလုပ် အကိုင်က ဥပဒေနှင့် မကင်းသောကြောင့် ဉာဏ်ပညာက မထိန်းသိမ်း၍သာ ဖြစ်လေသည်။

“ဝီရိယရှိ၊ စုဆောင်း၊ မိတ်ဆွေ ကောင်းရှိ၊ ကောင်းသောအဖြစ်ကင်းသော အလုပ်ကိုလုပ်” ထိုအချက်လေးချက် ပြည့်စုံသူမှသာ လောကတွင်ကြီးပွားနိုင် ၏။ ကြီးပွားနေသူများကို ကြည့်လျှင် ထိုအချက်လေးချက် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဟု ထင်ရှားစွာတွေ့ရလေသည်။

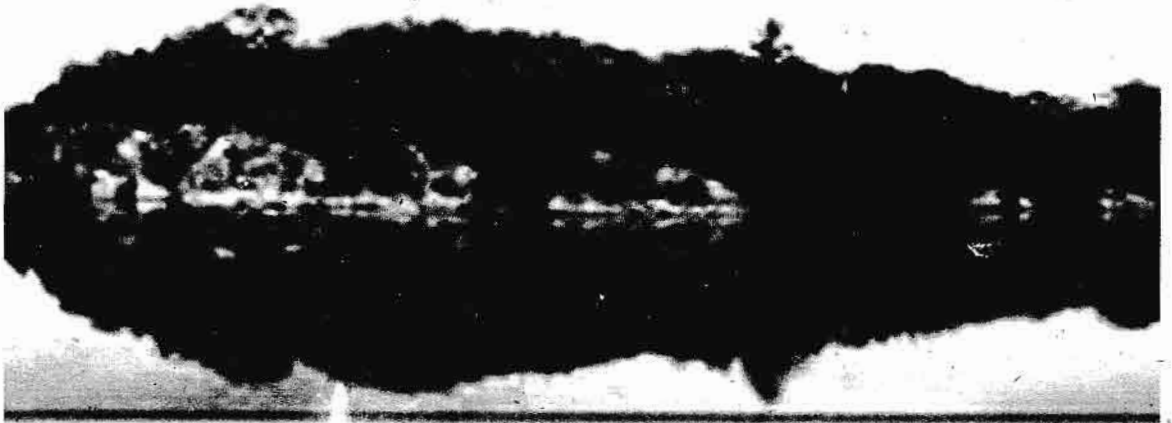
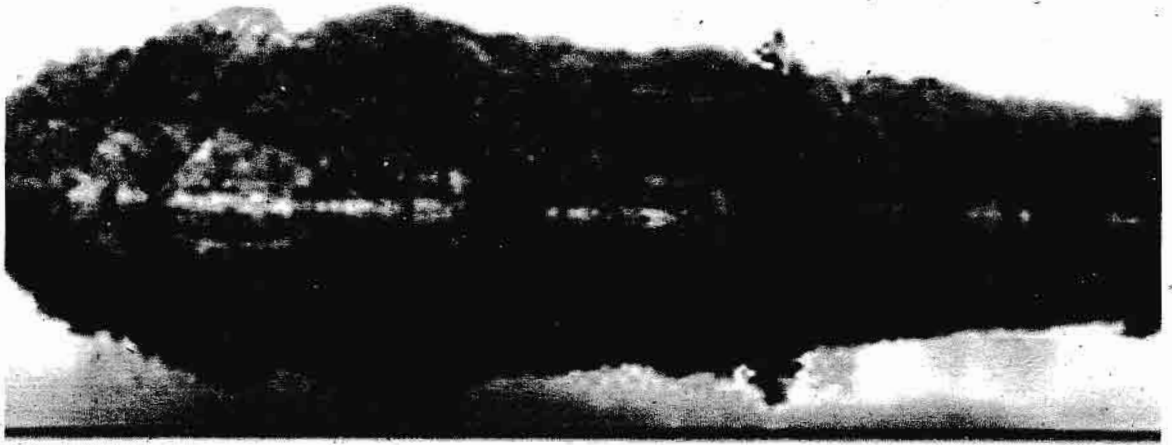
အချို့သည် ကံကောင်းသော ကြောင့် ငွေကို ငြုန်းခနဲရတတ်၏။ “ ထိပေါက်ခြင်း၊ အမွေရခြင်း”မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုသူမျိုးသည် ကံကပေးသော အခွင့် အရေးနှင့် ထိုက်တန်တောင် “မကောင်း မူ မပြုလုပ်သောဉာဏ်”စုဆောင်း ထိန်းသိမ်းသော “မကုန်သင့်ရာ မကုန်

စေသော” ဝီရိယနှင့်ပေါင်းစပ်မှ ရရှိသော ငွေကြေးကို မဆုံးမရှုံးဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ ရလာသောငွေများ ကို အပျော်အပါးလိုက် စားခြင်း၊ မရေရာသော လုပ်ငန်းများ၌ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံခြင်းတို့ လုပ်မိပါမူ ကံကပေးသော “အခွင့်အရေး” နှင့် မထိုက်တန်၍ ဆင်းရဲသွားတတ်သည်။

ကံကပေးသော အခွင့်အရေး နှင့် ထိုက်တန်မှုဖြစ်စေရန် အကျင့်သီလ ကောင်းခြင်း၊ ဝီရိယရှိခြင်းတို့ဖြင့် ထိန်းသိမ်းမှသာလျှင် ဘဝတွင် ကောင်း မွန်ချမ်းသာစွာ အရှည်တည်တံ့နေထိုင် နိုင်မည်ဖြစ်စေသည်။

အောင်မြင်သူ

ဖြစ်မြဲအတိုင်း

ရွှေမျှင်သန်း

နိဗ္ဗာန်ဗျား

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

- ဓမ္မတာလမ်း ဖြစ်မြဲတမ်းကို
နိယာမဟုခေါ်၏။

- ထိုအခါ ၎င်းနိယာမများကိုပင်
လောကဓမ္မတာအားဖြင့် မှန်မှန်မြဲမြဲ
ဖြစ်နေသော အမှုများဟုနားလည်
ထားရပါမည်။ အဘယ်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက်ကမှ တမင်တကာပြုလုပ်
ဖန်တီးရသည်မရှိဘဲ သူ့အလိုအလျောက်
ဖြစ်လာမှုများကို နိယာမဟုခေါ်ပါသည်။

- ထို့ကြောင့် နီတိဆရာက၊
- ကဏ္ဍာကင်္ဂါရိ ကောတိက္ခတိ၊
- ကောအဋ္ဌနံမိဂ က္ခိယံ၊
- ဥပ္ပလံ ပလ္လဝလကောသုဂစ္ဆံ
- ကုလပုတ္တရူပေါ။ ကောပဝတ္တိ
သာမံဘာဝေါ။

အဓိပ္ပါယ်ကတော့...
တောတောင်မြိုင်ဝယ်ရှိသည့်
ဆူးကိုမည်သူတစ်ဦး မချွန်ပေ။
မိဂသမင် မျက်နှက်ဝန်း
အောင် ရည်မှန်း၍လည်း မလုပ်ပေ။
ကြာပွင့်ဝတ်မှု ရနံ့သင်း

အောင် မည်သူသွားလို့ မခြယ်ပေ။
ထိုသည့် ခြင်းရာဟူသမျှမှာ၊
သဘာဝကဖန်တီးနေ။

လူကောင်း၊ လူမွန်၊ လူတတ်
မြင့်အောင် ဘယ်သူတယ်နတ် မစွမ်းနိုင်
ပေ။
ကိုယ့်ဇူးကိုယ်ချွန် ဉာဏ်ရည်
လက်လို့၊ နိုးကြားတက်ကြွ၊ ကြိုးစား
လေ။

ဇွဲအားထက်သန် အားမာန်ရှိမှ
ထူးချွန်ကပ်ဖြစ်ထိုက်ပေ။
ဆိုလိုရင်းကတော့...
တောတောင်ချောက်ကြား၌
ပေါက်ရောက်နေသော ဆူးတို့သည်
မည်သူကမျှ ချွန်၍ထက်သည်မဟုတ်။
သူ့အလိုလိုသာထက်သည် ချွန်သည်
ဖြစ်၏။ သမင်တို့၏ မျက်စိသွားလည်း
မည်သူကမှ မျက်စဉ်းခပ်၍ ကြည်လင်
နေသည်မဟုတ်ပေ။

ထိုအခါ ရွံညွှန်တို့၌ ပေါက်
သော ကြာပန်းသည်လည်း မည်သူကမှ
ရနံ့ခြယ်၍ အနံ့ကောင်းသည် မဟုတ်ပေ။

သူ့အလိုလို ရနံ့ကောင်းခြင်းဖြစ်ပေ၏။
ထို့အတူ အမျိုးကောင်း သားသမီး
တစ်တွေလည်း စိတ်ထားပြင့်မြတ်
စင်ကြယ်၍ လူမြတ်ပညာရှိဖြစ်စေအောင်
မည်သူကမှပြုလုပ်ပေးမည် မဟုတ်ပါ။
ကိုယ့်ဇူးကိုယ်ချွန်လိုသာ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်အခါမှာ နိယာမ (၅)
ပါးရှိပြန်၏။

၁။ ဗီဇနိယာမ ဟူသည်...

မျိုးစေ့သတ္တိကြောင့် သရက်
စေ့က သရက်ပင်ပေါက်သလို၊ ဆီးစေ့
ကြောင့် ဆီးပင်ပေါက်လေ၏။ တစ်ဖန်
ကုလားပဲပင်သည် မြောက်အရပ်ကို
အနီးထွက်နေတတ်သလို၊ ဒက္ခိဏာ
နွယ်ပင်သည် အမှီသစ်ပင်ကို တောင်
အရပ်ကနေ နွယ်တက်တတ်၏။

မာလောနွယ်သည်ကား
သစ်ပင်ရှိရာကို ရှေ့သွားစေ၏။ ၎င်း
ဖြစ်ရပ်များသည် တန်ခိုးရှင်များ ဗြဟ္မာ
များ၊ နတ်သီကြားများမှ ဖန်ဆင်း၍
မဟုတ်ပေ။ သူ၏ ဗီဇနိယာမ မျိုးစေ့က
ပင် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်

ပေ၏။

၂။ ဥတုနိယာမ (ဂိမ္မိ)

နွေဥတုကြောင့် ပူအိုက်
ခြောက်သွေ့စေသလို တံလျှပ်ထခြင်း
များဖြစ်စေတာနှင့်အတူ တန်ခူးလမှာ
ကံကော်၊ ပိတောက်ပန်းတို့ ပွင့်ကြသလို၊
ဝဿန္တ - မိုးဥတုကို ရောက်ပြန်တော့
လည်း လျှပ်စီးလက်၊ မိုးချိန်း တိမ်
တောက် မိုးရွာစေ၍ ပုန်းညက်၊
မြတ်လေး စသော မိုးပန်းများပွင့်ကြပြန်၏။

ထို့အတူ ဟေမန္တ - ဆောင်း
ဥတုကိုရောက်ပြန်တော့လည်း မြောက်
ပြန်လေကွန်မြူး၍ နင်းရည်နင်းမှုန်များ
ကျဆင်းသလို၊ သဇင်ပန်းများ၊ ညမွှေး
ပန်းများပွင့်ရှာကြပြန်၏။ ၎င်းဥတုသုံးပါး
လှည့်လည်ဖြစ်ပျက်နေရတာလည်း
ဘယ်နတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာတို့ကမှ
ဖန်ဆင်းပေးခြင်းမရှိပေ။ သူ၏ ဥတုနိမ
မို့သာ သူ့သဘောသူဆောင်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

၃။ ကမ္မနိယာမ ဆိုသည်မှာ
လည်း ...

ကံကြောင့်ဖြစ်တာမို့ သူ့ကံနှင့်
ဆိုပါစို့။ ဒါကြောင့် မီးစွဲနေသော
ကရွတ်ခွေသည် လေအပင့်တွင် ကောင်း
ကင်လွင့်တက်၍ ပျံသန်းလာသော
ကျီးငှက်လည်ပင်းစွတ်ခဲ့သဖြင့် ၎င်းကျီး
သေ၏။ လှေသူကြီးမယား လှေဖြင့်
ပင်လယ်ခရီးသွားစဉ် ထိုလှေရှေ့ကို
မတက်တော့၍ မဲချကာ မဲနှိုက်တဲ့အခါ
လှေသူကြီးမယား မဲပေါက်သဖြင့် ရေစာ
အကြွေးခံခဲ့ရ၏။

ထိုအတူ လိုဏ်ဂူတွင်
တစ်ညဉ့်တာဝင်၍ သတင်းသုံးအိပ်စက်ခဲ့
သော ရဟန်းခုနစ်ပါး လိုဏ်ပေါက်ဝကို၊
ကျောက်တုံးကြီး ပိတ်ဆိုသွားခဲ့၍ ခုနစ်
ရက်လုံးလုံး ၎င်းလိုဏ်ဂူအတွင်းတွင်
အာဟာရများ မစားမသောက်ရဘဲ နေခဲ့
ရ၏။

ဒါကတော့ ကောင်းမှုမကောင်း
မှုများသည် လူတစ်ဦး လူတစ်စုအတွက်
ကံနှင့်သာဆိုင်တာမို့ ကံစီမံကြတာ

ဖြစ်၍ ထိုအချက်ကိုလည်း ကမ္မ
နိယာမဟု ဆိုပါသည်။

၄။ စိတ္တနိယာမ
အဆင်းသံစတဲ့ အာရုံတွေ
သည် မျက်စိ၊ နားစတဲ့ ပဿာဒများကို
ထိတဲ့အခါ သင်ကတော့ အာဝဇ္ဇန်း
မည်လော၊ လောမည်လော အဲဒီလို
ဘယ်သူကမှ မပြုပြင် မစီရင်နိုင်ပေ။
သူ့ကိုစွန့်သူဖြစ်ခြင်းဟူ၏။ ထို့အတူ
မိမိနစ်သက်သော အဆင်းအသံနှင့်
ထိတွေ့လျှင် စိတ်ချမ်းသာခြင်း
ဣတ္ထာရုံဖြစ်သလို။

တစ်ခါ မနစ်သက်သော
အဖြစ်နှင့်ကြုံလျှင် အနိတ္တာရုံဖြစ်ခြင်းတို့
သည်လည်း ဖန်ဆင်းရှင် တန်ခိုးရှင်များ
ကြောင့် မဟုတ်ပေ။ သူသည် စိတ္တ
နိယာမသဘောသာဖြစ်၏။

၅။ ဓမ္မနိယာမ၊ ဆိုသည်မှာ
လည်း ...

ဓမ္မသဘောကြောင့်သာဖြစ်
ပြန်၏။ (ဇာတိပဋိသန္ဓေကို ရရှိကြသော
လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေသည် အို နာ၊

ဆော့ ဟူသောတရားသဘောသို့ ဆိုက်	၏။ သို့သော် ၎င်းနိယာမများစာညွှတ်ထွင်	ထက်မြက်လျှင် ထက်မြက်သည့်အား
ရောက်ရခြင်းမှာ ဓမ္မသက်သက်သာ	ပြုပြင်ဖန်တီးမှု ကြိုးစားအားထုတ်မှုပွဲ၊	လျှော့ငှာ ချည်နဲ့လျှင် ချည်နဲ့သည်
ဖြစ်၏။ ဓမ္မကို အဓမ္မလုပ်လို့ အဘယ်	စိတ်ထက်သန်မှု၊ အတုမြင်အတတ်သင်မှု၊	အလျှောက် လူ့ဘဝကြီးကို ပိုင်းခြားနိုင်
ဖန်ဆင်းရှင် တန်ခိုးရှင်မှ ဟန်ထားပိတ်	ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမှုဟူသော ကမ္မ	ပါ၏ ဟုမှတ်ကြပါကုန်လော့။
ပင် လို့မရနိုင်ပါပေ။	နိယာမ၊ စိတ္တနိယာမ တို့ကြောင့်လည်း	
ဖြစ်လျှင်ပျက်မည်။ ဇာတိရှိ	ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ ဘဝကို	(ပြန်လည်စုစည်းတင်ပြသည်။)
လျှင် ဇရာမရဏရှိမည်သာ ဖြစ်ပါတော့	ဖန်တီးနိုင်သည့် ကံစွမ်းအား စိတ်စွမ်း	ရွှေမျှင်သန်း

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

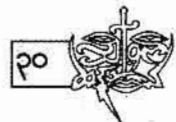

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

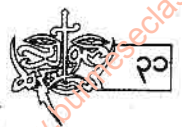
သမာဓိရအောင်

စပိုက်တရားသိပုတ်ဖွားပုတ်သားအောင်လိမ့်မည်

လူသူတော် ဦးဇေယျဘော်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသော
လူတို့သည် အတိတ်ဘဝမှ ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်ကံတို့ကြောင့် စရိုက်အမျိုးမျိုး
ရှိတတ်ကြလေသည်။ အတိတ်ဘဝက
နှင့် အထိုဝါသနာတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
သော စရိုက်ခြောက်ပါးရှိသည်။

- ထိုစရိုက်ခြောက်ပါးမှာ...
- ၁။ ရာဂစရိုက် (လောဘစရိုက်)
 - ၂။ ဒေါသစရိုက်
 - ၃။ မောဟစရိုက်
 - ၄။ သဒ္ဓါစရိုက်
 - ၅။ ဗုဒ္ဓိစရိုက်
 - ၆။ ဝိတက်စရိုက်... ဟူ၍ ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုစရိုက်ခြောက်ပါး ရှိသူတို့
သည် တရားရရှိလိုသောကြောင့်လည်း
ကောင်း၊ သမာဓိရရှိစေရန်အတွက်လည်း
ကောင်း၊ လေးဆယ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း
တရားတို့ကို အားထုတ်သောအခါ
စရိုက်နှင့် လျော်ညီစွာသော ကမ္မဋ္ဌာန်း

တရားကို ကျင့်ကြံပါက လျင်မြန်စွာ
သမာဓိတရားကို ရရှိစေနိုင်လေသည်။

စရိုက်ခြောက်ပါးလုံးနှင့်
သင့်လျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းမှာ “ပထဝီ၊
အာပေါ၊ တေတော၊ ဝါယော၊ အာလောက၊
အာကာသ” ဟူသော ကသိုဏ်းခြောက်ပါး၊
အာရပ္ပလေးပါး၊ ဤဆယ်ပါးသော
ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့သည် စရိုက်ခြောက်ပါးရှိ
သော သူအားလုံး ကျင့်ကြံနိုင်လေ
သည်။

ကြွင်းသော ကမ္မဋ္ဌာန်းဆုံးဆယ်
တို့သည် စရိုက်အားလျော်စွာကျင့်မှ
သမာဓိရခြင်း၊ တရားရခြင်းမြန်၏။
သာဓကအားဖြင့်...

“လောဘစရိုက်” ရှိသူသည်
မည်သည့်အခါမဆို တပ်မက်တတ်သော
သဘောရှိလေသည်။ အလိုဆန္ဒတို့၏
လွှမ်းမိုးသောကြောင့် အကောင်းအမွန်၊
အပြောင်အလက်တို့ကိုသာ အလိုရှိ၏။
မြတ်သော၊ ကောင်းသော အရာကိုသာ
ရွေး၍လိုချင်သော “အဇ္ဈာသယ” ခေါ်

အတွင်းဓာတ်ခံရှိလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော လောဘစရိုက်
ရှိသူသည် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို
အားထုတ်လျှင် တရားရလွယ်၏။
အဘယ်ကြောင့် တရားရလွယ်သနည်း
ဟူသည်ကား လောဘစိတ်က ကောင်း
သောအရာ ပြောင်လက်သောအရာကို
သာ လိုချင်သည်ဖြစ်ရာ မတင့်တယ်
ရွံ့ကြောက်ဖွယ်သော အသုဘကို တွေ့
သောအခါတွင် လောဘစိတ်သည် ပြယ်
သွား၏။ လိုချင်ရာမရသော လိုချင်သည့်
အာရုံမဟုတ်သောကြောင့် “လောဘ
တိုဝင်သွားသည်” ဟုလည်း ဆိုကြလေ
သည်။

“ခန္ဓာ၏ အပျက်သဘော၊
အနှစ်မရှိသော သဘော” ကို ရှုသည့်
“ကာယဂတာသတိ” နှင့် အသုဘ
ဆယ်ပါး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆယ်ပါးကို လောဘ
စရိုက်ရှိသူ ကျင့်ကြံလျှင် တရား
အရမြန်၏။

“ဒေါသစရိုက်” ရှိသူကား

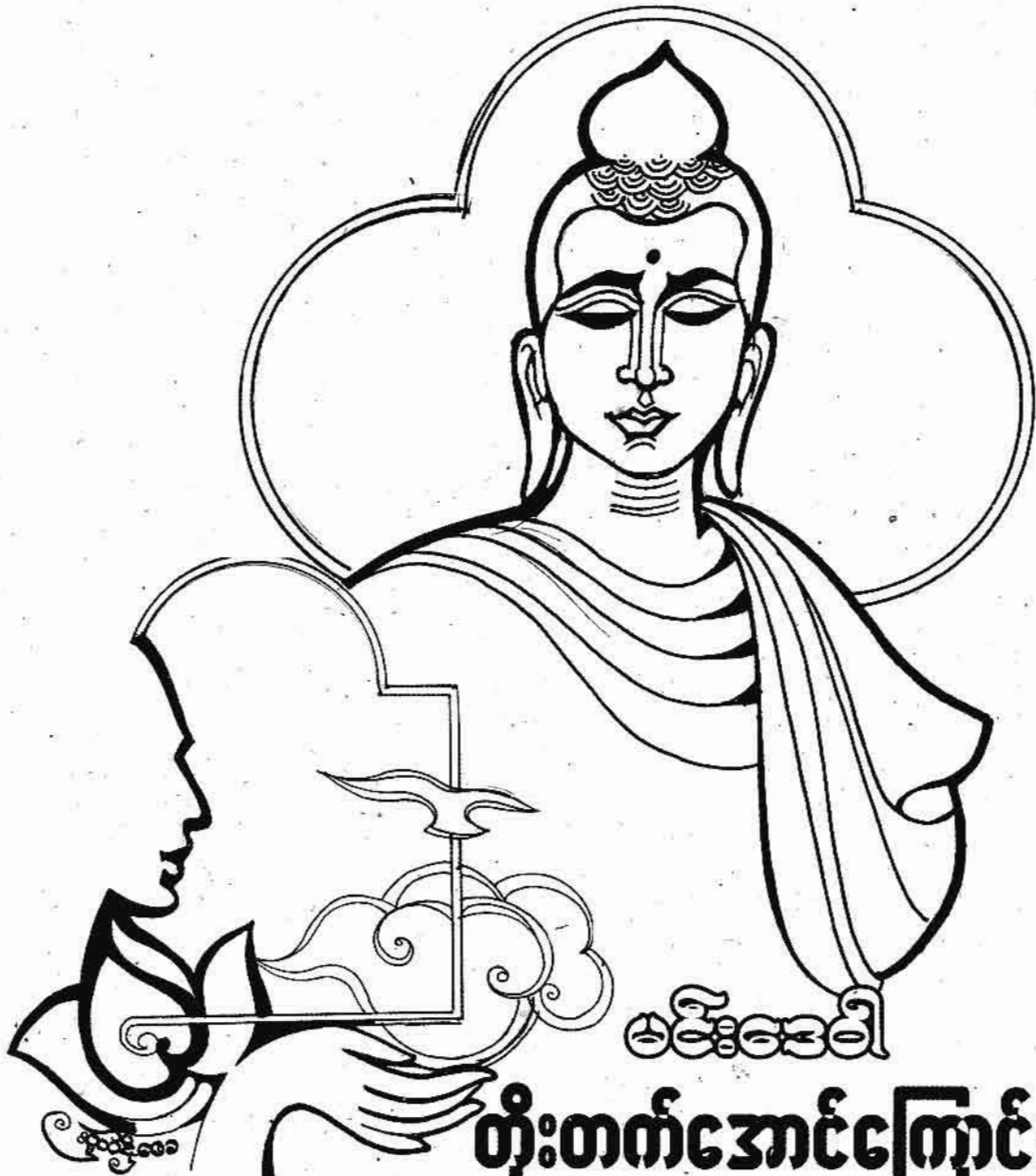
အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် မသင့်လျော်ပေ။	သမာ နုဿတိ၊ မရဏ နုဿတိ၊	သဒ္ဓါထက်သူအား၊ ဥပသမာ၊ မရဏနှင့်
“အပ္ပမညာ” ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် “ဒေါသ	အဟာရေပဋိကူလ စသည်နှင့်	သညာဝဝတ္ထာန် ဤလေးတန် ဉာဏ်ခံ
စရိုက်ရှိသူနှင့် သင့်လျော်လေသည်။	စတုဇာတု ဝဝတ္ထာန် တရားတို့ကို	ကြီးသူများ၊ စရိုက်ဝေငှ၊ သုံးဆယ်မျှ။
ထို့အတူ “မောဟစရိုက်”	အားထုတ်သင့်ကြောင်း အဘိဓမ္မာ	သေသ ခပ်သိမ်းအား”ဟူ၍ ဖြစ်လေ
ရှိသူအား “အာနာပါန” ကမ္မဋ္ဌာန်း	ဒေသနာတော်တွင် ပြည့်စုံထားလေသည်။	သည်။
အားထုတ်မှသာ တရားရဖို့ သင့်လေ	ထိုသဘောကို ကျီးသဲ	ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို
သည်။	လေးထပ် ဆရာတော်ကြီးက လင်္ကာ	မည်သည့်စရိုက် အဖြစ်များသည်ဟု
“ဗုဒ္ဓနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊	စိကုံးထားခဲ့ရာ စရိုက်နှင့်ဆီလျော်စွာ	သတိထားကာ သင့် လျော်သော
သံဃာနုဿတိ၊ ဒေဝတာနုဿတိ”	ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ရမည်ကို...	ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ရွေးချယ်အားထုတ်
ဟူသော အနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ကို	“အသုဘနှင့် ကာယဂတာ၊	ပါက အားထုတ်မှုအောင်မြင်၍ သမာဓိ
သဒ္ဓါစရိုက်ရှိသူ အားထုတ်ပါက သမာဓိ	ဆယ့်တစ်ဖြာ၊ ရာဂကြီးသူအား အပ္ပ	အခြေခံ အမြန်ရမည်ပင် ဖြစ်တော့
ယူဆောင်ရန် လွယ်ကူ၍ တရားအရမြန်	မညာ၊ နီလာဒိက၊ ဤရှစ်ဝ၊ ဒေါသကြီး	သည်။
လေသည်။	သူအား အာနာပါန၊ ဤဘဝ မောဟ	
ဗုဒ္ဓိစရိုက်ခေါ် ပညာစရိုက် ရှိ	ဝိဘာဏ်များ။	လူသူတော် ဦးစပျူကျော်
သည့် ဉာဏ်အခံကြီးသူများကမူ ဥပ	ဗုဒ္ဓဓမ္မသံဃာ သီတာ၊ ဒေဝတာ	

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မင်းခေါင်

တိုးတက်အောင်ကြောင်း အသိသုတောင်း

“စာရေးဆရာရေ ကျွန်တော်
တော့ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေ
တာများပြီ။ ဘယ်လိုမှ မအောင်မြင်နိုင်
သေးဘူး။ လုပ်ငန်းကတော့ စာအုပ်ထုတ်
ဝေရေးပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းစမယ်လုပ်
လိုက်တိုင်း စာရေးဆရာသိတဲ့အတိုင်း
စက္ကူဈေး၊ ဖလင်ဈေး၊ အော့ဖ်စက်ရိုက်ခ
အစစဈေးတက်နေတော့တာပဲဗျ။ သို့မို့
ကြောင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမုန်း မသိဘဲ
ထိုင်စားလိုက်တာ တော်တော်လေး
အထိနာနေပြီဗျ”

ပန်းဆိုးတန်း စာအုပ်
အဟောင်းဆိုင်တွေဘက် ကျွန်ုပ်
လျှောက်လာရင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
တွေ့လိုက်ရသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးက
ညည်းပြောလေး ပြောလေသည်။ ကျွန်ုပ်
က သူ့ကို စာနာစိတ်နဲ့ တစ်ချက်ကြည့်
ကာ...

“ဒီတော့... အခု ဘာလုပ်
မယ် စိတ်ကူးကြံစည်ထားလဲ”ဟု မေး
လိုက်သည်။

“လုပ်တော့လုပ်ရမှာပေါ့
ဆရာရယ်။ အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ ထိုင်
စားလို့ရတဲ့ တိုင်းပြည်က ဘယ်မှာမှ
မရှိဘူးလေဗျာ။ ဟုတ်တယ်မို့လား
ကျွန်တော်ပြောတာ”

သူ့စကားက အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝ
ပြီး သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ပေါ်လွင်စေ
သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။
ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်က အကူအညီ
ပေးလိုက်မယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် လုပ်ငန်း
အတွက်လည်း အဆင်ပြေ အကျိုးစီးပွား
လည်းတိုးတက်၊ လာဘ်လာဘလည်းတိုး
စီးပွားဥစ္စာ အကျိုးလည်းခံစားနိုင်တဲ့
အကူအညီတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်စကားအဆုံးမှာ သူက
တအံ့တကြဲနဲ့ ကျုပ်ကိုကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ
ကျွန်ုပ်စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့...

“ဒါဆို လုပ်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လို
အကူအညီမျိုးလဲ”ဟု မေးလေတော့
သည်။

“အကူအညီကတော့ ကျုပ်

ကိုယ်တိုင် ကူညီမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရား
တန်ခိုးတော်က ကူညီမှာ”

“ဘယ်လို... ခင်ဗျားစကား
က”

ကျွန်ုပ်စကားကို နားမလည်နဲ့
သူ့ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလိုလေ... ဘုရားတန်ခိုး
တော်က ကူညီမယ်ဆိုတာ ဘုရားရှင်
လက်ထက်တော်က တန်ခိုးထက်မြက်တဲ့
ဂါထာတော်တစ်ပုဒ် ပေးမလို့ဗျ။
ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားတန်ခိုးတော်က ကူညီ
မယ်လို့ပြောတာ သိပြီလား”

“သိပါပြီဗျာ... ဒါဆိုလည်း
အဲဒီဂါထာလေး ပေးစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော့်
မှာ အဆင်မပြေမှုတွေ များနေလို့”

သူက လိုလိုလားလားနဲ့
ကျွန်ုပ်ဆီက ဂါထာကို တောင်းလေတော့
၏။

“အင်း... ဒါဆိုလည်း ကျုပ်
မိတ်ဆွေကြီး ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့ ဂါထာ
ပေးရဦးမှာပေါ့ဗျာ။ ကဲ... တစ်ခါတည်း
ခင်ဗျားလိုက်ရေးထားလိုက် ဟုတ်ပြီလား။

ဂါထာရဲ့ အစပိုဒ်ကတော့...

စိရံ ပါလေတု မံဗုဒ္ဓေါ

ဓမ္မော ရမတု မာနသေ။

သံယော ဒါတု သုခံ သဗ္ဗေ

ဒေဝါ မာနေန္တု မံ သဒါ တဲ့။

ဂါထာကတော့ အဲဒါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုပွားများရမယ်။ အခေါက်ရေများလေလေ ကောင်းလေလေပဲ။ စီးပွားချမ်းသာ ခံစားရလေလေပဲပေါ့ဗျာ။

“ဒါနဲ့... နေပါဦး။ ဂါထာရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကကော။ သိသေးလား”

သူက ကျွန်ုပ်ဂါထာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ မေးလေတော့သည်။

“အနက်အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးရပ် တရားမြတ်ကို မပြတ်သိမြင် တရားရှင်သည် မံ၊ ယုံကြည်မြတ်နိုး ရှိခိုးဝပ်တုပ် အကျွန်ုပ်ကို စိရံ၊ ကာလရှည်ကြာအောင် ပါလေတု၊ ဘေးရန် မလာရောက်အောင်

စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ ဓမ္မော၊ မဂ်ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ဓမ္မက္ခန္ဓာ ဟု ဆယ်တန်ပိုင်းဖြတ် တရားတော်မြတ်ကို မေ၊ ယုံကြည်မြတ်နိုး လက်စုံမိုးလျက် ရှိခိုးဝပ်တုပ် အကျွန်ုပ်၏ မာနသေ၊ သဒ္ဓါ စောဒိတ် ကုသိုလ်စိတ်၌ စိရံ၊ ကာလ ကြာမြင့်အောင် ရမတု၊ ကိန်းအောင်း မွေ့လျော်ပါစေသတည်း။ သံယော၊ မဂ္ဂဖလဋ္ဌာန် ရှစ်တန်အရိယာ မြတ်သံဃာသည် မေ၊ ယုံကြည်မြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးဝပ်တုပ် အကျွန်ုပ်အား သုခံ၊ လောကုတ် လောကီ နှစ်လီစီးပွား ချမ်းသာများကို စိရံ၊ ကာလကြာမြင့်အောင် ဒါတု၊ လိုရာပြီးမြောက် ချီးမြှောက်ပေးသနားတော် မူပါစေသတည်း။ သဗ္ဗေ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံဘေးဒေဝါ၊ သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ်နတ်ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့သည် မံ၊ ချမ်းသာကြီးပွား အကျိုးများကို အကျွန်ုပ်အား သဒါ၊ နေ့ရောညပါ ဘယ်ခါမလပ် မာနေန္တု၊ နှစ်ရပ်အကျိုး မပြတ်တိုးအောင် မြတ်နိုး ချစ်ခင်ပါစေသတည်း။

ဒါက ဂါထာရဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ ကဲ... နောက်ဘာလိုသေးလဲ”

ကျွန်ုပ်စကားအဆုံးမှာ သူက ပြုံးနေ၏။ ပြီးမှ...

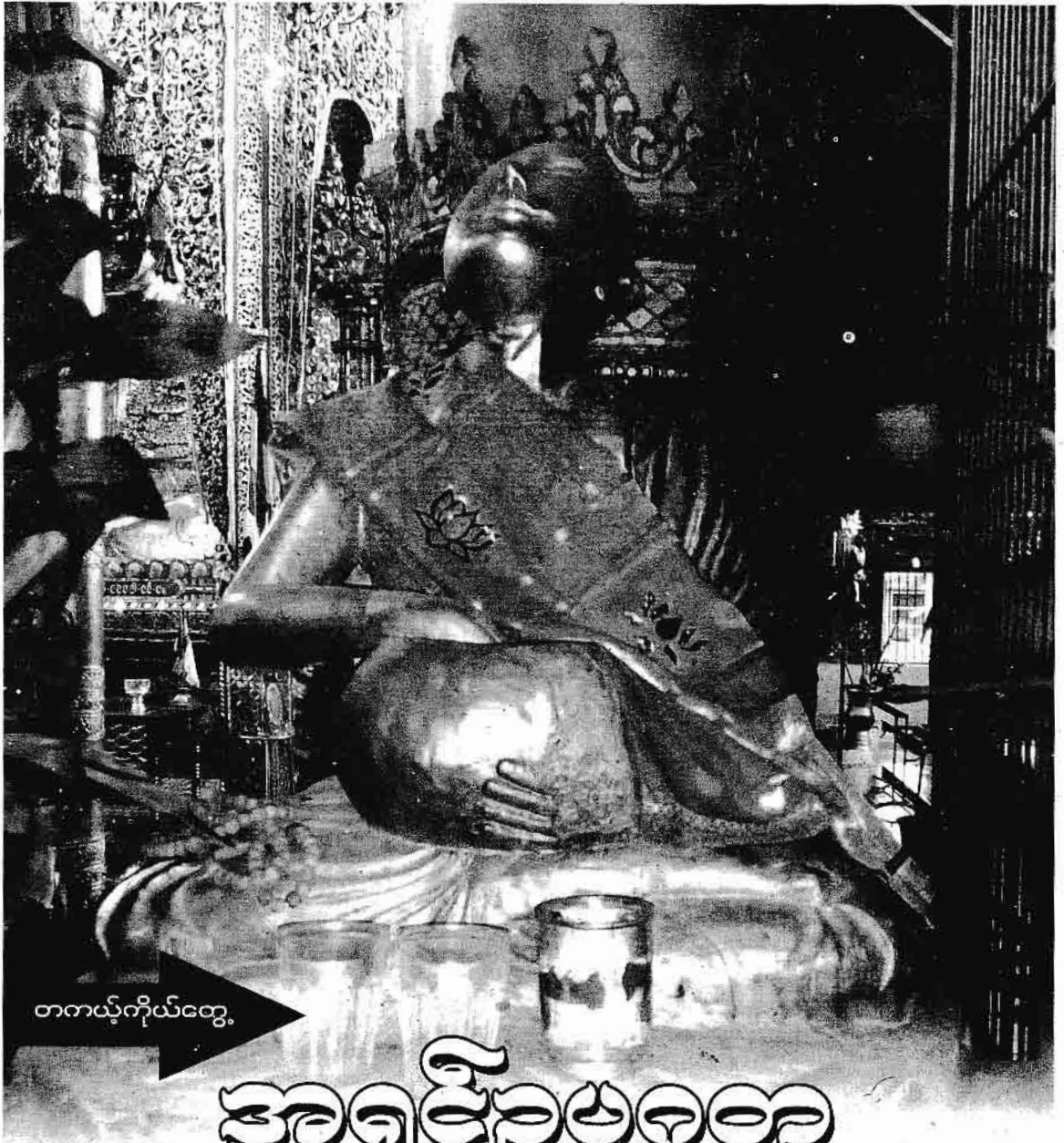
“ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ။ လိုတာကတော့ ဒီဂါထာကို ကျွန်တော် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ကဲ... ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုဦး။ စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ရှာစရာရှိသေးလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်ကာ စာအုပ်တန်းဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

မင်းဒေဝါ

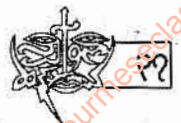

တကယ့်ကိုယ်တွေ့

အရှင်ဥပုဇ္ဈ အရိန္ဒမာ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

၁၉၃၅ ခုနှစ် အချိန်ကာလက ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးသံဟို ပိုင်သော ငါးပိလှေဖြင့် မြိတ်မြို့မှ အနောက်ဘက်ပင်လယ် ကျွန်းလမ်းများ ဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

မိုးဥကျစ အချိန်သမယဖြစ် ၏။

ပင်လယ်ရေပိုင်း ဒေသဆိုင်ရာ ဗဟုသုတများကို ရှာဖွေရင်းတစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသောခရီးကို လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

ကျယ်ပြန့်လှသော ပင်လယ် ရေပြင်အရပ်ရပ်ကို သုံးပုံဆိတ် (ခေါ်) တရုတ်ကတ် (ခေါ်) ကတ္တုရွက်လှေကြီး များဖြင့် လေအားကိုမိုလျက် လွန်ပါး ကူးလူးရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခြင်းပြုရ ၏။

အကျွန်ုပ်တို့ လှေပေါ်ဝယ် ရောင်းကုန်များအဖြစ် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ အဝတ်အထည်

များအပြင် ပျားအိုးများလည်း ပါရှိသည်။ ပျားအိုးဆိုသည်မှာ မြိတ်အခေါ်ဖြစ်သည်။ နေပင်မှထွက်သော သကာရည်ချိုအိုးဖြစ် ၏။

အကျွန်ုပ်တို့၏ ကတ္တုလှေကြီး သည် မြိတ်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့်ကွာ ဝေးသော အနောက်တောင်ပင်လယ်ရိုး တန်းကျေးရွာ အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည် သွားလာရန်ဖြစ်၏။

ထိုကျေးရွာများမှာ လှိုင်းတံပိုး များပြင်းထန်ပြီး ပင်လယ်ပြင်များအတွင်း ရှိ ကျွန်းများပေါ်၌ တည်ရှိနေကြသေး ၏။

တစ်ရွာမှတစ်ရွာ တစ်ကျွန်းမှ တစ်ကျွန်းသို့ လှည့်လည်သွားလာကာ အချိန်ကာလအားဖြင့် တစ်လကျော် ကျော် နှစ်လနီးပါးကြာလေမှ မြိတ်မြို့သို့ ငါးပိလှေများဖြင့် တစ်ခေါက်ပြန်လည် ရောက်ရှိနိုင်ကြ၏။

အကျွန်ုပ်သည် အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် ဝါရင့်လှေသမားကြီးများ ထံမှ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ဆက်နွယ်နေသော

ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ဝတ္ထုများကို မေးမြန်း၍ မှတ်တမ်းတင်ခြင်း၊ ပင်လယ်ရေပြင်ကို လေ့လာပြီးထူးဆန်းသော သတ္တဝါများ အကြောင်းကို စူးစမ်းရှာဖွေခြင်း အစရှိ သည်များကို ရေးမှတ်ခဲ့၏။

(၂)

မကြားမသိဖူးသေးသော ပုံပြင်ဝတ္ထုဆန်းများနှင့် ပင်လယ်ရေ သတ္တဝါကြီးများ၏ အကြောင်းအရာများ ကို ကြားသိလေ့လာရင်းဖြင့် အကျွန်ုပ် တို့၏ ကတ္တုလှေသည် တစ်ကျွန်းမှ တစ်ကျွန်းသို့ ဝင်ထွက်လျက် မြိတ်မြို့နှင့် မိုင်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်မျှ ခရီးကွာဝေး သည့် မသေကျွန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။

မသေကျွန်းသည် မြိတ်ခရိုင် ဗုတ်ပြင်းမြို့နယ်နှင့် ကော့သောင်းမြို့နယ် တို့၏ နယ်ခြားဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းစုသည် ကျားကိုက်တောင် အမည်ရှိသော ပသျှ ရွာကလေးသို့ သွားရောက်ကာ ထိုမှ ဒီလမ်းမီးကျွန်းသို့ ကူးပြီးလျှင် မစ္စတာ ဂျမားပိုင် ကတ္တုတွင်းသို့ ဆန်အိတ်များ

ပိုရန်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လေမိုးက အဆင်
မသင့်သေးသည့်နှင့် အကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ
သည် ဤမသေကျွန်းတွင် မှီတင်းနေ
ကြရ၏။

မသေကျွန်းမှာ ကျောက်
တောင်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖာလုံ ပတ်လည်
မျှသာ အကျယ်အဝန်းရှိ၏။

ပင်လယ်ရေကျလျှင် ဝဲကြီး
ပေါ်လွင်နေသည်။ ပင်လယ်ဒီရေများ
တက်သောအခါ ကျွန်းပတ်လည်ကို
ရေများဝိုင်း၍နေသည်။ တံငါအိမ်ခြေ ၃၀
ကျော်ခန့်ရှိသည်။ လမ်းမှာ တစ်လမ်း
တည်းသာရှိ၏။

ထိုကျောက်တောင်ပေါ်တွင်
ဉာဏ်တော်ကိုးတောင် ခန့်ရှိသော
ဘုတ်စေတီတော် တစ်ဆူနှင့် သိမ်တော်
တစ်လုံးရှိ၏။

ထိုအနီးတွင် ရေပိတ်ဆောင်
နှင့်အတူ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး
သီတင်းသုံးနေထိုင်သည့် ကျောင်းတစ်
ဆောင်ရှိသေး၏။

‘———ပင်လယ်ပြင်မှာ အတိ

ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါမှာ

တို့တစ်တွေအားလုံးအားထား

စရာဆိုလို့ အရှင်ဥပဂုတ္တ

ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးက

လွဲလို့ တခြားမရှိတော့ဘူး။

ဒီတော့ တို့တစ်တွေအားလုံး

ဟာအရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်

ကြီးကို ရည်မှန်းပြီး စိတ်ထဲက

ယုံကြည်သဒ္ဓါစိတ် အပြည့်

အဝနဲ့ ရှိခိုးကန်တော့ကြပေ

တော့’

ယင်း ရွာသူရွာသားများသည်
ငါးဖမ်းခြင်း၊ ပုဇွန်ဖမ်းခြင်း၊ ငွေခေါ် ပုဇွန်
ဆိတ်ငယ်ကလေးများ ဖမ်းဆီးလျက်
ငါးပိလုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။

(၃)

၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတစ်ရက်
နေ့တွင် ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လှေ
သွားကြီးဦးအုန်းမောင်၊ ကိုပု၊ ကိုပဲစေ၊
မသေရွာသား ကိုခွေးပုတို့သည် လှေတစ်
စီးဖြင့် ပင်လယ်ခရီး ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်ရှိ
သွားချိန်ဝယ် ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်ဖြစ်
ပြီး မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ လှေသည်
ဦးတည်၍သွားသည်မသိ၊ လေပြင်း
မှန်တိုင်းမိကာ လှေသည် ပင်လယ်ပြင်
တွင်မျော၍ နေတော့၏။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် သုံးရက်၊
လေးရက်၊ ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်တိုင်တိုင်
ပင်လယ်ရေပြင်တွင် လှေသည် လွင့်
ပြော၍နေတော့၏။

အထဲ မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း
ရွာချလို့ က်သေးသည်။ ကံဆိုးမသွားရာ
မိုးလိုက်၍ ရွာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။
အကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေသည် ပင်လယ်ပြင်
တွင် ကယ်တင်မည့်သူဝေးသည့် ဘဝ
တွင် မိုးကလည်းမိလိုက်သေးသည်။
သို့သော် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အနာ၊
အဖျားမရှိ၍သာ တော်ပါသေး၏။

ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့။

အကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည်
ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂကြောင့်
မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်၍ လာကြသည်။
ခြောက်ရက်တိုင်တိုင် ပင်လယ်ရေပြင်
သမုဒ္ဒရာကြီးထဲဝယ် လှေတစ်စင်းမှ
မမြင်မတွေ့ရသဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့
တစ်တွေအား ကယ်တင်မည့်သူ ကင်း
မဲ့ခဲ့လေပြီ။

လှေပေါ်တွင် အစာရေစာနှင့် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်သည့် ပင်လယ်
သောက်ရေများအဆင်သင့် ပါရှိသည်။ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲတွင် သေပွဲဝင်ရတော့
သို့သော် ကုန်သွားလေလျှင် အကျွန်ုပ်တို့ မည် ဖြစ်၏။
တစ်တွေသည် အစာငတ်ရေပြတ်ပြီး လေပြင်းမုန်တိုင်းမိသည်

အကျွန်ုပ်တို့ လူစုထဲတွင်
အသက်အရွယ်အရလည်းကောင်း။
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ အတွေ့အကြုံအရ
လည်းကောင်း အကြီးဆုံးသည် လှေ
သမားကြီး ဦးအုန်းမောင်ဖြစ်၏။

(၄)

ဦးအုန်းမောင်သည် အမွှေးနံ့သာတိုင် သုံးတိုင်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေဦးထိပ်တွင် သွားရောက်ထိုင်ပြီး ကန်တော့ကာ အကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေအား ...

“--- ပင်လယ်ပြင်မှာ အတိဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါမှာ တို့တစ်တွေအားလုံးအားထားစရာဆိုလို့ အရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးကလွဲလို့ တခြားမရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့တို့တစ်တွေအားလုံးဟာ အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီးကို ရည်မှန်းပြီး စိတ်ထဲက ယုံကြည်သဒ္ဓါစိတ် အပြည့်အဝနဲ့ ရှိခိုးကန်တော့ကြပေတော့”

ဟူ၍ ဆိုပါ၏။

အခြားသူများတော့ မသိ။ အကျွန်ုပ်၏ဘဝဝယ် ဥပဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးကို သစ်သာရုပ်တုတော်ထုလုပ်ထားရှိပြီး သစ်စေသရိုး ရွှေပိန်းချ၍ ပူဇော်ထားရှိသည်ကို မြင်တွေ့

ဖူးသည်မှအပ တကယ် ပင်လယ်ပြင်လောကတွင် မဖူးတွေ့ရဖူးပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုကဲ့သို့ပင် အတိဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရချိန်ဝယ်ခလုတ်ထိ အမိတဆိုဘိ သကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးကို ကယ်တင်ရှင်အရှင်သူမြတ် စစ်ပါးအနေဖြင့် တကယ်ယုံကြည်အားကိုးစိတ် အပြည့်အဝနှင့် ရှိခိုးကန်တော့မိပါ၏။

အကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော လူအားလုံးတို့သည် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်ကစ၍

ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင်သော ပင်လယ်ရေပြင်တွင် အရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးအား ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ကြ၏။

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်လင်းရောင်ခြည်လေး သန်းလာသောအချိန်အခါတွင် အကျွန်ုပ်တို့လှေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာသည် မီးရောင်လဲ့လဲ့ဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို အားလုံးကမြင်တွေ့ကြရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြရ၏။

အကျွန်ုပ်၏ စိတ်အထင်လှေ(သို့) မီးသင်္ဘောတစ်စီးတော့ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ထင်၏။

(၅)

အနားသို့ ရောက်ရှိသောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ ထင်ထားသကဲ့သို့ လှေလည်းမဟုတ်၊ မီးသင်္ဘောလည်း မဟုတ်၊ ဝါးပိုးဝါးကြီးများကို ညီညီညာညာ စုစည်းထားပြီး မောင်ဖွဲ့ကာပြုလုပ်ထားရှိသော ဝါးမောင်ကြီးပေါ်ဝယ်

ကြေးပြာသာဒ်ဆောင်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

ယင်း ကြေးပြာသာဒ်ဖောင်
ဝန်းကျင်ပတ်လည်တွင် အလင်းတိုင်
မီးများကို ညီညီညာညာ ထွန်းညှိပူဇော်
ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းသည့်
မှာ လေအလွန်တိုက်ခတ်၍နေသော
ပင်လယ်ရေပြင်တွင် ဝါးဖောင်ကြီးပေါ်ရှိ
ကြေးပြာသာဒ်ဆောင် ဝန်းကျင်၌
အလင်းတိုင်ကြီးများ မီးထွန်းညှိပူဇော်
ထားရှိသော်လည်း မည်သည့်မီးတိုင်မှ
လေတိုက်ခတ်၍ မငြိမ်း၊ လေငြိမ်သက်
သည့် နေရာတွင် အလင်းတိုင်ကို
မီးထွန်းညှိပူဇော်ထားဘိအလား မြင်တွေ့
နေရခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အချက်ကို
အကျွန်ုပ်က သိတိပြုလိုက်မိသည်။
အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီး၏ အံ့ဖွယ်
တန်ခိုးတော်ကို အကျွန်ုပ်သည် ရှိခိုး
ကန်တော့မိ၏။

များမကြာမီ အချိန်ပိုင်း

အတောအတွင်း အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်
မထေရ်မြတ်ကြီး ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူ
သည့် ဝါးဖောင်တော်ကြီးသည် စက်တပ်
ဆင်ထားသည့် ရေယာဉ်အလား
လှုပ်ရှား ပြီး သွားလာနေတော့၏။

အကျွန်ုပ်တို့ လှေကလည်း
အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်တော်ကို အမှီလိုက်
ကြ၏။

မီလုမီခင်အချိန်တွင် အရှင်
ဥပဂုတ္တမထေရ်တော်ကြီးသည် အဝေးရပ်
ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေရာ အကျွန်ုပ်
တို့ စိတ်အထင် ရေပိုင်း နှစ်ပိုင်း၊ သုံး
ပိုင်းခန့် ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ၌ သွားမိချိန်
တွင် လှေသမားကြီး ဦးအုန်းမောင်က

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာ ကြည့်ကြ
စမ်း”

ဟူ၍ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
အော်ပြောလိုက်သည်။ အကျွန်ုပ်တို့
လှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော သူတွေ
အားလုံးက လက်ညှိုးထိုးပြရာဆီသို့
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အကျွန်ုပ်တို့ မြင်တွေ့သည်က

ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်နေ၍ လှေပေါ်တွင်
ပါရှိသော သူအားလုံးတို့က ပျော်ရွှင်
မြူးထူးသွားကြပါသည်။

“အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်
ကြီးရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် တို့အားလုံး
ဟာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်
တော့ဘူး။ အခုမြင်တွေ့နေရတာ ကျွန်း
ကွ၊ မသေကျွန်းလေကွာ”

ဟူ၍ လှေသမားကြီး ဦးအုန်း
မောင်က အားရဝမ်းသာနှင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်အခါတွင် အကျွန်ုပ်
တို့ လှေအား ရှေ့မှ ဦးဆောင်လမ်းပြ
ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သော အရှင်ဥပဂုတ္တ
မထေရ်တော်ကြီးသည် တောင်ဘက်ဆီသို့
မီးသင်္ဘောတစ်စင်း ခုတ်မောင်းသွားဘိ
အလား ခုတ်မောင်းထွက်ခွာသွားရာ
လှေပေါ်တွင် ပါရှိသော အကျွန်ုပ်တို့
အားလုံးတို့သည် လက်အုပ်ချီ၍ ပူဇော်
ကန်တော့နေသည်မှာ မျက်စိတစ်ဆုံး
အထိပင် ဖြစ်လေတော့၏။

အနိပ္ပာ

သျှိုသုံးပါးပုဋ္ဌာသဘင်

မေတ္တနိဗ္ဗာန်(၁၃)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

(၁)

ကျွန်ုပ် (စာရေးသူ)သည် နံနက် (၅:၀၀)နာရီ “အချိန်မှန်” (Right-Time) အိပ်ရာမှထ၍ ကိုယ် လက်သန်စင်ပြီး မျက်နှာအသစ်အပြီးမှာ တော့ (၃) ဖာလုံကျော် (၄) ဖာလုံခန့် ဝေးသော “ဖြူးချောင်းတံတားကြီး” အပေါ်အထိ လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်မှာ (၆) နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပါပြီကောလားဗျာ။

“ဖြူးချောင်း တံတားကြီး” ဆို သည်ကလည်း ပဲခူးတိုင်းတွင် အထင်ကရ ရှိနေသည်။ “ရန်ကုန်+မန္တလေးကားလမ်း (လမ်းဟောင်း)မှ တံတားကြီးပါပဲ” အနောက်ဘက် (၆) မိုင်ခွဲခန့်ဝေးကွာ သည် “ပဲခူးရိုးမကြီး”ပေါ်မှစီးဆင်းခဲ့သည့် “တောင်ကျရေများ”စီးဆင်းနေချိန်တို့၌ “ဝါးလုံးထိုး” စီးဆင်းနေသဖြင့် “ဖြူး ချောင်း”ကမ်းနဖူးမှ နေ၍ “ထင်းဆယ်” ကြသူတို့လည်း မိုးသည်းချိန်တို့၌ မြင် တွေ့နိုင်ပါသည်။ ဖြူးချောင်းက လုပ် ကျွေးသည်ပေါ့။ ဖြူးမြို့ မြောက်ဘက်

ဖြူးချောင်းတံတားကြီးပေါ်တွင် ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခဲ့ကြရာ၌ ဦးခင် မောင်တိုး (ဒု-ဦးစီးမှူးစာရင်းရုံး) နှင့် အတူ ဇနီး (ဆရာမ ဒေါ်ခင်စန်း ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီး ဖြူးမြို့)နှင့် “ဂေါ်ဖီခြံရပ်ကွက် မှ” မမျိုးမျိုးက (ရုံးအုပ်-စည်ပင်) အပျိုမ အပါအဝင်နှင့်အတူ “မကြ” ဆိုသူ အပျိုမတို့လည်း အပါအဝင်ပါ။ မြန်မာဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိတဲ့ ပြုံး အလှပိုင်ရှင် မမျိုးမျိုးကတော့ ရိုးရိုး ကလေးနှင့်လှသဗျာ။ အလယ်တန်းပြ ဆရာမလေး မမေသန္တာလွင် လှသလို သူမကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံချောသကဲ့။ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့် ခန်းပြလိုက်စဉ်မှာ တော့ နပါးတော်ဝါဝါညက်မှ ချွေးငီ ချား တောင် ထွက်အောင် လှုပ်ရှားပြီးမှ သူမနှင့်အတူလာခဲ့တဲ့ တူ(သို့) တူမလေး နှင့်အတူ ပြန်သွားပါတော့တယ်။ ရပ်ရင် သရုပ်ဆောင် စိုးမြတ်နန္ဒာ (DESIGN) ပေါ့။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း၏ စာဖတ်ပရိသတ်တွေဖြစ်နေ ပြန်တော့

လည်း ခင်မင်လေးစားရတဲ့ ဦးခင်မောင် တိုး (ဒု-ဦးစီးမှူးစာရင်းရုံး) မှပင် ခင်မင် ရင်းနှီးမှု နှင့်အတူ...

ဦးဖြူဝင်း (စာရေးသူကိုခေါ်) ဒီအပတ် ကျွန်တော်တို့ စွဲလမ်းနှစ်သက် ရတဲ့ “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း”မှာ စာရေးဆရာ ပြောသလို (ရေးသလို) အသက်သွင်းရေးဦးလေဗျာ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ မျှော်လင့်လျက်က အဖော်တွေနဲ့ လေဗျာတဲ့...

သို့ပါ၍ ပူးတွဲအမည်ပါ “သျှို သုံးပါးဖုဋ္ဌဿအင်း” (ဆောင်းပါး) တစ်ပုဒ်ကို အကြောင်းတရား ကောင်းမွန် စွာဖြင့် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ (စာရေးသူ) ၏ စတုနာတွေက “ငွေအသပြာ” ထက်ပင် တန်ဖိုးကြီးသဗျာ။

ခေတ်မီတိုးတက်နေသည့် “မျိုးဆက်သစ်” ၏ ယနေ့ မြန်မာ့ လူ့ဘောင် လူ့လောကကြီး၌ ကမ္ဘာကြီး ကိုပင် ရွာဟု သဘောထားလျက်မှ အစစအရာ သိပ္ပံပညာရပ်တွေ ထွန်းကား ခဲ့တာ အမှန် ဖြစ်သော်လည်း ရှေးရှေး

သုံးပါးဖဋ္ဌဿအင်း

ဖု	ဂ	စိ	ဝိ	ဿ
မံ	ကံ	ဋ	ပု	တ္တိ
န	ဟိ		လော	ရ
သော	ခေ	ဓ	ယ	တိ
ဗ္ဗေ	ဿ	အ	ဝံ	က

ဆရာကြီးများ၏ နည်းနိဿယတို့အထဲ မှ ပူးတွဲပါသည့် သုံးပါးဖဋ္ဌဿအင်းကို ဖော်ထုတ်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ ခင်ဗျား၊ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ “ဂန္ထီရနည်း နိဿယတွေ ပေါ့။ (၂) ယနေ့အထိ အသုံးအဝင် အကျိုးပြုလျက်ပါ။ ပူးတွဲအမည်ပါသည့် သုံးပါးဖဋ္ဌဿအင်းကို ရေမိုးချိုး ကိုယ် လက်သန်စင်ပြီးပါက နံနက် (၉း၄၅) နာရီတွင် အင်းချရပါမည်။ အင်းဆံနှင့် (၃၇) အုပ်စု၍ စီရင်ပါလေ။

“သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲ”တွင်ချ၍ အိမ်ရှေ့မှာမြှုပ်ထားသော ရန်လုံ၏။ (ရန်သူများမနောင်ပါ) ဘေးအန္တရာယ် ကင်း၏။ အုတ်ကြွပ်တွင်ချ ကျောင်း အိမ်၊ မြို့ရွာတွင် လေးထောင့်အရပ်က

မြှုပ်ထား စည်ကား၏။ ကျက်သရေတိုး၏။ လာဘ်ရွှင်၏။ ဘုန်းကြီး၏။ “ပိုင်းကိုင်း စက္ကူ”တွင်ချ အိမ်လေးထောင့်မှာ ကပ် ထားသော ဥပါဒ် အန္တရာယ်ကပ်ရောဂါများ ပျောက်ကင်းသည်။ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူတို့လေးစားမှုကို ခံယူနိုင်အံ့။ (စာရိတ္တကောင်းသူဖြစ်ရမည်) ခရီး သွားခဲ့သော “အိတ်ကပ်”တွင် ထည့် ဆောင်ရန်မျိုးကင်း၏။ အကြံအစည် အောင်၏။ “အိပ်ရာခေါင်းရင်း”တွင် ထား၍ အိပ်၊ “အင်းဆံဂါထာ”ကိုလည်း နေ့စဉ်ရွတ်ပါက နတ်အပေါင်းတို့ချစ်ကြ ၏။ ငါးပါးသီလ လုံခြုံသူဖြစ်ပါက (၃) လရှိပါလျှင် နတ်များကိုယ်ထင်ပြပြီးမှ “ လိုရာဆုကို တောင်း”ဟုဆိုကာ မ,စ,လာ

ပါလိမ့်မည်။ “ငါးပါးသီလ”ထဲမှ “ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရ”ကံ မကျူးလွန်လျှင် တောင်းဆု “တစ်ဝက် (၁/၂)ရရှိပါအံ့။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြား သူတို့နှင့် (လုံးဝ) မသက်ဆိုင်ပါ။

၎င်းအင်းကို “စက္ကူ”တွင် “ ဟင်္သာပြဒါး”နှင့် “သာသနာငါးထောင် ဆေး” ကို ဖော်ချပြီးလျှင် “တနင်္ဂနွေနေ့” ကစ၍ တစ်နေ့တစ်အင်း “အုန်းရည်” နှင့် သောက် (၇)ရက် “သုံးလီ”စေလျှင် အလိုရှိရာကို စိတ်အတွင်းမှ အဓိဋ္ဌာန်၍ တောင့်တ၊ ခဏချက်ချင်းရ၏။ မရလျှင် မိမိကိုယ်ကို စဉ်းစား၊ ထိန်းသည့်သီလ ပျက်၍ဖြစ်၏။ သီလမြဲသူတို့အတွက် အဖိုးအနုတ္တတိုက် တန်သည်”ရတနာဖြစ် ၏။

တံခါးအဝင်မှာ “အတွင်း ဘက်” ကချ၍ထား “သူခိုးခါးပြ”တို့ မဝင်နိုင်ပါ။ “စက္ကူ”တွင်ချ၍ “ပန်းကန်” အောက်က ကပ်ပြီး “အစာ”ထည့်၍ ချစ်သူကိုကျွေး၊ အလွန်အမင်းချစ်၏။ လက်ဖွဲ့ထိုးဆောင်သော ရာဇ၊ သဗ္ဗ၊

ကုက္ကိုသို့။ တို့အောင်မြင်သည်။ “သီလ” ဆန်း”(ညွန့်မှူးငြိမ်း စက်မှုလက်ယာ ရာသက်ပန်တည်မြဲအောင်မြင်ပါစေ။
 လုံလျှင် “အင်း”က တန်ခိုးပြလိမ့်မည်။ ရန်ကုန်)နှင့်အတူ ချစ်သူငယ်ချင်း “ကို စာဖတ်ပရိသတ်တို့၏ မေတ္တာ
 (ထွက်ရပ်ပဌမ) “ဝိဇ္ဇာလေးပါး စိန်ညို”(စက်မှုလက်ယာ-ငြိမ်း၊ မိတ္တီလာ ကိုခံယူလျက်...
 ရိုဏ်းတော်ကြီး ဆရာတော်အရှင် မြို့) အပါအဝင် ခင်မင် လေးစားခဲ့ရ စိတ်လက်ကြည်သာ အိပ်စက်
 ရေဝတ” ၏ “လက်တွေ့ပယောဂအင်း ပါသော ဆရာမ “မခင်စန်း ဝင်း”(ဖြူး ပျော်နိုင်ကြပါစေ။
 ကျမ်းကြီး” (၁၃၂၈) ခုနှစ်ထုတ်ကို မှီ မြို့) တို့ပါဖတ်ရှုဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။
 ငြိမ်းပါကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ “ဦးအောင် “လျှိုဝက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း မေပြန်မြို့(ဖြူး)

Dear Marry

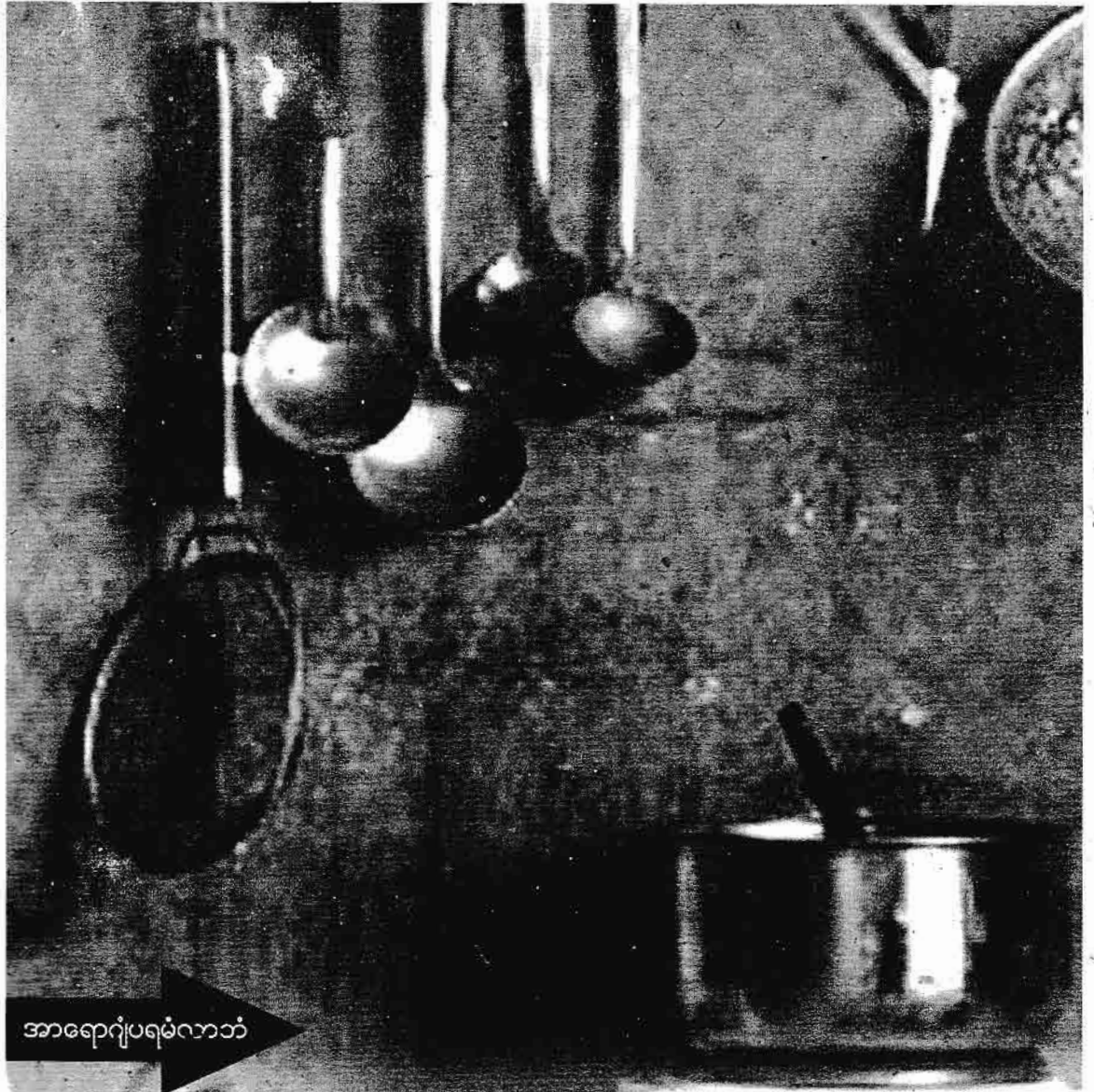
Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

အာရောဂျ်ပရိမံလာဘ်

ဟင်းချက်စော့ပည့်ဆွိုလျှင်

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဖိုးအောင်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း
အတူနေတဲ့ ယောက္ခမကြီးဟာ အသက်
(၉၀) နှစ် နီးနီးရှိပြီ။ ချော်လဲထားလို့
အသက်ကြီးမှ တင်ပါးဆိုရိုး ကျိုးထားတာ
ပဲရှိတယ်။ ဘာရောဂါမှမရှိဘူး။ သွေးတိုး
ဖြစ်တာတောင် မရှိပါဘူး။ “တို့က
ထမင်းစားရင် ဟင်း ချေးမများဘူး” လို့
အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ
အကျင့်က ဟင်းချက်ရာမှာ ဆီပါရင်
မကြိုက်၊ ရှမ်းလူမျိုးသွေးမို့ မုန့်ညင်းရွက်
ဟင်းကိုတော့ အလွန်ကြိုက်တယ်။
ဘူးသီးပြုတ်နဲ့လည်း ထမင်းစားတတ်
တယ်။

အညာဒေသမှာ သက်ရှိ
ထင်ရှားရှိဆဲ ဖိုးအောင်ရဲ့အမေကလည်း
အသက် (၉၀) နှစ်နီးနီးပဲ။ ဟင်းချက်လျှင်
ဆီများများနဲ့ ချက်ထားမှကြိုက်တယ်။
ငယ်ငယ်ကတည်းက ဟင်းချက်ဖို့ဆီကို
ဖိုးအောင်က ဝယ်ပေးရလေ့ရှိတတ်လို့
ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အမေက
နှမ်းဆီစစ်စစ်ကိုစားတာ၊ တခြားဆီကို

“ဒီ စားအုန်းဆီတွေကို

ဘယ်လိုလူတွေ

အစားများသလဲ”

“သိပ်ဆင်းရဲတဲ့လူတွေက

ဈေးသက်ရာရှာရင်း

စားအုန်းဆီကို

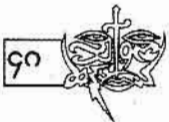
စားကြတာတွေ

ရှိပါတယ်”

မသုံးရဘူး။ အသက် (၉၀) နှစ်အရွယ်မှာ
အမေ့နွှာကိုယ်က ဝလွန်းပါတယ်။
နုလုံး သွေးကြောကျဉ်းရောဂါလည်း
ရှိလာတယ်။ အသက်ကြီးပိုင်းမှာ
နှမ်းဆီမဟုတ်တော့ဘဲ သင့်ရာဆီကို
ဟင်းချက်ရာမှ သုံးလာရတယ်။
သားသမီးတွေ ဆင်းရဲမွဲတေတာနဲ့
သက်ဆိုင်သွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့နွှေ့ သင်္ကြန်ကာလမှာ
စကော့ပူမှာနေတဲ့ သားငယ်က နားလည်မှု
ခွင့်ရတာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။
တစ်ပတ်လောက် ခွင့်ကာလအတွင်းမှာ
အဖော်ကောင်းတာနဲ့ ရောက်ဖူးပြီးသား
ပုဂံညောင်ဦးကို အလည်လိုက်သွားတယ်။
အပြန်မှာ သူများတွေဝယ်ကြတာမြင်လို့
(၁၀) ပိဿပြေပဲဆီ တစ်ပုံးပါလာတယ်။
ပြေပဲကိုကြိတ်နေတဲ့ ဆီဆုံမှာ ထိုင်
စောင့်ပြီး ဝယ်မယ်ဆိုရင် စိတ်သာချပါ။
အဲဒီက ပဲဆီမစစ်တော့ဘူး။ စားအုန်းဆီ
ရောပြီး နေပြီတဲ့။

ဖိုးအောင်ရဲ့သားကြီးက ဆရာဝန်
တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကချင်

ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့နယ်က ဆင်ဘို
ဆိုတဲ့ တိုက်နယ်ဆေးရုံသာသာ ဆေးရုံ
ကို တာဝန်ကျသွားသေးတယ်။
ရောဝတီမြစ်ရဲ့ ပထမမြစ်ကျဉ်းနဲ့ နီးတဲ့
ဒေသဖြစ်တယ်။

ဆင်ဘိုရွာ ဒေသခံဖြစ်တဲ့
လူတွေကတော့ ရှမ်းနဲ့ကချင်လူမျိုးတွေ
ပါပဲ။ သူတို့ဆီမှာ နမ်းဆီ၊ ပဲဆီနဲ့
စားအုန်းဆီ ဆိုတာ မရှိသလောက်ရှား
ပါတယ်။ ဒေသခံလူတွေကလည်း မစား
ကြဘူး။ ရွာနဲ့အနီးဆုံး မြစ်ကြီးနားမြို့ဆိုတာ
ခရီးအကွာအဝေး ရောဝတီမြစ်အတိုင်း
(၅) နာရီခွဲလောက် မော်တော်စီးရတဲ့
ရေလမ်းခရီးဖြစ်တယ်။ ရွာကလူ ၁၇
အားလုံး စားသုံးကြတဲ့ဆီက ကိုယ်ဟိုင်
စိုက်ပျိုးတဲ့ မုန်ညင်းပင်ကရတဲ့ မုန်ညင်း
ဆီသာ ဖြစ်ပါသတဲ့။ လူတွေကတော့
စိုက်ပျိုးရေးသာ လုပ်ကိုင်စားကြပြီး
အတော်ဆင်းရဲကြပါတယ်။

မွေးကတည်းက အစား
အသောက်မှာ ထမင်းစားတိုင်း မုန်ညင်း
ဆီနဲ့ ချက်တဲ့ဟင်းကိုသာ စားသုံးတဲ့

ဆင်ဘိုသားတွေရဲ့ ထူးခြားချက်က သွေး
တိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးချို၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါ
ဆိုတဲ့ ဆေးကုသလို့ ခက်ခဲလှတဲ့
ခေတ်ပေါ်ရောဂါကြီးတွေ လုံးဝဖြစ်လေ
မရှိတတ်ကြပါဘူးတဲ့။

သူတို့က သစ်တောထွက်သီးနဲ့
စိုက်ပျိုးသီးနှံကိုသာစားတယ်။ သစ်တော
ထွက် မှီဟင်းစား အသက်လူပြီး ကုသ
ပေးခဲ့တာရှိတယ်။ နောက်ထပ်ဖြစ်ပွား
တာက ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ ဝမ်းပျက်

ဝမ်းလျှောရောဂါကိုသာ ကုသရလေရှိ
တယ်။ ဘဝကဆင်းရဲတော့ ကျန်းမာ
ရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အသိအမြင်
နည်းပါးကြတယ်တဲ့။ ဖိုးအောင်ရဲ့ ဘဝ
တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှာ လေးသီးအငှား
ကားသမားဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့တာရှိခဲ့
သေးတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ကားမောင်း
တဲ့အခါ ဆီတိုင်ကီလိုက်သယ်ပေးရ
တာတွေရှိခဲ့တယ်။ စားအုန်းဆီရောင်းတဲ့
ကုန်သည်တွေပေါ်ခင်ဗျာ။ ကားငှားတဲ့

ကုန်သည်ကို ဖိုးအောင်က စပ်စုကြည့်တယ်။

“ဒီ စားအုန်းဆီတွေကို ဘယ်လိုလူတွေ အစားများသလဲ”

“သိပ်ဆင်းရဲတဲ့လူတွေက ဈေး သက်ရာရာရင်း စားအုန်းဆီကို စားကြရတာတွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆီက အဓိက ဖောက်သည်တွေကတော့ အကြော်သည်တွေပါ”လို့ ဆိုတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ စားအုန်းဆီဟာ ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေကြောင်း ဖိုးအောင် ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်ပါတယ်။ ယခုမှ သားတွေ အလုပ် အကိုင်ရှိသွားပြီး အဆင်ပြေလာလို့ စားအုန်းဆီကို ဖိုးအောင်က ခြေကန် လာရတာပါ။ ဟိုတစ်ချိန်က စစ်မှု ထမ်းဟောင်းရုံးကနေ စစ်မှုထမ်းဟောင်း တွေကို စားအုန်းဆီတစ်ဆယ်ကျပ်သားစီ အလကားပေးတာကို ဖိုးအောင်ကလည်း အများနည်းတူ တန်းစီရခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိ နေဆဲပါ။ ဘဝမပေ့ပါဘူး။ နံနက်ခင်း စောစောမှာ ခဲနေတဲ့စားအုန်းဆီတွေကို

တိုင်ကီအောက်မှာ ထင်းမီးရှို့ပြီး ဆီ အရည်ပျော်လာမှ ဝေငှပေးတာ မျက်စိ ထဲမှာ မြင်ယောင်နေဆဲပါ။

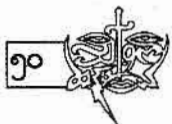
မြန်မာစကားပုံမှာ “ဆီကို ရေချိုး၊ ဆေးရိုးပီးလုံး၊ စပါးတောင်လိုပုံ” ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဆီကိုကြော်လှော် ချက်ပြုတ်ရာမှာ အလွန်အကျွံသုံးစွဲတတ် တာ ဗမာလူမျိုးတွေပါ။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ မြန်မာ ပြည်ကိုရောက်လာ တော့ ဆီများများနဲ့ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် ထားတဲ့ အစားအစာတွေကို သတိထား

ရှောင်ကြဉ်သတဲ့ မကြိုက်ကြဘူး ဆီရဲ့ ဆိုးကျိုးကို ကြိုသိ ထားကြတယ်။

တိုးတက်တဲ့ သူများနိုင်ငံသား တွေ ကျင့်ကြံပြုမူကြတာတွေကို အတု ခိုး နည်းယူသင့်ရင်ယူရမှာပဲ။ ဒါဟာ ရှက်စရာ လက်မခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ “မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်”ဘယ်လို လုပ်သင့်ပြောသင့် မှာလဲ “အသက်ကို ဉာဏ်စောင့် ဥစ္စာကိုကံ စောင့်တယ်” ဆိုတာကိုး။

အသက်ရှည်ရာ ရှည်ကြောင်း ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး အသက်ရှည်ကျန်းမာ အောင် မနေတတ်၊ မစားတတ်ဘူးဆိုရင် ဗမာလူမျိုး ပျမ်းမျှသက်တမ်း (၆၀) နှစ် သာရှိတယ်ဆိုတာက တိုးတက်လာဖို့ အရေးမှာခက်ခဲနေဦးမှာ အသေအချာပါ။

ဖိုးအောင်ရဲ့ မရိုးတစ်ယောက် ဟာ ရှေးကုသိုလ်ကံကောင်းလို့ အတော် ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ကလည်းချောတယ်။ သူမဟာ ဆီးချိုရောဂါရှိလို့ ဆေးတွေ စားရင်း ကျောက်ကပ်ကိုထိခိုက်တယ်။ အခြေအနေဆိုးလာလို့ ကုလားပြည်

ကိုသွားပြီး ကျောက်ကပ်အစားထိုး
ကုသခဲ့ရတာ ငွေသိန်း (၃၀၀) လောက်
ကုန်ခဲ့တယ်တဲ့။ ပြန်ရောက်လာတော့
မရီးဟာ အတော် ထူထူထောင်ထောင်
ဖြစ်လာခဲ့တာကို သတိထားမိတယ်။

မကြာပါဘူး သွားရင်းလာရင်း
မရီးကသူ့သား ကားမောင်းနေတာကို
ခဏ ရပ်ခိုင်းပြီး လမ်းနံဘေးအကြော်
ဆိုင်က ဘူးသီးကြော်၊ ဘယာကြော်
တွေကို အဝ ထိုင်စားတယ်လေ။
ဒီအစားအစာတွေကို သူ့သိပ်ကြိုက်
တာကိုး။ (ဒီအကြော်တွေဟာ စားအုန်း
ဆီနဲ့ ကြော်ထားတာမုန်း စာရှုသူ သိပြီး
ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။)

ကားမောင်းသူ ခေတ်ပညာ
တတ် သားဖြစ်သူက အကြော်စားတဲ့
အမေရဲ့လုပ်ရပ်ကို သဘောမကျဘူး။
ဒါပေမဲ့ ရောဂါထူတဲ့အ မကို မပြော
ရက်တာနဲ့ ကြည့်နေလိုက်ရတယ်။
ကျောက်ကပ် အစားထိုးထားပြီး အစား
အသောက် မဆင်ခြင်တဲ့ ခရီးဟာ
ကျောက်ကပ်လဲလှယ် အပြီး တစ်နှစ်ခွဲ

လောက်သာ အသက်ရှင် နေခွင့်ရသွားပြီး
သေရတယ်။

ဖိုးအောင်မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဘဝ
အတွေ့အကြုံထဲက သတိပြုမိတာ စား
သုံးဆီနှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်
ကြောင်း တချို့ကို ရေးလိုက်တာပါ။
ရေးရမယ်ဆိုရင် တော်တော်များရှိသေး
တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆီဆိုတာ အစား
အသောက်ထဲမှာ မပါရင် ရောဂါကင်း
လိမ့်မယ်။

အမှန်ပြောရရင် ဖိုးအောင်
ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေတူသားဖြစ်လို့
ဆီနိုင်နိုင်ထည့်ချက်ထားတဲ့ဟင်း၊ ဆီနဲ့
ကြော်ထားတဲ့ မုန့်တွေကိုကြိုက်နှစ်သက်
တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးအောင်ရဲ့
မိန်းမက ဖိုးအောင်သဘောကို လိုက်
လျောပြီး ချက်မကျွေးပါဘူး။

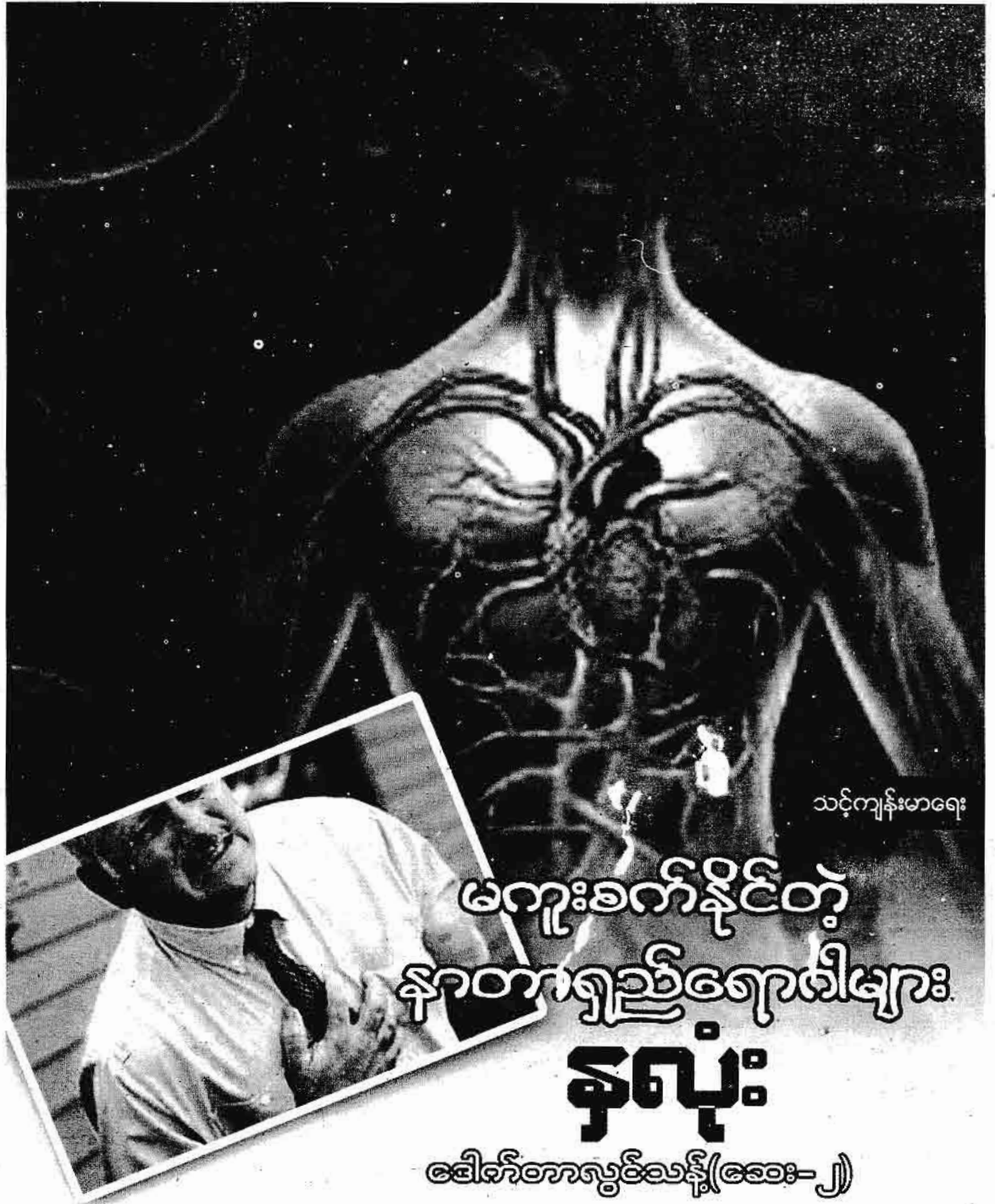
အသီးအရွက်ဟင်းကို ဆီအနဲ့
ဆုံးနဲ့ ဟင်းဖြစ်အောင်ချက်လေ့ရှိတယ်။
အသားဟင်းဆိုလည်း ဆီပြန်ဟင်း
မချက်ဘူး။ အသီးအနှံတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ရော
ချက်တတ်တယ်။

ကလေးတွေ ကျောင်းတက်
နေတုန်းက ဆင်းရဲချို့တဲ့လို့ ကျန်းမာရေး
ဒေါင့်ဒေါင့်မြည်တယ်။ အသက် (၆၀)
ကျော် (၇၀) အတွင်း ရောက်ပေမယ့်
ရောဂါမရှိဘူး။ ရာသီအကူးအပြောင်းမှာ
နှာစေးချောင်းဆိုးတာထက် ပိုတာဖြစ်
လေ့ မရှိဘူး။ ချစ်စွာသော လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ် ဗရိသတ်စာရှုသူများကို သက်ရည်
ကျန်းမာအောင် အကြံပြုချင်တာက
တော့...

ရောင်းတန်းက ဆီနှင့်အသင့်
ကြော်လှော်ပြီးသား အစားအစာတွေကို
ရှောင်နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါတယ်။
ဆီနှင့်ဟင်းချက်လျှင်ဆီကို အနည်းဆုံး
ဖြစ်အောင်သုံးပါ။ စားအုန်းဆီဆိုတာ
ကိုတော့ လုံးဝရှောင်ကြဉ်ကြပါဆိုတာပါပဲ
ခင်ဗျား။

သဗ္ဗေသတ္တံ အဝေရာ
ဟောတု။

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)

သင့်ကျန်းမာရေး

မကူးစက်နိုင်တဲ့
နာတာရှည်ရောဂါများ
နှလုံး

ဒေါက်တာလွင်သန်း(ဆေး-၂)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

မေး။ ။မကူးစက်နိုင်တဲ့ နာတာရှည်
ရောဂါများရဲ့ အန္တရာယ်ကို
သိချင်ပါတယ်ဆရာ။ ကျေးဇူး
ပြုပြီး ဖြေကြားပေးပါ။

ဖြေ။ မကူးစက်နိုင်တဲ့ နာတာရှည်
ရောဂါများ ဖြစ်ပွားနှုန်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ဆိုးရွားလာနေ
တယ်။ ယခင်က ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများပဲ
တွေ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ယခုအခါ ဖွံ့ဖြိုးဆဲ
နိုင်ငံများမှာ ပိုမိုဖြစ်ပွားလာတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဖွံ့ဖြိုးမှုအနိမ့်ဆုံး
နိုင်ငံတွေမှာ ကူးစက်ရောဂါများနဲ့အတူ
မကူးစက်နိုင်တဲ့ နာတာရှည်ရောဂါများပါ
ပါလာလို့ “တစ်ပူပေါ်၊ နှစ်ပူဆင့်” စိုးရိမ်
စရာများပါ ဖြစ်လာတော့တယ်။

ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ စင်ကာပူမှာ
ကင်ဆာ (၂၅%)၊ နှလုံးရောဂါ (၂၄%)
ရှိတယ်။ နောင်နှစ်အနည်းငယ်မှာသည့်
ထက် ပိုတွေ့လာနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်
ထားတယ်။ မကူးစက်နိုင်တဲ့ နာတာရှည်
ရောဂါများကြောင့် သေဆုံးသူ (၅၀%)

လောက် ရှိနေပြီဆိုတယ်။

နှလုံးရောဂါဟာ အသက်ငယ်
ရွယ်သူမှာ ပိုတွေ့လာရတယ်။ နောက်
ပိုင်း ယဉ်ကျေးမှု၊ အစားအသောက်နေထိုင်
မှု စနစ်ဖြစ်တဲ့အခါ အမြန်စွာ အစား
အသောက်စားခြင်း၊ နေ့စဉ်လေ့ကျင့်ခန်း
နာရီဝက်လုပ်မယ့်အစား “ဂိမ်း” နှိပ်၊
အင်တာနက်ကြည့်နေ၊ ဖေ့ဘွတ်တက်နေ
ကြတာ အိပ်ရေးပျက်၊ အစားပျက်နေတာ
နှလုံးရောဂါများ ရလာစေတယ်။ အဓိက
လက္ခဏာက ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်း၊
မောပန်းခြင်း၊ အသက်ရှူမဝခြင်း၊ အိပ်
မရခြင်းတို့ ဖြစ်လာတယ်။

အမျိုးသားရော၊ အမျိုးသမီးပါ
ဖြစ်နှုန်းများလာတယ်။ ရင်ဘတ်အောင့်
တာ၊ ကျောအောင့်တာ ဖြစ်မှန်းသိပေမဲ့
နှလုံးရောဂါ ရှိလို့ရှိမှန်းမသိ၊ ဆရာ
ဝန်နှင့်ပြဿမှ သိရပါတယ်။ အိမ်စိန်အက်
ကိုး (ECG- Echo) ရိုက် လိုအပ်ရင်
စတန်း (Stund) ထည့် ခွဲစိတ်ဖို့လိုရင်
ခွဲစိတ်ကုသပေး၊ စိတ်၊ အင်ဂျီရိုဂရမ်
(CT- Angiogram) ရိုက်၊ အဖြေကြည့်

ပြီး ဆေးကုသပေးလေ့ရှိတယ်။ ယခင်က
ဘယ်ဘက်နှလုံး သွေးကြောနဲ့ ခွဲစိတ်
ပြီး သွေးကြောအစားထိုးကာ နှလုံး
သွေးကြောသုံးခုလုံး ကျဉ်းနေသူဟာ
ခွဲစိတ်ခြင်း၊ စတင်းထည့်ခြင်းက
ပိုကောင်းတယ်။ ဘယ်နှလုံးသွေးကြောနဲ့
သွေးချို၊ ဆီးချို လူနာနှစ်ထောင်
လေ့လာမှုမှာ ဆီးချိုလူနာဖြစ်ပေမယ့်
ခွဲစိတ်တော့ ပိုကောင်းတတ်တယ်”
သွေးကြောကျဉ်းတာက သွေးကြောပိတ်
တဲ့ပုံစံ ရှုပ်ထွေးတတ်လို့ စကိုး (score)
မြင့်မယ်။ “စကိုး” နည်းရင် သွေးကြော
ခွဲသင့်တယ်။ “စကိုး” များရင် ခွဲစိတ်ကုသ
သင့်တယ်။

နှလုံးခွဲစိတ်တဲ့အခါ နှလုံး
ခွဲစိတ် ပါရဂူနဲ့အတူ သွေးလှည့်ပတ်မှု
တာဝန်ယူရတဲ့ ဆရာဝန်ပါလိုအပ်တယ်။
နှလုံးသွေးကြောအစားထိုးဖို့ နှလုံးရပ်
ထားတဲ့အခါ စက်နဲ့ သွေးကိုလှည့်ပြီး
အောက်စီဂျင် ဖြည့်ပေးရတယ်။ သွေး
ကြောထဲ လေပူဖောင်းဝင်နိုင်ဘယ်။
ကုသမှုမှာ ရင်ဘတ်က အရိုးတွေ ဖြတ်

တောက်ကြရတယ်။

နုလုံးသွေးကြောချဲ့တာ စတန် (stend) ထည့်ရင်၊ အသားကို အပေါက် သေးသေးဖောက်ပြီး ပိုက်သေးသေး ဘောလုံးလေးရပ်ကန်ပြီး သွေးကြော ကျဉ်းတဲ့နေရာရောက်ရင် ဘောလုံးကို ထည့်ရိုက်ပြီး ဘောလုံးနဲ့ခဲတာတဲ့။ ထောက်တဲ့ ဆန်ခါချွဲကားပြီး သွေးကြော ချဲ့ပြီးသွားရင် စတင်း (stenl) မသုံးဘဲ၊ ဘောလုံးနဲ့ချဲ့ရင် သွေးကြော ချက်ချင်း

ပြန်ပိတ်တတ်တယ်။ သွေးရပ်ပြီး မုပ် သွားတတ်တယ်။ နောက်ပိုင်း စတန်သုံး လာတဲ့အခါ မဖြစ်တော့ဘူး။ စတန် သုံးရတဲ့အကြောင်းက လူနာကို ဘေး အန္တရာယ်ကင်းဖို့ သွေးကြောကျဉ်းတာ ကာကွယ်စေတယ်။ နုလုံးသွေးကြောကျဉ်း တာ တစ်ချောင်းထက်ပိုရင် အောင်မြင် စွာ သွေးကြောချဲ့ နိုင်တယ်။ စတန်နဲ့ သွေးကြောချဲ့ရင် သွေးကြောနံရံ နည်း နည်းထိခိုက်စေတယ်။ လူနာ အနာဖေး

တက်တတ်တယ်။ အချို့လူနာတွေ ပုံမှန်မဝ (က်ဘူ။ သွေးကြောပြန်ပိတ်သွား တတ်တယ်။ နှစ်ထောင်ပြည့်နှစ်မှာ ဒီအီးအက် (DES- Dry Ethoro Stents) ဆေးသုတ်ထားတဲ့။ သွေးကြော ချဲ့ အောက်ဆန်ခါတွေ တီထွင်ခဲ့ကြတယ်။

ယခု “စတန်း” အသစ်တွေက

သွေးကြောချဲ့ ပိုကောင်းခြင်း ပြန်ပိတ် နှုန်းနည်းခြင်း သွေးကြောတစ်ချောင်း ထက် ပိုကျဉ်းနေရင် ကျွန်တာအားလုံး ချဲ့သင့်မသင့် ဆန်းစစ်တဲ့ နည်းပညာပေါ် လာတယ်။ နည်းပညာတိုးတက်လာတာ နဲ့အမျှ ကုသမှုကို ပိုပြီးတိကျစေနိုင် တယ်။ လူနာတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရောဂါ အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ချဲ့ (သို့) ခွဲ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း ဆန်းစစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒေါက်တာလွင်သန့်

ဝမ်းတစ်လုံးကောင်းလျှင်
ခေါင်းမခဲဆိုသည့်အတိုင်း အနည်းဆုံး
တစ်နေ့ ၁ ကြိမ်မှ ၂ ကြိမ်ထိ ဝမ်းသွား
ပေးမှ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်ပါသည်။
အချို့က ၂ ရက်တစ်ခါလောက်သာ
ဝမ်းသွားလျှင် ဝမ်းချုပ်သည်ဟုဆိုနိုင်ပါ
သည်။ ဝမ်းချုပ်ခြင်းမှာ စားသောက်မှု
မမှန်ခြင်း၊ အထိုင်များ၍ ကိုယ်လက်
လှုပ်ရှားမှုနည်းခြင်း၊ ရေသောက်နည်းခြင်း
ကောက်ညှင်းပေါင်းစားခြင်း၊ စားပြီးရေ
များများမသောက်ခြင်း၊ ရေနေ့ကြမ်းကို
များများကြီးသောက်ခြင်း၊ လက်ဖက်
ခြောက်များများ ခတ်ထားသော ရေနေ့
ကြမ်းကိုများများသောက်လျှင် ဆီး၊ ဝမ်း၊
သွေး၊ လေချုပ်တတ်ပါသည်။ ရေနေ့
ကြမ်းကို လက်ဖက်ခြောက်နည်းနည်းသာ
ထည့်၍သောက်ပါ။ အမျှင်ဓာတ်ပါသော
အသီးအနှံများကို စားပေးပါ။

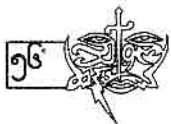
ဝမ်းမချုပ်ခင်အောင် ည
အိပ်ရာဝင် မန်ကျည်းဖျော်ရည်ဖျော်
သောက်ပါ။ သဘောသီးမှည့်ကိုစားပြီး

အိပ်ပါ။ နံနက်စောစော အိပ်ယာထ ရေ
၃ ခွက်သောက်ပါ။ ရေထဲကို သံပရာသီး
ညှစ်ထည့်ပြီး ပျားရည်နှင့်ရောသောက်
ပေးပါ။ တစ်ရက်ခြားစီ ညအိပ်ယာဝင်
နွားနို့ပူပူထဲကို ထောပတ် ၁ ဇွန်းထည့်
သောက်ပေးပါ။ နံနက်စောစော လမ်း
လျှောက်ပေးပါ။ လမ်းသွက်သွက်
လျှောက်ခြင်းက အူများကို လှုပ်ရှား
စေကာ ဝမ်းသွားစေပါသည်။ မာလကာ
သီး၊ အုန်းသီး၊ ကြံရည်၊ ခရမ်းချည်သီး၊
မုန်လာဥနီ၊ သဖန်းသီး၊ ပဲပင်ပေါက်၊
ပဲကတ္တီပါ၊ ပန်းသီးကိုစားပါ။ ကုလား
မြင်းခွာရွက် အပွင့်ကို သကြားနှင့်
ကြိတ်စားပေးပါ။ ကြက်ဟင်းခါးသီးကို
လှီး၊ ရေနဲ့စိမ်ပြီးဆားနှင့်တို့စားပါ။
ကြိတ်မှန်ရွက်၊ လက်တစ်ဆုပ်ကို ထန်း
လျက် ၁၀ ကျပ်သား၊ ရှောက်သီးစိတ်
အခွံကိုပါးပါးလှီးပြီး ကြက်သွန်နီ ၁၀
ကျပ် သားလှီးပါ။ စမုန့်မျိုး ၅ ပါး၊ အမှုန့်
၃ ပဲသားကို ထောင်းပြီးရော၍ မီးဖြင့်
ယိုထိုး၍ ကြိတ်မှန်ရွက်ယိုကို နံနက်၊
နေ့လယ်၊ ညဇွန်းငယ်ဖြင့်စားပါ။

သဘောမဲဇာလီပင် (ပွေးကိုင်း
ပင်)၏ အဝါရောင် အဖူးလေးများကိုခူးပြီး
ပွင့်ဖတ်များကိုခြွေ၍နေလှန်းပါ။ ခြောက်
လျှင် အမှုန့်ကြိတ်ပြီး ရှောက်ရည်၊
ဆားနှင့် ရောနယ်ပြီး အလုံးသေးသေး
လေးများ လုံးပြီး ညဘက် နှစ်လုံး
သုံးလုံးလောက်စားပါ။ များများစားလျှင်
များများသွားပါမည်။ နောက်တစ်နည်းမှာ
ထန်းလျက် ၁၀ သား ပျားရည် ၁၀
သား၊ သကြား ၁၀ သား၊ မန်ကျည်းမှည့်
အနှစ် တစ်ဆယ်သား၊ ထောပတ်
တစ်ဆယ်သား ပွေးကိုင်းမှုန့် ၃
ကျပ်သား၊ စမုန့်မျိုးငါးပါး၊ ၄ ပဲသား၊
ဆား ၁ ကျပ်သား၊ ထန်းလျက်ကိုထောင်း၍
ဆေးမယ်များကို အမျှစီရောပြီး ပုလင်း
ထဲ ထည့်ပြီး စားပေးပါ။ ကြာကြာ
မထားရ မှီတက်နိုင်ပါသည်။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြစ်လျှင်

ပြောင်းဖူးအဖြူကို မီးဖုတ်
စားပါ။ ထားဝယ်မိုင်းရွက်ကို ငါမြွေတို
ခြောက်ဖြင့် သုပ်စားပေးပါ။ ကျောက်ဖရုံ

သီးကို ဟင်းချက်စားပါ။ ပဲပြားစေ၊
ပဲပြားသီးကို ငါးရံနှင့် ချက်စားပါ။
ရဲယိုရွက်နှင့် ဒန်ဒလွန်ရွက်ကို ရော၍
ကြော်စားပါ။ သံပုရာသီးကိုပြုတ်၍
ငါးရှဉ့်ပန်သားကိုချက်ပြီး သံပုရာအရည်
ညစ်စားပါ။ ဟင်းဂလာအရင်နှင့် ငါး
မြွေထိုး ကို ချက်စားပေးလျှင် သွေးဝမ်း
ကိုက်ရောဂါ ပျောက်ပါသည်။

ဝမ်းကိုက်နေသေးလျှင် ငါးရှဉ့်
ပန်ကို အသားများ ထွင်၍ ကြက်ဟင်းခါး
သီးဖြင့်ရော၍ ကြော်စားပါ။ ကြက်သွန်
နီကို ထန်းလျက်ဖြင့် ကြော်စားပေးပါက
အပျောက်မြန်ပါသည်။ ကောက်ရိုးနွယ်ကို
ငါးရံနှင့်ချက်စားပေးပါ။ ငါးခူနှင့်ချက် ဝေး
ပေးလျှင် ပိုပျောက်လွယ်ပါသည်။
ယင်နားစာများမစားပါနှင့်။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါပျောက်သော

ဆေးနည်းများ

ပုစွန်ထုပ်ကြီးနှင့် ကောက်ရိုး
နွယ် (သို့မဟုတ်) ငါးရှဉ့်ဖြူသားဖြင့်
ချက်စားပေးလျှင် ဝမ်းကိုက်ပျောက်ပါ

သည်။ (သို့) ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ငါး
မြွေထိုးကင်နှင့် ချက်စားပါ။ (သို့)
ငါးဖယ်နှင့် ချက်စားပေးပါ။ ငါးသလောက်
ပုစွန်ကင်တိုဖြင့် ကင်ပွန်းချဉ်ကို ကြော်
ခြင်း၊ ချက်ခြင်းဖြင့်လည်း စားနိုင်ပါသည်။

ငါးမြွေထိုးကင်ကို ချင်းတက်ဖြင့်လည်း
ချက် စားနိုင်ပါသည်။ ငါးခူသားကို
ချဉ်ပေါင်ဖြူ/နီဖြင့် ချက်စားပေးလျှင်
အပျောက်မြန်ပါသည်။ ပုစွန်ဖြင့်လည်း
ချက်စားရန်၍ ရပါသည်။ ငါးမြွေထိုးကို
ဂွေးတောက်ရွက်ဖြင့် ကြော် စားပါ။
နောက်တစ်နည်းမှာ ဝမ်းကိုက်နေသေး
လျှင် မီးကွင်းဂမန်းကို ရေခဲနွေးဖျော၍
အတိုအမြှုပ်လုပ်စားပေးပါ။ ကပ်စပ်ကွပ်
ပန်းချက်ကိုလေး ငါး ရွက်ဝါးစားပါ။
ဗန်ခါရွက် (သို့) ထားဝယ်ပိုင်း အရွက်
လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ကို အရင်းအဖျား
ဖြတ်၊ မြေပြကြက်သွန်ထည်၍ လက်သုပ်
လုပ်၍စားပါ။

သွေးဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြစ်လျှင်

မင်းဂွတ်သီးခွံ ကို ပြုတ်၍
သင့်ရုံ သောက်ပေးပါ။ သံပုရာရည်ကို

သကြား ချိုချိုထည့်၍ သောက်ပေးပါ။
သလည်းသီးကို အရည်ပြုလုပ်၍
သကြားထည့်၍ သောက်ပေးပါ။

ဝိတ်ဝမ်းကိုက်ရောဂါ

ထိကရန်းရွက်ကိုကြော်၊ ချက်၊
ပြုတ်စားပါ။ အရွက်စိမ်း၊ သတ္တုရည်ကို
လည်း သောက်နိုင်ပါသည်။ ရေထိကရန်း
ကို ကြက်သွန်များဖြင့် ကြော်စားပါ။
(သို့) ကြက်ဆူရိုးနီကို ရေခဲနွေးဖျော၍
ငါးမြွေထိုးကင်ဖြင့် သုပ်စားလျှင်ပျောက်
ပါသည်။

ပင်လယ်အူနာဝမ်းရောဂါ

၁။ ပင်လယ်အူနာ ဝမ်းရောဂါ
ဖြစ်လျှင် ရက်ယိုရွက်ကို
ပြုတ်၍ သုပ်စားပါ။
၂။ သံပုရာသီးကို မီးဖုတ်၊ အရည်
ညစ်ပြီး ဖျော်ရည်အဖြစ်
သောက်ပေးပါ။
၃။ ခရမ်းချဉ်သီးကို အနစ်ထုတ်
၍ ငါးမြွေထိုးခြောက်နှင့်

ချက်စားပေးလျှင် ဝမ်းထဲတွင်
ရစ်၍ နာသောပင်လယ်အူနာ
ကို ပျောက်စေပါသည်။

သွေးဝမ်းသွားရောဂါကုထုံးများ

ကတွက်သီးမှည့်ကို စားပေးပါ။
ဤရောဂါသည် ဝမ်းဗိုက်မနာဘဲ
သွေးဝမ်း သွားခြင်းကိုဆိုလိုပါသည်။
အပူ၊ အစပ်၊ အခါးတို့ကိုရှောင်ပါ။

ချက်စားပါ။ ကုန်းထိကရုန်းကို ငါးမြွေထိုး
ခြောက်နှင့်ကြော်စားပါ။ ကြောင်လျှာ
သီးကို ငါး မြွေထိုးခြောက်နှင့် ကြော်စား
ပါ။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ငါးရှဉ့်ကင်နှင့်
ချက်စားပါ။ ပုစွန်ဖြင့်လည်း ကြော်စားပါ။

လေပွဝမ်းဟောရောဂါဖြစ်လျှင်

၁။ သရက်သီးဆားရည်စိမ်ကို
ထန်းလျက်ဖြင့် ရောစပ်၍
သောက်ပေးပါ။

သဖန်းသီးမှည့်စားပေး ပါ။ သလည်းသီး
မှည့်ကို စားပေးပါ။ ဆီးဖြူသီးပြုတ်
ရည်ကို သကြားရော၍ သောက်ပေးပါ။

ငါးရှဉ့်ပနီခြောက်ကို ဇီးဖြူသီးနှင့်ပြုတ်၊
ကြိတ်မှန်ရွက်၊ နမ်းဆီ၊ ငရုတ်သီး၊
ကြက်သွန်နီ၊ ဆားဖြင့် မကြာခဏကြော်

၂။ မရမ်းသီးဆားရည်စိမ်ကို
ထန်းလျက်နှင့် ရောစားပါ။
ချဉ်၊ ငနံ၊ ဖန် အရသာရှိသော
အစာများကို သင့်ရဲ့ စား
ပေးပါ။ လေပွသောအစာနှင့်
ကြေခဲသော အစားအစာများ
ကို ရှောင်ပါ။

မင်းဝွတ်သီးများစားပေးပါ။ ရေကျက်
အေးသောက်ပါ။ လက်လုပ်ချဉ်များကို
ရှောင်ပါ။ ရေထိကရုန်းကို ငါးမြွေထိုးနှင့်
ကြော်စားပါ။ (သို့) ဖလံတောင်ရေကို
ပုစွန်နှင့်ကြော်စားပါ။

စားပါ။ ထိုသို့ကြော်စားပေးလျှင် ခူလာ
သွေးဝမ်းရောဂါပျောက်ပါသည်။

၃။ ဆီးဖြူသီးကို အစပ်မပါဘဲ
သုပ်စားပါ။

ခူလာသွေးဝမ်းရောဂါကုထုံးများ

သံပုရာသီး ၃ လုံးကိုပြုတ်၍
၎င်းအရည်ကို ငါးပနီသားကိုဖြန်း၍

နော့လှိုင်ဝမ်း

ကိုးကား။ ။ ရောဂါကုသနည်း
တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင်ဓာတ်စာများ။

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

လူထူးလူဆန်းကြ

ကိုဝင်းဦးနှင့်ကိုကျာအေး(ဂျပ်အေး) မာလာ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

“ဝါးခယ်မမြို့” မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
 ရောဝတီတိုင်းအတွင်းက ထင်ရှားတဲ့
 မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၊ ဝန်ကြီးချုပ် “ဦးနု”
 ကဲ့သို့သော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများ
 ပေါ်ထွန်းရာမြို့၊ အထူးသဖြင့် အနုပညာ
 သည်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မွေးထုတ်
 ပေးခဲ့တဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ဆိုလျှင် မှားမည်
 မထင်ပါ။ နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ကြီးများ
 ဖြစ်သည့် မာမာအေး၊ စန္ဒယားလှထွဋ်၊
 ဝါးခယ်မကိုရဲမောင်၊ ရန်ပိုင်စိုး၊ စိုးစန္ဒာ
 ထွန်းတို့အပြင် အဆိုတော် ကိုင်ဇာ၊
 ဇော်ဝင်းထွဋ်တို့ မိဘများ၏ဇာတိလည်း
 ဖြစ်သည်။ တစ်ခေတ်တစ်ခါမှစ၍ ယခု
 ထိတိုင်အောင် လူကြိုက်များသည့်
 “မွှေး” ဝတ္ထုကို ရေးသားအသက်သွင်း
 ခဲ့သော စာရေးဆရာမကြီး “ခင်နှင်းယု”
 ကဲ့သို့ ထင်ရှားသည့် စာပေပညာရှင်
 ပေါင်းများစွာကိုလည်း မွေးထုတ်ပေးခဲ့
 သည်။ ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်များတွင်လည်း
 တစ်ချိန်က နာမည်ကျော် လှပချောမွေ့
 လွန်းသည့် သရုပ်ဆောင် ယဉ်ယဉ်အေး

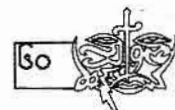
မှစ၍ ယခုနာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာဟိန်းစိုး
 တို့၏ ကြီးပြင်းရာ မြို့လေးတစ်မြို့လည်း
 ဖြစ်သည်။

“ဝါးခယ်မမြို့” ကလေးသည်
 ရေပတ်လည်ဝိုင်းရံနေပြီး ကျောက်ပျဉ်
 တစ်ချပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မြို့ပတ်ပတ်
 လည်ကို “ဝါးခယ်မမြစ်”ကြီးက ဝန်းရံ
 ထား၏။ မြို့အပြင်ဘက်တွင် လယ်ကွင်း
 များက ကာထားသောကြောင့် အလွန်
 သာယာလှပသည့် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့
 ဖြစ်သည်။ ဝါးခယ်မမြစ်အတွင်း လှေ၊
 သမ္ဗန်၊ သင်္ဘောကြီးများ အရှေ့မှ
 အနောက် လူးလာခေါက်တို့ သွားလာ
 နေကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုသိမ်မြို့သို့
 ရေလမ်းခရီးဖြင့် သွားလျှင် “ဝါးခယ်မမြို့”
 ကို ဖြတ်သွားရသည်။

ဝါးခယ်မမြစ်သည် မြစ်ကျယ်
 တစ်ခုဖြစ်ပြီး ရေလည်း အလွန်နက်
 သည်။ မြို့၏ ဇာတ်လိုက်ကျော် လူထူး
 ဆန်းကြီး “ကိုဂျာအေး”သည် ထိုမြစ်ကို
 ရံဖန်ရံခါ လက်ပစ်ကူးဖြတ်သန်းလေ့ရှိ
 သည်။ လှေ၊ သင်္ဘောများကြားမှ

ကူးသွား၊ ကူးလာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ
 သည်။ ရေငုပ်လည်း အလွန်ကျွမ်းကျင်
 လှသည်။ လူသာမန်တစ်ဦးအနေဖြင့်
 ရေထဲတွင် တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ထက်
 ပိုမနေနိုင်။ “ကိုဂျာအေး”ကား အကြာကြီး
 နေနိုင်သည်။ ငါးမိနစ်ထက်မက နေနိုင်
 သည်။ ထူးဆန်းသည့်ကား တစ်ခါတစ်ရံ
 ရေထဲငုပ်သွားပြီးလျှင် မည်သည့်နေရာ၊
 မည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်ပေါ်လာမည်ကို
 ပင် မသိနိုင်ပေ။ ရေနက်ထဲသို့ ပစ္စည်း
 တစ်ခု ပြတ်ကျသွားလျှင် ထိုပစ္စည်းအမှန်
 ကို ရေငုပ်၍ ပြန်ရှာပေးတတ်သေးသည်။
 ရေထဲမှလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေတို၊
 ငွေလေးများ သူနှင့်ပါလာတတ်သည်။

အနုပညာရှင်ပေါင်းများစွာကို
 မွေးဖွားပေးသည့် “ဝါးခယ်မမြို့” ကလေး
 ကို အနုပညာရှင်များကလည်း တစ်ဖက်
 တစ်လမ်းမှ ပြန်လည်၍ ကူညီပံ့ပိုးပေး
 ကြသည်။ အနုပညာသည်များ စုပေါင်း၍
 ဖျော်ဖြေပွဲကြီးများ ပြုလုပ်ကာ ရံပုံငွေ
 ရှာဖွေ၍ အဖက်ဖက်မှ ကူညီပံ့ပိုး
 လှူဒါန်းပေးမှုများ မကြာခဏ ပြုလုပ်

လေ့ ရှိသည်။ ထိုအနုပညာရှင်ကြီးများနှင့်
ပတ်သက်၍ တခြားနာမည်ကြီးသည့်
အနုပညာရှင်များမှလည်း တစ်ဖက်တစ်
လမ်းမှအား တက်သရော လာရောက်
လှူဒါန်းကူညီပေးကြလေ့ရှိသည်။ သရုပ်
ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ၊ စာရေးဆရာ
စသည့် နာမည်များဖြင့် အလွန်အောင်
မြင်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ အကယ်ဒမီ
မင်းသားချော “ဝင်းဦး” သည်ကား
ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ခဲ့ပေသည်။ စာရေးသူတို့
ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူ ဘဝ
လောက်ပင် ရှိသေးသည်။ မှတ်မိ
သလောက် “ဝင်းဦး” နှင့်အဖွဲ့ မြို့သို့ “ဂ”
ခေါက် “ဂ” ခေါက်ခန့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
လာရောက်၍ ဖျော်ဖြေပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့
သည်။

“ဝင်းဦး” ကား ထိုခေတ်ထို
အခါက အလွန်နာမည်ကြီးသော
ဖျော်ဖြေရေး ကြိုက် မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။ ဝင်းဦးရုပ်ရှင်ကား ရုံတင်လျှင်
အမျိုး သမီးထုကို တိုး၍မရအောင်
ကြိတ်ကြိတ် တိုး စည်ကားလှသည်။

‘ဝင်းဦး’ နှင့် လူထူးဆန်း
ကိုဂျာအေး’ တို့သည်ကား

ဘယ်ဘဝက
မည်သို့ပတ်သက်တော်စပ်

ခဲ့သည်မသိ။

‘ကိုဂျာအေး’ က

မင်းသားကြီးကို

‘အဖေကြီး’ ဟု ခေါ်၏။

မင်းသားကြီးကလည်း

‘သား’ ဟု

ပြန်ခေါ်လေ့ရှိ သည်။

ဝါးခယ်မမြို့သို့ ဝင်းဦး လာရောက်သီဆို
ဖျော်ဖြေရာတွင်လည်း ရုံဝင်ဖျာလက်မှတ်
များကို နံနက်စောစော လေးနာရီ၊
ငါးနာရီခန့်မှ သွားရောက်တန်းစီကြရ
သည်။ ထိုထက်ဦးအောင် နှစ်နာရီ၊
သုံးနာရီခန့်မှ လာရောက်စောင့်နေသူများ
လည်း ရှိသည်။ နံနက်ခြောက်နာရီခန့်တွင်
လက်မှတ်များ ကုန်ချေပြီ။ “ဝင်းဦး” နှင့်
လူထူးဆန်း “ကိုဂျာအေး” တို့သည်ကား
ဘယ်ဘဝက မည်သို့ပတ်သက်တော်စပ်
ခဲ့သည်မသိ။ “ကိုဂျာအေး” က မင်းသား
ကြီးကို “အဖေကြီး” ဟု ခေါ်၏။ မင်းသား
ကြီးကလည်း “သား” ဟု ပြန်ခေါ်လေ့ရှိ
သည်။

မင်းသားကြီး “ဝင်းဦး” မြို့သို့
စရောက်သည့်အခေါက်တွင်ပင် “ကိုဂျာ
အေး” သည် မင်းသားကြီးတည်းခိုသည့်
အိမ်သို့သွား၍ တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းခဲ့သည်။
မင်းသားကြီး၏ တပည့်များက “အရူး”
ဟု ထင်၍ ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ မောင်းထုတ်
နေကြသည်ကို မင်းသားကြီး မြင်၍
ဝင်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွား

ဝါးခယ်မ-မြို့သူ-မြို့သားများ-နှင့်
ဦးတင်မောင်-ဒေါ်ဟာစတာ-သား
ကိုဂျပိဇ-ကောင်းမွန်
အလှူငွေ-၁၉၀၀/

ပြီး နှစ်ယောက်သား စကားတွေပြောနေကြသေး။ ဘာတွေပြောသည်ကိုတော့ မသိပေ။ “ဂျာအေး” တစ်ယောက်ပြန်ထွက်လာတော့ “တွေ့လာ။ အဖေကြီးက ပေးလိုက်တာ” ဟု ပြုံးရွှင်စွာပြော၍ ထွက်သွားလေသည်။ မင်းသားကြီးက သူ၏ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊ တိုက်ပုံများ၊ မုန့်နှင့်၊ မုန့်ဖိုးများကို ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်သိုင်း လာသည့်အခါများတွင်လည်း “ကိုဂျာအေး” မလာလျှင် မင်းသားကြီးက ရှာ၍ ခေါ်ခိုင်းသည်။ “ကိုဂျာအေး” က ဘယ်နေရာရောက်နေနေ မင်းသားကြီး “ဝင်းဦး” ရောက်လာလျှင် သူက ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။ မင်းသားကြီးနှင့်သူ စကားများ ပြောဆိုနေလျှင် မင်းသားကြီးက ခုံအပေါ်မှ၊ သူကအောက်တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ မင်းသားကြီး၏ ခူးခေါင်းပေါ်တွင် သူမေးစေတင်ကာ ပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါက ထူးဆန်းစွာပင် သူနှင့် မင်းသားကြီးတို့ ဇာတ်စင်၏အနောက်ဖက်တွင် စကားပြောဆိုနေရာမှ ထကာ

မြစ်ဆိပ်သို့ ကောက်ခါငင်ကာ ဆင်းသွား
ကြလေသည်။ ဇာတ်စင်အဖြစ် သုံးပြု
သည့် မြို့တော်ခန်းမနှင့် မြစ်ဆိပ်မှာ
အိမ်သုံးလေးလုံးသာ ခြား၍ အနီးကလေး
သာဖြစ်သည်။ ကျန်လူများကလည်း
တအံ့တဩဖြင့် “ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု
မင်းသားကြီးကို မေးမြန်းရာ “ဂျာအေး”
မှ “မြစ်ထဲသို့ မည်သည့်ပစ္စည်းမဆို
မှတ်သားပြီး ပစ်ချပါ။ သူပြန်ရအောင်ငုပ်
၍ ယူပေးမယ်ဟုပြော၍ စမ်းသပ်ရန်
ဆင်းသွားကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ကမ်းနားသို့ ရောက်လျှင်
မင်းသားကြီး၊ ဂျာအေးနှင့် လူအချို့သည်
သမ္ဗန်များဖြင့် မြစ်လယ်သို့ လှော်၍
သွားလေသည်။ မြစ်လယ်ရေမှာ ဝါးဆယ်
ပြန်ခန့် အလွန်နက်၏။ အောက်ခြေထိ
ရောက်အောင် မည်သူမျှ မငုပ်နိုင်ကြချေ။
မြစ်လယ်သို့ရောက်လျှင် မင်းသားကြီး
သည် သူ၏ လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော
ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို ရေထဲသို့ ပစ်ချ
လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် “ကိုဂျာ
အေး”လည်း အင်္ကျီချွတ်၍ ပုဆိုးတိုတို

ဝတ်ကာ အသက်ဝရူပြီးလျှင် ရေထဲသို့ ပြီး မင်းသားကြီး ပစ်ချလိုက်သော
ခုန်ချသွားလေသည်။ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ် ပစ္စည်းလေးကို ပြန်ပေးလေသည်။
ခန့် အကြာတွင် ရေပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာ အားလုံးက အံ့အားသင့်နေကြစဉ်

လှေပေါ်မှ လူများသည်လည်း
ရေပြင်ကပ်လျှောက် ဘယ်ကပေါ်လာမလဲ
ကျပ်စေ့လေး ပါလာမလား။ မပါဘူးလား
စသည့် ဒွိဟစိတ်များဖြင့် တထင့်ထင့်
မျှော်ရင်း ကြည့်နေကြစဉ် မကြာမီ
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ “ကိုဂျာအေး” တစ်
ယောက် ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး လက်
တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြလေသည်။ ထို
လက်ထဲတွင် ကျပ်ပြားစေ့လေးကို မြင်
ရသည်။ လှေနားသို့ ရောက်အောင်ကူး
လာပြီး လှေပေါ်သို့တက်၍ မင်းသားကြီး
အား ကျပ်ပြားစေ့လေးကို ပေးလိုက်လေ
သည်။ မင်းသားကြီးက အသေအချာ
ကြည့်ရာ သူ မှတ်ထားသော အမှတ်
အသားလေးပါသည့် ကျပ်စေ့ဖြစ်ကြောင်း
မှန်ကြောင်းပြီး၍ ပြောလိုက်ရာ လှေပေါ်
ရှိ လူအားလုံးသည် “ကိုဂျာအေး” ကို
လက်ခုပ်တီး၍ အားပေးဂုဏ်ပြုကြလေ
သည်။ “ကိုဂျာအေး” ကား ရယ်ကျဲကျဲ
ဖြင့် ရေစီးနဲ့ မျောသွားလို့ မနည်း ပြန်ရာ
ရတယ်ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

မင်းသားကြီးနှင့် “ကိုဂျာအေး”

မင်းသားကြီးက “ကဲ . . . ဒီတစ်ခါ သည် ကျပ်စေ့ပြားကလေးကို သမ္ဗန်ပေါ်
ဒါလေးကို ပစ်ချမယ် ရမလား”ဟု သူ၏ တွင် ပါလာသော ဓားချွန်ကလေးခြစ်၍
အိတ်ကပ်ထဲမှ ကျပ်စေ့ပြားကိုထုပ်၍ အမှတ်အသားပြုလုပ်ကာ ရေထဲသို့
ပြလိုက်သည်။ “ကိုဂျာအေး”က ရယ်၍ ပစ်ချလိုက်လေသည်။ “ကိုဂျာအေး”
“ဒီလောက်တော့ အပျော့ပါ”ဟု ရယ်ကျဲ လည်း တစ်ခါပြန်ခုန်ဆင်းပြီး ရေထဲသို့
ကျဲ ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ မင်းသားကြီး ငုပ်သွားလေတော့သည်။

တို့နှစ်ယောက်သည် “အဖေကြီး”နှင့်
 “သား”ဟူ၍ လာသည့်အချိန်တိုင်း အမြဲ
 တွေ့ဆုံပြောဆိုကြသည်မှာလည်း ဘယ်
 ဘဝမှ ရေစက်မှန်းမသိနိုင်ပေ။ လာသည့်
 အချိန်၊ တွေ့သည့်အချိန်တိုင်း ပစ္စည်း
 လက်ဆောင်၊ မှန်ဖိုးများ အမြဲပေးသည်။
 “ကိုဂျာအေး”ကလည်း မေတ္တာပို့
 ဆုတောင်းမှုကို အမြဲပြုလုပ်ပေးလေ
 သည်။

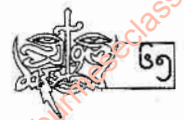
ဝါးခယ်မမြို့တွင်သာမက နယ်
 တော်တော်များများတွင်လည်း “ကိုဂျာ
 အေး”ကို ဆရာတစ်ဆူသဖွယ် ကိုးကွယ်
 လာကြသည်။ “ဆရာကိုဂျာအေး”ဟု
 ခေါ်၍ သူလုပ်ခိုင်းသမျှကို လုပ်ကြလေ
 သည်။ သာသနာပြန့်ပွားရေးကို အဓိက
 လုပ်ကိုင်ကြသည်။ နေရာအနှံ့ လိုအပ်
 သည့်နေရာများတွင် လိုက်လံလှူတန်း
 ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဘုရား၊ စေတီ
 များကို ပြန်လည်ပြုပြင်၍ ထီးတော်တင်
 လှူဒါန်းခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။
 သူ၏ တပည့်အပေါင်းတို့ကလည်း ဆရာ
 ခိုင်းသည် မည်သည့်နေရာဖြစ်ဖြစ်

‘ကိုဂျာအေး’သည်
 ထိုရေကန်ထဲတွင်
 မကြာခဏ ရေချိုးခြင်း၊
 ကူးခြင်း၊ ငုပ်ခြင်းများကို
 ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။
 ထိုရေကန်ကို မည်သူမျှ
 ဆင်း၍ ရေမချိုးရဲပေ။
 ရေနစ်၍ သေတတ်သည်။
 အောက်က ဆွဲသည်ဟု
 လူကြီးများက
 ပြောထားသောကြောင့်
 ဖြစ်သည်။

လာတိုင်း လိုက်လံလှူဒါန်းမှု ပြုကြ
 သည်။

“ကိုဂျာအေး” နေထိုင်ရာ
 သော်ကဘက်ကမ်းရှိ “သော်ကဘုရား
 ကြီး” ၏ ပရုဏ်အတွင်း၌ ရေကန်ကြီး
 တစ်ကန် ရှိလေသည်။ ရှေးဟောင်းဘုရား
 ကြီးနှင့် ရှေးဟောင်းရေကန်ကြီးဖြစ်သည်။
 မည်မျှ နက်သည်၊ အောက်တွင်
 ဘာတွေရှိသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြချေ။
 ထိုကန်ကို ပြန်လည်ဆည်ခြင်းမျိုးလည်း
 တစ်ခါမှ မပြုလုပ်သောကြောင့် မသိနိုင်
 ပါ။ “ကိုဂျာအေး” သည် ထိုရေကန်
 ထဲတွင် မကြာခဏ ရေချိုးခြင်း၊ ကူးခြင်း၊
 ငုပ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။
 ထိုရေကန်ကို မည်သူမျှ ဆင်း၍ ရေမချိုး
 ရဲပေ။ ရေနစ်၍ သေတတ်သည်။
 အောက်ကဆွဲသည်ဟု လူကြီးများက
 ပြောထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် “ကိုဂျာအေး”
 သည် ထိုရေကန်ထဲသို့ ရေငုပ်ဆင်းသွား
 ပြီး ပြန်ပေါ်လာလျှင် လက်ထဲ၌
 လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ရှိသော ကြေးဘုရား

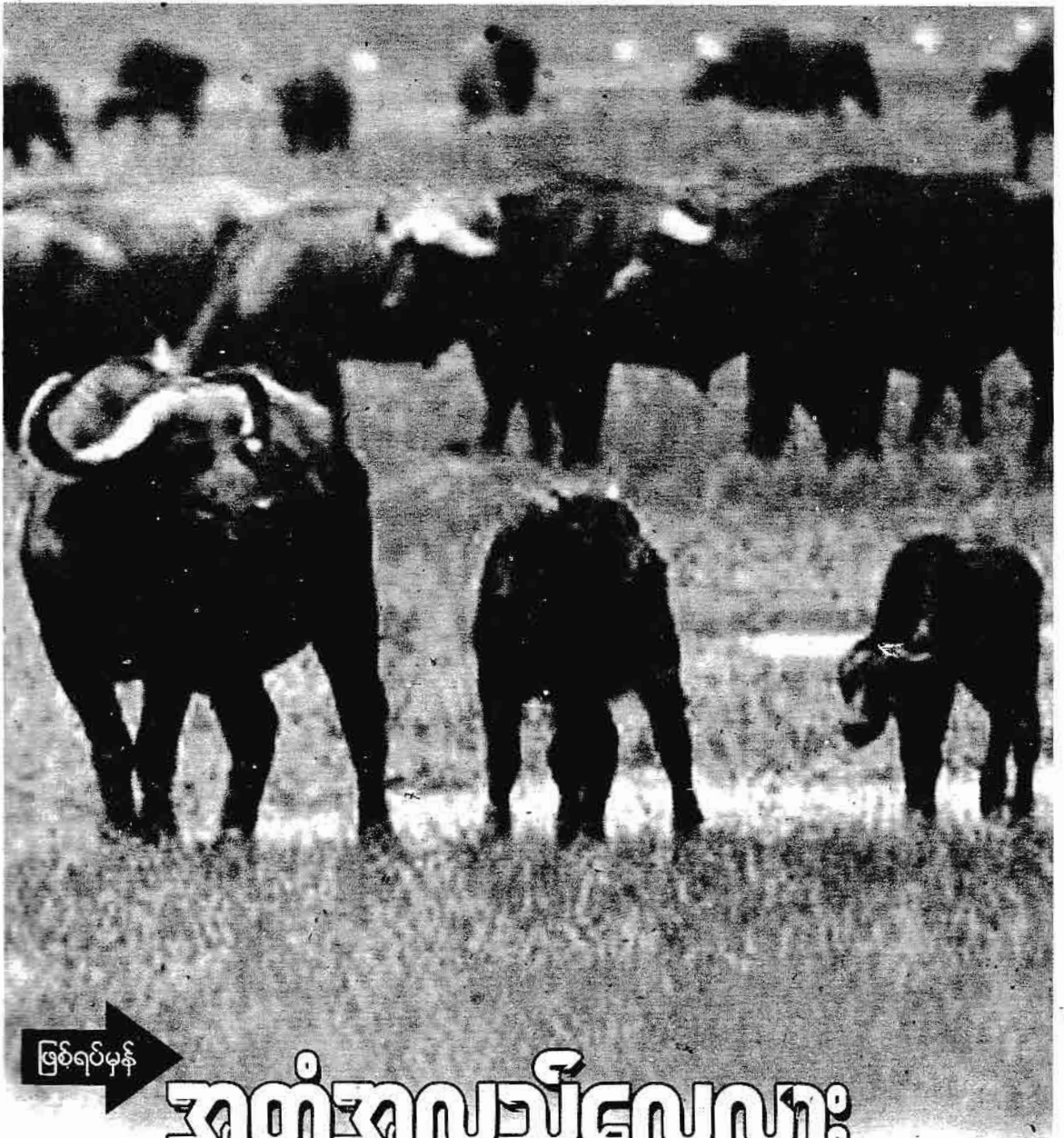
ကလေးများ ပါလာတတ်သည်။ သူ့ဓာတ် သည်။ ပေးသည့်အိမ်တိုင်းကလည်း
 ကျရာ အိမ်များသို့ ကိုးကွယ်ရန် ပေးလေ့ တရှိတသေဖြင့် ထိုဘုရားကလေးများကို
 ရှိသည်။ တောင်းတိုင်းလည်း သူမပေး ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြလေသည်။

ချေ။ သူ၏ တပည့်ရင်းများကိုလည်း “ကိုဂျာအေး”၏ ထူးဆန်းမှုများ
 သူပေးချင်မှပေးသည်။ တပည့်ရင်း ကား ပြော၍မဆုံးနိုင်အောင် များပြားလှ
 မဟုတ်လျှင်လည်း သူပေးချင်ပေးလေ သည်။ ခုတော့ဖြင့် သူမရှိတော့ပြီ။ သူ

ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု
 ခန့် ရှိချေပြီ။ သူ၏ လှူဒါန်းမှုများက
 နေရာအနှံ့တွင် တွေ့နိုင်သည်။ “ကိုဂျာ
 အေးကောင်းမှု” “ကိုဂျာအေးနှင့် တပည့်
 များကောင်းမှု” စသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေး
 များကို ဘုရား၊ တန်ဆောင်းအနှံ့တွင်
 တွေ့နိုင်သည်။ သူ ကွယ်လွန်သွားပြီး
 နောက်တွင် သူ့အတွက် ရည်စူး၍ သူ၏
 တပည့်များမှလည်း အလှူအတန်းများ
 ပြုလုပ်ကြလေသည်။ “ကိုဂျာအေး”၏
 ပုံတူရုပ်တုကို ထုလုပ်၍ မြို့ကျက်သရေ
 ဆောင် ဘုရားကြီးဝင်းထဲတွင် ထား
 ရှိလေသည်။ ထူးဆန်းသော “ကိုဂျာ
 အေး” ကား မည်သည့်ဘုံသို့ ရောက်သွား
 ခဲ့ပါလေသလော။ သူ၏ မူရင်းသိုက်ရှိရာ
 သော်ကဘုရားကြီးသို့ ပြန်ရောက်သွား
 သလော။ လူ့ပြန်ဝင်စားခဲ့သလော
 စသည့် လောပေါင်းများစွာဖြင့် ယခု
 ထက်တိုင် သူ၏ သာသနာပြု လှူဒါန်းမှု
 အကြောင်းကို ထူးဆန်းအံ့သြစွာ
 ပြောဆိုနေကြတုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မာလာ

ဖြစ်ရပ်မှန်

အထုံအလှည့်လေလား

သရဖူသန်းဒောင်း(မော်ကျွန်း)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ထိပါရှာကလေးတွင် မိုးတွင်း
ကာလ နေ့တစ်နေ့မှာ (ရွှေထူး)ဆို
သော လူငယ်။ ဆယ့်ငါးနှစ်သားကလေး
တစ်ယောက်သည် လယ်ထဲတွင် ကျွဲ
ကျောင်းနေရင်း မိုးကြိုးပစ်ခံရ၍ သေဆုံး
သွားခဲ့ရရှာလေသည်။

သူသည် မိဘနှစ်ပါးကို
သူများ ထံ စာရင်းတူးလုပ်ကြွေးရင်းက
ယင်းသို့ ကျွဲကျောင်းရင်း မိုးကြိုးအပြစ်ခံ
လိုက်ရတာမို့ ကျွဲများကို အာရုံသက်ဝင်
ကာ စိတ်ရောက်သွားခဲ့တဲ့အလျောက်
သူ၏ ဝိညာဉ်သည်လည်း ကျွဲမကြီးတစ်
ကောင်၏ဝမ်းတွင်းမှာ မကြာခင် သန္ဓေ
မီခဲ့ရလေသည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ သန္ဓေတည်စဉ် ကာလ
မှာပင် သူသည် လူ့ဘဝတုန်းက မိခင်
ဖြစ်ခဲ့သူကို အိပ်မက်ပေးခဲ့လေသည်။
သူသည် ကျွဲဘဝကလေးဖြင့် လောက
ကြီးထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ခဲ့လျှင် မိခင်၊
ဖခင်တို့အနေနှင့် ကျွဲသခင်ထံမှာ
ပြန်လည်ကာတောင်းရန်၊ ဝယ်ထားပါဟု

ဝမ်းနည်းမှုဆိုတာကတော့

လူသေပြီး၊ လူပြန် မဖြစ်ဘဲ

ကျွဲသတ္တဝါဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက်

ရယ်။ (တစ်ဖန်)

သူတို့အနေနှင့်

သူများထံတွင်

ကူလီကပ်ပါး

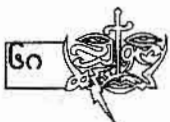
နေ့စားခွက်ကောက်၊

တောက်တဲ့ဖားလျှား

ဆိုတာလို

အိပ်မက်ပေးတာနှင့်အတူ လူ့ဘဝတုန်း
က အမေ၊ အဖေတို့ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး
ရတာ အားမရလို့ ကျွဲဘဝကလေးဖြင့်
ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ကျွေးချင်ပါတယ်ဟု
ဆက်ကာ အိပ်မက်ပေးခြင်းမျိုးတွေလည်း
ပေးခဲ့သေး၏။

ယင်းသို့ အိပ်မက်ပေးခြင်း
ကြောင့် မိခင်၊ ဖခင်များမှာ သားကလေး
အတွက် ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်း ဖြစ်ခဲ့ကြရ
လေသည်။ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာကတော့
လူ့လောကကြီးထဲသို့ သတ္တဝါတစ်ကောင်
အနေနှင့် မြန်ဆန်စွာ ပြန်ရောက်တဲ့
အတွက် ဝမ်းသာမှုဖြစ်ခဲ့ရသလို
ဝမ်းနည်းမှုဆိုတာကတော့ လူသေပြီး၊
လူပြန် မဖြစ်ဘဲ ကျွဲသတ္တဝါဖြစ်ခဲ့တဲ့
အတွက် ရယ်။ (တစ်ဖန်) သူတို့အနေနှင့်
သူများထံတွင် ကူလီကပ်ပါး၊ နေ့စားခွက်
ကောက်၊ တောက်တဲ့ဖားလျှားဆိုတာလို
ရှာစားနေ ရတဲ့ကာလမှာ ကျွဲတစ်ကောင်
ဝယ်ယူဖို့အရေး ပိုင်ဆိုင်ဖို့အရေး
မလွယ်လှပါပေ။ ဒါကြောင့် ဝမ်းနည်းမှု
ဖြစ်ခဲ့ရ သည် ဆိုပါစို့။

သို့သော် စိတ်မကောင်းရုံမူအပ
မိခင်၊ ဖခင်များမှာ ဘာမှမတတ် သာနိုင်
ကြပါပေ။ တဖန် ကျွဲကလေးပေါက်လို့
အတော်ကလေး ကြီးလာသောအခါမှာ
လည်း ကျွဲပိုင်ရှင်ထံကို အကျိုး
အကြောင်းပြောကာ တောင်းဝယ်ကလေး
ဝယ်မိသေး၏။ ထိုအခါ မိခင်၊ ဖခင်
တို့ကိုပင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက ပြောသလို၊
နောက်သလိုနှင့် ဆိုလိုက်သေး၏။

ကျွန်တော်တို့ထံ ဝင့်ကြွေး
မကုန်သေးလို့ အခိုင်းခံဘဝနဲ့ သူ
ကျွဲလာဖြစ်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့
နှင့်သာ ထိုက်တန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့
သာ ခိုင်းသင့်တယ်။ ဒါကြောင့် မပေးပါ။
မရောင်းပါဟုပင် ဆိုလိုက်ချေသေး၏။

ဒီတော့ မိဘနှစ်ပါးမပျာ ကျွဲ
သခင်ပြောချက်မှာ သူတို့ဘက်ကလည်း
မှန်ကန်သလို ဖြစ်နေခြင်းအတွက် ဘာမှ
ထပ်ဆင့်ကာ စောတကတက်စရာ မလို
တော့တာမို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ကာပဲ နေ
လိုက်ရတော့သလို ပါ။ ထို့နောက်
ကျွဲပေါက်ကလေးကလည်း သူကျင့်လည်

စွာ လမ်းလျှောက်တတ်သော အခါမှာ
လည်း တကယ်ပင် လူ့ဘဝက အမေ
အဖေတို့နေသော ရွာ၏ တစ်ဖက်ဖျားသို့
ပင်လျှင် သူနေသည့် တစ်ဖက်ဖျားမှ
တစ်ဖက်စွန်းနှင့် တစ်ဖက်စွန်းကို
အလည်သွားသလိုမျိုး အမှတ်တရ
သွားလည်လေ့ရှိလာခဲ့၏။ ထိုသို့ သူလာ
ခိုက် ဟိုဘဝက အမေဖြစ်စေ၊ အဖေ
ဖြစ်စေ တစ်ဦးဦးကနေ သူ၏ ခေါင်း
ကလေးကိုဖြစ်စေ၊ ဗိုက်ကလေးကိုဖြစ်စေ၊
ပွတ်သပ်ပေးလေလျှင် သူက တုံးလုံး
ကလေးလဲ့ကာပင် ယဉ်ပါးစွာ ငြိမ်ခံနေ
တတ်သေး၏။ ထို့အတူ ကျွဲလိမ္မာကလေး
ဖြစ်နေလေ၏။

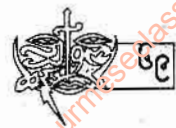
ထိုစဉ် သူ့ကိုလည်း လူ့ဘဝက
နာမည် ရွှေထူးလို့ပင် အများက ခေါ်ကြ
လေ၏။ ထိုအခါ ဘဝဟောင်းက
သူငယ်ချင်းများက ရွှေထူးကျွဲကလေးကို
တွေ့လျှင် ပြောင်နောက်တဲ့အနေနှင့်
ဟေ့ . . . ရွှေထူး မင်းကို
သိကြားမင်းဦးမာယက မိုးကျိုးလက်နက်
နဲ့ ပစ်လိုက်လို့ မင်းသေပြီး လူ့ဘဝကနေ

အခုလို ကျွဲဘဝရောက်တော့ မင်း
ဦးမာယကို စိတ်မနာဘူးလားကွ။

ယင်းသို့ မေးလိုက်သောအခါ
မှာ သူကလည်း တကယ်ပင် သူ၏
ခေါင်းလေးကို ညှိတ်ပြ၏။ ဒီတော့
နောက်တစ်ယောက်ထပ်ကာ . . .

အဲဒီ... မင်းဦးမာယသိကြား
မင်းကို ခုနေတွေ့နှင့် မင်းဘယ်လိုလုပ်ချင်
သလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ထိုအခါမှာလည်း ကျွဲကလေး
ရွှေထူးက အနည်းအနားမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်
တစ်ပင်ကို သူ၏ ဦးခေါင်းမှ ပြုထွက်နေ
သော ချိုကလေးနှစ်ချောင်းဖြင့် ဘယ်ပြန်
ညာပြန်ခတ်ပြသလို သူ၏ ရှေ့လက်
ကလေးများဖြင့်ပါ ခွာတောင်းထိုးပြတာတို့
ခံထိုးပြတာတို့ကိုပါ ပြုလုပ်ပြသေး၏။
ဒါအမှန်တော့ သူသည် မိုးကြိုးအပစ်ခံရ
ပြီး သေခဲ့တဲ့အတွက် မိုးကြိုးလက်နက်
ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းကို သူ၏
အခဲမကျေမှုများကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းသာ
ဖြစ်ပါ၏။ တကယ်တော့ ထိုအချက်သည်
လည်း သူ၏ ဦးမာယအပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့မိ

သော (အာယာတ) အမှန်းတရားများဟု
ဆိုရမလို ကလဲ့စားချေလိုမှုများဟုဆိုလျှင်
လည်း မမှားပါပေ။

ထိုအခါ ယင်းသို့ထားမိသော

အာယာတကလဲ့စားများသည်လည်း
ထားမိသူများအတွက် နောင်တဖန်
အဖြစ်ဆိုးနှင့် ထပ်၍ကြုံတတ်ပြန်သေး၏
ဟု ဆိုရတော့မလိုပါ။ ထိုမှစလို့ ကျွဲ
လိမ္မာလေး ရွှေထူးဟုပင် အနီးအနား
လူတွေ၏ သိရှိကုန်ကြလေသည်။
ထို့အတူ သူ့ကိုလည်း ကိုမာယသကြား
မင်းနှင့် ပတ်သက်ရင် မင်းဘယ်လို
တန်ပြန်ကာကလဲ့စားချေချင်သလဲဟု
မေးတဲ့အခါတိုင်း သူကလည်း အခဲမကျေ
စွာနှင့်ပင် ချီဖြင့် ခတ်ပြသည်။ ချေတွေ
လက်တွေဖြင့် နင်းချေမည်ဟန်မျိုးစုံ
ပေါက်ကာ ပြုလုပ်ပြလေ့ရှိစမြဲဖြစ်၏။
သို့သော် မိုးကာလကိုရောက်လို့ မိုးခြိမ်း
သံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများကို ကြားလျှင်တော့
ကျွဲကလေးရွှေထူး သစ်ပင်နှင့်နီးလျှင်
သစ်ပင်အောက်ကို ဝင်ပြေးသလို၊
သစ်ပင်မရှိတဲ့ လယ်ကွင်းလိုနေရာဖြစ်

ကျွဲကလေး ရွှေထူး ကြိုးကို
ရုန်းကန်ဖြတ်တောက်ကာ
အမေ အဖေရှိတဲ့နေရာကို
အရောက်
သွားတတ်သေးသည်။
သခင်ဖြစ်သူတို့ရဲ့
ခြေတိုင်မှာ
မတွေ့လျှင်တော့
တခြားမှာ ရှာစရာမလို . . .

လျှင်တော့ ခေါင်းကလေးအောက်စိုက်ကာ
လေးဘက်ဝပ်၍ နေလေ့ရှိပါသည်။
သူသည် မိုးချိန်းသံ၊ မိုးကြိုးသံကို အမှန်
ပင် ကြောက်သွားတာလည်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ နောက်တော့ ကျွဲ
သခင်ဖြစ်သူတို့က ရွှေထူးကျွဲကလေးကို
နဖားကြိုး ထိုးလိုက်တာနှင့်အတူ သူ့ကို
လည်း တခြားတွေကို သွားလာမှုမပြု
တော့ပေ။ ခြေတိုင်မှာ ချည်ထားသလိုမျိုး
လုံကြိုးနှင့်ထားသလိုမျိုး အချုပ်အခြယ်
လုပ်ထားလိုက်လေ၏။ ဒါပေတဲ့ ကျွဲ
ကလေးရွှေထူး ကြိုးကို ရုန်းကန်ဖြတ်
တောက်ကာ အမေ အဖေရှိတဲ့နေရာကို
အရောက်သွားတတ်သေးသည်။ သခင်
ဖြစ်သူတို့ရဲ့ ခြေတိုင်မှာမတွေ့လျှင်တော့
တခြားမှာ ရှာစရာမလို ရွာတခြား
လူဘဝတုန်းက အမေ၊ အဖေအိမ်မှာပင်
နေလေ့ရှိသည်။ အိမ်မှာ လူမရှိရင်
အိမ်အနီးက သစ်ပင်အောက်မှာ တုံးလုံး
လှဲ၍ အဖေ၊ အမေအပြန်ကို စောင့်သလို
မျိုး စောင့်နေတတ်သေး၏။ ယင်းသို့ပင်
ဘဝဟောင်းက မိဘများကိုလည်း

ခင်တွယ်လျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် သူ၏ ဘဝမင်းက
 လူသူငယ်ချင်းများက သူနှင့်တွေ့လျှင်
 ထပ်ဆင့်ကာပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံလို
 ကောက်ရိုးကလေး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
 စီးပြီးထုံးကာထား၍ (ဟေ့... ရွှေထူး
 မင်းအခု သင်္ကြာမင်းဦးမာယကိုတွေ့ရင်
 ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ။ မင်းလုပ်ချင်တဲ့
 ပုံစံကို ဒီကောက်ရိုးထုံးကို လုပ်ပြပါလား
 ကွ)။ ထိုသို့ လူသူငယ်ချင်းများက
 ပြောကာ ကောက်ရိုးထုံးကို သူ၏ရှေ့သို့
 ပစ်ချပေးလိုက်တဲ့အခါတွင် ရွှေထူးကျွဲ
 ကလေးက သူ၏ဦးချိုတစ်ချောင်းဖြင့်
 အပေါ်သို့ ခတ်တင်လိုက်ပြီး ချိုတစ်ဖက်
 မှ တစ်ဖက်ရောက်အောင် အပြန်ပြန်
 အထပ်ထပ်ပင် ကောက်ရိုးထုံးကို မြေသို့
 မကျအောင် ခတ်ပြနေ၏။ တဖန်
 မြေပေါ်သို့ကျလျှင်လည်း ရှေ့လက်နှစ်
 ချောင်းဖြင့် ကောက်ရိုးထုံးကို ကြေမှု
 သွားစေအောင် နင်းချေပြလိုက်သေး၏။
 ထိုမျှပင် ဦးမာယကို အငြိုးထားနေသူ
 လည်း ဖြစ်နေခဲ့သေး၏။ အမှန်တော့

ဒီကျွဲကလေးက ဟိုဘဝက

လူငယ်ကလေး

တစ်ယောက်ပါဗျာ။

သူဟာ မိုးကြိုးပစ်လို့

သေတာကြောင့်

ခုလို ကျွဲဘဝကို

ရောက်ခဲ့ရတာပါ။

သင်္ကြာမင်းဦးမာယကို ထိုသို့ ချီနှစ်ဖက်
 ဖြင့် ခတ်ခြင်းနှင့်အတူ လက်ဖြင့်လည်း
 နင်းချေပစ်လိုသည်ဟု သူ၏ စိတ်
 သဘောထားကို လူတွေသို့ ပြသလိုက်
 ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဒီလိုနှင့်
 ရွှေထူးကျွဲကလေး သုံးလေးနှစ်သား
 ချိုကားကားကလေး ဖြစ်လာသလို
 လယ်ကွက်ထဲ တပိုးတန်း၍ တစ်ဖက်
 ကျွဲတစ်ကောင်နှင့် ယှဉ်ကာ အလုပ်လုပ်
 နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ခဲ့
 လေ၏။

ထိုစဉ်အခါမှာ သူ၏ ကုသိုလ်
 ကံကလေး ညံ့ချင်လာခဲ့လေသည်။
 ဘာကြောင့် ညံ့စေသလဲဟုဆိုပါလျှင်
 ကျွဲပိုင်ရှင်၏ ညီဖြစ်သူ၊ အရက်သမား၊
 ဖဲသမားက သူ့ကို အသုံးချပါတော့သည်။
 သူ့ကို အသုံးချပြီး ငွေရှာပါတော့၏။
 ရွာစဉ်လှည့်ကာ ထိုကျွဲလိမ္မာက ရွှေထူး
 အတွက် ကောင်းရာကောင်းကြောင်း
 လုပ်ဖို့ဆိုကာ အလှူခံပါတော့၏။
 (မျောက်ပြ ပိုက်ဆံတောင်းတယ်ဆိုတာ
 လို ပြုလုပ်ပါတော့သည်။ ထိုအခါ ၎င်း

လူက ကျွဲကို ကြည့်ရှုသူ လူအပေါင်းကို
သူ၏ နှုတ်မှလည်း ယင်းသို့ ပြောဆို
လိုက်သေး၏။

ဒီကျွဲကလေးက ဟိုဘဝက
လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ပါဗျာ။
သူဟာ မိုးကြိုးပစ်လိုသေတာကြောင့်
ခုလို ကျွဲဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာပါ။
ဒါကြောင့် မိုးကြိုးပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဦးမာယ
ကိုလည်း သူ အခုအထိ အခဲမကျေ
ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့
အထဲကနေ လူတစ်ယောက်က (ဟေ့
ရွှေထူး မင်းအခုနေ ဦးမာယကိုတွေ့ရင်
ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
လို့ မေးလိုက်ကြစမ်းပါ။

ထိုအခါ လူအများထဲကနေ
တစ်ယောက်ယောက်ကများ ကျွဲလိမ္မာ
သခင်၏ စကားအတိုင်း မေးလိုက်တဲ့
အခါမှာ ကျွဲပိုင်ရှင်က သူတို့ အသင့်
ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကောက်ရိုးထုံးကလေးကို
ရွှေထူးကျွဲကလေးရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်
တဲ့အခါတွင် ထိုကောက်ရိုးထုံးကို သူ၏
ဦးချိုတစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်ကော်တင်ပြီး သူ၏

ချိုနှစ်ခုကြားတွင် အမျိုးမျိုး ဟန်နှင့်
ပန်နှင့်၊ ဒေါနှင့် မောနှင့် ကြည့်ရှုနေသူ
များကို လှည့်ပတ်ခတ်ပြနေပါတော့သည်။
နောက်ချိုဖြင့် ခတ်ပြီးပြန်တော့ သခင်
ဖြစ်သူက...

ဒါပဲလားကွ။ ကောက်ရိုးထုံးကို
ဦးမာယအမှတ်နဲ့ တက်ပြီးတော့ မင်းရဲ့
လက်တွေခြေတွေနဲ့ နင်းလဲပြလိုက်ပါဦး
ကွ သားလေးရဲ့။

ပိုင်ရှင်၏ ပြောချက်အရပင်
ရွှေထူးကျွဲကလေး ကောက်ရိုးထုံးကြီး
ကျေမွသွားအောင် သူ၏ လက်တွေခြေ
တွေနှင့် တက်နင်းပြသေးတာပဲဖြစ်၏။
ထိုပြကွက်ကလေး တစ်ကွက်အတွက်
ကြည့်ရှုသူ လူတချို့တွေက ကျွဲကလေး
ရွှေထူးကို သနားသဖြင့် နည်းယောင်း၊
ဖျားယောင်း တောင်းပြည့် ဆိုတာလို
သူ၏ ကောင်းမှုဆိုသော အရာကလေး
တစ်ချက် အထမြောက်အောင်မြင်စေရန်
အတွက် ငွေကြေးများကို ကျွဲပိုင်ရှင်
အမည်ခံသော လူထံသို့ ထည့်ဝင်
လောင်းလှူပေးကြလေသည်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် တောင်းပြည့်သူကတော့ ဆင်ဖြူ
တော်မိုးပြီး ကြံစတ်သူ ထိုအရက်သမား
ပင် ဖြစ်နေပါတော့၏။

ဒီလိုနှင့် ထိုလူသည် အရ
ချောင်၊ အစားချောင်နေတဲ့အတွက်
ကြောင့် ရွာတကရွာကို ၎င်းကျွဲတစ်
ကောင်နှင့် လျှောက်သွားနေသလို
လူတွေစုဝေးရာ အလှူပွဲ၊ ကထိန်ပွဲများ
သို့ပင် မကျန်အောင် ငွေများများရမည်
နေရာမျိုးတွေ ကိုပါ ရွေးကာသွားနေလေ
၏။ (စာရေးသူပင်) ကထိန်ပွဲတစ်ပွဲတွင်
ထိုလူနှင့် ကျွဲကလေးကို အမှတ်တရ
တွေခဲ့ရသလိုပါ။ (ရွှေထူး) ကျွဲကလေး
ကောက်ရိုးထုံးကို သူ၏ ဦးချိန်ခေါင်း
ဖြင့် အမျိုးမျိုးခတ်ပြတာ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။
သူ၏ ခြေတွေ၊ လက်တွေနှင့် တက်ကာ
နှင်းချေတာကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးတာပဲဖြစ်
၏။

ထို့နောက်တော့ ထိုလူသည်
ယင်သို့ ကျွဲလိမ္မာကလေးကို အမိပြပြီး
ရွာစဉ်လှည့်ကာ ငွေရာသွားရင်း မူးယစ်
သောက်စား၊ လောင်းကစားမှုတွေပြု

ရင်း ရွာတစ်ရွာမှာပဲ အရုံးကြီးရုံးခွဲခြင်း
ကြောင့် ကျွဲကလေးကို ဖဲကြွေးပေးလိုက်
ရလေသည်။ ထိုမှတဖန် ကျွဲကလေး
ကလည်း ကံဆိုးချင်ရာတော့ ဖဲသမား
တွေက ငွေပေါ်ရေးအတွက် ပြန်လည်၍
သားသတ်သူတွေထံကို အရောင်းခံလိုက်
ရလေသည်။ ထိုစဉ် ကျွဲလိမ္မာကလေး
ရွှေထူး ကျွဲဘဝမှ ခန္ဓာစဲသွားရပြန်
သည်။

သို့သော် ပြသူအသစ်၊ ဖြစ်သူ
အဟောင်းဟု ဆိုခြင်းအားဖြင့် (တစ်ဖုံ)
ကာလဝိပါက် နောက်ပိုးတက်
ဆိုတာကတစ်နည်း။ ထိုအတူ သူတစ်ပါး
ကို စိတ်ယုတ်မာမွေး၍ မကောင်းမှုကို
ကြံ့သည်ဖြုလုပ်နေသော သူများသည်
တစ်နေ့ ပြန်လည်၍ မိမိအကုသိုလ်၊
မိမိကို ၁ ပေးစေတတ်လေ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွဲလိမ္မာကလေး၏ ပိုင်ရှင်

အမည်ခံ (၎င်း) အရက်သမား၊ ဖဲသမား
သည် ကျွဲလိမ္မာကလေး သေတဲ့နေ့ကစလို့
သူလည်း စိတ်တ္တရောက်ဖြစ်ပြီး နောက်
ဆုံး ကျွဲစိတ်ပေါက်ကာ အရုံးဘဝသို့

ရောက်သွားခဲ့လေ၏။
ထိုအခါမှာလည်း စာရေးသူ
နှင့်ပင် နောက်ဆုံးထပ်မံ၍ ကြုံရပြန်ပါ
သည်။ တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ ခရီး
တစ်နေရာသို့ ကုန်းလမ်းခရီးက ခြေကျင်
လျှောက်သွားသောအခါ လမ်းဘေး
ရေအိုင်တစ်အိုင်ကို လှသုံးလေးယောက်
ဝိုင်းပြီး ကြည်ရှုနေတာကို တွေ့လို့
စာရေးသူလည်း ဝင်ရောက်ကာ ကြည့်မိ
ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှာ လူတစ်ယောက်
ကိုယ်လုံးဗလနတ္တိဖြင့် ရေအိုင်ထဲမှာ
ရွံ့တွေလူးပြီးနေသလို သူ၏ ဦးခေါင်းနှင့်
လည်း ရေအိုင်နမ်းကို ကျွဲ၊ နွားများ
ချိုသွေးသလို သူ့ခေါင်းနှင့် ခွေနေတာကို
ပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုစဉ် ၎င်း
အခြင်းအရာကို ကြည့်နေသူ သိနေသူ
လူတစ်ယောက်က စာရေးသူ သိရှိစေ
ရန်အတွက် သိစေလို၍...

အဲဒီလူလေဗျာ။ ကျွဲလိမ္မာ
ကလေးကို ဗန်းပြပြီး လုပ်စားရုံတွင်
မကဘူး။ နောက်ဆုံး သတ်သူတွေ
လက်ထဲရောက်အောင် ရောင်းလိုက်တဲ့

အတွက် သူလည်း အခုတော့ စိတ္တဇ
 ဖြစ်ရာက အရူးဖြစ်ပြီး ကျွဲစိတ်ပေါက်ကာ
 ရေအိုင်၊ ဗွက်အိုင်တွေ တွေ့တိုင်း ရွံလူး၊
 နွံလူးရင်း ချိုသွေးနေတော့တာပဲ။ တစ်ခါ
 တလေ မြက်တွေ၊ ကန်ငွန်းရွက်တွေကိုပါ
 ကျွဲစားသလို သူပါးစပ်နဲ့ ကိုက်စားနေ
 သေးတယ်။ မျှော့တွယ်လို့လည်း တွယ်
 မှန်းမသိဘူး။ ခုလည်း မျှော့ သူ့ဗိုက်တွေ
 တွယ်နေသေးတယ်လေဗျာ ကြည့်လိုက်
 စမ်း အသေအချာ။

ပြောလိုသူက ထိုလူအကြောင်း
 ကို ယင်းသို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက်

စာရေးသူလည်း ရေအိုင်ထဲကလူကို
 အသေအချာ ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။
 ထို့အတူ သူ့ကိုလည်း အမှတ်ရလိုက်
 သလို ကျွဲကလေးရွှေ့ထူး ကောက်ရိုးထုံး
 ကြီးကို သူ၏ ဦးချိုဖြင့် အပြန်ပြန်၊
 အလှန်လှန် ဦးမာယအမှတ်ဖြင့် ခတ်ပြ
 နေတာကိုပါ မျက်စိတွင်း မြင်ယောင်မိ
 လိုက်ပါသည်။

အမှန်တော့ ထိုလူသည်
 လူစင်စစ်က ကျွဲစိတ်ပေါက်သွားခြင်းမျိုး
 ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သေသွားတဲ့ ကျွဲကလေး
 ကပဲ သူသေစေအောင် ကလဲစားပြန်လည်

၍ စီးကပ်နေတာလား (သို့မဟုတ်)
 မကောင်းသော နတ်တို့က ဒါန့်ခတ်ထား
 လေသလား (သို့တည်းမဟုတ်) ကျွဲ
 ကလေးရော သူပါ (အတုံး၊ ပြုခဲမိခြင်း
 အတွက်မို့ ယခုလို (အလှည့်၊ ပြန်လည်
 ကာ ခံစားရလေရောသလားတော့ မဆို
 တတ်ပါပေ။ ဒါကြောင့် အတုံ့အလှည့်
 ဆိုသော စကားရပ်၊ ကြိုတင်၍ ပေါ်
 ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်တန်ပါ၏။

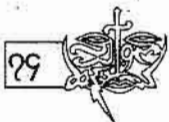
ဖြစ်ရပ်မှန်
 သရဖူသန်းအောင်

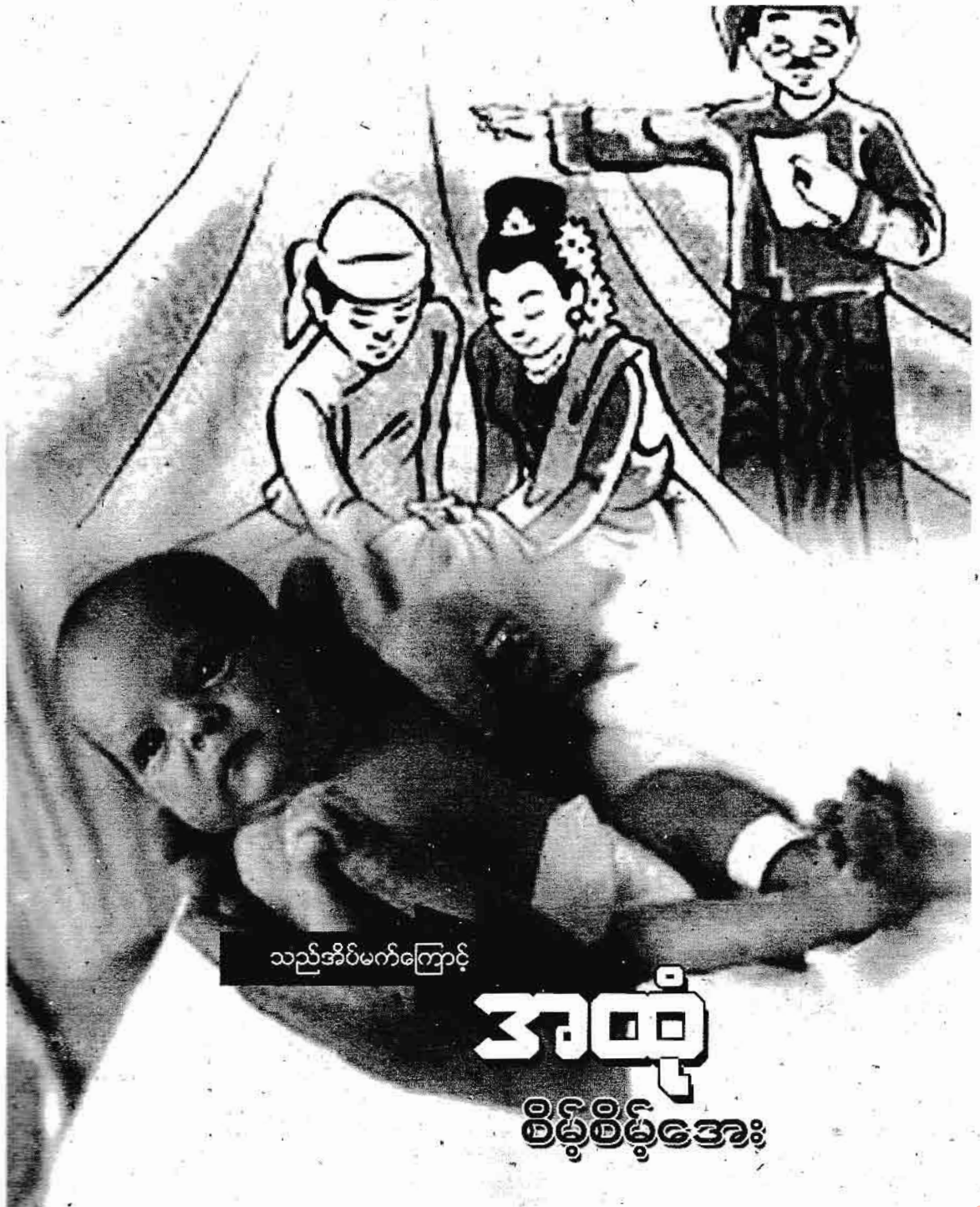

☎ : 09-5036602, 09-5172150

📘 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift

📍 : No.301/9, Padauk Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon.

သည့်အိပ်မက်ကြောင့်

အထုံ

မိမ့်မိမ့်အေး

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

လွှမ်းမိုးနှင့် သက်လုံးပုံတို့၏
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲပြီးသွား၍ ဆွေမျိုး
မိတ်ဆွေများသည် အသီးသီးနှုတ်ဆက်
ပြီး ပြန်သွားကြလေသည်။ လွှမ်းမိုးတို့နှစ်
ဦးကို ကင်မရာမင်းက စိတ်ကြိုက်ဓာတ်ပုံ
ရိုက်၍ မပြီးနိုင်သေးပါ။

“သူတို့သား မင်းသမီးကိုပဲ
ကြည့်မနေပါနဲ့ ကင်မရာကိုကြည့်ပါ”
“မင်းသမီး သိပ်မဖက်နဲ့လေ
ဖွဖွလေး... ဖွဖွလေး”

ကင်မရာမင်း၏ စကားကြောင့်
သက်လုံးပုံသည် ရှက်ပြီးလေးပြီးသွား၏။
ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် ချစ်ရည်ရွှမ်း
သော မျက်ဝန်း ချစ်ရိပ်သန်းသော
အပြုံးချင်း ဖလှယ်ရင်း ဓာတ်ပုံအရိုက်
ခံနေကြလေသည်။

သတို့သမီးလောင်း သက်လုံးပုံ
သည် ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံလေး
ဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေ၏။ မျက်နှာလေး
သည်လည်း ရှက်သွေးကြွပြီး ပန်းသွေး
ထနေလေသည်။ လွှမ်းမိုးသည် ချစ်သူကို

စိန်လည်တုံကို
ဖြုတ်လိုက်သောအခါ
သက်လုံးပုံ၏
လည်တိုင်ကျော့ကျော့တွင်
“ဝ ဝ လက်မခန့်ရှိ
အနီရောင်
အစင်းကြောင်းတစ်ခု
ပေါ်လာလေသည်။

ကြည့်မဝရူမဆုံး ဖြစ်နေ၏။
နတ်ဖက်သော မိဘများ
ကလည်း သားနှင့်သမီးကိုကြည့်ပြီး
ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။

ကင်မရာမင်းသည် လူချင်း
လည်းရင်းနှီးပြီး သတို့သားလောင်းနှင့်
သတို့သမီးလောင်းကလည်း ချောမော
လှပ၍ လိုက်ဖက်ညီလွန်း၍ သူ့အကြိုက်
အမျိုးမျိုး ရိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံး
သက်လုံးပုံ ပင်ပန်းလှပါပြီဆိုမှ ရပ်တော့
၏။

ဆိုဖာပေါ်တွင် နွမ်းလျစွာထိုင်
နေသော သက်လုံးပုံ၏ ဒဏ္ဍာန်ကွေးထိ
ရှည်လျားပြီး မဲနက်သန်စွမ်းလှသော
ဆံပင်များကို ဖြန့်ချပြီး မေမေအိမ်ထား
ကြည်က နံ့သာယပ်တောင်လေးဖြင့်
ယပ်ခတ်ပေးနေလေသည်။ သမီးလေး၏
ဖြူဖွေးသော မျက်နှာမဲနက်သော မျက်ခုံး
မျက်တောင်များကိုကြည့်ပြီး သမီးလေး
လက်ထပ်မည်ကို နှမောနေမိ၏။
သို့သော် ချမ်းသာပြီး ပြည့်စုံသော
လွှမ်းမိုးကို သမက်တော်ရန် သဘောတူ

ခဲ့ပါသည်။

“ပုံပုံ... ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့ သည်။”

“ကဲ... အားလုံး ညပ်နန်း သွားကြပြီ နားလိုက်ကြဦး”

သက်လုံးပုံ၏ဖခင် ဦးကျော် သက်က သမီးလေးကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။ သက်လုံးပုံသည် လွမ်းမိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အဝတ်အစားလဲရန် သူမ၏ အခန်းသို့ တက်သွားလေသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်နေသော သက်လုံးပုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ရတနာပစ္စည်းများကို ဒေါ်ခင်ထားကြည် နှင့် အန်တီဒေါ်ခင်ထားရှိတို့က ဖြုတ်ပေးကြ၏။ လည်ပင်းတွင် ကပ်ဆွဲထားသော စိန်လည်တံကို ဖြုတ်လိုက်သောအခါ သက်လုံးပုံ၏ လည်တိုင်ကျော့ကျော့တွင် ၀.၁ လက်မခန့်ရှိ အနီရောင်အစင်းကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။ သက်လုံးပုံသည် ထိုအစင်းကြောင်းကို လက်ကလေးဖြင့်သပ်ပြီး မှန်ထဲမှ ဆေးကြည့်နေလေသည်။ ဝိုင်သွားသော သက်လုံးပုံကို အန်တီဒေါ်ခင်ထားရှိက သတိထားမိပြီး...

နော်။ ကျန်းမာအောင်နေ နောက်နှစ်ပတ် ဆို မင်္ဂလာဆောင်ရမှာ ကဲ နားလိုက်တော့” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

(၂)

အကောက်ကွေးထိ ရှည်လျားပြီး မဲနက်တောက်ပြောင်သည့် ဆံပင် ရှည်ရှည်နှင့် စိန်၊ မြ၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ပုလဲ ရတနာမျိုးစုံကို လည်တံလေးများ လည်ပင်းပတ်ကလေးများ အမျိုးမျိုးဆွဲတတ်သည်။ သက်လုံးပုံကို လူအများက စိတ်ဝင်စားကြ၏။ သက်လုံးပုံကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် အမာရွတ်ကို ဖုံးရန် လည်တံအမျိုးမျိုးဆွဲခြင်းဖြစ်၏။

ငယ်စဉ် ဘဝကတည်းက သက်လုံးပုံသည် လည်ပင်းမှ အမာရွတ်ကလေးကို ဖုံးကွယ်ရန် အမျိုးမျိုးကြိုးစားတတ်၍ မိခင်က ကော်လံပါသော အင်္ကျီလေးများ ဝတ်ပေးလေသည်။ သက်လုံးပုံမွေးဖွားစဉ်ကတည်းက ပါလာသော မွေးရာပါ အမှတ်သားလေးဖြစ်လေ

မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်နေကြသော လွမ်းမိုးနှင့် သက်လုံးပုံကို ချစ်စဖွယ် တွေ့မြင်နေရ၏။ ဒီနေ့လည်း တက္ကသိုလ်မှ ဆရာ၊ ဆရာမများကို ဖိတ်စာသွားပေးပြီး Fuji House တွင် မှန်ဝင်စားကြ၏။ မျက်နှာလေးနွမ်းနေသော သက်လုံးပုံကို ကြည့်ပြီး လွမ်းမိုးသည် ပြာပြာသလဲမေးလိုက်၏။

“ပင်ပန်းသွားလား ပုံပုံ။ နေမကောင်းဘူးလားဟင်” သက်လုံးပုံသည် နွမ်းလျှော့တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါတယ် ကိုမိုးရယ်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်။ ပုံလည်း ပြောမပြတတ်ဘူး ကိုမိုးကို ခွဲရမှာလည်း ကြောက်တယ်”

“ရွတ်... အရူးမလေး။ မနက်ဖြန်၊ သဘက်ခါ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာကို ဘာလဲ အခုကတည်းက မခွဲနိုင်တော့ဘူးလား”

ပြုံးစေဖြင့် ပြောနေသော
လွမ်းမိုး၏လက်ကို အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး
သက်လုံးပုံက တုန်တုန်ရီရီလေး ပြော
လိုက်၏။

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသွားရင်
ဘယ်လိုမှ မခွဲရတော့ဘူးပေါ့နော် ဟုတ်
လား”

“အင်းပေါ့။ ကိုယ်က စက္ကန့်
မလပ် ပုံကို စောင့်ရှောက်မှာလေ”
“ကိုမိုးရယ်”

(၃)

သက်လုံးပုံ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး
နားနေစဉ် ဒေါ်ခင်ထားကြည်သည် သမီး
လေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ပြီး တွေးနေမိ
၏။ ဒေါ်ခင်ထားကြည်တို့ ဇနီးမောင်နှံ
ပြင်ဦးလွင်သို့ အပန်းဖြေသွားစဉ် ညတစ်
ည၌ ဒေါ်ခင်ထားကြည် အိပ်မက်မက်ခဲ့
၏။ ဆံပင်အရှည်ကြီးနှင့် ဖြူဖြူသွယ်
သွယ် မြင့်မြင့် မိန်းမလှလေးတစ်ဦးသည်
မိမိ အနားသို့ ရောက်လာပြီး ပြေး
ဖက်ကာ...

“ကြိုးတွေ... ကြိုးတွေ
ချည်ချင်တာချည်ဖို့
ကြိုးတွေ”
ဟု အော်ဟစ်
ရောင်းချလေသည်။

“သမီး... မေမေနေနေချင်ပါ
တယ် နုပါရစေ”ဟု ပြောခဲ့လေသည်။
မကြာမီ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့ပြီး သမီးချောလေး
ကို ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ဖြူမွေးသော
သမီးလေး၏ လည်တိုင်တွင် သွေးချိုအာ
သကဲ့သို့ အရစ်ကလေးတစ်ရစ် ပါလာခဲ့
၏။ သမီး နေမကောင်းချိန်တွင် ထို
အရစ်မှာ နီရဲနေတတ်ပြီး ကျန်အချိန်တွင်
မသိသာလှချေ။ အရွယ်ရောက်လာသော
အခါ အရစ်ကလေးမှာ နည်းနည်းကြီး
ကြီး သိသာလာသည့်အတွက် သမီးလေး
က အမျိုးမျိုးပုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရ၏။

သမီးလေး သက်လုံးပုံသည်
လိမ္မော်ပြီး ပညာတော် ရုပ်ချော၍
တစ်အိမ်လုံးက ဝိုင်းချစ်ကြ၏။ သမီးလေး
ဘဝကို လိုလေသေးမရှိ ထားခဲ့ကြသည်။
မကြာမီ သမီးလေး သူ့ချစ်သူနှင့်
မင်္ဂလာဆောင်တော့မည်။ မင်္ဂလာဆောင်
မည့်နေ့သည် သမီးလေး ၂၉ နှစ်ပြည့်
သည့်နေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေသည်။
ဒေါ်ခင်ထားကြည်သည် သမီးလေး၏
ဆံပင်များကို သပ်ပေးပြီး ချစ်မြတ်နိုးစွာ

ဖြင့်...

“ဪ... သမီး... သမီးလေး”ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

(၄)

လွမ်းမိုးသည်လည်း ပညာတတ်မိသားစုမှ မွေးဖွားခဲ့ပြီး သက်လုံးပုံနှင့် တက္ကသိုလ်မှာ တွေ့ဆုံချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူစွာဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲကို လူငယ်များစိတ်တိုင်းကျ ကျင်းပရန် စီစဉ်ပေးကြ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးကလည်း မင်္ဂလာပွဲအတွက် စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ကြ၏။ ဟိုဘယ်မင်္ဂလာဝတ်စုံ၊ မင်္ဂလာပန်း၊ အဆိုတော်၊ တီးဝိုင်းကို

“ပုံ... ကြိုက်တာရွေး”

“ကိုမိုး... ကြိုက်တာရွေး”

ဖြင့် နှစ်ဦးသဘောတူ ရွေးချယ်ကြ၏။

ချစ်သူတို့၏ စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို အလှပ

ပုံဖော်ရန် ကြိုးပမ်းကြလေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး အိမ်အပြန်မီးဖိုငုံတွင်

ကားရပ်ထားစဉ် ဈေးသည်တစ်ဦးသည်

လက်တစ်ဖက်တွင် ပလပ်စတစ်ကြိုးခွေ

များ စွပ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က

ကြိုးများ တန်းလန်းချထားသော ဝါးတစ်

လုံးကို ကိုင်ကာ သက်လုံးပုံတို့ကားနား

မှ ဖြတ်၍...

“ကြိုးတွေ... ကြိုးတွေ

ချည်ချင်တာချည်ဖို့ ကြိုးတွေ”ဟု

အော်ဟစ်ရောင်းချလေသည်။

ဈေးသည်၏ အော်သံကြောင့်

လွမ်းမိုးနံဘေးတွင် ထိုင်နေသော

သက်လုံးပုံသည် ကားတွင်းမှ လှမ်းကြည့်

ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ

ဖြူဖျော့ပြီး သတိလစ်မယောင် ဖြစ်သွား

လေသည်။

“ပုံ... ပုံ... ဘာဖြစ်တာ

လဲ။ နေမကောင်းဘူးလား သတိထား

နော်”

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့်

မီးကလည်းစိမ်းသွားရော လွမ်းမိုးသည်

အနီးဆုံးဆေးခန်းသို့ ကားကို တရကြမ်း

မောင်းသွားလေသည်။ ဆေးခန်းသို့

ရောက်သောအခါ သက်လုံးပုံကို ပွေ့ချီ

ပြီး ဝင်ပြေးလေသည်။ ဆရာဝန်က

စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး...

“အားနည်းလို့ပါ ဘာမှမဖြစ်ပါ

ဘူး။ အားဆေးပေးလိုက်မယ် နားနားနေ

နေနော်”

လွမ်းမိုးသည် သက်ပြင်းမော

ကြီးကို ချလိုက်ပြီး...

“တော်ပါသေးရဲ့ ပုံရယ်” ဟု

သက်လုံးပုံ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်နယ်

ပြီး ပြောလိုက်၏။

(၅)

မနက်ဖြန် သက်လုံးပုံ

အသက် ၂၉ နှစ်ပြည့်ပြီး မင်္ဂလာပွဲကျင်းပ

မည့်နေ့လည်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်ထားကြည်

သည် သမီးလေးကို ကိုယ်တိုင်ခေါင်းလျှော်

ပေးပြီး ဆံပင်များကို ဘီးကြွတ်တစ်ချောင်း

ဖြင့်ဖိပြီး အခြောက်ခံစက်ဖြင့် မှုတ်ပေး

နေ၏။

“သမီးရဲ့ ဆံပင်တွေက လှ

လိုက်တာကွယ်၊ သမီး မူလတန်းထဲ က
ဆံပင်ညှပ်ပေးရင် ဂျီကျတော့တာပဲ။
အလယ်တန်းထဲက အရှည်ထားပေးခဲ့ရ
တာ”ဟု တယုတယပြောလိုက်၏။

အန်တီဒေါ်ခင်ထားရှိကလည်း
နံဘေးမှထိုင်ကြည့်ရင်း “ဟုတ်ပါရဲ့၊
မနက်ဖြန်ကျရင် အလှူဖန်တီးရှင်က
သမီးကို အလှဆုံးပြင်ပေးမှာ”

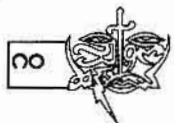
“သတို့သမီး လက်ကိုင်ပန်း
ရော လွှမ်းမိုးယူလာမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်မေမေ သူ့ကိုယ်
တိုင် မှာထားတာပါ”

“မနက်ဖြန်တော့ အလှဆုံး
သတို့သမီးလေးဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

မိခင်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူတို့၏
စကားကို နားထောင်ရင်း သက်လုံးပုံ
ပြုံးနေလေသည်။ ညနေစောင်းတွင်
လွှမ်းမိုးရောက်လာပြီး မမောနိုင်၊ မပန်း
နိုင် မင်္ဂလာပွဲ အစီအစဉ်တွေကို
ပြောလေသည်။

“ပုံ... ကိုယ်ခေါင်းပေါင်းနဲ့
ကြည့်ကောင်းပါ့မလားကွာ”

ကြိုးအနီလေးသည်

လေမတိုက်ဘဲ

တဖြည်းဖြည်း ယမ်းပြီး

လှုပ်ခါလာလေသည်။

ကြိုးကလေးသည်

ရှေ့နောက်လွှဲယမ်းရင်း

သက်လုံးပုံကို

ကပြနေသကဲ့သို့

လှုပ်ရှားနေလေသည်။

“ကောင်းပါတယ် ကိုမိုးရဲ့။

အစမ်းကတ်ကြည့်တုန်းက ဘယ်လောက်
လှလဲ”

“ပုံက သိပ်လှနေမှာကွာ။

ကိုယ်ကျန်နေလို့မဖြစ်ဘူး ပုံရယ်။
ကိုယ်လေ ပျော်လွန်းလို့ ရင်တွေတောင်
တုန်တယ် စမ်းကြည့်”

သက်လုံးပုံ၏ လက်ကလေးကို

ဆွဲပြီး နှလုံးရိုရာနေရာကို ကပ်ပေးလိုက်
သည်။

“ပုံရော... မပျော်ဘူးလား။

ငေါင်စိစိနဲ့ကွာ ကိုယ့်ဖေဖေကတော့
ပြောသား မိန်းမတွေက မင်္ဂလာဆောင်ခါ
နီးဆို ဒီလိုပဲကွဲတဲ့”

“မပျော်ဘဲနေပါ့မလား ကိုမိုး

ရယ်။ ပုံဘဝက လက်ထပ်ပြီးမှ ပြီးသွား
မှာသိလား”

“ဘာပြီးမှာလဲ ကိုယ်နား

မလည်ဘူး”

“အို... မိန်းကလေးတစ်

ယောက်ဟာ လက်ထပ်ပြီးမှ ဘဝတည်
ငြိမ်မှာပေါ့”

စကားတွေ “တောင်စဉ်ရေမရ”
ပြောပြီး လွမ်းမိုး မပြန်ချင်ပြန်ချင်ဖြင့်
ပြန်သွားရ၏။ ပြန်ခါနီး ပြောသွားသေး၏။

“မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေဗျာ။
ကိုယ် အစောကြီးလာခဲ့မယ် သတို့
သမီး”

တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ပျော်
သွားကြလေပြီ။ အိပ်မပျော်နိုင်သော
သက်လုံးပုံသည် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကာ
တိုက်ကြီး၏ လသာဆောင်ရှိ ဒန်းကလေး
ပေါ်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ လရောင်
သည် ရွှန်းမြဝင်းလက်နေ၏။ ညသည်
တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်းသာယာနေလေ
သည်။

သက်လုံးပုံသည် သင်းပျံ့လာ
သော ပန်းရနံ့လေးကြောင့် လှမ်းကြည့်
လိုက်သောအခါ ပန်းတွေဝေအောင်ပွင့်
နေသော သစ်ခွပန်းအိုးလေးကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သစ်ခွပန်းအိုးလေး
မှာ လသာဆောင် အမိုးထုတ်တန်းတွင်
ပလပ်စတစ်ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်
နှောင်ချိတ်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်ပြီး ကြိုးအစွန်း

သည် ရှည်လျားစွာဖြင့် တွဲလောင်းကျနေ
၏။ သက်လုံးပုံသည် သစ်ခွပန်းကလေး
ကို ကြည့်လိုက်ရာ လွမ်းမိုး ချင်းတောင်
သွားနေစဉ်က ယူလာပေးသော
ချစ်သက်လက်ဆောင်ဖြစ်၏။ လွမ်းမိုး
ကိုယ်တိုင် ချိတ်ဆွဲပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပလပ်စတစ်ကြိုး အနီရဲရဲလေး
ပေါ် အကြည့်ရောက်သွားပြီး မျက်စိမလွဲ
နိုင်အောင် ကြည့်နေမိ၏။

ကြိုးအနီလေးသည် လေ
မတိုက်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ယမ်းပြီး
လှုပ်ခါလာလေသည်။ ကြိုးကလေးသည်
ရှေ့နောက်လွှဲယမ်းရင်း သက်လုံးပုံကို
ကပြနေသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေလေသည်။
ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း သက်လုံးပုံသည်
ကြိုးကလေးကို အသဲတယားယားဖြစ်လာ
ပြီး ဒန်းလေးပေါ်မှထပြီး တရွေရွေဖြင့်
ကြိုးကလေးရှိရာ လာခဲ့လေသည်။

ကြိုးကလေးထံ ရောက်သော
အခါ ကြိုးကလေးကိုဖြုတ်ရန် လသာ
ဆောင်ထောင့်တွင် ချထားသော ပလပ်
စတိတ် ထိုင်ခုံလေးကိုယူပြီး ခုံကလေး

ပေါ် တက်ရပ်ကာ ဆွဲကိုင်လိုက်လေ
သည်။ ကြိုးကလေးသည် လှုပ်ယမ်းနေ
ရင်း သက်လုံးပုံ၏ လည်တိုင်ကို ပတ်မိ
သွားလေသည်။ သက်လုံးပုံက ထိုကြိုးကို
ဖြုတ်ရန် လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး အားပြုလိုက်
စဉ် သူမ တက်ရပ်နေသော ခုံကလေးသည်
စောင်းပြီး လိမ်သွားလေသည်။ သက်လုံး
ပုံ ခြေလွတ်သွားပြီး ကြိုးကလေးမှာ
တင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

(၇)

နံနက်ခင်းမိသားစု ကော်ဖီပိုင်း
သို့ သက်လုံးပုံရောက်မလာ၍ အန်တီ
ဒေါ်ခင်ထားရီက အိမ်ပေါ်တက်သွားလေ
သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ ကုတင်ပေါ်တွင်
သက်လုံးပုံမရှိ၍ လသာဆောင်ဘက်
ထွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြိုးတန်း
လန်းဖြင့် ဇက်ကျိုးကျကာ ဆံနွယ်များ
ဖုံးအုပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ခန္ဓာကိုယ်ဘေး
တွင် ကပ်၍ ညဝတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ
ရှည်ဖြင့် အဝတ်ဖိနပ်ကလေးစီးကာ
ချိန်သီးလို ချာချာလည်နေသော

သက်လုံးပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါ်ခင်ထားနီသည် မျက်နှာကို
လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်ပြီး...

“အမလေး... လာကြပါဦး”

ဟု ရင်ထဲ၊ အသဲထဲမှ ထွက်လာသော
အသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

မိသားစုများ ပြေးတက်လာ
တာ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်
ဒေါ်ခင်ထားကြည်မှာ သတိလစ်မေ့မျော
သွားလေသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး ကမ္ဘာ
ပျက်သည့်အလား ယောက်ယက်ခတ်
သွား၏။

သူတို့သမီး လက်ကိုင်ပန်းစည်း
ကို သယ်ယူလာခဲ့သော လွှမ်းမိုးသည်
ချိန်သီးလိုလည်နေသော သက်လုံးပုံကို
ကြည့်ပြီး မိန်းမောသွားတော့သည်။
ပြည်သူ့ရဲများ ရပ်ကွက်လူကြီးများ
ရောက်လာပြီး သက်လုံးပုံကို ဆေးရုံသို့
ပို့ရန် သယ်ဆောင်စဉ် တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးစီးမည့်
လွှမ်းမိုးသူငယ်ချင်း၏ ကဲဒီလက်ကားကြီး
ဆိုက်လာ၏။ ကားကြီးကို မင်္ဂလာပွဲ

“သက်လုံးပုံရေ

အထုံပါခွဲရင်လည်း

ဒီဘဝ

နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ

သမီး”

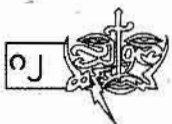
အတွက် ဖိတ်ဖိတ်တောက် မွမ်းမံပြင်ဆင်
ထားလေသည်။

သက်လုံးပုံကို သယ်ယူလာ
သော ထမ်းစင်သည် မင်္ဂလာကားကြီးကို
ကျော်၍ လူနာတင်ယာဉ်ဆီသို့ ဦးတည်
သွားလိုက်သည်။

မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့် မင်္ဂလာ
စံအိမ်ကြီးသည် အသုဘအိမ်ကြီး
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

(ဂ)

သေမှုသေခင်း စစ်ဆေးခြင်း
ကိစ္စများ ပြီးမြောက်ပြီဖြစ်၍ ယနေ့
သက်လုံးပုံကို သင်္ဂြိုဟ်ရတော့မည်။
ရေဝေးမှ ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို
ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးအဖြစ် ဖန်တီးထား
ကြလေသည်။ သစ္စာပန်းဖြူ နင်းဆီဖြူ၊
သစ်ခွဖြူများဖြင့် လှပနေသော လွှမ်းသူ
ပန်းခြင်းများသည် သက်လုံးပုံကို ဝန်းရံ
ထားကြ၏။ ပန်းတို့၏အလယ် အင်္ဂလိပ်
ခေါင်းအဖြူထဲတွင် သက်လုံးပုံသည်
ငြိမ်းချမ်းစွာ လဲလျောင်းနေလေသည်။

မဲနက်သောဆံနွယ်များ ဝိုင်းရံ
နေသည့် မျက်နှာလေးသည် ကျွမ်းကျင်
သော မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာကြောင့်
ရုပ်ဆင်းမပျက်ဘဲ ပန်းသွေးရောင်တောက်
နေ၏။ မင်္ဂလာပွဲတွင်ဝတ်မည့် သတို့သမီး
ဝတ်စုံ ဘော်ငွေရောင်သည် သက်လုံးပုံ
၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လင်းလက်နေ၏။
သတို့သမီးလေးသည် မင်းသမီးလေးတစ်
ပါးလို အိပ်ပျော်နေလေသည်။

လွမ်းမိုးသည် သတို့သားဝတ်စုံ
ကို အပြည့်အစုံဝတ်ထားပြီး ခေါင်းပေါင်း
ပေါင်းမထားချေ။ ငိုရလွန်း၍ နီရဲဖောင်း
အိနေသော မျက်လုံးအစုံကို နေကာ
မျက်မှန်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။
လူအများ ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဝိုင်းကြည့်မှု
ကြောင့် သုဿန်ဝန်ထမ်းများက
လက်တွဲ ဝိုင်းရံကာကွယ်ပေးထားရ၏။

သင်္ဂြိုဟ်ရန် အချိန်ရောက်ပေ
ပြီ။ သက်လုံးပုံ လဲလျောင်းနေသော
ခေါင်းတင်လှည်းကို သတို့သားအရံလုပ်
မည့် လွမ်းမိုးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က
တွန်းပြီး လှည်းရှေ့တွင် သတို့သမီး

အပျိုရဲနှစ်ယောက်က ဝတ်စုံပြည့်ဖြင့်
ပန်းများကြကာ ရှေ့မှလျှောက်လေသည့်
လွမ်းမိုးသည် ခေါင်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး
တစ်လှမ်းချင်းလိုက်၏။ ခေါင်းတင်လှည်း
နောက်တွင် မိဘတွေမျိုးများ တန်းစီ
လိုက်ကြလေသည်။

သတို့သမီးလေး သက်လုံးပုံ
သည် မင်္ဂလာအခါပေး တေးသံအစား
ကြေးစည်သံတဝေဝေဖြင့် လူ့လောကမှ
စွန့်ခွာသွားလေတော့သည်။ သက်လုံးပုံ
၏ ဆွေမျိုးထဲမှ လူကြီးတစ်ဦးက အသံ
ထွက်ပြီး ဆုတောင်းသမှုပြုလိုက်၏။

“သက်လုံးပုံရေ အထုံပါခဲ့ရင်
လည်း ဒီဘဝ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ သမီး”

(၉)

သက်လုံးပုံ၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့်
အဒေါ်တို့သည် စိတ်ပြေလက်ပျောက်
အဖြစ် ပြင်ဦးလွင်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ
လေသည်။ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများက လာ
ရောက်တွေ့ဆုံပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြောင်း
ပြောရင်း နှစ်သိမ့်မှုပေးကြလေသည်။

“ဒီလိုပါပဲ ထားရယ်။ တို့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဉာဏ်တောရပ် က နနလေ သူညီမလေးလည်း မင်္ဂလာ ဆောင်မဲ့နေရာမှာ ကြိုးဆွဲချသွားတာပဲ အထုံရေစက်တွေပေါ့။ တရားနဲ့ဖြေပါ သူငယ်ချင်း” ဟု ဒေါ်ခင်ထားကြည်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောလေ သည်။

ဦးကျော်သက်နှင့် ဒေါ်ခင်ထား ကြည်တို့သည် သမီးလေးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ် အမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး အမျှအတမ်းဝေကြ၏။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ မှုကို ကြိုးစားဖြေဖျောက်ကြလေသည်။

ဦးကျော်သက်တို့ ပြင်ဦးလွင်၌ ရှိနေစဉ် သက်လုံးပုံအားရည်စူးပြီး ပြင်ဦးလွင် “နောင်ခမ်းကြီး” တောင်ပေါ် ရှိ ဆရာတော်ကြီးနှင့် သံဃာတော်များ အား ဆွမ်းသင်္ကန်းများ ဆက်ကပ်လေ သည်။

“ဒကာတို့ လူရယ်လို့ဖြစ်လာ ရင် သေခြင်း၊ နာခြင်း ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ မကင်းကြပါဘူး။ သေခြင်းမှာ သက်တမ်း

စေ့လို သေရခြင်းနဲ့ ဥပစ္ဆေဒကပ်ကြောင့် သေရခြင်းရှိပါတယ်။ ဥပစ္ဆေဒကပ်မှာ သူတစ်ပါးလုံ့လကြောင့် သေရတာရယ် မိမိကိုယ်တိုင် အထုံပါလို့ သေရတာရယ် ရှိပါတယ်။ အထုံရေစက်ပါခဲ့ရင် ယခု ဘဝမှာ ဘယ်လိုပဲ အဆင်ပြေပျော်ရွှင်ပါ စေ အချိန်ရောက်တာနဲ့ သေခြင်းရင်ဆိုင် ရတာပါပဲ။

“ကဲ . . . ဒကာမလေး သက်လုံးပုံကို အထုံပါခဲ့ရင်လည်း ဒီဘဝ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်း အမျှဝေကြရအောင်”

(၁၀)

ပြင်ဦးလွင် နန်းမြိုင်ဟိုတယ် တွင် မင်္ဂလာပွားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်လာ သော ဇနီးမောင်နှံ အသစ်စက်စက်လေး နှစ်ဦးသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် နေလေသည်။ ဇနီးသည် “စောယုမေ” သည် ထူးခြားသော အိပ်မက်လေးကို မက်လေသည်။ ဖြူဖွေးသန့်စင်သော မိန်းကလေးလှလှလေးသည် မဲနက်သော

ဆံပင်ရှည်ကြီးဖြင့် တလွင့်လွင့်ပြေးလာ ပြီး သူမကိုဖက်ကာ . . .

“မေမေနဲ့ သမီးနေမယ်နော် ခွင့်ပြုပါ” ဟု ပြောလေရာ စောယုမေက မိန်းကလေးကို ချစ်ခင်ကြင်နာစွာဖြင့်

“အေးပါကွယ် နေပါသမီးရယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ မကြာမီ စောယုမေ ကိုယ်ဝန်ရှိလေသည်။

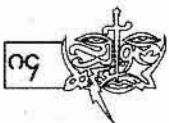
အချိန်တန်၍ မီးဖွားသန့်စင် သောအခါ သူနာပြုဆရာမလေးသည် ချစ်စရာကောင်းလှသော ကလေးငယ် လေးကို ထွေးပိုက်ထားရင်း စောယုမေ ကို ပြောလိုက်၏။

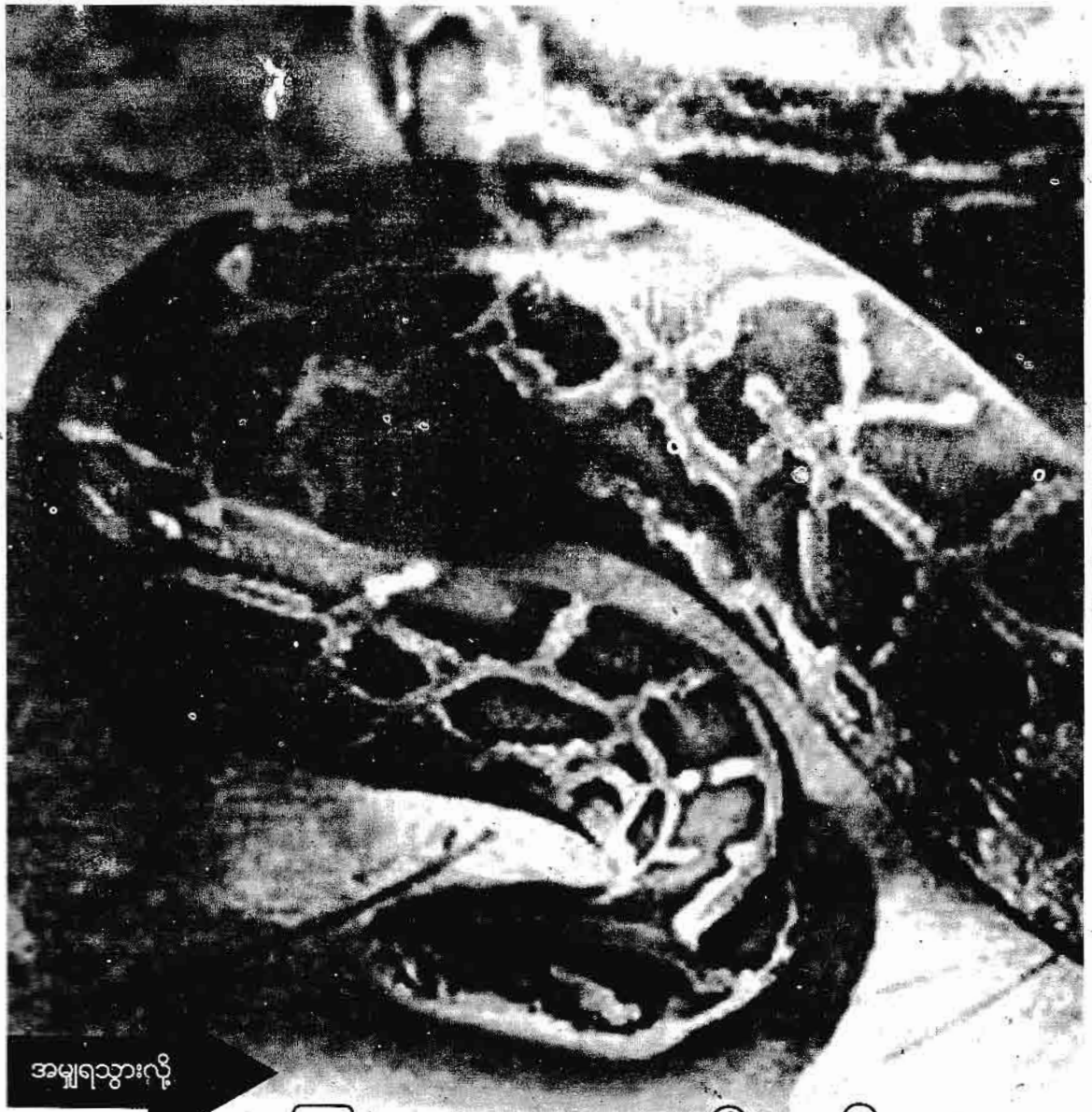
“သမီးချောလေးပါ မမ။

သိပ်ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ခြေလက် အင်္ဂါစုံပြီး လည်ပင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ အနီ ရောင်အရစ်ကလေး ပါပါတယ်”

စောယုမေသည် သမီးလေးကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး လည်ပင်းရှိ အနီရောင် အရစ်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်လေ သည်။

စိမ့်စိမ့်အေး

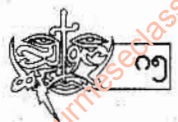

အမျှရသွားလို့

ဘဝခြားမှ အမျှအတမ်းရလို့သူ လှထွန်းဇွေ(ခက်ခဲ)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့သည့်
 တူမနှစ်ယောက်က အိမ်တက်မင်္ဂလာ
 ဆွမ်းကျွေးပြုလုပ်လိုသဖြင့် ဦးလေးနှင့်
 ဒေါ်လေးဖြစ်ကြသော ကျွန်တော်တို့ ဇနီး
 မောင်နှံနှင့် လာရောက်တိုင်ပင်သည်။
 ဖိတ်စာကိစ္စ၊ ဖိတ်ကြားရမည့် ညွှတ်သည်
 တော်များ ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများ
 ဆရာ၊ ဆရာမများ အရေအတွက်
 သတ်မှတ်သည်။ အကျွေးအမွေးအတွက်
 ရေခဲမုန့်နှင့် အသီးအနှံများ မြန်မာမုန့်များ
 ကျွေးမွေးရေးနှင့် ညွှတ်သည်တော်များအား
 ထမင်းထုပ်ကမ်းရန်အတွက် ထမင်းချက်
 ကန်ထရိုက်များနှင့် မှာရမည့်ထုပ်ရေကိစ္စ
 ဆွေးနွေးကြသည်။

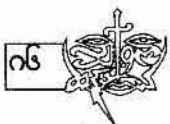
အိမ်တက်မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေး
 ပြုလုပ်မည့်ရက်ကို ဇန်နဝါရီလ ၃၁
 ရက်နေ့ သတ်မှတ်ပြီး ပင့်ဖိတ်သင့်သည့်
 ကျောင်းကို ရွေးချယ်ကြရာ မိဘများ
 ကိုးကွယ်သည့် မူလမင်းကွန်းအမှတ်
 (၃) သုခကာရီရိပ်သာကျောင်းအား
 ပင့်ရန် သဘောတူသည်။ ဆရာတော်ထံ

မိသားစုဝင်
 ကွယ်လွန်သွားကြသူ
 သုံးဦးမှာလည်း စနေသာ၊
 စနေသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။
 အိမ်ခြံဝင်း တစ်ခုလုံး
 အင်္ဂတေအပြည့်
 ခင်းထားသဖြင့်
 အိမ်နံဘေးပတ်လည်တွင်
 ရှင်းလင်းသန့်ပြန့်နေသည်။

သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ဆရာတော်၏
 လမ်းညွှန်ဩဝါဒကိုလည်း ခံယူသည်။
 ဆရာတော်က ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့်
 အဘိုး၊ အဘွား၊ အဖေ၊ အမေ၊
 မောင်လေးတို့အတွက် မိမိတို့၏
 ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုတို့ကို အမျှ
 အတမ်းပေးဝေဖို့ မမေ့ကြရန်မှာကြား
 သည်။

အိမ်တက်မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေး
 မကျင်းပမီ ဇန်နဝါရီလ (၂၈) ရက်နေ့
 တွင် ခြံဝင်းထဲသို့ ထူးထူးခြားခြား မြွေ
 ကလေးတစ်ကောင် ရောက်လာသည်ကို
 သမီးနှစ်ယောက်လုံး သတိထားမိကြ
 သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်
 ပြောပြကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း
 ကလေးများအား မပြရန်နှင့် မြွေကလေး
 အား ရိုက်ပုတ်ခြင်း၊ တုတ်ဖြင့် ထိုးနှက်
 ခြင်း မပြုကြရန် မှာလိုက်သည်။ မိသားစု
 နှင့် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆက်သွယ်
 ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိ
 သည်။

မြွေ၏အရောင်မှာ နက်ပြာ

ရောင် အကြေးခွံရှိပြီး အိမ်သားအိမ်
နောက်၊ ခေါင်းရင်းဘက်ရောင်လိုက်
ဖြစ်နေသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း
မကြောက်ကြရန် အားပေးစကား ပြော
ကြားသည်။ အိမ်တက်မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေး
ရောက်ရမည့် နေ့ရက်သို့ရောက်ကာ
နီးလေလေ မြွေကလေးမှာ အိမ်ဘုရား
ခန်းနံဘေး အုတ်တံတိုင်းနံရံမှ ဘယ်မှ
မသွားတော့ချေ။ မြွေကလေး၏ ထူးခြား
ချက်မှာ အကြေးခွံအနေအထားမှာလည်း
မြွေအကြေးခွံ အနေအထားနှင့် မတူချေ။
မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း နဂါးအကြေးခွံ
နှင့် ဆင်တူနေသည်။ မြွေမှာ လက်ညှိုး
ခန့်အရွယ်အစားသာရှိသည်။ မိသားစုဝင်
ကွယ်လွန်သွားကြသူ သုံးဦးမှာလည်း
စနေသား၊ စနေသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။
အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး အင်္ဂတေအပြည့်
ခင်းထားသဖြင့် အိမ်နံဘေးပတ်လည်တွင်
ရှင်းလင်းသန့်ပြန့်နေသည်။

မြွေသတ္တဝါတို့၏ သဘာဝမှာ
မြေပေါ်နှင့် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတွင်းဟောင်း
များတွင် နေကြသည်သာများသည်။

ကွယ်လွန်ပြီး
အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝ
ရောက်ရှိသွားသဖြင့်
အမျှအတမ်းပေးဝေမှုကို
ရယူရန်
လာခဲ့ဟန်တူသည်။

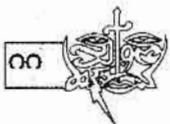
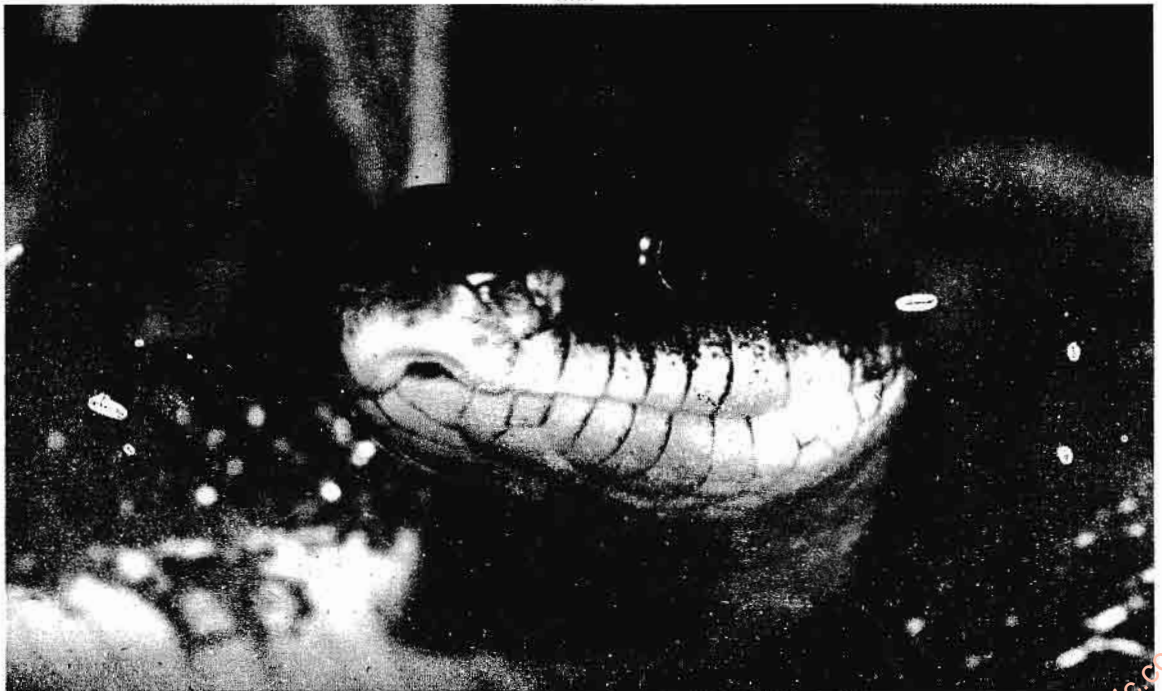
ရက်အတန်ကြာ အုတ်တံတိုင်းနံရံတွင်
ကပ်နေသည်။ မြွေသတ္တဝါကို တွေ့ဖူး
ခြင်းဖို့ မလွယ်ကူပေ။ နံရံတွင် ပက်ကျိ
တစ်ကောင်အလား ကုတ်တွယ်လျက်
ငြိမ်နေသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ဦးခေါင်းပင်
လှုပ်ရှားဦးမော့ခြင်း မရှိပေ။

ဇန်နဝါရီလ (၃၁) ရက်
နံနက်ငါးနာရီ ဆရာတော်နှင့် ပင့်သံဃာ
များ ကြွလာပြီး ပရိသတ်များအား
တရားဟောသည်။ ဟောကြားသည့်
တရားတော်ထဲတွင် ကွယ်လွန်ပြီး
မကျွတ်မလွတ်ကြသူများ၊ ကွယ်လွန်ပြီး
နောက် လူ့ဘဝတုန်းက အလှူရေစက်
လက်နှင့်မကွာ မရှိခဲ့သဖြင့် သေလွန်
သောအခါ နားခိုနေထိုင်စရာ ဘုံမိမ္မာန်
မရရှိဘဲ နေထိုင်စရာမရှိသည့်အကြောင်း
များ၊ ကျန်ရစ်သူမိသားစုမှ အလှူအတမ်း
လုပ်သည့်အခါ ရေစက်ချရာ၌ ကွယ်လွန်
သူကို အမျှအတမ်း မဝေမီသဖြင့် ၁၅
နှစ်ကျော်ကြာ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ တစ်ပါး
သူကို ပူးကပ်ပြီး မိသားစုကို ပြောပြခဲ့ပုံ
များကို ကြားသိရသည်။

ဆရာတော်၏ မိန့်မှာချက်များ	မိခင်ကြီးအား အမျှအတမ်း မပေးဝေမိ	အိမ်တက်မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေး
က တရားနာသူ ပရိသတ်များ ကြက်သီး	သဖြင့် ရေစက်ချ လာရောက်သူ	ပြီး ရေကန်ချ အမျှဝေသောအခါ အဘိုး၊
မွေးညင်းထကာ ထူးဆန်းအံ့ဩလျက်	အိမ်နီးချင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးထံ	အဘွား၊ အဖေ၊ အမေ၊ မောင်လေးတို့ကို
နားထောင်ကြသည်။ ဆရာတော်	နာမ်ချဉ်းကပ်ကာ ပူးကပ်ပြောဆိုသဖြင့်	အမည်တပ် ခေါ်ဆိုပြီး ယနေ့ပြုခဲ့သော
ဟောကြားသည့်အထဲတွင် သားသမီးများ	ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွရန် ကားပေါ်သို့	ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့ဘာဂကို
က မိမိ၏ ရှင်ပြုနားသ အလှူတော်	ရောက်နှင့်နေပြီးသော ဆရာတော်နှင့်	ကွယ်လွန်ကြသူတို့အား ရည်စူး၍ အမျှ
မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ပြီး ရေစက်ချ အမျှ	ပင့်သံဃာများက ကားပေါ်မှပြန်ဆင်း၍	အတမ်းပေးဝေသံ၊ သာဓုခေါ်ကြသံများ
အတမ်းပေးဝေရာတွင် လွန်ခဲ့သော ၁၅	ကွယ်လွန်သူ၏ အမည်နာမအား ခေါ်၍	သည် အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်သံထပ်
နှစ်ကျော်ခန့်က ကွယ်လွန်ခဲ့သော မိခင်	အမျှအတမ်းပေးဝေမှ ကျွတ်တမ်းဝင်သွား	လျက် မြည်ဟီးသွားသည်။
ဖြစ်သူအား မိမိတို့၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှု	ကြောင့် ဆရာတော် မိန့်ကြားချက်အရ	ဆရာတော်နှင့် ပင့်သံဃာ
အစုစုတို့၏ အဖို့ဘာဂကို ကွယ်လွန်သူ	မှတ်သားရသည်။	တော်များ ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်ကြွသော

xxx

အခါ ကျွန်တော်လည်း ကန်တော့ပွဲ
 ကိုင်လျက် ကားပေါ်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။
 ကျောင်းတိုက်မှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ
 ဇနီးဖြစ်သူက တူမလေး၏ အိမ်ပေါက်ဝ
 မှ ဆီးကြို၍ မြွေကလေးပျောက်သွားပြီ
 ဖြစ်ကြောင်း အမောတကောဖြင့် ပြောပြ
 ရှာသည်။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ခေါင်း
 ရင်းဘက် နေရာအနံ့ လိုက်၍ရှာကြည့်ရာ
 မတွေ့တော့ချေ။ ပုန်းခိုစရာနေရာလည်း
 မရှိသဖြင့် တစ်ခြံလုံးအနံ့ လိုက်လံရှာဖွေ
 သော်လည်း မတွေ့တော့ဘဲ ထူးဆန်းစွာ
 ပျောက်ဆုံးသွားတော့သည်။

ထိုမြွေလေးသည် တူမလေးနှစ်
 ယောက်၏ မိသားစုဝင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။
 ကွယ်လွန်ပြီး အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝ
 ရောက်ရှိသွားသဖြင့် အမျှအတမ်းပေးဝေ
 မှုကို ရယူရန် လာခဲ့ဟန်တူသည်။
 ထိုမြွေကလေး ရောက်ရှိလာပုံ၊ ပြုမူနေ
 ထိုင်ပုံက ထူးဆန်း၍နေသည်။ အမျှ
 အတမ်းပေးဝေပြီးနောက် ထူးထူးဆန်း
 ဆန်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ တစ်ခါတစ်
 ခါ ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်မျိုးသည် ယုံရ

လည်းခက်၊ မယုံရလည်းခက် ဖြစ်တတ်
 သည်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုမြွေ
 ကလေးသည် ထိုမျှ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်
 နေမှန်း မသိသဖြင့် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း
 ရိုက်ယူထားခြင်း မရှိချေ။ သာမန်မြွေတစ်
 ကောင်မျှသာ ထင်မိသဖြင့် မှတ်တမ်း
 အဖြစ် ရိုက်မထားမိခြင်းဖြစ်သည်။
 တစ်ခါတုန်းကလည်း တပေါင်းလပြည့်
 တွင် ကျင်းပသည့် ကျိုက်စောဆံတော်
 ရှင် ရေလယ်ဘုရားပွဲတော်နေ့တွင်
 ထူးထူးဆန်းဆန်း မြွေပွေးတစ်ကောင်
 ဘုရားလာဖူးတာကို ကြုံရဖူးသည်။ (ထို
 အကြောင်းကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင်
 လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၌ ရေးပြခဲ့ဖူး
 ပါသည်)

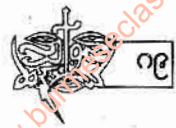
အိမ်တက်မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေး
 ကျင်းပပြီး သုံးရက်မြောက်နံနက်တွင်
 ထိုမြွေကလေး ပြန်ပေါ်လာသည်။
 သို့သော် အရှင်မဟုတ်၊ အိမ်ရှေ့
 မြေကွက်လပ်တွင် သုံးပိုင်းပြတ်လျက်
 တွေ့ရသည်။ တူမများက ထိုမြွေသေကို

အိမ်ခြံဝင်းတစ်နေရာတွင် မြေမြှုပ်ပေး
 လိုက်သည်။ ထိုနေ့ညတွင် သမီးကြီး
 ဖြစ်သူထံ အိပ်မက်ပေးလိုက်သည်။
 အိပ်မက်အရ သူတို့၏ မောင်လေးဖြစ်နေ
 သည်။ “မမတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 ဟု ဆိုပြီး အဝတ်အစားသစ်လွင်
 တောက်ပစွာဖြင့် လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ
 ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိ
 သွားသော မောင်လေးအား အစ်မနှစ်
 ယောက်က နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရားစင်
 တွင် ဝတ်ပြုသည့်အခါ မှန်မှန်မေတ္တာပို့
 ဆုတောင်းပေးလျက် ရှိပါသည်။

(ကာယကံရှင် မိသားစု၏
 ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မည်စိုးသဖြင့်
 အမည်နာမ ချန်လှပ်ထားရခြင်းကို
 စာဖတ်သူများ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြ
 လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။)

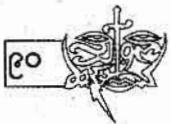
လှထွန်းနွေ(စက်စဲ)

အပရိသောကြောင့်

ဒေးမင်း(တျိုင်းတုံ)

ဘိလူးမတော

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က နေဝင် ရီတရောအချိန် (နွားရိုင်းသွင်းချိန်) အစားအစာတွေကို တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ ယူဆောင်သွားလျှင် အဖုံးအုပ်ဖြင့် ယူဆောင်သွားရသည်။ ဤသို့ မလုပ်လျှင် အပူတတ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါး ကပ်တတ်သည်ဟု မိဘနှင့် လူကြီးသူမတို့ ဆုံးမသွန်သင်သော စကားကို နားထဲ၌ စွဲမှတ်ထားခဲ့ပေသည်။

သားစိမ်းငါးစိမ်းများကို နေဝင်မှောင်စပျိုသည့် အချိန်တွင် တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်၊ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ၊ ယူဆောင်သွားခြင်း အလေ့အထကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်ကြလေသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ မေလအတွင်းက မိုင်းခတ်မြို့၏ အနောက်ဘက် (၁၅) မိုင်အကွာတွင် ချီသော ဝမ်ပီအားခါး ကျေးရွာသို့ တာဝန်ဖြင့် ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေပါသည်။

ဝမ်ပီကျေးရွာသည် တောင်ပေါ်

ဒေသတောနက်ကြီးအတွင်း တည်ရှိပြီး နတ်ကိုးကွယ်သော တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ညနေဘက် ရွာသားတို့ တောင်ယာအလုပ်မှ ပြန်လာစဉ် ရွာသားများ စုံလင်သဖြင့် အစည်းအဝေးခေါ်ယူပြီး ၎င်းတို့နားလည်သော အခါးဘာသာ စကားဖြင့်ဟောပြောရပါသည်။

ဟောပြောစည်းရုံးပြီးမှ လူမှုရေး စကားများ ပြောကြရင်း တောင်ဆိတ်အကြောင်း ရောက်ရှိသွားကြသည်။

တောင်ဆိတ်များ၏ ထူးခြားသောစွမ်းရည်မှာ မတ်စောက်နေသော ကျောက်တောင်များပေါ်သို့ ၎င်းတို့၏ ခွာအားကိုးဖြင့် ကပ်ပြီးတက်နိုင်သည့် စွမ်းရည်ထူးများရှိကြောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်မှ သေနတ်မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒူးလေးများမှန်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်ရာရပါက ၎င်း၏ လျှာဖြင့် လျက်လိုက်ပါက ဒဏ်ရာများ ချက်ချင်းပျောက်ကင်းသွားကြောင်း ၎င်းတောင်ဆိတ်တစ်ကောင်၏ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်း၊ နောက်ခြေတစ်စုံ (နှစ်ချောင်း) ဦးခေါင်း၊ လျှာ စသည်တို့သည်

များစွာ ဆေးဖက်ဝင်ပြီး အဖိုတန်ကြောင်းအားခါး တိုင်းရင်းသားတို့ ပြောပြကြပါသည်။ ၎င်းတောင်ဆိတ်မှာ ဆေးဖက်ဝင်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှ ၎င်းတောင်ဆိတ်များမည်သည့် နေရာတွင်ရှိပါသလဲဟု မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ အအခါးတိုင်းရင်းသားတစ်ဦးမှ ဘီလူးမ တောင်ကြောတွင် တောင်ဆိတ်များရှိကြောင်း ပြောပြရာ

“မင်းတို့ တောင်ဆိတ်မလိုက်ကြဘူးလား”

“ဆရာ...တောင်ဆိတ်မစ်ရာတာ အလွန်ခက်ခဲပါတယ်။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာမရရင် မသေတော့ဘူး။ ချက်ချင်းထပြေးတာပဲ”

ကျွန်တော်မှ အားခါးတိုင်းရင်းသားတို့ ပြောပြသော တောင်ဆိတ်အကြောင်းများစွာ စိတ်ဝင်စားသဖြင့်..

“မင်းတို့ တောထဲသွားတောင်ဆိတ်လိုက်ရင် ငါပဲလိုက်မည်” ဟုပြောရာ...

“ဆရာ . . . မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ တောင်ဆိတ်လိုက်မလို့၊ ဘီလူးမတောဘက်သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်နှင့် အားခါး တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦး တောလိုက်ရန် စီစဉ်ကြပါတော့သည်။ တောလိုက်အဖွဲ့ တွင် ကိုလော်ဆယ်၊ ကိုအားချေ၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦး တူးမီးသေနတ် တစ်ယောက်တစ်လက် ထမ်းပြီး ဘီလူးမ တောင်ကြောဘက်သို့ နံနက်၈လီ ၈လင်း အချိန်တွင် ထွက်ခဲ့ကြပါတော့ သည်။

တောတောင်များ ထူထပ်ပြီး တောကြောနှစ်ခုကြားရှိ လျှိုကြီးထဲတွင် ထူထပ်သော သစ်တောကြီးများကြားမှ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်း ကြီးနံဘေးမှ သန့်ရှင်းကြည်လင်အေးမြ သော ချောင်းရေကိုသောက်လိုက်၊ အမောဖြေနားလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဘီလူးမတောင်ကြောရှိ ဘီလူးမတောအုပ် ကြီးနှင့် နီးကပ်လာစဉ်...

တောင်ဆိတ် နှစ်ကောင်ကို

တောစပ်တွင် အစာစားနေသည်ကို ကို လော်ဆယ်မှ လှမ်းတွေ့ရာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုအားချေအား အသာလက်ကာ၍ နေရာယူရန် အချက်ပြပါသည်။ ကိုအားချေကတော့ တော လိုက် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ ပစ်မှတ်ရှိရာ နေရာနှင့် အနီးဆုံးရောက်အောင် ခြေကို ဖော့နှင့်ပြီး သစ်ပင်တို့ကို အကာအကွယ် ယူလျက် အသင့်အနေအထားဖြစ်နေပါ သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ထူးဆန်းသော မကြုံဘူးသေးသော ကိစ္စတစ်ခုအား ကိုယ် တွေ့လေ့လာချင်သော ဆန္ဒတစ်ခု ကြောင့် လိုက်လာခဲ့ရသော်လည်း တောလိုက် အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို လေ့လာမှတ်သားနေရပါသည်။ နှစ် ယောက်သား တောင်ဆိတ်နှစ်ကောင်အား တစ်ယောက် တစ်ကောင်ပစ်ရန် လက်ဟန်အနေအထားနှင့်ပြောပြီး...

မကြာမီအတွင်း ဘီလူးမ တောင်ကြောတစ်ဝိုက်တွင် ပြင်းထန်

သော ယမ်းပေါက်ကွဲမှုနှင့်အတူ ခိုင်းခိုင်း မြည်လျက် ကျယ်လောင်သော တူးမီး သေနတ် သံနှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာစဉ် ကျွန်တော်မှ သူတို့ပစ်လိုက်သော တောင်ဆိတ် နှစ်ကောင်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုရင်း...

ကိုလော်ဆယ် ပစ်လိုက်သော တောင်ဆိတ်မှာ ဦးခေါင်းတည့်တည့်ကို ပစ်လိုက်သော်လည်း ကျည်ဆန် လွှတ် လိုက်ချိန်မှာ ခေါင်းငဲ့လိုက်သဖြင့် လည်ပင်းကို ထိသွားပြီး ယမ်းတွန်းကန် အား ပြင်းထန်မှုကြောင့် ခိုင်းခနဲမြည်သံ နှင့်အတူ မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားသည်။

ကိုအားချေ ပစ်လိုက်သော တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်မှာ ကျည်ဆန် လွှတ်ချိန်အတွင်း ရှေ့ကိုတိုးလိုက်သဖြင့် နောက်တင်ပါးကို ထိမှန်သွားရာ ခိုင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ပစ်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်မှ သေနတ်မှန်ထား သော တောင်ဆိတ်နှစ်ကောင်၏ အခြေ အနေကို သေချာစိုက်ကြည့်နေစဉ်

ကျွန်တော်၏ ညာဘက်တောထဲတွင် အလွန်လှပသော ငှက်အုပ်တစ်အုပ်မြင်၍ ပစ်ရန် တူမီးသေနတ်နှင့်ချိန်လိုက်ရာ

“ဆရာ . . . မပစ်ပါနဲ့၊ အဲဒါ ရစ် ငှက်အုပ်ကြီး။ သူတို့အမွှေးအတောင်တွေက သိပ်လှတယ်။ ကြီးမားတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ဟာ အလေးချိန် တစ်ပိဿာကျော် ရှိတယ်။ အဲဒီငှက်တွေကို ဘယ်မှဆိုမှ မပစ်ဘူး။ ပစ်မိရင်လည်း တောခြောက်၊ တောမှောက်တတ်တယ်”

ကျွန်တော့်အား ကိုလော်ဆယ်က ရှင်းပြနေသဖြင့် လှပလွန်းသော ငှက်အုပ်ကြီးအား ငေးမောနေစဉ်...

ကိုလော်ဆယ်၏ ကျောဘက်တောထဲမှ တောဝက်ကြီးတစ်ကောင် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာနေသဖြင့်...

“ကိုလော်ဆယ်၏ ကျောဘက်တောထဲမှ တောဝက်ကြီးတစ်ကောင် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာနေသဖြင့်...

“ကိုလော်ဆယ် ခင်ဗျားနောက်

မှာ ဝက်ကြီးလာနေတယ်” ဟုအော်ပြောမိပါသည်။

“ဆရာ သစ်ပင်ပေါ် မြန်မြန်တက်”

ကိုလော်ဆယ်၏ အော်သံကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အနီးရှိသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ ကြောက်အားလန့်အားနင့်အတင်းတက်လိုက်ရပါတော့သည်။

ကိုလော်ဆယ်နှင့် ကိုအားချေမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်စီတွင် အကာအကွယ်နေရာယူပြီး တူမီးသေနတ်ဖြင့် ပြိုင်တူ ခိုင်း ခိုင်း အသံထွက်လျက် တော ဝက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ ထိမှန် သွားသည်။

တူမီးသေနတ်၏ ယမ်းပေါက်ကွဲမှု ပြင်းထန်မှုကြောင့် ခဲသီးများ

တစ်စုံ တစ်ရုံးတည်း တောဝက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းအတွင်း ဝင်ရောက်သွားချိန်တွင် တောဝက်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တက်နေသော သစ်ပင်ကြီးအား ၎င်း၏ချွန်ထက် နေသော အစွယ် နှစ်ချောင်းဖြင့် ပြေးထိုးရင်း လဲကျသေဆုံး သွားပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း သက်ပြင်းချရင်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ရာ...

“ဆရာ . . . တောင်ဆိတ် နှစ်ကောင် သွားထမ်းရအောင်”
ဟုပြောပြသဖြင့် တောင်ဆိတ်

နှစ်ကောင် လဲကျနေသည့်နေရာသို့ ထွက် လာရာ တောင်ဆိတ်နှစ်ကောင်မှာ လဲကျ နေသည့်နေရာတွင် မရှိတော့ပေ။

ကို လော်ဆယ်မှ ကိုအားချေအား...

“အားချေရေ မင်းတို့ရွာပြန် ကွာ။ တောဝက်ဖျက်ပြီး ထမ်းရအောင်။ ရွာသားငါးယောက်လောက် ခေါ်လာခဲ့။ ဆရာနဲ့ငါ တောင်ဆိတ်နောက်လိုက် ဦးမယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုလော်ဆယ် မှာ တောင်ဆိတ်နောက်လိုက်ရန် တူမီး

သေနတ်ကြီးကို ထမ်းပြီး ရှေ့တောနက်ထဲ သို့ ဝင်သွားစဉ် ကိုအားချေမှာ ရွာသို့ ပြန်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တောင်ဆိတ်နှစ်ကောင်နောက် ခြေရာ ခံပြီးလိုက်ရင်း နေကပူ၊ ရေကဆာ၊ ထမင်းက မစားရသေးသဖြင့် အလွန် မောပန်းနေကြပါသည်။ တောင်ဆိတ် နောက်ကို ငွဲကောင်းကောင်းနှင့်လိုက်ရင်း အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားပါတော့သည်။

“ဆရာ ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူးထင်တယ်”

ကိုလော်ဆယ် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပြီး ဘေးနားတွင် ထိုင်၍...

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ကြောင်း ပြန်ကြပါစို့ ဆရာ”

အချိန်မှာ ညနေသုံးနာရီခန့်ရှိနေပြီ။ ဝမ်းအတွင်းမှ အလွန်ဆာလောင် မွတ်သိပ်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာခဲ့ရာ ကိုလော်ဆယ်ပစ်ခဲ့သော တောဝက်ကြီးနား ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ညနေ ငါးနာရီကျော်နေပြီ။ တောင်ပေါ်ဒေသ

တောအုပ်တို့ အုပ်ဆိုင်းနေသဖြင့်
မှောင်စပျိုးနေချိန်ဖြစ်သည်။

“ဆရာဇေ . . . ရွာသားတွေ
မရောက်သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့
ဒီဝက်ကြီး အနားကပဲ စောင့်ရအောင်”

ကျွန်တော်မှာ အလွန်မောပန်း
သဖြင့် ကိုလော်ဆယ်နောက်သို့ ကပ်
မလိုက်ဘဲ ဆယ်ကိုက်အကွာလောက်
တွင် ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏
အောက်ခြေတွင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ကိုလော်ဆယ်မှ သေနေသော
တောဝက်ကြီးအနားသွားပြီး ခါးကုန်း၍
လက်နှင့်ကိုင်မည်ပြုလိုက်စဉ် ကျွန်တော်
လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော မြင်ကွင်းကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့
ပျောက်သွားပါတော့သည်။

သတိရ၍ သေချာကြည့်လိုက်
သောအခါ ကိုလော်ဆယ်တစ်ယောက်
သွေးအိုင်ထဲတွင် ခွေခွေလေး လဲနေပြီး
“အမလေး သေပါပြီဗျာ”
တအားကုန်းအော် နေပါတော့
သည်။ ကိုလော်ဆယ် ဝက်ကြီးအနားသို့

ကုန်းနေစဉ် သေနေသော ဝက်ကြီးမှာ
တစ်ရိုက်ထိုးထလာပြီး ကိုလော်ဆယ်၏
ဆီးစပ်တည့်တည့်သို့ အစွယ်နှစ်ချောင်း
ဖြင့် တအားထိုးပြီး တောနက်ထဲသို့
တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားပါတော့သည်။

“ငါတို့ လာပြီဟေ့”
ဆူညံသော လူသံများကို
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရွာသားများ လိုက်
လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်
သိလိုက်သော်လည်း သတိမေ့နေသော
ကိုလော်ဆယ် အနားမှ မခွာနိုင်ဘဲ
မီးတုတ်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာသော
ရွာသားများမှာ မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်
နိုင်သကဲ့သို့ . . .

“ဆရာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ဆရာ”

ကျွန်တော်မှ . . .
ကိုလော်ဆယ်ကို တောဝက်
ကြီး အစွယ်နှစ်ဆီးစပ်ကို တအားထိုးပြီး
တောနက်ထဲ ဝင်ပြေးသွားပုံကို အစ
အဆုံး ပြောပြရာ ရွာသားတစ်ဦးမှ . . .
“ဆရာတို့က တောဝက်

အသေကောင်ကို သစ်ကိုင်း ချိုးပြီး တင်
ထားခဲ့ရတယ်။ ယခုတော့ ဘာမှတင်
မထားခဲ့တော့ အပမီသွားပြီပေါ့ ဆရာ”
ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်။

“ကဲ . . . ရွာသားအားလုံး ကို
လော်ဆယ်ကို ရွာပြန်ထမ်းဖို့ စီစဉ်ကြပါ”
ကောင်းကင်တွင် လမင်းကြီး
ကသာလျက် ညဉ့်လေအေး၏ တဖြူးဖြူး
တိုက်ခိုက်နေချိန် မီးတုတ်ငါးချောင်း၏
တန်းစီးပြီး တရွေ့ရွေ့သွားနေသော မီး
တန်းကြီး လူတိုင်း ချွေးများရေချိုးထား
သလို စိုရွှေ့လျက် တိတ်ဆိတ်နေသော
တောအုပ်အတွင်း သက်ပြင်းမောချသံများ
လွှမ်းမိုးလျက် ဘီလူးမတောနက်ကြီးကို
ကျောခိုင်းလျက် ရွာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်း
လာနေပါတော့သည်။

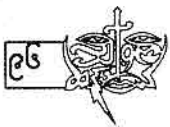
ရွှင်လန်းကျန်းမာ
ချမ်းသာကြပါစေ
အေးမင်း(ကျိုင်းတုံ)

ဂန္ထီရဆန်သော

မောင်လေးကော(ဘီးလင်း)

ဂန္ထီရဆန်သော

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တော့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာက

ဖြစ်သည်။ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ လေးကေ
ကျေးရွာနေ၊ ဦးမောင်မြင့် (အမည်မှန်)
သည် တစ်နေ့ တောင်ယာကအပြန်၊
ချောင်းငယ်တစ်ခုကိုအဖြတ် ခူးဆစ်
လောက်သာရှိပြီး ကြည်လင်သော
ရေအောက်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ ကြေးပြား
ဝိုင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ကောက်ကြည်သောအခါ
ကြေးပြားဝိုင်းမှာ နှစ်လက်မပတ်လည်မျှ
ရှိပြီး တစ်ဖက်စီတွင် ယောက်ျားရုပ်ပုံနှင့်
မိန်းမရုပ်ပုံတို့ ထွင်းထားသည်။ လက်ရာ
မှာ ပီပြင်သည်။ မဆလခေတ်က ငါးမူး
စေ့၊ မတ်စေ့တို့ကို မြင်ဖူးကြပေမည်။
ထိုအတိုင်း တစ်ဖက်စီတွင် ယောက်ျား
နှင့် မိန်းမရုပ်ပုံကို ထွင်းထားသည်။
ဦးမောင်မြင့်သည် ထိုထူးခြားသော
ကြေးပြားဝိုင်းကို အိမ်ရောက်လျှင်
ဘုရားစင် (ဘုရားကျောင်းဆောင်)ပေါ်မှာ
တင်ထားသည်။ ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီး
လျှင် ဦးမောင်မြင့်သည် ညအိပ်ရာဝင်

xxx

လှပချောမောသော မိန်းမပျို

တစ်ယောက်သည် ဦးမောင်မြင့်ကို
လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။ ရေထဲဆင်းပြီး
သူနှင့်ပျော်ပါးဖို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။
သွားရင် ကောင်းမလား၊ မသွားဘဲနေရင်
ကောင်းမလား ဦးမောင်မြင့် ဇေဓဝါ
ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်မှာက အိမ်ထောင်
သည်လေ။ မယားငုတ်တုတ်ရှိသည်ကိုး။
ထိုမိန်းကလေးကတော့ အရှက်စွန့်ကာ
သူနှင့် ပျော်ပါးဖို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
ပင် ဖွင့်ပြောသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ပိန်တာရီး
သာသိလျှင် မည်မျှ ဒေါပွလေမည်မသိ။
ခေါ်တာက ရေထဲမှာ၊ အိပ်ခန်းသဏ္ဌာ
ဖဲမွေ့ရာမဟုတ်၊ မတော် ရေထဲမွန်းရင်
အခက်။ ကြောက်ကြောက်နှင့် ဝေခွဲမရ
ဖြစ်ကာ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်
ပြီး အိပ်ရာက နိုးတော့သည်။ “ဟူး”
ဟူသော အသံနှင့်အတူ ရင်တွင်းအပူကို
ပြင်ပသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ အတန်

ငယ် နေသာသလို ခံစားရသည်။ ထို
အတိုင်း အိပ်မက်မက်သည်မှာ နှစ်ည၊
သုံးညရှိပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ညစဉ်ညတိုင်း
ထိုမိန်းကလေးက သူနှင့်ပျော်ပါးဖို့ချည်း
ခေါ်နေတော့သည်။ “သူမ” ခေါ်ရာသို့
လိုက်ပါ ပျော်ပါးမိလျှင် သေမလား၊ ရင်
မလား ဦးမောင်မြင့် မဝေခွဲနိုင်။ ပျော်
လည်းပျော်ချင်၊ ကြောက်လည်းကြောက်
သည်။

xxx

နော်ဝိန်ရီးမှာ ဦးမောင်မြင့်နှင့်

ရုပ်ရည်အကွာကြီးကွာသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်၏ ဖြားယောင်းမှုကို အလွန်
အမင်း တင်းခံလျက်ရှိသည်။ ထို
ယောက်ျားသည် သူ့လို ရုပ်ရည်မရှိ၊
မက်မောစရာ နတ္ထိဖြစ်နေသော သူမကို
အတူပျော်ပါးဖို့ ခေါ်သည်ကတော့
စဉ်းစား၍ပင်မရ။ နှစ်ည၊ သုံးညဆက်ကာ
ထိုအတိုင်း မြူဆွယ်ခံနေရသည်။
အိပ်မက်ထဲမှာ။

သည်တော့ ဦးမောင်မြင့်ကို

နော်ဝိန်ရိုးက ဖွင့်ပြောတော့သည်။

“ကိုမြင့် . . . နင့်ဟာက မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်။ ငါ့ကို ညတိုင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်က လာလာပြီး မြူဆွယ်နေတယ်။ နင့် ကြေးပြားဝိုင်းကိစ္စပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဟု ဖွင့်ပြောသည်။

သည်တွင်မှ ဦးမောင်မြင့် ကလည်း သူ့ကြံ့ခွဲရသည်တို့ကို ဖွင့်ပြော တော့သည်။ ထိုကိစ္စကြောင့် အိပ်ရေး ပျက်ညတွေ့ များပြီး အိပ်ပျော်သည်နှင့် အိပ်မက်ထဲမှာ ပေါ်ပေါ်လာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဦးမောင်မြင့်သည် ထိုကြေးပြားဝိုင်းကို ယူကာ တောင်ယာကိုအသွား တောထဲ တစ်နေရာတွင် မျက်စိမှိတ်ကာ ထို ကြေးပြားဝိုင်းကို အားကုန်ပစ်လွှတ်တော့ သည်။ ဘယ်မှာကျသည် မကြည့်၊ ချာခနဲလှည့်ကာ တန်းသွားတော့သည်။ ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ထားနေကျနေရာတွင် ထိုကြေးပြားဝိုင်းက ရောက်နှင့်နေသည်။ မိန်းမကို တိုးတိုး

လေးနှင့် “ဝိန်ရိုးရေ အခက်ပဲ ဟိုအပြား လေး ပြန်လာပြန်ပြီ”ဟု သက်ပြင်းသာ ချ ဖြစ်ကြတော့သည်။ ညဘက်ရောက် လျှင် ထုံးစံအတိုင်းပင် အိပ်မက်မက်ပြန် တော့သည်။

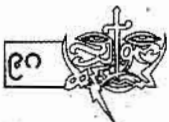
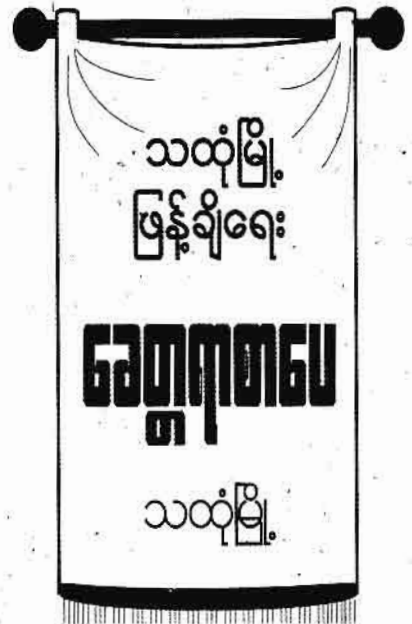
နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးမောင် မြင့်သည် တောင်ယာထဲအသွား ကြေးပြားဝိုင်းကိုယူကာ အတန်ကြီးသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အပေါက်ထွင်းကာ ကြေးပြားဝိုင်းကို ပိတ်ဆို့ထားခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သင်းတို့ ပြန်မလာနိုင် တော့ဟု ဦးမောင်မြင့် စိတ်ထဲတေးမိ သည်။

တကယ်လည်း ထိုကြေးပြား ဝိုင်း ပြန်မလာတော့ပါ။ ညရောက်တော့ ဦးမောင်မြင့် အိပ်မက်မက်သည်။ ထို မိန်းမချောလေးသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး နှင့်...

“နင့်ဆီမှာ နေတာမကြိုက်ရင် နေ၊ ငါတခြားကို သွားတော့မယ်”ဟု ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ သည်။ ခုမှပင် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရတော့

မည်ဟု ဦးမောင်မြင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရတော့သည်။ အပြည်အစုံ သိလိုပါက ဦးစောမောင်မြင့်+ နော်မီး ချောင်းဖျားစု ရပ်ကွက်၊ လေးကောကျေးရွာ၊ ဘီးလင်း မြို့နယ်သို့ မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ
မောင်လေးကော(ဘီးလင်း)

အချိန်အခါကျပြီဆိုရင်

ရွှေမြန်မာ(စာစာ)

ပုံစံပေးသက်သေတည်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စာရေးသူသည် မဟုတ်တာကို
အဟုတ်၊ မရှိတာကို ရှိပါတယ်လို့
ကုန်ကုန်ပြောရရင်ဖြင့် လိမ်တာ၊
ညာတာ ကို လုံးဝနှစ်မြို့သူတစ်ယောက်
မဟုတ်ပါ။ ယခုကဲ့သို့ စကားပလ္လင်ခံရခြင်း
မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ စာရေးသူ
ကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ကြုံ
ခံစားခဲ့ရသည့် လန်ကြာတ်လုပ်ကြံ
ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ဘဲ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှ
န်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မေ့မရနိုင်အောင်
ဖြစ်နေခဲ့ရမှုကြောင့် စာမူလေးအဖြစ်
ထုတ်အန်ရေးသားရပေ ဦးတော့မည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် လွန်ခဲ့
သည့် ၁၉၉၉ ခုနှစ် နွေရာသီကျောင်း
ပိတ်ရက် အခါသမယတုန်းကပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

ညီအစ်မရင်းသမျှ ရင်းနှီးချစ်
ခင်ရသော စာရေးသူနေထိုင်ရာ ကသာ
မြို့တွင်ရှိ အလက (၃) မှ အလယ်
တန်းပြဆရာမ ဒေါ်သန်းသန်းမော်နှင့်
စာရေးသူနှစ်ယောက်အတူ အလုပ်ကိစ္စ

တစ်ခုဖြင့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင်
မန္တလေးမြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။
မန္တလေးမြို့တွင် သကာပွဲစား
ဒေါ်ညွန့်ရွှေ၏ သုံးထပ်တိုက်အိမ်လေး
တွင် တည်းခိုခဲ့ကြပါသည်။ အကြောင်း
တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒေါ်ညွန့်ရွှေ၊ ဆရာမ၊
စာရေးသူ သုံးယောက်စလုံး အဓိဋ္ဌာန်
များစွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု စရဏအား
အတော်အသင့် ရှိကြပြီးဖြစ်ပြီး ဘာသာ
တရားကို အလေးထားကြသူများ ဖြစ်နေ
ကြရပါသည်။

အိမ်ရှင် ဒေါ်ညွန့်ရွှေသည်
ညော်ဝတ်ကျေလွန်းလှသည်အပြင်
မန္တလေးမြို့နှင့် မဝေးကွာလှသော နေရာ
မှာရှိ မတ္တရာမြို့လေးမှ ဘာသာတရား
ကိုင်းရှိုင်းလွန်း၍ အကြားအမြင်ရနေ
သော ထိုအချိန်က အသက်ခုနစ်ဆယ်
ဝန်းကျင်ရှိ အဘတစ်ယောက်ထံ သွား
လာစရိတ်၊ စားစရိတ် အကုန်အကျခံကာ
ခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူနှင့် ဆရာမကို
အဘကကြည့်ပြီး...

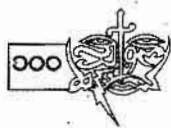
“သမီးတို့နှစ်ယောက်ကို
ဘယ်သူကခေါ်လို့ ရောက်လာကြရတာ
လဲကွယံ” လို့လည်း မေးပြီးရော စာရေး
သူနှင့် ဆရာမတို့မှာ တိုင်ပင်ထားသည့်
အလား ဒေါ်ညွန့်ရွှေကို နှစ်ယောက်သား
ပြိုင်တူလက်ညှိုးထိုးပြ နေမိကြရပါ
သည်။

အဘက ခပ်ယဲ့ယဲ့အပြုံးနှင့်
ခေါင်းယမ်းပြမှုနှင့်အတူ...

“မဟုတ်ဘူးကွယံ သမီးတို့ကို
ဒီကိုလာဖြစ်အောင် လာနိုင်အောင်
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်အောင် အဘခေါ်
လိုက်တာကွယံ။ အဘနဲ့ သမီးတို့က
ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေလေ”

အဘစကားလည်းဆုံးရော
စာရေးသူနှင့် ဆရာမတစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေ
မိကြရပါတော့သည်။

ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩစရာ
ကောင်းတာကတော့ ဆရာမဒေါ်သန်း
သန်းမော်က အဘကို အကြာကြီး
စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဘာမပြော၊ ညာ

မပြောနှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် ချိုးပွဲချ
ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“သမီး . . . အဘကို

တစ်နေရာရာနဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မြင်ဖူး
နေခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွယ့်”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်”

ဆရာမအကြောင်း စာရေးသူ
အသိဆုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။ စကားအပို
မပြောတတ်၊ အတော်အသင့် ဟားတိုက်
ရယ်တာမျိုးနှင့် အငိုလွယ်တာမျိုး
အလျင်းမရှိသူ မိန်းမကောင်းပီသသူ
တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အဘက ဆက်ပြောပြန်ပါ
သည်။

“သမီးနဲ့ အဘက အတိတ်
ဘဝတုန်းက သားအဖတော်ခဲ့ကြတာ
ကွယ့်။ သမီးနဲ့အဘ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ
စေတီတစ်ဆူတောင် တည်ခဲ့ကြတာ
ပါလားကွယ်”

“အဲဒီအကျိုးကျေးဇူး ဒါနထုပ်
က သမီး အချိန်ကျရင် တိုက်အိမ်နဲ့
တင့်တောင့်တင့်တယ် နေရဦးမှာ ကွယ့်”

“ဒီကအပြန် မညွန့်ရွှေ

အိမ်ရောက်ရင်

သူရဲယားဘက်ရင်အုံကို

ပြခိုင်းကြည့်လိုက်၊

အတိတ်ဘဝက

အဘမှတ်လွှတ်လိုက်တဲ့

မဲ့စိမ်းကြီးရှိလိမ့်မယ်။

ဒါဆို အဘကို

ယုံမှားသံသယဖြစ်နေမှု

ဟုတ် မဟုတ်

အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။

ဟုတ်ပြီလား”

စာရေးသူစိတ်ထဲ ဖြစ်နိုင်ပါ

မလားနော်ဟု သံသယဖြစ်နေစိတ်ကို
အဘသိနေပုံရပါသည်။

“ဘာလဲ . . . ဒီက သမီးက

မယုံဘူးလား”

“အဘ . . . အခုပြောနေတာ

ကို ဘေးက ပွဲကြည့်ပရိသတ်လို ဖြစ်နေ
တဲ့ သမီးနဲ့ မညွန့်ရွှေတို့မယုံရင် အဘ
သက်သေပြနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။
ဒီကအပြန် မညွန့်ရွှေ အိမ်ရောက်ရင်
သူရဲယားဘက်ရင်အုံကို ပြခိုင်းကြည့်
လိုက်၊ အတိတ်ဘဝက အဘမှတ်လွှတ်
လိုက်တဲ့ မဲ့စိမ်းကြီးရှိလိမ့်မယ်။ ဒါဆို
အဘကို ယုံမှားသံသယဖြစ်နေမှု ဟုတ်
မဟုတ် အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။
ဟုတ်ပြီလား”

မေးမြန်းစရာရှိတာ မေးမြန်း၊

ပြောစရာရှိတာ ပြောအပြီး အဘကို
ကန်တော့ကာ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်

တစမ်းစမ်းနှင့် ဖြစ်နေသော ဆရာမကို
ဘာမှမမေးရက်သေးဘဲ နေလိုက်ရပေ

မယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ တည်းခိုရာ အိမ်ရောက် ရောက်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ် အားနာနာနဲ့ ပြခိုင်းရတော့မှာပဲလေဟု တွေးနေမိပါသည်။

ဆရာမကလည်း စာရေးသူ၏ စူးစမ်းချင်စိတ်၊ သိချင်စိတ်ကို ရိပ်မိနေပုံ ရပါသည်။ ဒေါ်ညွန့်ရွှေ အိမ်ရောက်ရောက် ခြင်း သူ၏ ယာဘက်ရင်အုံကို ပြရာပါ သည်။

အတိတ်ဘဝက အဘမှတ် လွှတ်လိုက်သည်ဆိုသည့် မဲ့စိမ်းကြီး ဆရာမမှာ အဟုတ်အမှန်တကယ် ရှိနေ တာကို အံ့သြမှုနှင့်အတူ မျက်ဝါးထင် ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ဆရာမက ပြောရှာပါသည်။

“ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ မကြာ

ခဏဆိုသလို ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီး တစ်ခုပေါ်က စေတီလေးတစ်ဆူ မြင်မြင် နေရတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

စာရေးသူစိတ်ထဲ မတင်မကျ

ဖြစ်နေရတာကတော့ သူ့ရဲ့ အပျိုးသားက ရှေ့တန်းတစ်နေရာမှာ ဆေးတပ်သား အဖြစ် တိုင်းပြည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း မိုင်းထိကာ ခြေတစ်ဖက်နူးခေါင်းအောက် ဖြတ်ထားရသူ။ သူက ဝန်ထမ်းဘဝ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက် ယခုလက်ရှိ နေ့ရတာက တပ်ထဲက ဝန်ထမ်းအိမ်ခန်း အဘပြောသလို တိုက်အိမ်နဲ့ နေရဦး မယ်ဆိုတာ ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အဘပြောတဲ့ အချိန် ကျ

ရောက်လာခဲ့၍ ဆိုရမလား။

ဆရာမမှာ အောင်ဘာလေထီ

အကြိမ်ကြိမ်ပေါက်ပြီး ယခုအချိန် နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေး ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပါပြီ။ ဆရာမ၏ အတိတ်ဘဝက စေတီတည် ထား လှူဒါန်းခဲ့သော အကျိုးရလဒ် ကြောင့် ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ စာရေး သူ ယုံမှားသံသယများ ကင်းစင်လွင့် ပျောက် သွားရလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရမှု လေးများကို ပြန်လည်ခံစားတင်ပြ ရေးသားပေးလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ သည်။

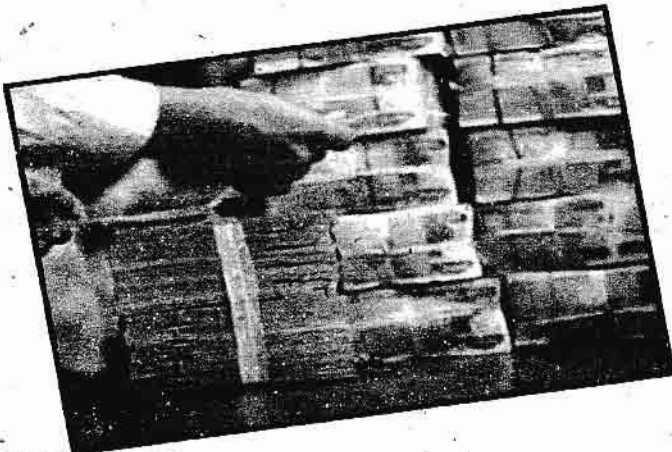
သက်ရှိသတ္တဝါအပေါင်းအား

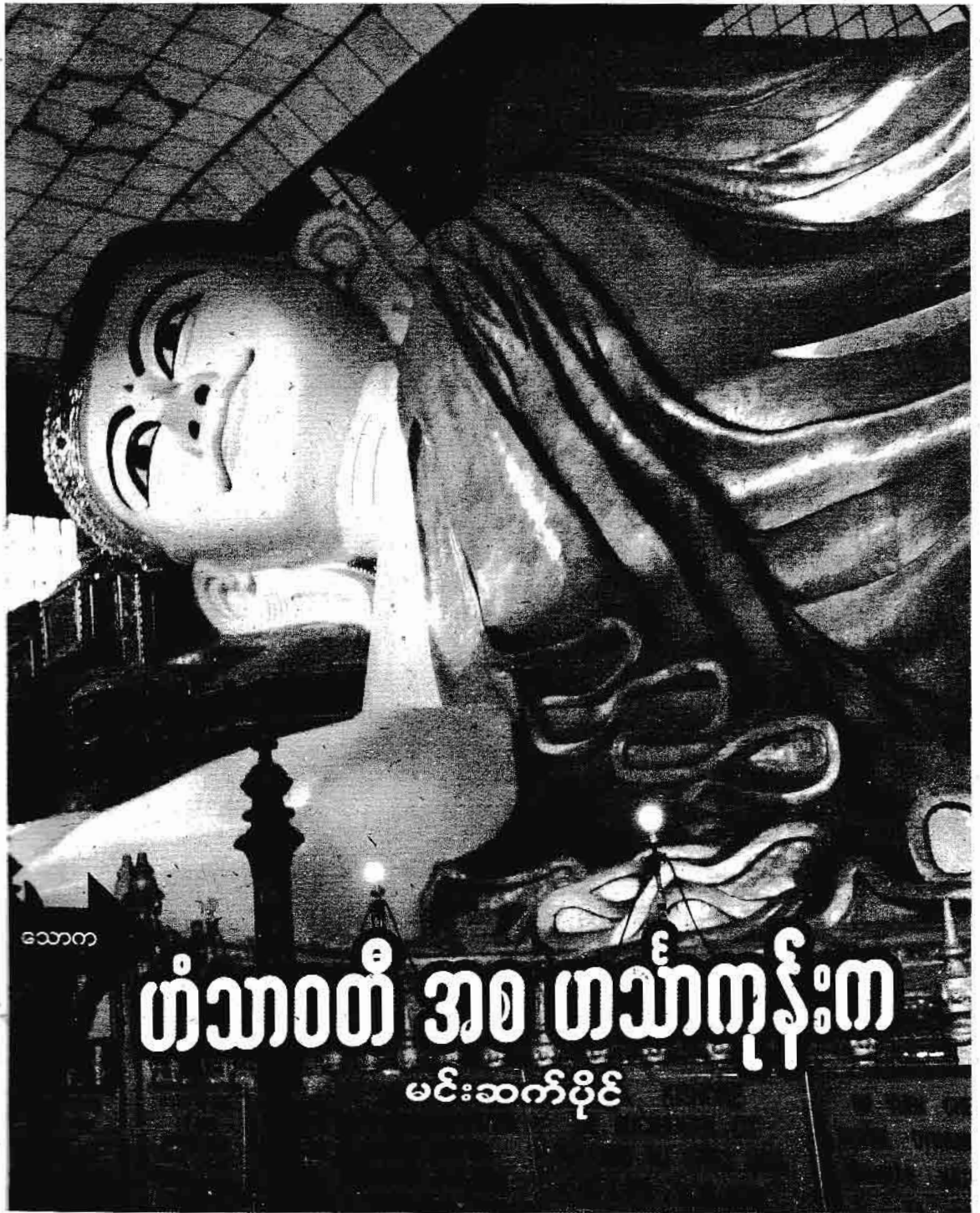
လုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊ ဘေးရန် ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

မှတ်ချက်။ ။ ဆရာမ၏ နာမည်အရင်း

ယခုလက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာ ကျောင်းစသည်တို့ကို မူရင်းအတိုင်း အမှန်အကန်ဖော်ပြ ရေးသားမိသော စာရေးသူကို ဆရာမနှင့် မိသားစုနားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါ သည်။

ရွှေမြန်မာ(ကသာ)

သောက

ဟံသာဝတီ အစ ဟင်္သာတုန်းက

မင်းဆက်ပိုင်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စံပယ်ညှိတွေ ဖြာနေပါပေါ့။

ပြီမလို ငိုမလိုနဲ့

စိုနေအောင် ရွာချလိုက်တဲ့အကြောင်း

စံပယ်သင်္ကေတမဲ့ခဲ့ရတယ်။

ကဗျာလေးက တစ်ပိုင်းတစ်စ

နဲ့ ရှေ့မဆက်နိုင်သေးပါဘူး။ ညီမငယ်

အေးသန္တာအောင်က ပဲခူးလိုက်ပို့ပေးပါ

ဆိုလို့ ပဲခူးကိုရောက်ပြန်ပါတယ်။

ပဲခူးရောက်တော့ တပင်ရွှေထီး

ဘုရင့်နောင်တို့ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေ

ခေါင်းထဲ အစီအရီပေါ်လာတယ်။

ပြီးတော့ ဆရာတက္ကသိုလ်

ဘုန်းနိုင်ကို သတိရမိတယ်။ ဆရာနဲ့

ကျွန်တော် သံလျင်အိမ်မှာ စကားတွေ

အများကြီးပြောခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ ဆရာပြောတာက...

“သားရယ်...အဘကို ယိုး

ဒယားကဖိတ်လို့ သွားမိတယ်။ သူတို့က

အဘကို လေးလေးစားစားပါပဲ။ အခမ်း

အနားပြီးလို့ ညစာစားပွဲကျင်းပခါနီးမှာ

သူတို့ဇာတ်လမ်းဆင် ရိုက်ထားတဲ့

တပင် ရွှေထီးအကြောင်းပြတယ်။

အဲဒီလိုပြတာ အဘ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ တပင်ရွှေထီး ဇာတ်ကောင်က

မိတ်ကပ်တွေ ရဲနေအောင် လိမ်း။

နှုတ်ခမ်းနီတွေ ရဲနေအောင် ဆိုးထားတဲ့

မိန်းမလျှာ ဇာတ်ကောင်ဖြစ်နေတယ်။ “

သားရယ် စဉ်းစားကြည့်စမ်း ဒီကောင်

တွေ အဘတို့ တန်ဖိုးထားလေးစားရတဲ့

“မင်း”ကို မိန်းမလျှာလုပ်ပစ်တာ။

ဇာတ်လမ်းလည်း ပြီးရော သူတို့လူကြီးက

ဇာတ်လမ်းကို ဝေဖန်သုံးသပ်ပေးပါဆိုပြီး

အဘကို တောင်းဆိုတယ်။ အဘလည်း

မိုက်ကရိုဖုန်းကိုင်ပြီး ဘာပြောလိုက်တယ်

ထင်သလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ယိုးဒယားတွေ

မိန်းမလျှာဖြစ်တဲ့ မင်းကိုတောင် နိုင်

အောင် မတိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောချလိုက်

တာ အားလုံးမျက်နှာပျက်ကုန်ရော”

သြော်...လွမ်းလိုက်တာ

ဆရာရယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆရာနဲ့

ကျွန်တော်တပင်ရွှေထီးအကြောင်း သူ

ကျွန်မခံပြီအကြောင်း ဆရာကြီး သခင်

ကိုယ်တော်မှိုင်းအကြောင်း ၁၉၈၃/၈၄

မြန်မာစာဌာန တောင်ငူဆောင်မှာ ဆရာ

ပြောသွားတဲ့ သွေးငင်ကြမ္မာဝါသနာ

ကြောင့် ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေပြောကြတာ

စုံ နေတာပါပဲ။

ဆရာမရှိတော့ပေမယ့် ဆရာ

ကို သတိရနေဆဲပါ။ အဲဒီကိုနဲ့ စိတ်

အစဉ်က ပဲခူးမြို့အကြောင်းကို ရောက်

သွားပါတယ်။

ပဲခူးကိုအရင်က ဟင်္သာဝင်းဘဲ

များ ကူးခပ်ပျော်ပါးရာ အရပ်ဖြစ်လို့

ဝမ်းဘဲကူးကျွန်း အဲဒီကမှဝမ်းဘဲကူး

နောင် ကြာလာတဲ့အခါ ပဲခူးလို့ ခေါ်

လာတာဖြစ်ပါ တယ်။

ဥဿလို့ခေါ်ကြတာက ပုံဂံ

ခေတ်နှောင်းပိုင်းမှာ အိန္ဒိယကုန်သည်

တွေ ရောက်လာကြပါတယ်။ အိန္ဒိယက

ဩရိဿပြည်နယ်နဲ့ ဆင်တူနေလို့

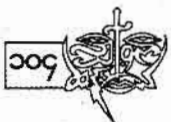
အိန္ဒိယအခေါ် ဥဿလို့ခေါ်ဆိုကြတာ

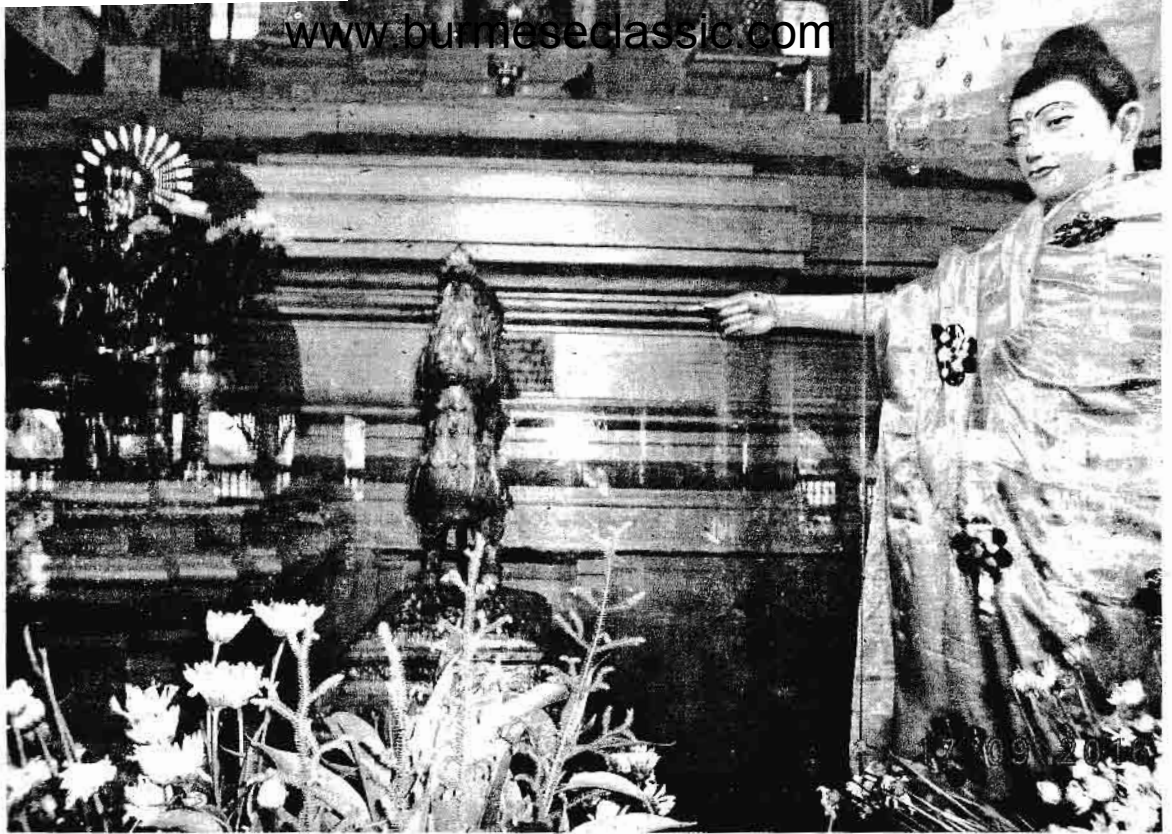
ဖြစ်ပါတယ်။

ဟံသာဝတီလို့ ခေါ်ကြတာက

တစ်ချိန်သောအခါက ပဲခူးဒေသတဝိုက်

မှာ ရေပြင်များဖုံးလွှမ်းနေပါတယ်။

ဟင်္သာ ဖိုမတို့ ကုန်းမြေလေးတစ်ခုမှာ
နားခိုတာအကြောင်းပြပြီး ဟံသာဝတီလို့
ခေါ်ဆိုကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေမောစောဘုရား တပင်
ရွှေထီးအောင်မြေနှင့်ပြီး မကြောက်မရွံ့
ရအောင် ဖောက်ထွက်ခဲ့တဲ့ တပင်ရွှေထီး
ရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိက အံ့သြစရာ။

ယောက်ဖတော် ဘုရင့်နောင်
မင်းရဲ့ စွမ်းပကားများ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲ။
မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျား အနီးအနား
နိုင်ငံတွေကိုပါ စုစည်းထားနိုင်မှု ကမ္ဘာ့

သာဒီ နန်းတော်ယိုးဒယားတို့ ယနေ့ထိ နှစ်။
တိုင် လာရောက်ဂါရဝါပြုနေတာတွေ
ကလည်း အံ့သြစရာ။

ရွှေမောစောဘုရားကြီး B.C
၅၇၆ မှာ စတင်တည်ထားတာ။ ယနေ့
A.D ၂၀၁၆ ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၂၅၂၂
နှစ်။

ရွှေသာလျောင်း ရုပ်ပွားတော်
က မြန်မာသက္ကရာဇ် ၃၅၆ မှာစတင်တည်
ထားတာ။ ယနေ့ မြန်မာသက္ကရာဇ်
၁၃၇၈ ခုနှစ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၁၀၂၂

နှစ်။
ပဲခူးမြို့နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ပြော
စရာတွေက အများကြီး။

ဒီနေရာမှာ ကဗျာလေးတစ်ပိုဒ်
ဆက်ရေးလိုက်မယ်နော်။

တောင်တက်တဲ့အခါ
အဆင်းက ပိုခက်တတ်တာမို့
ကိုယ်က “တစ်”ဆိုရင်
ဖြစ်နေတာက “နှစ်”
ခေါက်သိမ်းလို့မရတဲ့ ကံတရားက
တခမ်းတနားဖွဲ့ လွှမ်းစေခဲ့တယ်။

သတိရစရာ လွမ်းစရာတွေများ မြူးကြွကြွ။ နတ်ကတော်တွေ နန်းဝတ် ဘုရားကို ကိုးကွယ်ပြီး နတ်တွေကို
စွာနဲ့ ရွှေမောစောဘုရားမှတစ်ဆင့် နန်းစားနဲ့ လှလှပပ ကနေကြ။ လောကီ စီးပွား၊ ကြီးပွားရာကြီးပွား
ဟင်္သာကုန်းသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ယုံကြည်မှု မှားနေတယ် ကြောင်းအတွက် ဗလီနတ်စာကျွေး
ဟင်္သာကုန်းမှာ နန်ကရိုင်း လို့ ပြောမရ။ မေတ္တာပို့အမျှဝေတာကိုတော့ သရဏဂုံ
မယ်တော် နတ်နန်းရှိပါတယ်။ ညီမငယ် “နတ်ကိုးကွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မပျက်ပါဘူး။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်
က နန်ကရိုင်းမယ်တော်ကို ပွဲတင်၊ ဗလီ ကို သရဏဂုံပျက်တယ်လို့ ကော်ပြောလို့ ခွင့်ပြုထားတာပါ”
နတ်စာကျွေးချင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မရပါဘူး။ ဘုရားကိုပစ်ပယ်ပြီး နတ်ကိုပဲ သပြေကန် ဆရာတော်ဘုရား
နန်းကရိုင်း မယ်တော်နဲ့ ကိုးကွယ်ရင်တော့ ပျက်မှာပေါ့။ အဲဒီလို ကြီးရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ အဲဒီကို ဖတ်
နတ်နန်း မှာ နတ်ကန္တာဆိုင်သံဝံသံတွေ မဟုတ်ဘဲ ဘုရားကို မပစ်ပယ်ဘူး။ မိထားပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ရတနာသုတ် ပရိတ်တော်မှာလည်း “ယာနိဘူတာနိ သမာဂတာနိ သမ္မာနိ ဂါထာနိဝ အန္တလိ ကျေ...” အစချီပြီး ဟောကြားထားတာ လည်းရှိပါတယ်။

အဓိပ္ပာယ်က “ပရိတ်တရား တော်ကို ရွတ်ဖတ်ရာ ဤဌာနသို့ ရောက် လာကြကုန်သော အာကသတွင် နေထိုင် ကြသည့် နတ်များမြေပြင်တွင် နေထိုင် ကြသည့် နတ်များအားလုံး စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးချမ်းမြေ့ပါစေ။ ထို့နောက် ငါဘုရား မိန့်တော်မူသည့် စကားကို သေသေချာချာ ရိုသေစွာ နာယူ ကြကုန် လော့။ လူ့ဘောင် လောကမှာ ရှိကြသည့် သင်တို့၏ ညီ နောင်ဖွား လူသားများက သင်တို့အတွက် ဗလိနတ်စာကျွေးမွေး လှူဒါန်းပေးကမ်း ကြလိမ့်မည်။ နေ့ရော ညပါ အခါမလပ် အမျှဝေ၊ မေတ္တာပို့ကြလိမ့်မည်။ သင်တို့ အားလုံး သေချာစွာနားထောင်ပါ။ ထိုကဲ့ သို့ လူသားများကို သင်တို့အနေနဲ့ အမြဲ ထာဝရ မမေ့မလျော့၊ သတိမလစ်ဘဲ

စောင့်ရှောက်ကြကုန်လော့”
မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူခဲ့တဲ့ ရတနသုတ်တော်အရဆိုရင် နတ်တွေကို ဗလိနတ်စာကျွေးပါ။ မေတ္တာ ပို့ပါ။ အမျှဝေပါ။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် နတ်တွေ အားလုံးတွေကလည်း လူတွေ ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ပြန်လည်စောင့် ရှောက်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အညမည သဘောတရားအရ လူလိုမှ နတ်လိုမှာ ပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် စော စောက ပြောသလို ယုံကြည်မှုတော့ ရှိ

ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့ ပတ်သတ် ပြီး သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုင်းစတိုင်း ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက အကြောင်း လေးကို ပြောပြချင်ပါတယ်။
အိုင်းစတိုင်း ကျောင်းနေချိန်မှာ ဆရာဖြစ်သူက စာသင်နေရင်း ယုံကြည် မှုမဲ့တဲ့ စကားပြောပါတယ်။ သူ ပြောတာ က ဘုရားသခင်ဟာ တန်ခိုးအနန္တနဲ့ပြည့်စုံ တယ်လို့ပြောတယ်။ ငါ့အစ်ကို ကင်ဆာ ဖြစ်တော့ ပျောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်း တယ်။ သေတာပါဘဲ။ ဘုရားသခင်က အားလုံးကို ဖန်ဆင်းတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါဆိုရင်များ နားရောဂါ၊ ကင်ဆာရောဂါ

မကောင်းမှုတွေကိုကော ဖန်ဆင်းထား ဆရာကို ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ပါ
တာလား။ လူမှာ အာရုံငါးပါးဆိုတာ တယ်။

ရှိတယ်။ ဘုရားသခင်ကို အာရုံငါးပါး ဆရာ...ခင်ဗျာ...အပူမှာ
နဲ့ထိတွေ့လို့ မရဘူး။ အဲဒါကြောင့် တခြားအရာရှိသေးလားလို့ မေးပါတယ်။
မယုံဘူးလို့ပြောပါတယ်။ ဆရာက ရှိတယ်လို့ပြောပါတယ်။

အဲဒီလို ဆရာဖြစ်သူပြောတာ အအေးမှာရော တခြားအရာရှိသေးလား
ကို အိုင်စတိုင်းလေးက... လက်မခံပါဘူး။ လို့ မေးပါတယ်။ ဆရာက ရှိတယ်လို့

ပြောတဲ့အခါ မှားပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ
တယ်။

အဲဒီလို အိုင်စတိုင်းလေးပြော
ရာ စာသင်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ကျသွားပါ
တယ်။ အိုင်စတိုင်းက လေးထပ်ကပြော
လာမယ့် စကားကို နားစိုက်ထောင်နေကြ
ပါတယ်။

အပူမှာသာ နည်းနည်းပူတယ်။
များများပူတယ်ဆိုတာသာ ရှိပါတယ်။
အအေးမှာတော့ နည်းနည်းအေးတယ်။
များများအေးတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။
အအေးကို တိုင်းတာတဲ့ ကရိယာသာ
မရှိပါဘူး။ အနိမ့်ဆုံးအပူရှိန် အနုတ်ဒီဂရီ
ဘယ်လောက်ဆိုပြီး တိုင်းတာရတာပါ။

အိုင်စတိုင်းလေးက ထပ်မေး
ပါတယ်။ ဆရာ ခင်ဗျာ။ အမှောင်ဆိုတာ
ရှိသလား။ အဲဒီမှာ ဆရာဖြစ်သူကရှိတယ်။
ဘယ်အချိန်မှာလဲ မေးတဲ့အခါ “ည”
မှာလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါကို
အိုင်စတိုင်းလေးက “မှားတယ်”
လို့ပြောပါတယ်။

သူဆက်ပြောတာက အလင်း

ကိုသာ အလင်းနည်းတယ်။ အလင်း မှာရှိနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ဆရာရဲ့ ဟုတ်ပါတယ်။ ယနေ့အချိန်ထိ
 များတယ်။ အလင်းစူးရှတယ်။ အလင်း ပညာကို အာရုံငါးပါးနဲ့ ထိတွေ့လို့ သိပ္ပံပညာ လိုက်မမီတာတွေ မသိတာ
 ပြန်တယ်ပြောလို့ ရပါတယ်။ အမှောင် မရပါဘူး။ ခံစားလို့မရပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ဆရာ တွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ ဥပမာ
 ကိုတော့ အဲဒီလို အမှောင်နည်းတယ်။ ကို ဘာပညာမှမတတ်ဘူးလို့ ပြောလို့ ပညတ် ပရမတ်၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်
 အမှောင်များတယ်။ ပြောလို့မရပါဘူး။ ရပါ့မလား။ ဆရာကကော လက်ခံ (၃၁) ဘုံ၊ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါ
 တကယ်တော့ အမှောင်ဆိုတာ မရှိပါ နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တယ်။ သိပ္ပံ ပညာက အတတ်ပညာပေါ်မှာ
 ဘူး။ အလင်းမရှိတော့လို့ မှောင်သွား ဟာ ယုံကြည်မှုတစ်ခုတော့ရှိရပါမယ်။ အခြေခံတာပါ။ ဗုဒ္ဓတရားက အသိပညာ
 တာပါ။ ညဆိုတာလည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ ဘုရားသခင်နဲ့ လူသားဆက်စပ်နေတဲ့ ပေါ်မှာ အခြေခံတာပါ။
 အလင်းရောင် ရှိနေတဲ့နေ့ မရှိတော့လို့ အရာကလည်း ယုံကြည်မှုပါ ဆရာ” အဲဒါတွေကို သဘောပေါက်

အဲဒါကြောင့် ညီမငယ်က
နန်ကရိုင်းမယ်တော်ကို ယုံကြည်မှု
တစ်ခုနဲ့ ဗလိနတ်စာကျွေး၊ ပွဲတင်၊
မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေတာကို ကျွန်တော်
ကူညီလုပ်ပေးမိတာဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ နတ်ကမ္ဘာဆိုင်
သံက မြူးမြူးကြွကြွဖြစ်နေဆဲဆိုတော့
ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ပီတိတွေက
တဖွားဖွား။
ဒီနေရာမှာ ကမ္ဘာကျော်လက်

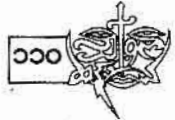
လက်ဝှေ့သမားအဖြစ်နဲ့ တွေ့ရတဲ့ပြိုင်
ဘက်တွေထဲမှာ “သောက”ဆိုတဲ့ပြိုင်
ဘက်ကို အနိုင်ယူဖို့ခက်လှပါတယ်။ “
သောက” ဖြစ်လာရင်းပျောက်အောင်
ဖျောက်၊ မဖျောက်နိုင်ရင် “သောက”
ကြောင့် ကျွန်တော်ရုံးမှာ သေချာပါတယ်။
အဲဒါကြောင့် နည်းတစ်ခုခုနဲ့ “သောက”
ကို ပျောက်အောင်ဖျောက်ရပါတယ်။

ညီမငယ်က ကွယ်လွန်သွားပြီ
ဖြစ်တဲ့ မိခင်ကြီးဒေါ်ခင်လှိုင်ကို အိပ်မက်
မက်လို့ တစ်ပါတည်း မေတ္တာပို့အမျှဝေ
ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။

ဝေချနပ်ပီယံ ဟောင်းဂျက်ဒင်မဆီရဲ့ ဆု
တောင်းတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့
စကားလေးကို ရေးပြချင်ပါတယ်။
သူပြောတာတွေက ကျွန်တော်

အဲဒီနည်းတွေကတော့ လက်
ဝှေ့ထိုးနေချိန်မှာ သတ္တိမကြောင့်ရအောင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေးအား
ပေးရပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင် လက်ဝှေ့
ထိုးနေချိန်မှာ မိမိစိတ်ထဲကနေ သူ့ကို
ငါနိုင်ရမယ်။ ငါနိုင်ရမယ်လို့ ရွတ်ဆိုနေ
တာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်ဝှေ့
သမားဘဝမှာ နှုတ်ခမ်းပေါက်ဖူးတယ်။
မျက်လုံးယောင်ဖူးတယ်။ မျက်ခုံးကွဲဖူး
တယ်။ နံရိုးကျိုးဖူးတယ်။ အထိုးခံရလို့
စင်ပေါ်ကနေပြတ်ကျဖူးတယ်။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားပေးနေလို့
နာတာကို ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပြီး “သောက”ကို

လက်မခံနဲ့။ အလကားပါလို့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို သတိပေးနေရတယ်။ ကြီးကျယ်တဲ့
လက် ဝှေ့ပွဲထိုးခါနီးမှာ “သောက”
ဖြစ်ပြီဆိုရင် ပထမအချိန်မှာဘဲ လက်ကျိုး
သွားမလား။ မျက်ခုံးကွဲသွားမလား။
အလဲထိုးခံရမလား။ ပူပန်မှုတွေနဲ့
ညဘက် ညဘက် အိပ်မပျော်နိုင်
ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာ
တယ်။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ရင်
ခွဲသွားနိုင် တယ်ဆိုတာ သတိပြုမိလို့
“သောက” မရှိအောင် နေနေရပါတယ်။
အဲဒီလို သောကတွေကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေဖျောက်ပြီးရင် ဆု
တောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်ဝှေ့ပွဲ
မထိုးမီ အကြိမ်များစွာ ဆုတောင်းပါတယ်။
လက်ဝှေ့စင်ပေါ်တက်ခါနီးအထိ ဆု
တောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ဆုတောင်း
လိုက်တော့ သတ္တိတွေ အရည်အသွေး
တွေ ပိုလာတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ယုံ
ကြည်မှုပိုလာပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
ပွဲတိုင်းလိုလို ကျွန်တော်အနိုင်ရနေတာပါ။
ဟုတ်ပါတယ်။ ဆုတောင်း

တိုင်း မပြည့်နိုင်ဆိုပေမယ့်၊ ဆုတောင်း
ခြင်း အလုပ်တော့ လောကီလူသားတွေ
အနေနဲ့ မဖြစ်မနေ လုပ်သင့်တဲ့အရာပါ။
မြတ်စွာဘုရားထံပါးမှာဖြစ်ဖြစ်
ဘုန်းတော်ကြီးထံပါးမှာဖြစ်ဖြစ် မိမိထက်
အသက်ဝါကြီး သူထံပါးမှာဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိ
လိုချင်တဲ့ အရာကို ပြည့်ပါစေလို့
ဆုတောင်းတာဟာ ရလို့တဲ့ဆန္ဒကြောင့်
ဖြစ်သလို မိမိရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ “သောက”
ကို ခွဲဝေ ပေးလိုက်တာလည်းဖြစ်ပါတယ်။
တကယ်လို့ မိမိရဲ့ “သောက” ကို မဖွင့်
ထုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှာကြာရှည် သိမ်းထား
ရင်း မိမိခန္ဓာကိုယ်ပဲ ထိခိုက်မှာပါ။
နောက်ပြီး ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ
အလုပ်တစ်ခုရဲ့ အစပါ။ ဆုတောင်းပြည့်ဖို့
အလုပ်ကို နည်းပါးစုံနဲ့ လုပ်ပါတော့မယ်။
အဲဒါကြောင့် ဆုတောင်းခြင်းဟာ
အထိုက် အလျောက် မိမိရင်ထဲ ပေါ့
သွားစေသလို၊ ကောင်းမွန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်
ခွန်အားကိုလည်း ရရှိစေပါတယ်။
ဒါကြောင့်မို့ ညီမငယ်အနေနဲ့
မိသားစုတွေ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။

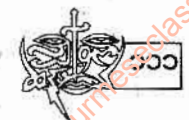
ဘေးအန္တရာယ်ကင်းပါစေ။ ကုမ္ပဏီကြီး
အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါဆိုပြီး
အနားကနေ ကျွန်တော်ပြောနေမိတာဖြစ်
ပါတယ်။

နေ့လယ် (၂:၀၀) နာရီ
လောက်မှာ ပဲခူးဘုရားဖူး ဆုတောင်းတာ
တွေ ပြီးပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်
ပြန်ပါတော့မယ်။

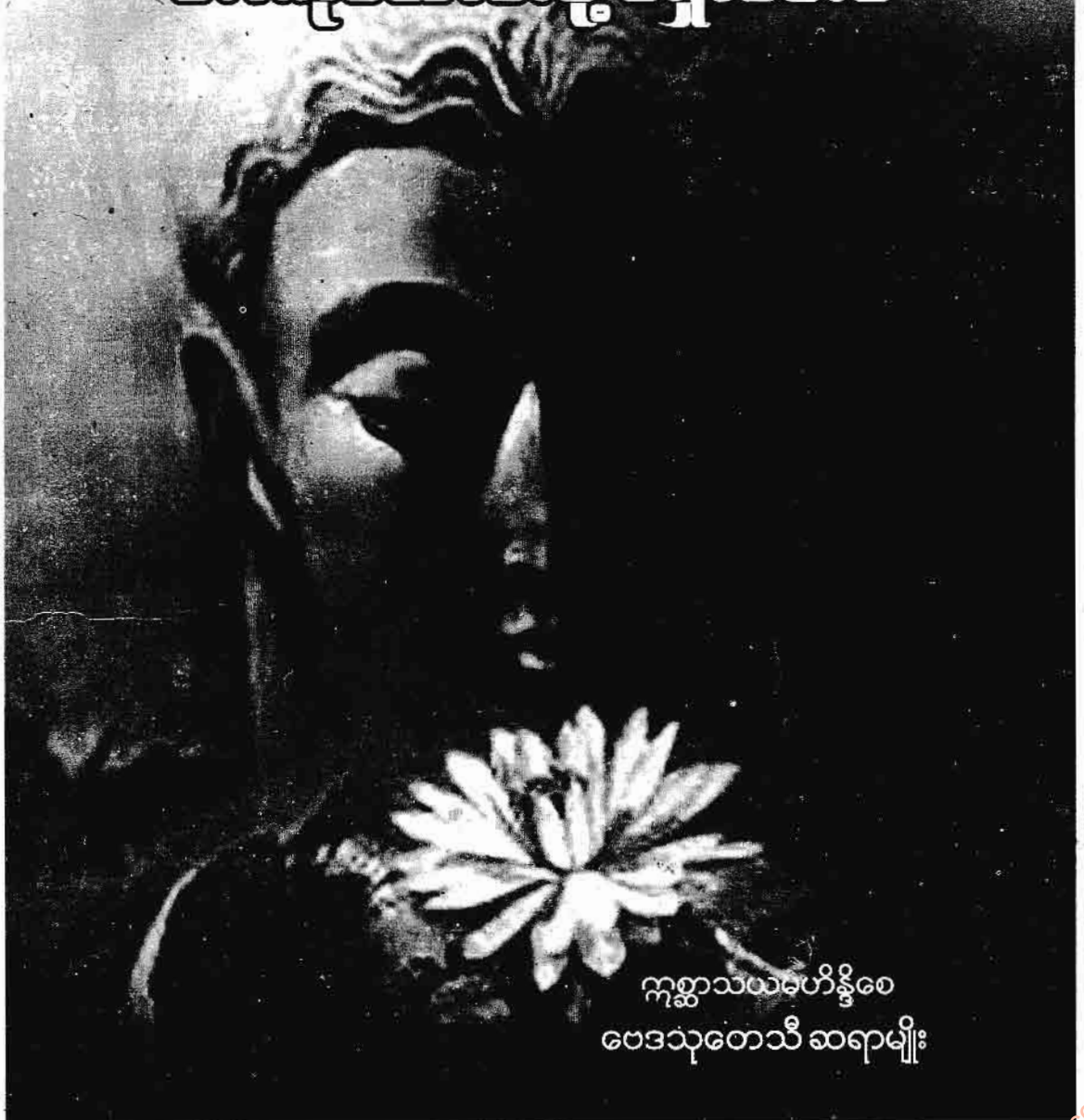
ကဗျာအဆုံးပိုဒ်လေး ရေး
လိုက်တော့မယ်နော်။

* အလွမ်းရဲ့ ပဲတင်သံနဲ့
ကံကြမ္မာကိုလှည့်စားဖို့
နာကျင်နေတဲ့ နာရီမှာ
မျက်ရည်စတွေရှိခဲ့တယ်...။
ဟိုး... အဝေးကိုကြည့်လိုက်ပါ။
အဲမွန်ရယ်... Fighting...
ကမ္ဘာမြေတဖျပ်ဖျပ် လူးနေပါစေ။
စံပယ်ညှို့တွေ အထပ်ထပ်ပွင့်စေဖို့
ငါတို့စိတ်ကို ညှို့ထားရမယ်။

မင်းဆက်ပိုင်

၂၀၁၇ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွင်း (၇) ဂုဏ်သားဆုပေးအတွက်
ဘာကိုဆောင်လို့ ရှောင်မလဲ

ကုဏ္ဍသယမဟိန္ဒစေ
ပေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- အကြံအစည်များကို စဉ်းစားချင့်ချိန်လုပ်ဆောင်ရန် ကာလ ဖြစ်သည်။
- မိတ်ဆွေရင်းများအဖြစ် ကြာသပတေးသားသမီးများကို ချဉ်းကပ်နိုင်သည်။

- ဆီးရောဂါဂရုပြုပါ။

- မလိုမုန်းထားသူများနှင့် အနည်းငယ် အချင်းများမည်။

- ကျောင်းသားများ မြန်မာစာ ဂရုစိုက်ပါ။

- လူလွတ်များ အချစ်ရေး ကံမကောင်းနိုင်သော်လည်း အိမ်ထောင်ရှင်များ သာယာမည်။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- အခြေခံနိုင်နင်းသူများ ခရီးရောက်မည့် ကာလဖြစ်သည်။ တစ်ပွဲတိုး များ ကံမကောင်းနိုင်ပါ။
- ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရန်လိုသည်။

- ရန်သူ့ထံမှ သတင်းကောင်း

ကြားရမည်။

- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး သင့်ပါသည်။

- ကျောင်းသားများ သင်္ချာဂရုစိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- အခြေခံလူတန်းစားများ အခက်အခဲ ရှိနိုင်သည်။

- လူလတ်တန်းစားများအတွက် သင့်ပါသည်။

- ရပ်စေးခရီး လုပ်ငန်းများ ကောင်းမည်။

- ခြေထောက်ပိုင်း ထိခိုက် အဏ်ရာရရှိနိုင်သည်။

- အိမ်ထောင်ရေး ရှုပ်ထွေးမှုများ ရှိနိုင်သည်။

- ကျောင်းသားများ သိပ္ပံဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- အတိုက်အခံ၊ အပြိုင်အဆိုင် ကလေးများဖြင့် လှုပ်ရှားရမည်။

- အိုးအိမ်ကိစ္စများ ကောင်းပါသည်။

- ခန္ဓာကိုယ် ညာဘက်ခြမ်းနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါဝေဒနာများ သတိပြုပါ။

- ကျောင်းသားများ သင်္ချာဂရုစိုက်ပါ။

- ဆွေမျိုးကြား စိတ်ဝမ်းကွဲနိုင်ပါသည်။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- စနေနံ့ခိုက်ပါသည်။

- လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်နိုင်ပါသည်။

- နှလုံးသားရေးလမ်းကြောင်း ကောင်းပါသည်။

- ကျောင်းသားများ ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

- ဦးခေါင်းပိုင်း ထိခိုက်နိုင်ပါ သည်။
- နှစ်စတစ်ဆုံး ထိကံစမ်းနိုင် သည်။
- ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာ ဂရုစိုက်ပါ။
- ထိဂဏန်းပဒေသာ ကံစမ်းနိုင် သည်။
- ရပ်ဝေးသတင်းကောင်း ကြားရ မည်။
- ကျောင်းသားများ သမိုင်း ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ယခုလ ကံမကောင်းနိုင်သေးပါ။
- အိမ်ထောင်ရှင်များ ကတောက် ကဆဖြစ်မည်။
- အချစ်ရေးသင့်ပါသည်။

စနေသားသမီးများအတွက်

- နှလုံးလမ်းကြောင်းကျွန်းခံ သော ကာလဖြစ်သည်။
- ထိစပ်တူထိုးနိုင်ပါသည်။

- သွေးသားနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါများ သတိပြုပါ။

ဣန္ဒြေသယဟိန္ဒူစေ

ဗေဒသုတေသီဆရာမို့

Dear Marry Fashion House

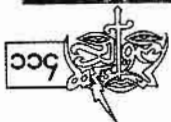
No. 56, Aung Mingalar Street,
Tamwe Township, Yangon.

09 5136230, 09 5036602

09 5172150, 09 250504361

<http://www.facebook.com/dearmarrymyanmar>

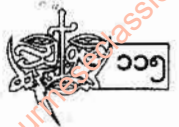

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ပြည်တွင်းကိုယ်တွေ့ပရ
တောက်တောက်သံဖြူ
မိုးမြရမော်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

“ဒေါ်သိန်းကြည်ကြီးက
ခြောက်သတဲ့”

“အေး...ငါလည်းကြားတယ်”

“ဒါကြောင့် ငါဆို တစ်
ယောက်တည်း နောက်ဖေးမသွားရဲဘူး”

အိမ်နားက ကလေးနှစ်ဦး
ပြောနေသံကြား၍ သူတို့ကိုခေါ်ကာ
မေးမြန်းကြည့်မိသည်။ သူတို့ပြောသော
ဒေါ်သိန်းကြည်ဆိုသူမှာ စာရေးသူ
တို့အိမ်နှင့် မျက်နှာဆိုင်လမ်းတစ်ဖက်မှာ
နေခဲ့သူဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော (၄) ရက်က
ကျန်း ကျန်းမာမာ သွားလာနေရာမှ
ရုတ်တရက် နေမကောင်းဖြစ်၍ ဆေးရုံ
တင်ရာ နေမကူးခင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့
သူပင်။ စောစောက ဒေါ်သိန်းကြည်
ခြောက်တယ်ပြောသော ကလေးနှစ်ဦးမှာ
ဒေါ်သိန်းကြည် အိမ်၏ ဝဲယာအိမ်များတွင်
နေထိုင်သူများ။

“ဘယ်လိုခြောက်သလဲ ဆိုပါ
ဦးကွ”

“ပန်းကန်၊

အိုးခွက်တွေကို

ကိုင်ရွှေ့နေသံလည်း

ကြားရတယ်။

ရေဖြင့်သံတွေလိုလို

အို...။

အသံမျိုးကို

စုံနေတာပါပဲ”

“ဒေါ်သိန်းကြည် အိမ်နောက်

ဖေးမှာ လူမရှိဘဲ သွားလာနေသလိုပဲဗျ

ပန်းကန်အိုးခွက်တွေကို ကိုင်ရွှေ့နေသံ

လည်း ကြားရတယ်။ ရေဖြင့်သံတွေလိုလို

အို...။ အသံမျိုးကိုစုံနေတာပါပဲ”

“ကြွက်နေမှာပါကွာ၊ သေတိုင်း

တစ္ဆေဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူဖြစ်ချင်

ဖြစ်မယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ နတ်

ပြည်ရောက်ချင် ရောက်မယ်၊ ငရဲကျချင်

ကျမယ်ကွယ်။ အဲလိုဖြစ်သွားရင်

မခြောက် တော့ဘူး။ မလာတော့ဘူး။”

အကြောက်ပြေစေရန် ပြော

လိုက်ရသည်။ သို့သော် စာရေးသူငယ်စဉ်

မိခင်ကြီးပြောပြခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို

သတိရမိသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ

မန္တလေးမြို့ဆိုင်တန်း ရပ်ရှင်ရုံနားက ရပ်

ကွက်တစ်ခုတွင် တကယ်ဖြစ်ခဲ့သော

ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။ စာရေးသူ၏ မိခင်ဖခင်

တို့မှာ ကုန်သည်များဖြစ်ကြပါသည်။

အိမ်တွင် တပည့် ကျား မ များရှိကြပါ

သည်။ ဘုတလင်နယ် ကျေးရွာတစ်ရွာမှ
လာရောက် ကြတဲ့ ဒေါ်ဖွားမုန့်သား
အောင်လှ၊ သမီး မမိတို့ မိသားစုသုံး
ယောက်နဲ့ လူပျို အပျို လူလွတ်များ
ရှိကြပါသည်။ ဖခင်ကြီးက လုပ်သား
တွေကိုနေထားသည့် နှစ်ထပ် ဗျဉ်ထောင်
အိမ်အောက်မှ နေရာချပေး ထားတယ်။
လူလွတ်ယောက်ျားလေးတွေ အောက်
ထပ်၊ ဒေါ်မုန့် သားအမိနဲ့ မိန်း ကလေး
တွေ အပေါ်ထပ်နေစေပါတယ်။

ထိုအချိန်က ရပ်ရှင်က (၉)
နာရီ ညပိုက်ပါတယ်။ ည (၁၂) နာရီအပြီး
ပေါ့ စာရေးသူမိခင်က လက်ဖက်ရည်
အလွန်သောက်သူ။ ညပွဲရပ်ရှင် အနား
ပေးချိန်ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်
ဝယ်ခိုင်းတတ်မြဲ။ ဒေါ်ဖွားမုန့်က အဝယ်
ဆော်။ အသက် (၅၀) ကျော်သော်လည်း
ဇာန်လျှစ်၊ သွက်လက်သူ၊ တစ်ချိန်တွင်
ဒေါ်ဖွားမုန့် ရွာခဏပြန်ရင်း ရုတ်တရက်
အကျန်းမဟုတ်ကာ ကွယ်လွန်သွား၏။
သူ့ သားနှင့်သမီး ရွာပြန်ပြီး အသုဘကိစ္စ

စာရေးသူ၏မိခင်က

“ငါ့ရှေ့မှာ

ဘာမခန့်လေးစား

ပြောတာလဲ”

ဟု ဆိုလိုက်စဉ်

ဒေါ်မုန့်နေခဲ့သော

အိမ်ဘက်မှ ‘တောက်’ဟု

ပြင်းထန်သော

‘တောက်’ ခေါက်သံကြီး

ပေါ်ထွက်လာပါတော့တယ်။

ဆောင်ရွက်ကြ၏။ စာရေးသူမိခင်ကြီး
အထူးစိတ်မကောင်း။

အသုဘကိစ္စ ပြီးလျှင်

အောင်လှနှင့်မမိ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

အချိန်ကား ဆောင်းကွင်း။ အလွန်အေး

သော မန္တလေးဆောင်းည။ စာရေးသူ

ဖခင်မှာ အလွန်အလုပ်များသူ။ ည

(၁၀) နာရီဝန်းကျင်လောက်မှ အိမ်ပြန်

လာမြဲ။ ဖခင်ကြီးမပြန်ခင် မိခင်က

လုပ်သားများနှင့် မီးဖိုမှာ မီးလှုံရင်း

ထန်းမြစ်ဖုတ်၊ ပဲမြစ်ပြုတ် စား၊ စကား

ပြောနေလေ့ရှိ၏။ ပြုနေကြအတိုင်း

ထိုနေ့က စကားဝိုင်းမှာ စည်စည်ကား

ကား။

လူပျိုလေးတစ်ဦးက ဒေါ်မုန့်

သမီး မမိကို မထိတထိစ၏။

စာရေးသူ၏မိခင်က “ငါ့ရှေ့မှာ

ဘာမခန့်လေးစား ပြောတာလဲ”ဟု ဆို

လိုက်စဉ် ဒေါ်မုန့်နေခဲ့သော အိမ်ဘက်မှ

“တောက်”ဟု ပြင်းထန်သော “တောက်”

ခေါက်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာပါတော့တယ်။

စကားဝိုင်းရဲ့ အားလုံးမှာ
မိုးခြိမ်းလိုက်သည့်ပမာ အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွားကာ ငြိမ်ကျသွား၏။ မိခင်ကြီးက
ကြောက်ကြောက်နဲ့...

“အောင်လှ...လက်ဖက်ရည်
သွားဝယ်ချေတော့” ဟု အာရုံပြောင်း
ရန်ခိုင်း၏။ အောင်လှ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်
လုပ်နေသဖြင့်...

“နင်တို့ခိုင်းရတာ လေးတယ်။
ငါ့အတွေးကြီးနဲ့ ငါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဒါဖြင့် မမက အမေ့ခေါ်ခိုင်း
ပါလား”

“အမေ”
ပြောပြောဆိုဆို ပြောင်ချော်
ချော်လှမ်းခေါ်ရာ...

“ဟေ”
ဟု ပီပီသသထူးသံကြီး
တောက်ခေါ်သံထွက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာပါ
တော့သည်။ စကားဝိုင်းရှိသူများ တိုင်ပင်
ထားသလို ဝုန်းခနဲ ရှေ့စုသွားတော့၏။
အောင်လှက သေချာစေရန်ထပ်ပြီး...

“ဒေါ်ဖွားမှုန့်...
သားနဲ့သမီးကို
စိတ်ချပါ။
ကျွန်
စောင့်ရှောက်ပို့မယ်။
ဒေါ်ဖွားမှုန့်
သွားရမယ့်လမ်း
ဖြောင့်ဖြောင့်သွား။

“အမေ”
“ဟေ”

ခေါ်သူက ခေါ်။ ထူးသံက
ထပ်ထွက်ပြန်၏။ သေချာသွားပြီ။ တစ်
ယောက်မှမလှုပ်ရဲ။ မျက်နှာငယ်လေးတွေ
နဲ့ ဆောင်ညအေးတာ ဘယ်ရောက်သည်
မသိ။ နဖူးမှာ ချွေးသီးများ ကိုယ်စီနဲ့။
နေရာ မှ မထ။ ဖခင်ကြီးပြန်လာသည်အထိ
ထိုင် နေကြဆဲပင်။ ဖခင်ကြီးပြန်လာပြီး
အကျိုး အကြောင်သိသော်...

“တစ်ဦးဦးက နောက်တာပါ။
ကဲ အိပ်ကြ”

ဟု လူစုခွဲလိုက်ရာ၊ ကြောက်
ကြောက်နဲ့ ပြန်သွားကြရ၏။
အသီးသီးအိပ်ရာဝင်ပြီး တစ်
နာရီခန့်ကြာလျှင် အောင်လှသည်
စောင့်၊ ခေါင်းအုံးများပိုက်လျက် ဒရော
သောပါး ပြေးလာတော့၏။

“အမေရယ် အတင်းဆွဲယူနေ
တာ မအိပ်ရဘူး”

သို့ဖြင့် ဖခင်က ပြန်မလွှတ်

တော့ဘဲ အိမ်မှာ အိပ်စေရ၏။ ဒေါ်ဖွားမှန် သွား။ ကုသိုလ်ကို သာဓုခေါ်။ ကောင်းရာ လာရောက် စောင့်ရှောက်နေဟန် ရှိ
 နာမည်ခေါ် မေတ္တာပို့ အမျှဝေလုပ်။ ဘုံဘဝ အာရုံပြု။ ကြောင်း။ စိတ်မချဘဲ ဒုက္ခရောက်နေ
 နောက်နေ့ သံဃာသုံးပါးပင့် ဆွမ်းကပ် ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် ဟန်ရှိကြောင်း၊ မိခင်ကြီး ကိုယ်တွေ့
 အမျှဝေ။ မနှောင့်ယှက်တော့။ ပြောပြခဲ့တာ ကြားနာမှတ်သားခဲ့ဖူး
 “ဒေါ်ဖွားမှန် သားနဲ့သမီးကို သားနဲ့သမီး စိတ်ဆွဲကာ သည်ကို တစ်ဆင့် သိစေလိုက်ပါ
 စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်ရှောက်ပါမယ်။ ဒေါ် တောရွာမှာ ကွယ်လွန်သော်လည်း ကြောင်း။
 ဖွားမှန် သွားရမယ့်လမ်း ပြောပြောပြ ပီမိနေခဲ့ရာ သားသမီးရှိသောနေရာ မိုးပြုတ်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

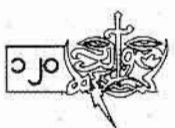
အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ပြည်သူ့စာပေ
တိုက် ၃၉၊ B ၂၀၂၊
စံပယ်လမ်း
ယုဇနပလာတအနောက်
ရန် - ၀၁၂၀၁၆၉၈၊
၀၉ ၅၀၀၁၃၁၇

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

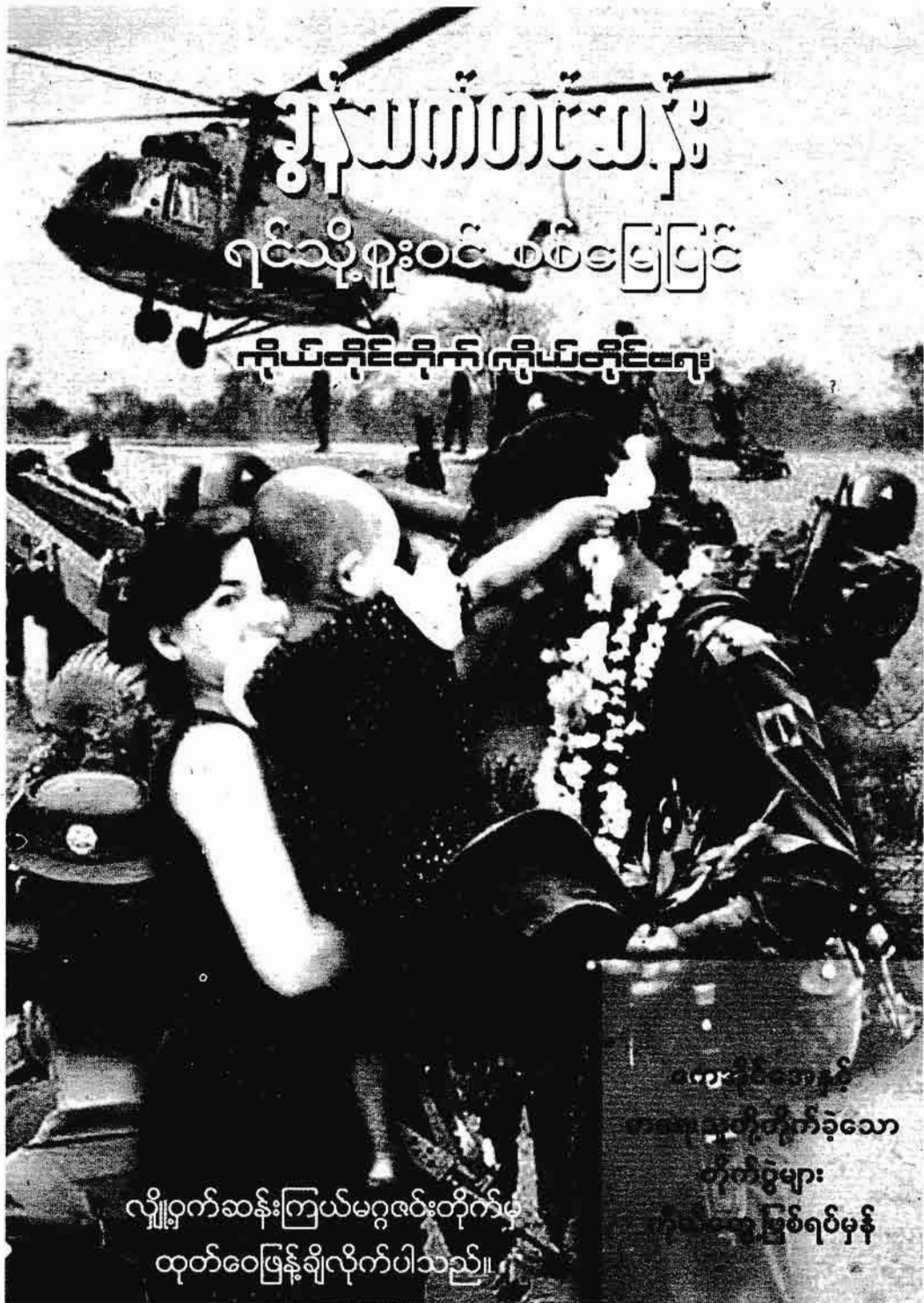
ပြုံးသက်ဝေစာပေ၏ အမှတ်စဉ် (၂)

ဘဝကန္တာရထဲမှဟာသပျားရည်စက်များ (၂)

ခွန်သက်တင်ဆန်း

အပေါ် . . . ဝ

ပြုံးသက်ဝေစာပေမှထုတ်ဝေ၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဖြန့်ချိပါသည်။

သွန်သင်တိုက်သွန်း

ရင်သို့စူးဝင် စစ်ပြင်

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တိုင်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ
ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပါသည်။

သောတိုင်ဆောင်
အာရုံစူးစိုက်ခဲ့သော
တိုက်ပွဲများ
ကိုယ်တိုင်မြင်ရန်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၇၇ ခုနှစ်

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

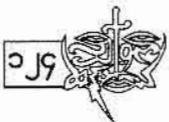
အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➔ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➔ အဓိပတိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➔ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➔ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- မှတ်ချက် ➔ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခေါ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သင်္ဂုဏ်းနံပါတ်များ
နတ်မျက်စိ
ဆရာအောင်စိုး
(B.Sc)

Graphic Design
Zay Phyo
0973144952

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ဆရာဝင်း (သာကိန္ဒယ)

ဝိဇ္ဇာရထိုင်ရာ

တောင်ပါး

အမှတ်စဉ် (၁)

အမှတ်စဉ် (၂)

ပန်းချီ မင်းကုန်းနိုင်

စာအုပ်မှာကြားရန် - ဒေါ်မြတ်မြတ်ဝင်း၊ တိုက် (၃၁၃)၊ အခန်း (၉)၊
ရန်အောင်လမ်းသွယ် (၃)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၁ - ၅၅၉၆၃၇

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ သာသနာအမွေ သာသနိကအဆောက်အအုံများ၊

တန်ခိုးကြီးဘုရားများ၊ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့အား

စာတင်ပုံနှိပ်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊ ဂန္တီရဆန်သော အကြောင်းအရာများ၊

အဖြစ်အပျက်များ၊ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာချစ်သူ

စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

မြို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၁-ပိတောက်လမ်းယုဒနပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၃၀၊ ၀၉၅၁၃၆၆၆၀၂

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ပြည်ပရလွှောက်

ချစ်မိမိချစ်

ဦးညာဏ(ကန်တော်တွင်း)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

အမေရိကန်နိုင်ငံသားများဖြစ်ကြသော ဘရက်နှင့် ဂျယ်ရီ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဘရက်မှာ ဖခင်ကြီးဘရက်ဒေးဗစ် ဆုံးပါးသွားသဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ၏ ဖခင်မှာ ဒေးဗစ်တီဗီကုမ္ပဏီ အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်၍ ဘရက် အမေရိကားပြန်ရောက်လျှင် ကုမ္ပဏီကို ဆက်လက်တာဝန်ယူရမည်။ ထိုတာဝန်ကို မယူမီ ပူပင်သောကများ ပြောပျောက်စေရန်၊ လန်ဒန်မြို့၏ ဆင်ခြေပုံးအရပ်ဘက်ဆီသို့ စက်ဘီးကိုယ်စီ ထွက်လာကြသည်။ မနက်ခင်းစောစောထွက်လာရာ နေမွန်းမတည့်မီအချိန်တွင် ရွာကလေးတစ်ရွာကို ရောက်ရှိသည်။ ထိုရွာ၏ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုကြရန် သဘောတူခဲ့သည်။

(၂)

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟိုတယ်အခန်းတွင်း ဝင်ရောက်နေရာယူ

ပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ဂျယ်ရီက ရေဆာလာသဖြင့်...

“ဘရက်... ငါ ရေသောက်ချင်တယ်ကွာ။ ငါတို့ စက်ဘီးနင်းလာကြတာ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်တောင် ရှိနေပြီ။ ဒါနဲ့ တို့စက်ဘီးတွေ လမ်းဘေးမှာ စိတ်ချရပါ့မလားဟင်”

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ။ ဒီရွာမှာ စက်ဘီးသူခိုးမရှိဘူးကွာ”

“ဟင်... မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ။ မင်းက အင်္ဂလန်ကို အခုမှ ပထမဆုံးရောက်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ အင်္ဂလန်ကို အခုမှရောက်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အလိုလိုသိနေတယ်။ ငါ အရင်က ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်ကွာ”

ပြီးနောက် အတိအကျကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီဟိုတယ်ကို (၁၈၅၃) ခုနှစ်က ဖွင့်လှစ်ခဲ့တယ်။ မင်းသိလား”

ဘရက်စကားကို မှန်မမှန်

သိလိုသဖြင့်၊ ဂျယ်ရီမှာ သူ၏ အိတ်ထဲမှ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအကြောင်း ရေးထားသောစာအုပ်ကို ထုတ်ယူကြည့်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ။ ဘရက် မင်း ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်ကြည့်ခဲ့သလား”

“မကြည့်ခဲ့ပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေသိနေတာလဲ”

“ထားပါတော့ကွာ။ ငါတို့ ဒီအင်္ဂလန်မှာ သုံးပတ်နေပြီးရင် နယူးယောက်ကိုပြန်မယ်။ ဖေဖေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဒေးဗစ်တီဗီကုမ္ပဏီကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဘရက်ရာ။ အပြင်ထွက်ပြီး ရွာအကြောင်း၊ ဘာအကြောင်း လေ့လာရအောင် အအေးသောက်ရင်း မိန်းကလေးတွေကို ငမ်းရအောင် လာပါကွာ”

“ဂျယ်ရီ မင်းပဲသွားပါတော့ကွာ။ ငါ ပင်ပန်းနေလို့ မလိုက်တော့ဘူး”

“ကောင်းပြီ... ငါသွားပြီဟေ့ ဘရက်”

(၃)

ဘရက်တစ်ယောက်တည်း

အခန်းတွင်း ကျန်နေသောအခါ ဂျယ်ရီ
ထားရစ်ခဲ့သော အင်္ဂလန်နိုင်ငံအကြောင်း
စာအုပ်ကို ကောက်ယူဖတ်နေခဲ့သည်။

“၁၇၆၀ ခုနှစ်တွင် ဟိုတယ်
သည် အိမ်တစ်လုံးသာဖြစ်ပြီး ဘန်နစ္စ
တာမည်သော မိသားစုများ နေထိုင်ခဲ့
သည်။ တစ်နေ့သောအခါ ၁၉ နှစ်သမီး
လေး အယ်လင်သည်”

ရုတ်တရက် ၁၇၆၀ ခုနှစ်က
အမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော
ဝတ်စုံဖြင့် အယ်လင်ဘန်နစ္စတာ၏
ပိညာဉ်ပေါ်လာပြီးလျှင်...

“ကျွန်မအသက် ၁၉ နှစ်
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဆုံးတာ ၁၈ နှစ်မှာ
ဆုံးတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းကို ငါ
မှတ်မိပါတယ်။ ဟယ်လို... အယ်လင်”

“ဟယ်လို... မက်သယူး။”

ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်သူငယ်ချင်းက ရှင့်ကို

ဘာကြိုက်လို့ခေါ်တာလဲ။ အဲဒါ ရှင့်နာမည်

သုံးလအကြာမှာ

ကျွန်မဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ကျွန်မ သေဆုံးပြီးတော့

ကျွန်မ ဒီအိမ်ကြီးကို

ပြန်လာပြီး

ရှင့်ကို

စောင့်မျှော်နေခဲ့ပါတယ်။

ရှင် တစ်နေ့

ကျွန်မဆီကို

ပြန်လာမယ်လို့

ယုံကြည်တယ်။

လားဟင်”

“အမေရိကန်နာမည်တစ်ခုပါ”

အို . . . မက်သယူးရယ်။

ကျွန်မလေ ရှင့်ကို အကြာကြီးစောင့်နေ
ခဲ့ရတယ်။ နှစ်တွေ အလီလီပြောင်းခဲ့ပြီ
ဆိုတော့ ကျွန်မကို ရှင် ချစ်နိုင်သေးရဲ့
လားဟင်။ ကျွန်မက ရှင့်ကို အရမ်းချစ်
ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ရှင်
မေ့လိုက်ပြီလားကွယ်”

အားလုံးကို မမှတ်မိတော့ပေ
မယ့် တို့နှစ်ယောက် ချစ်ခဲ့ကြတာကို
တော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။
မင်းကတော့ သေဆုံးခဲ့တယ်။ ငါလည်း
အဲဒီတုန်းက သေချင်ခဲ့တယ်။ အခုတစ်ခါ
လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကလည်း
သေချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာပြန်သေးတယ်”

“အို . . . မက်သယူးရယ်။

အဲဒီလို မပြောပါနဲ့လားကွယ်။ ကျွန်မ
ရှင့်ကို အခုလို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရတာ
အလွန်ဝမ်းသာလှပါတယ်။ ရှင့်နဲ့အတူတူ
ချစ်စကားတွေ အများကြီးပြောချင်”

ထိုစဉ် ဂျယ်ရီအခန်းတွင်း

ဝင်ရောက်လာသဖြင့် အယ်လင်၏
ဝိညာဉ်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

(၄)

ထိုနေ့ည၊ ဂျယ်ရီမှာ ကုတင်
ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော်လည်း ဘရက်မှာ
ထိုင်၍မရ၊ ခုနစ်နာရီကြာသည်တိုင်
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေခဲ့
သည်။ ဂျယ်ရီတစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့်
အယ်လင်ပေါ်မလာရခြင်းဖြစ်၍ ဂျယ်ရီ
ကို အပြင်ထွက်ပေးရန် ပြောသော်လည်း
ဂျယ်ရီက...

“ဒီမှာ... ဝါကုတင်၊ မင်းဟာ
ငါ့သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို တစ်ယောက်တည်း
ထားမသွားချင်ဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါ
ကူညီချင်တယ်”ဟု ပြောပြီးသည်နှင့်
အယ်လင်၏ ဝိညာဉ်ပေါ်လာတော့သည်။

ဘရက်မှာ အယ်လင်ကို
တွေ့သည်နှင့် ဂျယ်ရီကိုပင် ဂရုမထား
သိလိုသမျှကို မေးမြန်းတော့သည်။

“အယ်လင်... ကျေးဇူးပြုပြီး
၁၇၆၀ က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ

ပြောပြပါလားကွယ်”

“အို... ရှင် မမှတ်မိတော့
ဘူးလားကွယ်။ ကျွန်မတို့ သူဌေးသူကြွယ်
တွေဆီက ပစ္စည်းတွေရောင်းချပြီး

လူတွေကို ဝေငှပေးခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီ
ပစ္စည်းတွေကို ရှင်က ခိုးယူလာခဲ့တာပေါ့”

သူဌေးတွေက ကျွန်မကို
မုန်းတီးကြတယ်။ အယ်လင်ဘန်နစ္စတာ

ဟာ စုန်းမလို့ပြောကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ
လူအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ဟာ

ကျွန်မတို့ကို သတ်ဖို့ရောက်လာတယ်။
ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးကြတယ်။ သဘော

ဆိပ်မှာ အမေရိကားကို တစ်နာရီဆယ်
ငါးမိနစ်ထွက်မယ့် သဘောတစ်စီးကိုတွေ့

ပြီး သဘောမထွက်မီ အရောက်လာကြ
ဖို့ ရန်ချိန်းဆိုခဲ့ကြတယ်”

“ပြီးတော့... ဘာတွေဆက်
ဖြစ်သလဲဟင် အယ်လင်”

“ကျွန်မရောက်လာတဲ့ အချိန်
မှာ သဘောကထွက်သွားပြီး ရှင်က

အဲဒီသဘောနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ကျွန်မ
ကိုတောင် စောင့်မနေခဲ့ဘူး” နောက်

တော့ အဲဒီလူတွေ ရောက်လာကြပြီး
ကျွန်မကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခဲ့တယ်။

နောက် သုံးလအကြာမှာ ကျွန်မဆုံးသွား
ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သေဆုံးပြီးတော့ ကျွန်မ

ဒီအိမ် ကြီးကို ပြန်လာပြီး ရှင်ကို
စောင့်မျှော် နေခဲ့ပါတယ်။ ရှင် တစ်နေ့

ကျွန်မဆီကို ပြန်လာမယ်လို့ ယုံကြည်
တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ

နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်နေခဲ့ပါတယ်”
“ငါ... မင်းကို ချစ်ပါတယ်

အယ်လင်ရယ်”
“ကျွန်မလည်း ရှင်ကို ချစ်ပါ

တယ် မက်သယူးရယ်”

(၅)

ညနေ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်၊
ဘရက်မှာ ပြုတင်းပေါက်တွင်ရပ်လျက်

ပြင်ပလောကကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ
ကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နေပုံရသည်။ မြင်ရ

သော ဂျယ်ရီမှာ စိတ်မသက်မသာရှိလှ
သဖြင့်...

“ဘရက်... မင်း အယ်လင်

ဆီကို သွားချင်နေသလားကွ ဟင်”

“အေးကွာ... မနေ့ကဆိုရင် တော့ ဟုတ်တယ်လို့ဖြေရမယ်။ အခု ငါစဉ်းစားနေတာက အယ်လင်ချစ်တာက မက်သယူး။ ငါက ဘရက်ဖြစ်နေလို့ ခက်နေတယ်ကွ။ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် လန်ဒန်ထွက်မယ့်ရထား ရှိသလားဟင်”

“ရှိတယ်လေ။ ငါတို့ စက်ဘီး တွေကို ရထားပေါ်တင်သွားမယ်။ လန်ဒန်ရောက်ရင် မီရာလေယာဉ် အခေါက်နဲ့ အမေရိကားပြန်မယ်။ ဒီအတိုင်း ကောင်းတယ်မဟုတ်လား ဘရက်”

“မနက်ဖြန်မှ ငါ အဖြေပေး မယ်ကွာ ဂျယ်ရီ”

(၆)

နောက်တစ်နေ့မနက် သူငယ် ချင်း နှစ်ယောက် ဘူတာဆင်းရန် ဟိုတယ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ရောက်ရှိနေ ကြသည်။ ဟိုတယ်မှ ဝန်ထမ်းအမျိုး သမီးကြီး မစွပ်ဖင့်ချီရောက်လာပြီး

သူတို့၏ အထုပ်အပိုးများကို မြင်သဖြင့်

“မင်းတို့ ပြန်ကြတော့မလို့လား။ တစ်ပတ် လောက်စောတယ်နော်”ဟု မေးသော် လည်း ဘရက်မှာ ငူငူပိုင်ပိုင် မျက်နှာပုံဖြင့် စကားပြောလိုဟန်မရသဖြင့် ဂျယ်ရီ ပင် ဖြေကြားခဲ့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ” တဖန် စားသောက်ဆိုင်မှ မစွပ်မော်ဂန် နှင့် ဆုံတွေ့ပြန်ရာ...

“အိုး... အမေရိကန် ကောင်လေးတွေပါလား။ မင်းတို့ အမေ ရိကကို ပြန်ကြတော့မယ်ထင်တယ်”

“သည်အချိန်မှ ဘရက်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို အခိုင်အမာချပြီး ဟန် စကားပြောတော့သည်။

“ဂျယ်ရီ တစ်ယောက်ပဲ ပြန်မယ်အန်တီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီရွာမှာ အမြဲထမ်းနေရစ်ခဲ့တော့မယ်” ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဂျယ်ရီမှာ နားမလည်နိုင်သဖြင့် ဘရက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက် သည်။

“ဘရက်... မင်း...”

ဘယ်လိုပြောတာလဲ။ အေးမစ်တီဗီကုမ္ပဏီ ကို မင်း ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ ဒီအင်္ဂလန်မှာ မင်းဘာလုပ်ကိုင်စားမလဲ ကွ”

“ငါလည်း မသိတော့ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အေးမစ်တီဗီကုမ္ပဏီ အတွက် ငါ့ရဲ့ကိုယ်စား လှူတော်လှူ ကောင်းတစ်ယောက်ကို ငါ တွေ့ထားပါ ပြီကွာ။ အဲဒါ မင်းပဲဂျယ်ရီ”

“ငါလား။ အို... ကျေးဇူး တင်တယ်ကွာ ဘရက်”

အေးအေး... ငါလည်း ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ ငါတော့ သူမကို ချစ်မိနေပြီ။ အခုလောက်ဆို သူလေး ငါ့ကို စောင့်နေတော့မယ်။ နောင်ဆို သူမကိုထားပြီး ငါ ဘယ်ကိုမှ မသွား တော့ဘူး။ ငါ သူမဆီ သွားတော့မယ် ကွာ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဘိုင့်ဘိုင့်။

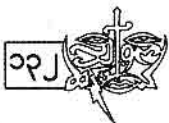
ဦးညာထ(ကန်တော်ကွင်း)

ပြည်တွင်းပရ

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

သရဲအစားခံရသောအသားတို့

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဖုန်းတုန်းလုံးတုန်း တားဆောင်
မုန်း ဆိုစကားအတိုင်း မိုးအခါက
လယ်မြေများကို ထွန်ရက်ကြကာ
စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသော တောင်သူတို့
၏ စပါးခင်းများမှာ အပင်များ ပွားလာ
ကြကာ လယ်ကွင်းပြင်တစ်ကွင်းလုံးရှိ
စပါးခင်းတို့မှာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းနှင့်
စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိနေကြတော့၏။ လေအရေ
တွင် စပါးပင်များ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေကြ
သည်မှာ ကြည့်၍ပင် ကောင်းနေလေ
သည်။ တန်ဆောင်မုန်းလထဲ ရောက်
လာပြီဖြစ်၍ စပါးပင်တိုင်းတွင် ဖုန်းနေ
ကြပြီဖြစ်၏။ မကြာတော့သည့် အချိန်
တွင် ထိုဖုန်းနေသော စပါးပင်များမှ စပါး
နှံများ ထွက်လာကြတော့မည်ပင်။

ကိုသာအေးက သူ့စပါးခင်းများ
လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း စပါးနှံများ
ထွက်ပြုလာကြပြီကို တွေ့မြင်သဖြင့်
အရနေမိလေသည်။

“အင်း... ငါတစ်မိုးတွင်းလုံး
ရေထဲမှာ နွားနှင့်အတူ ဖက်ရန်

ပြီး အပင်ပန်းခံ စိုက်ပျိုးခဲ့ရတဲ့ စပါးပင်
တွေကတော့ အားရကျေနပ်လောက်
အောင် သန်သန်စွမ်းစွမ်း ရှိနေကြတာပါ
လား။ မကြာမီအချိန်မှာ စပါးနှံများက
စပါးသီးတွေ သီးလာကြတော့မှာပါ
လား။”

လယ်ဆယ်ကေလောက်ကို
လှူမတားဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစား
ပြီး အချိန်အခါမီစိုက်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့ရ
သည်တို့ကို ပြန်တွေးမိကာ ယခုလို
အပင်တွေသန်ပြီး အနံ့တွေ၊ အသီးတွေ
ထွက်လာခဲ့ကြသည်ကို မြင်တွေ့လာခဲ့ရ
သောအခါ အဘယ်မှာလျှင် သူ အားမရ
ဘဲ နေပါတော့အံ့နည်း။ တကယ်တော့
ကိုသာအေးက သူ့လယ်များကို ပြီးလျှင်
ပြီးရော မလုပ်ခဲ့ချေ။ စနစ်တကျ ထယ်

ထိုးခဲ့၏။ ထွန်မွေ့သည့်အခါ စေ့စေ့
စပ်စပ် မွေပေးတတ်၏။ ပျိုးနတ်ကိုလည်း
မတားဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်နတ်
၏။ ပျိုးငှား၍နတ်လျှင် နတ်သူက
ပျိုးထုံး ရေများများ ရအောင်သာ အဓိက
ထားပြီး နတ်၏။ ပျိုးချေးကို ပြောင်စင်

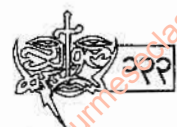
အောင် မခါချေ။ ပျိုးချေးပြောင်အောင်
မခါသော ပျိုးထုံးမှ ပျိုးပင်များကို ယူ၍
စိုက်ကြရသောအခါ ပျိုးပင်တစ်ပင်နှင့်
တစ်ပင် ပျိုးချေး (ပျိုးထုံး၌ ကပ်နေသော
ရွှံ့)များကြောင့် ကပ်တွဲနေကြသဖြင့်
ကောက်စိုက်သူတို့က ဆွဲခွာပြီး စိုက်နေ
ကြရသဖြင့် ပျိုးပင်များကို အလွယ်တကူ
ယူ၍ မစိုက်နိုင်ကြပေ။

“အင်း... ကိုသာအေးကိုများ
နောက်ဖေးသွားတာတောင် ပြောင်စင်
အောင်လုပ်ရဲ့လား မသိပါဘူးတော်”

“ဟဲ့... ငါက ဘာဖြစ်နေလို့
တုန်းဟဲ့”

“ဒီမှာရင့် ပျိုးထုံးတွေကိုကြည့်
ဦးလေ။ ပျိုးချေးတွေ မပြောင်တော့
ကပ်တွဲနေကြတယ်လေ”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ အဲဒီ
ပျိုးထုံးတွေက ငါနတ်ချိန်မရလို့ ပျိုးနတ်
သူကို ငှားပြီး နတ်ခဲ့ရတာကွယ်။
ဒီကောင်ကလည်း ပျိုးထုံးကိုသာ အရ
နတ်သွားတာပဲ။ ပျိုးချေးပြောင်အောင်
မခါဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ မဖြစ်ဘူး။”

နောက်စိုက်မည့် လယ်ကွက်တွေအတွက် ပျိုးကိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ နတ်ပေးမှ ဖြစ်မှာပါ။

“နေပါဦး... ကိုသာအေးက ဘယ်သူ့ကိုငှားပြီး နတ်ခိုင်းခဲ့တာလဲ တော်”

“ဟိုရွာထဲက သန်းမောင်ကို လေဟာ”

“အို... တကယ့်လူကိုမှ ငှားနတ်ခဲ့တာကိုး။ အဲဒီလူက လက် ကြောတင်းအောင် ဘယ်အလုပ်မှ လုပ်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးတော့”

“အေးပါကွယ်... ငါလည်း တစ်ခါဆက်ဆံ ဆယ်ခါလဲဆိုသလိုပါပဲ။ နောက်များတော့ ဒီကောင်ကို ပျိုးနတ် မငှားတော့ပါဘူး”

တကယ်တော့ ပျိုးခင်းထဲမှ ပျိုးပင်များကို လက်တစ်ဆုပ်စာ ဆွဲနုတ် ယူလျှင် ပျိုးချေး(ရွှံ)များပါ ကပ်ပါလာ၏။ ထိုပျိုးချေးများအား ဖြေဖဝါးခံ၍ ရိုက်ခါရ ၏။ ထိုသို့ ရိုက်ခါလိုက်မှ ပျိုးပင်အရင်း တွင် ကပ်ပါနေသော ပျိုးချေး(ရွှံ)များ

ပြောင်စင်သွား၏။ ပျိုးဆုပ်သုံးဆုပ်ကို တစ်ပုံ၊ ထိုအပုံမျိုး သုံးပုံရလျှင် ပျိုးတစ် ထုံးစာ ရပြီဖြစ်၍ နီးဖြင့်စည်းပြီး ထောင် ထားရခြင်းကို ပျိုးနုတ်သည်ဟုခေါ်၏။ လယ်ရှင်က ပျိုးထုံးအရေအတွက်အရ ပျိုးနုတ်ခပေးရ၏။ တချို့က ငွေကို လက်ငင်းယူ၏။ တချို့က စပါးပေါ်မှ ပျိုးနုတ်ခကိုယူ၏။ လယ်သမားအချင်း ချင်းလည်း လက်စားလိုက်သဘောဖြင့် လယ်သမားနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ပေါင်းကာ သူ့လယ်၊ ကိုယ့်လယ် အလှည့်ကျ လက်စားလိုက်နုတ်ကြလေ သည်။

သည်မိုးမှာတော့ ကိုသာအေး ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ပျိုးနုတ်ပေးထား သဖြင့် ကောက်စိုက်မတို့ မညည်းညူကြ တော့ပေ။

“ဘယ်နယ်လဲဟေ့... ပျိုးပင် တွေနဲ့ ကောက်စိုက်ရတာ အဆင်ပြေကြ ရဲ့လားဟဲ့”

“ပြေပါတယ် ကိုသာအေးရယ်။ ပျိုးပင်ဆိုတာ အဲဒီလို ပျိုးချေးပြောင်နေ

မှ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကျန် လက်ညှိုး၊ လက်မနဲ့ အလွယ်ယူပြီး စိုက်နိုင်တော့မပေါ့တော်။ ပျိုးပင်တွေ ခွာနေရရင် အချိန်ပင် နှေးရတော့မပေါ့ တော်”

ညနေလေးနာရီ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှ နာရီမောင်းခေါက်သံကြားလျှင် ကောက်စိုက်မတို့ လယ်ထဲမှ ပြန်တက် ကြကာ အိမ်ပြန်ကြတော့သည်။ တချို့ ကောက်စိုက်မများက အိမ်မှ အမေများ က ထမင်းဟင်းချက်ထားကြ၍ ရေမိုး သန့်စင်ပြီး ထမင်းစားနိုင်ကြ၏။ တချို့ ကောက်စိုက်မတို့က အိမ်ပြန်ရောက်မှ ထမင်းဟင်းချက်ကြရ၏။

“ဟဲ့... ဈေးသယ်လာပါဦး ဟယ်”

“လာပါပြီတော်... ဘာယူမှာ လဲတော့”

“ညည်းမှာ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ငရုပ်သီးစိမ်းပါလား”

“ပါပါတော်”

“ပါရင် ခရမ်းချဉ်သီး အစိတ်

သားနဲ့ ငရပ်သီးစိမ်း တစ်ရာဖိုးပေး စိုက်မတွေ ပြန်အတက်မှာ လှယ်က
ဟယ်”

“ဘာချက်စားမှာလဲ ဟင်” - ရောကွယ်။ အရင်းနည်းနည်းနဲ့ အမြတ်

“အိုအေ... အခုမှ ကောက် ရတာဟာ သမီးတစ်နေ့ ကောက်စိုက်ခ
စိုက်က တက်လာခဲ့တာလေ။ ခရမ်းချဉ် ရတာထက် ပိုရပါတယ်ကွယ်”

သီး ငါးပိချက်လေးကို ငရပ်သီးစိမ်းလေး လှမေက သူမိခင်ပြောသည့်
နဲ့ ကတိုက်ကရိုက်ချက်ပြီး ဖြစ်သလို အတိုင်း နံနက်ပိုင်းဈေးသွား၍ ဝယ်ခြမ်း
စားရတော့မှာပဲလေ” လာပြီး ညနေ ကောက်စိုက်မပြန်ချိန်

ဈေးဗန်းခေါင်းရွက်ပြီး ရွာထဲ လောက်တွင် အိမ်မှထွက်၍ ရောင်းချခဲ့
လှည့်ရောင်းနေသူက ကိုသာအေး၏ သဖြင့် တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက်နှင့်
သမီး လှမေဖြစ်သည်။ ကုန်ပြီး အမြတ်လည်း ကျန်လေသည်။

“ဒီမှာသမီး . . . ညည်း “အမေပြောတာ ဟုတ်တယ်
ကောက်စိုက်မလိုက်နဲ့တော့။ အရင်မိုး အမေရာ။ ကောက်စိုက်မတွေ ပြန်
တွေက ကောက်စိုက်လိုက်ခိုင်းခဲ့တာက ရောက်မှ ချက်ကြ ပြတ်ကြရတာဆိုတော့
သမီးကောက်စိုက်တတ်အောင် လိုက် ခေါ်ခေါ်ပြီး ဝယ်ကြတယ်လေ။ တချို့
နိုင်ခဲ့တာလေ။ အခု . . . သမီး စိုက် နေ့တွေများ ရွာတစ်ဝက်မှာပဲ ကုန်သွား
တတ်နေပြီဆိုတော့ ခါးတောင့်ပြီး မျှော ခဲ့လို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့တယ် အမေ”

“အေးလေ . . . ဒါကြောင့်
ကြောက်ရနဲ့ မလိုက်နဲ့တော့ သမီး။ ကောက်လိုက်မစိုက်နဲ့လို့ အမေပြောတာ
ဥတောင်းတစ် လုံးထဲမှာ ချဉ်ပေါင်၊ ပေါ့။ အခုဆို သမီး မပင်ပန်းဘဲနဲ့
သမီး ခရမ်းချဉ်၊ ငရပ်သီးစိမ်း၊ တညင်း ဝေါ့။ အခုဆို သမီး မပင်ပန်းဘဲနဲ့
သီး ငါးပိ အစုံ ထည့်ပြီး ရွာထဲ လည် တစ်နေ့ စိုက်ခရတာထက် အမြတ်တွေ
ဆောင်ပါကွယ်။ တစ်တောင်းဆို ကောက် ပိုရတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အမေ။ အမြတ်
လည်းကျန်တယ်။ အိမ်အတွက်လည်း
မဝယ်ရဘဲ စားသုံးနိုင်တယ်လေ”

လှမေက တစ်မိုးတွင်းလုံး
ကောက်စိုက်မလိုက်တော့ဘဲ ရွာထဲမှာ
ရော၊ ရွာနီးနားရွာများသို့ပါ ခေါင်းရွက်
ဈေးသည်အဖြစ် တစ်နိုင်လည်ရောင်းခဲ့
လေသည်။ သူတို့နေထိုင်သော ရွာနှင့်
အနီးအနားရွာများမှာ အလှမ်းမဝေးလှ
ပေ။ တစ်ခေါ်သာသာ၊ နှစ်ခေါ်လောက်
သာဝေးကြ၏။ မိမိရွာထဲ လည်ရောင်း
ပြီးလျှင် ရွာနီးနားရွာများသို့ သွားရောင်း
ပေး၏။ ထည့်လာသည့် ပစ္စည်းကုန်လျှင်
ကုန်သည်နေရာမှ အိမ်ပြန်ခဲ့လေသည်။
အိမ်ကို မှောင်ခြေသန်းအချိန်တွင် ပြန်
ရောက်လေသည်။

လှမေမှာ အချိန်တစ်လ
လောက် ဈေးလည်ရောင်းခဲ့ပြီး အမြတ်
ရငွေနှင့် လက်ကောက်တစ်ရံပင် ဝယ်
ထားနိုင်လေပြီ။

“သမီး... ကောက်သာလိုက်
စိုက်ခဲ့လို့တော့ တစ်လစိုက်ခန့် လက်
ကောက်တစ်ရံ ဝယ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဝေး
သေးတယ်ကွယ်”

“ဒီကြားထဲ ကောက်စိုက်ရင်း
ဖျားတာ နာတာရှိရင် ရက်ပျက်မယ်၊
စိုက်ရထဲ သမန်းမကောင်းလို့ လက်ထိပ်
တွေနာပြီး ကောက်စိုက်မလိုက်နိုင်တာ
ရှိခဲ့ရင် လုပ်ခဘယ်ရပါ့မလဲကွယ်”

မှန်ပေသည်။ တချို့လယ်မြေ
များက ကုန်းကျသဖြင့် ရေအရနည်းကာ
သမန်းလူးသောအခါ သမန်းက မညက်
ပေ။ ထိုသမန်းမျိုးတွင် ကောက်စိုက်ပါက
လက်ညှိုးထိပ်များ နာလာတော့ကာ
ယောင်လာလေသည်။

“အမေ... သမီးလက်ညှိုး
ထိပ်တွေ ကျိန်းပြီးယောင်လာတယ်။
နာလည်းနာတယ် အမေ”

“အို... အေး၊ ဒါလွယ်ပါ
တယ် သမီးရယ်”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ဘာဆေး
လူးပေးရမှာလဲ အမေရဲ့”

“ရော... ရော ဒီထမင်း
ပန်းကန်ထဲက ထမင်းက အခုမှ အိုးထဲ
က ပူပူနွေးနွေး ခူးလာတာကွယ်။ အဲဒီ
ထမင်းပူလေးကို လက်နဲ့ဆုပ်ယူပြီး ဆုပ်
ပေးလိုက်၊ ညည်းလက်ညှိုး၊ လက်ချောင်း
လေးတွေ နာတာရော၊ ယောင်တာရော
သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

နောက်နေ့မနက်တွင် လှမေ
ကောက်စိုက်လိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“သမီးက လက်တွေ့နာနေလို့
ကောက်စိုက်မလိုက်နိုင်တော့ဘူး ထင်မိ
တာ။ အမေဆုပ်ခိုင်းတဲ့ ထမင်းပူကို
ဆုပ်လိုက်တော့ သက်သာပြီး မနာတော့
လို့ ကောက်စိုက်လိုက်နိုင်ခဲ့တယ်လေ”

လှမေ ကောက်စိုက်စပြီး
လိုက်ခဲ့စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အခြေ
အနေဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လှမေမှာ
ကောက်စိုက်လိုက်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ
ဈေးလည်ရောင်းသည့် ဈေးသည်အဖြစ်
နှင့်သာ ရောင်းနေတော့၏။ ရွာထဲမှာ
အိမ်များကလည်း ရွာထဲအိမ်ဆိုင် တချို့
တွင် တကူးတက သွားမဝယ်ကြတော့

ဘဲ လှမေ ဈေးရောင်းအလာကိုသာ
စောင့်ဆိုင်းပြီး ဝယ်ယူကြလေတော့
သည်။

“ဟဲ့... လှမေ ညည်း...
မနက်ဖြန် မြို့ဈေးကို ဈေးသွားဝယ်ဦးမှာ
လားကွယ်”

“သွားဝယ်ရမှာပေါ့ ဒေါ်ကြီးညို
ရယ်။ ကျွန်မရောင်းတာက ကုန်စိမ်းတွေ
မဟုတ်လား။ တစ်ခါတည်းနဲ့ အများကြီး
ဝယ်ထားရင် ရက်ကြာတော့ ပုပ်ကုန်
တယ် လေ။ ဒါကြောင့် မနက်ပိုင်းဆိုရင်
မြို့ဈေးမှာ သွားဝယ်ထားပြီးမှ ညနေပိုင်း
ဈေးလည်ရောင်းပေးရတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် သမီးရယ်။
အမေ့အိမ်မှာ လူမမာတစ်ယောက် ရှိနေ
လို့။ သူက အခု နာလံထကို အမဲသား
လေး ချက်ကျွေးပေးချင်လို့ အဒေါ်
အတွက် သမီး အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်
အမဲသားလေး တစ်ပိသာလောက် ဝယ်
လာပေးပါလားကွယ်။ အဒေါ်ကိုယ်တိုင်
ဈေးမသွားအားလို့ပါ။ သမီးမြို့ဈေးကို
သွားရတဲ့ ကားခကို အဒေါ် ခံပေးပါမယ်

ကွယ်”

“အို... အဒေါ်ရယ်။ အဒေါ်
တို့က သမီးရဲ့ ဖောက်သည်တွေပဲ။
ဝယ်လာပေးရမှာပေါ့။ ကားခပ်ပေးစရာ
မလိုဘူး အဒေါ်ရယ်”

လှမေလည်း နောက်နေ့မြို့ဈေး
သို့သွားသောအခါ မှာလိုက်သော အမဲ
သားအား ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် ထည့်
ထုပ်ကာ မိမိ၏ ဈေးတောင်းထဲထည့်၍
ညနေဘက် ဈေးရောင်းထွက်လျှင်
အသေအချာ ထည့်ယူလာခဲ့လေသည်။
များများစားစား ထည့်ရွက်လာရခြင်း
မဟုတ်သဖြင့် အရေအတွက် မထောင်း
တာလှပေ။

ပထမရွာထဲတွင် လည်၍
ရောင်းချခဲ့၏။

“ဒီဘက်က ဟင်းရွက်စုံလေ
ဝယ်ကြဦးမလား”

“လာပါဦး လှမေရဲ့။ ငါက
ညည်းအလာကို မျှော်နေရတာလေ”

“ကဲ... ဘာယူရမှာလဲ အနီး”

“တညင်းသီးစိမ်း ပါသလား”

“တညင်းသီးစိမ်းလည်းပါ
တယ်။ တညင်းသီး ဆားစိမ်လဲပါတယ်။
အနီးကြိုက်တာယူလေ”

“ဒါဆိုရင် ငါ့အတွက် တညင်း
သီးစိမ်းက ဆယ်လုံးနဲ့ ဆားစိမ်းက
နှစ်ကျပ်ဖိုးပေးကွယ်”

လှမေလည်း တောင်းကိုရွက်
ကာ ဆက်ရောင်းလာခဲ့သည်။

“ဟဲ့... လှမေ။ ညည်းမှာ
ရေကျိုငါးပိပါသလား”

“ပါတယ်လေ။ ငါးကြီးငယ်
အဒေါ်ရဲ့ ကျိုစားလို့ကောင်းမှကောင်းပဲ”
“ငါ့ကို နှစ်ဆယ်သားပေး
ဟယ်”

“အတိုအမြုပ်တွေရော မဝယ်
ဘူးလား”

“ဟိုသခွားသီးတစ်လုံး၊ ခရမ်း
ကျွတ်သီးလေးတွေက တစ်ဆယ်သား
လောက်ပေးကွယ်”

“အင်း... ငါ ဟိုဘက်ရွာကို

ကူးရောင်းရတော့မှာပဲ။ ငါ့တောင်းထဲ
လက်ကျန်ပစ္စည်းကတော့ ဟိုဘက်ရွာထဲ

လည်ရောင်းရင် ကုန်မှာပဲ။ ပြီးတော့
တောင်းထဲက အမဲသားထုပ်လည်း ပေး
ရဦးမယ်”

လယ်ထဲအတိုင်း ကန်သင်းပေါ်
လျှောက်ရင်း ဟိုဘက်ရွာသို့ ကူးလာခဲ့
၏။ ရွာဝင်သည်နှင့် ခေါ်ဝယ်သူတို့ကို
ရောင်းပေးခဲ့၏။

“ဟော... လှမေတောင်
ရောက်လာပြီပဲ။ အဒေါ်မှာလိုက်တဲ့ အမဲ
သားပါတယ် မဟုတ်လားကွယ်”

“ပါတယ်လေ ဒေါ်လေးရယ်။
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ထုပ်ပြီး သေချာထည့်
ယူလာခဲ့ပါတယ်”

“နေဦး... သမီးဈေးတောင်း
ချလိုက်ဦးမယ်”

လှမေလည်း သူ့ဈေးတောင်း
ကို ချပြီး တောင်းထဲထည့်ယူလာခဲ့သော
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် ထည့်လာခဲ့သော
အမဲသားထုပ်ကို ရှာနေလေသည်။

“ဟင်... အမဲသားထုပ်ကို

ရှာမတွေ့ပါလား”

“ကျွန်မ ဟိုဘက်ရွာက ဒီရွာ

ဘက် ကူးမည်လုပ်တုန်းက တောင်းထဲ
မှာ အမဲသားထုပ် ရှိနေသေးတာပဲ။
ဟိုဘက်ရွာက ငါးပိဝယ်လိုတောင် အမဲ
သားထုပ်နဲ့ ကပ်ထားတဲ့ ငါးပိကိုတောင်
ရောင်းခဲ့သေးတာပဲ”

“ညည်း . . . လမ်းမှာများ
ထွက်ကျခဲ့သလား လှမေရယ်”

“ထွက်ကျရအောင် တောင်း
မှာလည်း အပေါက်မှမရှိတာဘဲ အဒေါ်
ရယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးများ သေသေ
ချာချာ ထည့်ယူလာခဲ့တဲ့ အမဲသားထုပ်
က ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေတာဆို
တော့ ထူးဆန်းလွန်းနေတယ် အဒေါ်ရယ်”

“ညည်း . . . ဒီဘက်ရွာကို
ကူးလာစဉ်မှာ လမ်းမှာများ မှောက်ကျ
သေးလားဟယ်”

“မှောက်ကျရင် တခြားပစ္စည်း
တွေပါ ကျရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ
ဒီရွာကို ကူးလာတော့ ရွာနားမရောက်မီ
မှာ ဟိုတောတန်းက ညောင်ပင်အောက်
မှာတော့ တောင်းမှောက်မလို ဖြစ်သွား

ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြန်ထိန်းလိုက်
နိုင်လို့ မမှောက်ကျခဲ့ပါဘူး”

“ဘယ်လို . . . ဟိုတောတန်း
က ညောင်ပင်အောက်မှာလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မက
ညောင်ကိုင်းနဲ့ တိုက်မိလို့ တောင်းမှောက်
ကျမလိုဖြစ်တာလို့ ထင်ခဲ့မိတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ဒါဆို အဲဒီ
ညောင်ပင်က ဒင်းရဲလက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရ
မယ်”

“ဒင်းဆိုတာက ဘယ်သူလဲ
အဒေါ်”

“အဲဒီညောင်ပင်မှာက သရဲရှိ
တယ်လို့ ပြောကြတယ်ကွယ့်။ အဒေါ်တို့
တော့ တစ်ခါမှတော့ အခြောက်မခံခဲ့ရဖူး
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားစိမ်း၊ ငါစိမ်းတွေ
ညောင်ပင်အောက်က ဖြတ်ယူရင်
ညောင်ပင်ပေါ်က ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံ
တွေ လေမတိုက်ဘဲ ညောင်ကိုင်းတွေ
လှုပ်တာတွေ ဖြစ်တယ်တဲ့ကွယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သေချာပြီ
ဒေါ်လေးရေ။ ကျွန်မ ဈေးတောင်းရွက်

လာတာ နှစ်ပဲကြာလှပေါ့။ တစ်ခါမှ ဒီလို
မှောက်ကျမလို မဖြစ်ဖူးဘူးလေ။
ညောင်ပင်က သရဲက ကျွန်မတောင်းထဲ
က အမဲသားထုပ်ကို အပေါ်က လှမ်းယူ
လိုက်လို့ တောင်းရဲအလေးချိန် မညီမမျှ
ဖြစ်ပြီး မှောက်ကျမလို ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲနေ
မှာပါ။ ဒီလိုတောင်းမှောက်ကျမလို
ဖြစ်တုန်းက ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့
မသိမသန်တော့ ဖြစ်လိုက်မိသား အဒေါ်ရဲ့”

“အဒေါ် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါ
နဲ့။ နောက်နေ့ကျရင် ကျွန်မ အစားပြန်
ဝယ်လာပြီး လက်က သေချာဆွဲလာခဲ့ပါ
မယ်။ ပြီးတော့ အဖော်နဲ့လည်း လာခဲ့ပါ
မယ်။ အဒေါ် အမဲသားဖိုး ထပ်ပေးစရာ
မလိုပါဘူး”

“မဟုတ်တာကွယ် ပေးရမှာပေါ့”
“ပေးလည်း ကျွန်မ အဒေါ်ဆီ
က အမဲသားဖိုး ယူမှာမဟုတ်ဘူး”

လှမေလည်း သူ၏ လက်ကျန်
ပစ္စည်းများကို ဆက်ရောင်းကာ သူ့ရွာသို့
ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

တင့်ထူး(ဝေယျဝတီ)

ပန်းချီ-ဖိုးအောင်

ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်ပါ

ဝါးဒုဝါတို့တောင် မင်းခန့်ကျော်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

နွေဦးကာလ မြူထသောအခါ
ပင် ဖြစ်သည်။ သည်လိုအချိန်မှာ မိုးက
လုံးဝမရွာတော့ဟု ပြော၍မရ။ တစ်ခါ
တလေ အမှတ်မထင် ရွာတတ်ပါသေး
သည်။

သို့သော် နွေဦးပို့ နွေဦးသရုပ်
ကိုတော့ ဤမောင်လုံးကွင်း ဝါးခုတ်
စခန်းတွင် တွေ့လာရပြီ။ လမ်းမှာ
ဖုံတသောသော။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေက
လေမသင့်လိုက်လေနှင့် လေသင့်တိုက်
သည်နှင့် ညောင်းရွက်တွေက ကြွေလျက်
ကြွေဆဲ။

ကျော်ဝင်းတို့သည် ခုလိုရာသီ
မျိုးတွင် မောင်လုံးကွင်း ဝါးခုတ်စခန်းသို့
ရောက်လာကြမြဲ။ သည်ရက်မှာလည်း
သူတို့သုံးဦး နွားလှည်းတစ်စီးဖြင့် ရောက်
လာကြ၏။

သည်တစ်ခေါက် ကိုချစ်တီး
လိုက်မလာ။ ကိုချစ်တီး လိုက်မလာပေ
မယ့် သူနွားလှည်းကို ပေးလိုက်သည်။
သူအတွက် ဝါးပိုခုတ်ခဲ့ရမည်ဟု ဆို

သည်။
ဝါးဟုဆိုသော်လည်း အမှန်
တော့ အိမ်သုံးဝါးမဟုတ်။ ထင်းဝါးဖြစ်
သည်။ ထင်းကိုခုတ်ရာ၌ နေချင်းပြီး
ခုတ်၍မရ။ ဝါးခုတ်စခန်းမှာ ယာယီတဲ
ထိုးပြီး သုံးရက်လောက် ညအိပ်၍ ခုတ်
ကြရလေသည်။

ကျော်ဝင်း၊ အောင်ကြည်နှင့်
မောင်ငယ်တို့သည် ကမ်းမြင့်ရွာသားများ
ဖြစ်သည်။

အောင်ကြည်နှင့် မောင်ငယ်တို့
နှစ်ယောက်မှာကား ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ
တော်စပ်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့သုံး
ယောက်စလုံး သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲပေါင်း
သည်။ ဖဲရိုက်လည်း အတူတူ၊ ကြက်
တိုက်လည်း အတူတူ ကြက်တိုက်တော့
လည်း မခွဲ၊ အရက်သောက်လျှင်ကား
အပြိုင်။

နွားလှည်းကို ဝါးရုံတစ်ရုံဘေး
မှာ ရပ်လိုက်ပြီး နွားတွေကို ကျော်ဝင်း
က သွားလုန်ထားလိုက်သည်နှင့်

အောင်ကြည်နှင့် မောင်ငယ်တို့က အရိပ်
ကောင်းကောင်းရသော နေရာတွင်
ယာယီတဲတစ်လုံး ဆောက်ကြသည်။
သူတို့မှာ သုံးရက်စာ ဆန်၊
ဆီ၊ ဆား၊ ငါးခြောက်နှင့် ကုလားပဲ
အနည်းငယ်ပါသည်။

အသားဟင်းလျာအတွက်
ပူစရာမလို။

ဝါးခုတ်ရင်း တောကောင်
အငယ်ကလေးများကို လိုက်လံပစ်ခတ်
လျှင် ရနိုင်သည်။

အောင်ကြည်က အရက်
မသောက်ဘဲ အလုပ်မလုပ်တတ်။

အရက်ကို တစ်ခွက်တစ်ဖုလား
သောက်ထားပြီးမှ အလုပ်လုပ်တတ်သူမို့
အရက်ကို လေးဂါလံဝင် ပလပ်စတစ်
ပုံးဖြင့် တစ်ဝက်လောက် ထည့်ယူလာ
သည်။

အရက်မှာ ချက်အရက်မို့
မီးတောက်သည်။ အရက်ကြိုက်သော
အောင်ကြည်ပင်လျှင် ရေမရောဘဲ
အရက်ကို မသောက်နိုင်။

အောင်ကြည် အရက်ပုံး လှန်ထားရာမှ ပြန်လျှောက်၍ လာလေ
ဘယ်နေရာထားရမုန်းမသိ ဖြစ်နေပုံကို သည်။
မောင်လုံးကွင်း ဝါးခုတ်တောင်၌ နေထိုင် ကျော်ဝင်းက ဖိုးနီကို...
သူ ဖိုးနီက တွေ့မြင်ရသည်နှင့်... “ဖိုးနီရေ... အောင်ကြည်

“အောင်ကြည်ရာ မင်းအရက် အရက်ကို သွားပြီး မျက်စောင်းမထိုးမိ
ကို မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူက ခိုးသောက် စေနဲ့။ သိတယ်မဟုတ်လား သူက
မှာမို့ ထားစရာမရှိ ဖြစ်နေတာလဲ”ဟု အရက်ချိုး”
တဲရေတွင်ရပ်၍ လှမ်းအော်ပြောလိုက်
လေသည်။

အောင်ကြည်သည် သူ့အလုပ် အလုပ်ရုံပဲနေသဖြင့် ဖိုးနီကို
နှင့်သူ အလုပ်ရုံပဲနေသဖြင့် ဖိုးနီကို
ဖိုးနီမုန်းမသိ အရက်ပုံးကို တဲ၏ ချင်ဝါး
တန်းမှာ ကြိုးချည်ထားရင်းမှ လှည့်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ဖိုးနီကို တွေ့လျှင်ကား... သွားလေသည်။ အောင်ကြည်က
“ဟေ့ကောင်... ဖိုးနီ၊ မင်းက ကျော်ဝင်းအား...
ငါ့အရက်ကို ခိုးသောက်မလို့ လာချောင်း “ဒီကောင်... ရွှီးသွားတာ”
နေတာလား”ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ လေတိုက်လာ
သည်။ သဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်များ ထပ်သွား

ထိုအချိန်၌ မောင်ငယ်က ကြလေသည်။
ရေတစ်ပုံးဆွဲ၍ တဲအနောက် ရောက်လာ မနက်ကတည်းက အရက်
သည်။ ကျော်ဝင်းက နွားနှစ်ကောင် သောက်နေသူမှာ အောင်ကြည်ဖြစ်သည်။

အရက်သောက်ထားသောကြောင့် ထင်
သည်။ အောင်ကြည်သည် ကျော်ဝင်းနှင့်
သူညီဝမ်းကွဲ မောင်ငယ်တို့ထက် ဝါးကို
ပို၍ ခုတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

တကယ်တမ်း အပင်ပန်းမခံ
နိုင် သူတို့မှာကား အရက်ချိုးမဟုတ်
သော ကျော်ဝင်းနှင့် မောင်ငယ်တို့
ဖြစ်နေလေသည်။
သို့နှင့်...
ကျော်ဝင်းသည် ဝါးတစ်လုံး၏
အခက်တွေ့၊ အတက်တွေ့ကို စားနှင့်
ခုတ်ပယ်သိမ်းသပ်နေရာမှ မောင်ငယ်
အား...

“ဒီနေ့... အစရက်ပဲ တော်
ပြီဟေ့။ စမ်းချောင်းထဲ ရေသွားချိုးပြီး
စားကြ၊ သောက်ကြမယ်”ဟု ပြောလိုက်
လေသည်။
မောင်ငယ်သည် သင်းသပ်ပြီး
သော ဝါးကို တဲရှေ့၌ သွားပုံနေလေ
သည်။ သူက ပြန်မပြောရသေး။ အခြား
ဝါးရုံ၌ ဝါးခုတ်နေသော အောင်ကြည်
က...

“ဒီကောင်... ရွှီးသွားတာ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ လေတိုက်လာ
သဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်များ ထပ်သွား
ကြလေသည်။
မနက်ကတည်းက အရက်
သောက်နေသူမှာ အောင်ကြည်ဖြစ်သည်။

အရက်သောက်ထားသောကြောင့် ထင်
သည်။ အောင်ကြည်သည် ကျော်ဝင်းနှင့်
သူညီဝမ်းကွဲ မောင်ငယ်တို့ထက် ဝါးကို
ပို၍ ခုတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

တကယ်တမ်း အပင်ပန်းမခံ
နိုင် သူတို့မှာကား အရက်ချိုးမဟုတ်
သော ကျော်ဝင်းနှင့် မောင်ငယ်တို့
ဖြစ်နေလေသည်။
သို့နှင့်...
ကျော်ဝင်းသည် ဝါးတစ်လုံး၏
အခက်တွေ့၊ အတက်တွေ့ကို စားနှင့်
ခုတ်ပယ်သိမ်းသပ်နေရာမှ မောင်ငယ်
အား...

“ဒီနေ့... အစရက်ပဲ တော်
ပြီဟေ့။ စမ်းချောင်းထဲ ရေသွားချိုးပြီး
စားကြ၊ သောက်ကြမယ်”ဟု ပြောလိုက်
လေသည်။
မောင်ငယ်သည် သင်းသပ်ပြီး
သော ဝါးကို တဲရှေ့၌ သွားပုံနေလေ
သည်။ သူက ပြန်မပြောရသေး။ အခြား
ဝါးရုံ၌ ဝါးခုတ်နေသော အောင်ကြည်
က...

“ဒီကောင်... ရွှီးသွားတာ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ လေတိုက်လာ
သဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်များ ထပ်သွား
ကြလေသည်။
မနက်ကတည်းက အရက်
သောက်နေသူမှာ အောင်ကြည်ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ အရက်သောက်ပြီး
အလုပ်လုပ်ပါလို့ ငါအပြောသားပဲ။
တစ်နေ့တောင် မကုန်သေးဘူး လက်ပန်း
ကျနေပြီ မဟုတ်လား”ဟု ဝင်ပြောလိုက်
လေသည်။

အောင်ကြည်၏ အရက်ပန်း
တင် ပြောသောစကားကို ကျော်ဝင်းက
ဘဝင်မကျ...

“ဒီနေ့... အစဦးပါ အောင်
ကြည်ရာ။ နောက်နေ့တွေကျရင် ဘယ်
သူသာမလဲ တွေ့ရမှာပါ”ဟု ပြောလိုက်
လေရာ အောင်ကြည်က ရယ်ကြဲကြဲလုပ်
၍ ဝါးကို ဆက်ခုတ်နေ၏။

စမ်းချောင်းတွင် ရေသွားချိုးပြီး
ပြန်လာလျှင် ကား ကျော်ဝင်းနှင့်
မောင်ငယ်တို့နှစ်ယောက်က ချက်ထား
သော ထမင်းအိုးနှင့် ကင်ထားသော
ငါးခြောက်မီးကင် ဆီဆမ်းပန်းကန်တို့ကို
ယူလာပြီး ချခင်းသည်။

အောင်ကြည်က ထမင်းစားဖို့
အာသီသမရှိသေး။ အရက်ပုံးကို အရင်
ယူလာသည်။

ပန်းချီ-ဖိုးအောင်

ပြီးတော့...

“ထမင်းကို နောက်မှ စားကြ
စမ်းပါကွာ။ အရက်ကို အရင်ချစမ်းပါ။
ထမင်းစား ပိုကောင်းသွားတာပေါ့”ဟု
ပြောလေသည်။

အမှန်တော့...

ကျော်ဝင်းရော မောင်ငယ်ပါ
အဖော်ကောင်းသည့် အချိန်မျိုးတွင်
အရက်ကို အရင်ဆုံး သောက်တတ်ကြ
သည်ချည်းပင်။

သို့နှင့်...

ကျော်ဝင်းက...

“ကဲ... ကဲ... မင်းသဘော

ပဲ”

ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်ငယ်က ကျော်ဝင်း အား

“ကျော်ဝင်း... မင်းက

လျော့သောက်နော်။ မင်းအရက်မူးရင်
ရစ်ချင်ရစ်၊ မရစ်ရင် ဟစ်တတ်လွန်း
လို့”

ပြောလိုက်လေသည်။

ကျော်ဝင်းက...

“အရက်မှူးရင် ရစ်တာ ဝင်းသည် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက် အောင်ကြည့်ပါကွာ။ ငါက ဟစ်တာပါ။ သည်။
ဒါနဲ့ ငါက တွဲတေးကြီးရဲ့ သီချင်းတွေကို ပြီးတော့...
ပဲ ဟစ်တာပါ။ အရက်မှူးပြီး သီချင်းဟစ် “ဟေ့ကောင်... ဇော်ကြီး။
ရတာ တကယ့်ကို ဖီးလ်ပဲကွ။ မင်း မင်း... ငါ့ကို ယောက်ဖကြီးလို့ ဘယ်
ဟစ်ကြည့်ပါလား”ဟု ပြောပြီး ရယ်နေ တော့မှမခေါ်နဲ့”ဟု ပြောလိုက်လေ
လေသည်။ သည်။

xxx

ဖိုးနီတဲ ရောက်နေသော “မင်းကလည်းကွာ။ နမပေးရ
ဇော်ကြီး။ ကျော်ဝင်းတို့ အရက်ဝိုင်းသို့ တာများ တွန့်တိုနေလိုက်တာ။ ဆန်နို့ဆီ
ရောက်သည့်အချိန်မှာ အရက်တွေ ဗူးနှစ်ဗူး လျော့သွားလို့ ရွှေယောက်ဖကြီး
အတော်မှူးနေကြပြီ။ လို့တောင် ခေါ်သင့်တာ ဟဲ့... ဟဲ့
ဟဲ့”

ဇော်ကြီးသည် ကမ်းမြင့်ရွာ တစ်ခုထက် ကျော်လွန်သည်အထိ
သားမဟုတ် ဇောင်းတူရွာသား ဖြစ် ပြောပြီး ရှေ့မှာဝင်ထိုင်သည်။ ကျော်ဝင်း
သည် သူက ကျော်ဝင်းနမ မြတင်ကို သည် ဘာမှပြန်မပြော။ ထိုင်ရာမှထပြီး
စိတ်ဝင်စားနေသူဖြစ်သည်။ အပေါ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဇော်ကြီးက အပြန်မှာ လက်ထဲ ထင်း
ကျော်ဝင်းကို... ချောင်းတစ်ချောင်း ကိုင်လာသည်။

“ဟာ... ယောက်ဖကြီးကျော် အနီးသို့ ရောက်လျှင်ကား
အောင်ကောင် အတော်မှူးနေပြီပဲ” “ဝိုး... ဝစ်”
ပြောလိုက်လေသည်။ ကျော် “ဖြောင်း... ဒုတ်”

“အား”

ကျော်ဝင်း အမှတ်မထင် ရိုက်ချလိုက်သော ဝါးရင်းတုတ်က
ဇော်ကြီးခေါင်း ဂျီဇောင်းကို ချိန်သား
ကိုက်ထိ သွားပါတော့၏။

xxx

ရိုက်ချက်က ကျော်ဝင်း၏
ရုတ်တရက် ပူလောင်နေသော ဒေါသ
ကြောင့် အတော်ပင် ပြင်းထန်၍သွား
၏။

အရိုက်ခံလိုက်ရသော
ဇော်ကြီးသည် အားဟု တစ်ချက်သာ
အော်လိုက်နိုင်သည်။

သူ့ဘေးရှိ မောင်ငယ်ကိုယ်ပေါ်
လဲကျသွားလေသည်။

ဇော်ကြီးခေါင်း ဂျီဇောင်းက
ထိုးထွက်ကျလာသော သွေးတွေက
မြင်မကောင်းအောင် ကျလာလေသည်။

မောင်ငယ်သည် ပျော့ခွေ
လျက် သွေးတွေနှင့် လုံးထွေးပေကျနေ
သော ဇော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်

ဘေးသို့ တွန်းချလိုက်လေသည်။	လက်ဆလွန်သွားခြင်းပင် ဖြစ်လေ	လျက်ကြားက ခံစားချက်ကို ထုတ်ပြော
အောင်ကြည်က လဲကျသွား	သည်။	လိုက်လေသည်။
သော ဇော်ကြီးကို မကိုင်လိုက်ပြီး အခြေ	မောင်ငယ်က...	မောင်ငယ်က...
အနေကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူ	“ဘာဆက်လုပ်မလဲ”	“ငါလည်း... ဇော်ကြီးကို
မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုတွေ	မေးလိုက်လေသည်။	သတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး”
ဖုံးလွှမ်း၍ သွားလေသည်။	ကျော်ဝင်းက...	ဟု အထိတ်တလန့်ပြော၏။
“ကျော်ဝင်း”	“တို့သုံးယောက်ကို ရဲလာဖမ်း	ထိုအခါ...
“ဘာလဲ”	လိမ့်မယ်”	ကျော်ဝင်းက...
“ဇော်ကြီး... သေပြီ”	“လူတစ်ယောက်လုံး သေနေ	“မင်းတို့ အပေါင်းအသင်းစိတ်
ကျော်ဝင်း ငြိမ်၍သွား၏။	မှ ရဲလာမဖမ်းဘဲ နေမှာတဲ့လား။ ငါတော့	မရှိကြတော့ဘူးလား။ အခုကိစ္စ ဘယ်သူ
အမှန်မှာ သူသည် ဇော်ကြီးကို အသေ	အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး ရှောင်ရမှာပဲ”	လွန်တယ်။ မလွန်ဘူး မင်းတို့အသိပဲ။
သတ်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ဒေါသအလျောက်	အောင်ကြည်က အရက်မှူး	ငါကလည်း ဒီကောင်ကို သေရကောင်း

စေသဘောနဲ့ ရိုက်လိုက်တာမှ မဟုတ်
တာ”

ဆင်ခြေစကားကိုပြော၏။

အောင်ကြည်နှင့် မောင်ငယ်

သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ကျော်ဝင်း
ပြောသည်ကို နားလည်ပေးသည်
အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျော်ဝင်းတို့သုံး
ယောက် သယ်စရာတွေကိုပဲ နွားလှည်း
ပေါ်တင်ပြီး မောင်းလုံးကွင်း ဝါးခုတ်
တောင်စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ
သည်။

စမ်းချောင်းမှာ ရေချိုးပြီး
တက်လာသော ဖိုးနီကို ကျော်ဝင်းတို့
နွားလှည်းနှင့် ဆုံလေရကာ ဖိုးနီက
“မင်းတို့ . . . ဘယ်လဲ။
နီးချုပ်တော့မယ်လေ”

ပြောလိုက်လေသည်။

ကျော်ဝင်းတို့က ဖိုးနီကို

အမှတ်မပြောဘဲ နွားလှည်းကိုပဲ ဒုန်းစိုင်း

၍ မောင်းသွားလေသည်။

ဖိုးနီသည် ကျော်ဝင်းတို့ကို
ငေးစိုက်၍ကြည့်ပြီး ငေးကျန်ရစ်လေ

သည်။

ထိုညတွင် ကျော်ဝင်းတို့
ကမ်းမြင့်ရွာကို ပြန်ရောက်ကြသည်။
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မပြန်ကြဘဲ ကိုချစ်တီး
လယ်ထဲမှာ နွားလှည်းပြန်အပ်ပြီး အိပ်
လိုက်ကြသည်။

နံနက်မိုးမလင်းခင် ကိုချစ်တီး
လယ်တဲက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
နေ့လယ်ခင်းလောက်တွင် ပဲခူးမြို့ပေါ်
ရောက်ကြသည်။

ကျော်ဝင်းက . . .

“မင်းတို့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့။ ငါ့ညီ
အိမ်ကို အရင်သွားမယ်။ ရန်ကုန်မှာ
အလုပ်သွားလုပ်မလို့ လာတာလို ငါပြော
မယ်။ မင်းတို့ စကားမမှားစေနဲ့။ ငါ့ညီဆီ
မှာ ငွေတစ်သောင်းလောက် ချေးပြီးမှ
ရန်ကုန်ဆက်သွားမယ်”ဟု ပြောလေ
သည်။

“ရန်ကုန်ရောက်တော့ရော”

မောင်ငယ်က စိုးရိမ်စိတ်နှင့်

မေး၏။ “ဟိုရောက်မှ စဉ်းစားတာပေါ့”
သို့နှင့် . . .

ကျော်ဝင်းညီ စိုးတင့်အိမ်မှာ

ဝင်နားကြသည်။

စိုးတင့်ကျွေးသော ထမင်းဟင်း
ကို စားကြသည်။ ကျော်ဝင်း စိတ်ကူး
အတိုင်း ငွေတစ်သောင်းကိုလည်း
ချေးယူလိုက်သည်။

စိုးတင့်အိမ်က ထွက်ကြမည်
အပြုတွင်ကား ရဲတပ်ဖွဲ့ယာဉ်တစ်စီး
အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လာပါတော့သည်။
နယ်ထိန်းဒုရဲအုပ်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့
သားများ အိမ်ဘက်လျှောက်လာကြလေ
သည်။

အမှန်တော့ စိုးတင့်သည်
အဖြစ်မှန်ကို ကြိုသိထား၍ သူ့အိမ်ကို
ကျော်ဝင်းနှင့် နှစ်ယောက်ကို ဥပဒေနှင့်
ရင်ဆိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

မင်းခန့်ကျော်

ဝန်းချို-ဖိုးသောင်း

ပညာရှိဆိုသည်မှာ

ဓမ္မရိယ

အလျှောက်ထားမှုနားဝင်ချေသည့်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကုန်းဘောင်မင်းဆက် (၁၁)

ဆက်တွင် နန်းသက်ရည်ကြာစွာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတော်မူသော ဘိုးတော် မင်းတရားသည် ထီးနန်းစိုးစံတော်မူခိုက် ဘာသာသာသနာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း များစွာစောင့်ရှောက် ကြည့်ညှိ တော်မူရ၏။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်၍ ကြည့်ညှိလျက် သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်ရှိသေ သကဲ့သို့ပင် ပြည်သူပြည်သား လူအများ တို့၏ အကျိုးစီးပွားကိုလည်း အစဉ်တစွာ ပြု စောင့်ရှောက်တော်မူသော မင်းတရား ဖြစ်၏။

ဘိုးတော်မင်းတရား လက်ထက် တွင် ရခိုင်၊ အာသံ၊ ပုဂံ၊ ဟံသာဝတီ၊ အိန္ဒိယ၊ ချင်းနိုင်ငံတို့ကလည်း ကြီးကျယ် သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ သမီးကညာ များကို ပို့ဆက်ရ၏။ ရတနာဆင်ဖြူတော် လည်း ပူဇော်ဆက်သမှုခံရသည်။

မင်းကွန်းပုထိုးတော်ကြီးနှင့် အောင်မြေလောက စေတီတော်ဟူသော

“ဝန်မင်းတို့

မကြောက်ကြပါနဲ့။

အခွင့်အခြေအနေကြည့်ပြီး

အပြစ်မရောက်အောင်

တင်လျှောက်ပေးပါမည်”

စေတီတော်များကိုလည်း တည်ထား ကိုးကွယ်တော်မူ၏။ အသောကရာဇာ သော ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကျောင်း ကောင်းမှု အရပ်ရပ်တို့ကိုလည်း တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူ၏။ ပြဿဒိ ကျောင်းရံများလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း သည်။

တိုင်းနိုင်ငံအတွင်း၌ရှိသော ပရိယတ္တိကျမ်းဂန်၌ တတ်ကျွမ်းလိမ္မာ တော်မူသော ဆရာတော်၊ သံဃာတော် အသီးသီးတို့အားလည်း ကြီးငယ်ရွေး ကောက်၍ ထိုက်သင့်သော ဘွဲ့တံဆိပ် တော်များကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိလေ သည်။ ဘေးလောင်းတော် သီရိဓမ္မာ သောကမင်းမြတ်သည် အရပ်ရပ်သော တိုင်းပြည်ခရိုင် နိုင်ငံအဖြာဖြာတို့ကို သာသနာပြုရန် စီမံအားထုတ်သောထုံးကို နှလုံးမူတော်မူ၏။ ထားဝယ်၊ ရခိုင်၊ အာသံ၊ သီဟိုဠ် စသော အရပ်တို့၌ရှိသော သံဃာတော်မြတ်တို့ကို ကြွရောက်ပါရန် ပင့်၍ သာသနာတော်ကိုလည်း ထောက် ပံ့သည်။ ကုသိုလ်ပြုရန် အရေးနှင့်ကြံ့

လျှင် ဘိုးတော်မင်းတရားသည် မတုန်
လှုပ်သော သဒ္ဓါနှင့် အလွန်အားထုတ်
လေ့ရှိသည် ဟု မှတ်တမ်းရှိသည်။

တစ်ခါသော် ဆဒ္ဓန်ဆင်မင်း
သခင် ဘဝရှင်ဘိုးတော် မင်းတရားကြီး
သည် ဝန်ကြီး။ အတွင်းဝန်တို့ကို
စစ်ကိုင်းဘက်၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူ
သော ရုပ်ပွားတော်မြတ်တစ်ဆူကို
အမရပူရမြို့သို့ပင့်စေ၏။ ထိုသို့ ပင့်စေရာ
၌ ဝန်ကြီးနှင့် အတွင်းဝန်များလည်း
အသီးသီး ကြီးကြပ်ပင့်ဆောင်စေရာ
ဖောင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်
ပဉ္စင်တူရိယာ၊ ပတ်သာ၊ ဒုံမင်း၊
စည်မောင်း၊ ခရသင်းတို့ဖြင့် တီးမှုတ်
ပူဇော်လာခဲ့၏။

ရောဝတီမြစ်လယ်သို့ ရောက်
သောအခါ မထင်မှတ်ဘဲ လေပြင်း
မုန်တိုင်းကျလေသည်။

“ဟာ . . . မုန်တိုင်းကျပြီ
ဟေ့”

“ဝေါ”

“ဝုန်း”

ကြံ

“ဖောင်ပျက်ပြီဟေ့ သတိထား

“ဝုန်း”

“ဗွမ်း”

ထူးဆန်းစွာ လေမုန်တိုင်း
ကြောင့် လှိုင်းရိုက်၍ ပင့်ဆောင်လာသော
ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ဖောင်ကွဲပျက်၍
ရောဝတီမြစ်ထဲသို့ ကျလေသည်။
ပင့်ဆောင်ကြီးကြပ်လာသူများ၊ စည်
မောင်းတီးမှုတ်သူများ အပါအဝင် လူ
တစ်ရာကျော်သည် ရောဝတီမြစ်ရေတွင်
နှစ်မြုပ်ကာ သေဆုံးကြ၏။

ဝန်ကြီးအတွင်းဝန်တို့မှာလည်း
တွယ်မိသော ဝါးကို ဖက်တွယ်ရင်း
ကမ်းသို့ရောက်၍ အသက်မပျောက်ရုံသာ
ရှိကြလေတော့သည်။

“ဒုက္ခပဲဗျို့ . . . ဒီသတင်း
ဘိုးတော်မင်းတရား တင်လျှောက်ရင်
တော့ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် နောက်ပါ
လူတွေနဲ့ ရေနစ်တာသိရင် အပျက်တော်
ရှုမှာပဲ”

“ဟုတ်ပဲ . . . ဒီကိစ္စ ဘယ်လို

ဘဝရှင်ကေရာင်မင်း နားတော်ကို
လျှောက်ကြမှာလဲ”

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်နှင့်
လူတစ်ရာ မြစ်တွင်းတွင် ရေနစ်သည့်
အကြောင်းကို မလျှောက်ထားရဲကြ၍
အတွင်းဝန်မင်း ဦးပေါ်ဦးထံကပ်၍
ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြကာ အကူ
အညီတောင်းကြလေသည်။

ထိုအခါ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး
သည် ဖောင်နှင့်လိုက်ပါသူ ဝန်ကြီးနှင့်
မှူးမတ်များ၊ အပြစ်ဘေးမှ ကင်းဝေးရန်
တင်လျှောက်ဖို့ တာဝန်ယူလိုက်လေ၏။

“ဝန်မင်းတို့ မကြောက်ကြပါ
နဲ့။ အခွင့်အခြေအနေကြည့်ပြီး အပြစ်
မရောက်အောင် တင်လျှောက်ပေးပါ
မည်”

ဘဝရှင်မင်းတရားသည်
ရုပ်ပွားတော်အရှင်မြတ်ကို အလွန်
ကြည်ညိုတော်မူလှသော စေတနာ
အလွန်အားကြီးလှ၏။ ထို့ကြောင့် အမြဲ
သတိရကာ စစ်ကိုင်းကို ဘုရားပင့်သွား
သော ဝန်ကြီးများ အလွန်နှောင့်နှေး

ဖင့်နွဲ့သည့်အကြောင်း အမတ်ကြီး ဦးပေါ်
ဦး အခစားဝင်သည်နှင့် မိန့်ကြားတော့
၏။

ထိုအခါ အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦး
က...

“ဘုန်းတော်ကြောင့် သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ရာဇ
ဂြိုဟ်ပြည်မှ ဝေသာလီပြည် ကြွတော်မူ
သောအခါ ပြည်သူ၊ ပြည်သားတို့များစွာ
ပူဇော်ပြီး ဂင်္ဂါဥုံနေသော နဂါးမင်းသည်
ကြည်ညိုတော်မူ၍ လူနတ်တို့ကသာ
မြတ်စွာဘုရားကို များစွာပူဇော်သည်။
ငါတို့ နဂါးများမှာ မပူဇော်ရသေး အရေး
အခွင့်သင့်တဲ့ အခုအခါ ငါတို့ပြည်ကို
ရောက်အောင် ပင့်မည်ဟု ကြံစည်ကာ

ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ကပ်၍ လှေဖောင်
လှော်ကားများနှင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
မြတ် ကြွပါရန် တောင်းပန်ပြီး နဂါးပြည်
သို့ ပင့်ဆောင်ဖူးကြောင်း ထုံးဟောင်း
သာဓကရှိပါသည်။ ယခုလည်း စစ်ကိုင်း
မှ ပင့်လာသော ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်
ကို ရောဝတီမြစ်အရောက်မှာ နောက်ပါ
လူတစ်ရာနှင့် ယေဘုယျမည်သော နဂါးမင်း
သည် ဘောဂဝတီနဂါးပြည်သို့ အတင်း
အဓမ္မ ပင့်ဆောင်သွားရာ နံနက်ဆွမ်း
ဘုန်းမပေးရသေးသော လက္ခဏာနှင့်တူ
ပါကြောင်း ရွှေဖမ်းတော်အောက် ရှိခိုး
သံတော် ဦးတင်ဝံ့ပါတယ် ဘုရား”ဟု
တင်လျှောက်လေသည်။

ထိုအခါ ဘိုးတော်မင်းတရား

သည် အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးတင် လျှောက်
သော စကားကို ဆင်ခြင်လျက် လူတစ်
ရာနှင့် ဘုရားရုပ်ပွားတော် ရေထဲကျပြီး
ရှာရုံမရဟု သိကာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း
ချ၍...

“ရေတွင် နစ်ကြရသည်မှာ
ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ပေါ့ဦး”ဟုသာ ညည်းညူ
ရှာတော့ ၏။ နားသက်သာအောင်
တင်လျှောက်သော အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦး
စကားကြောင့် ဝန်ကြီးအတွင်းဝန်နှင့်
ကျေးကျွန်တို့ အပြစ်မပေးဘဲ ကျေအေး
ချမ်းသာခွင့် ရကြလေတော့၏။

သုရိယ

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်မြို့နယ်ရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

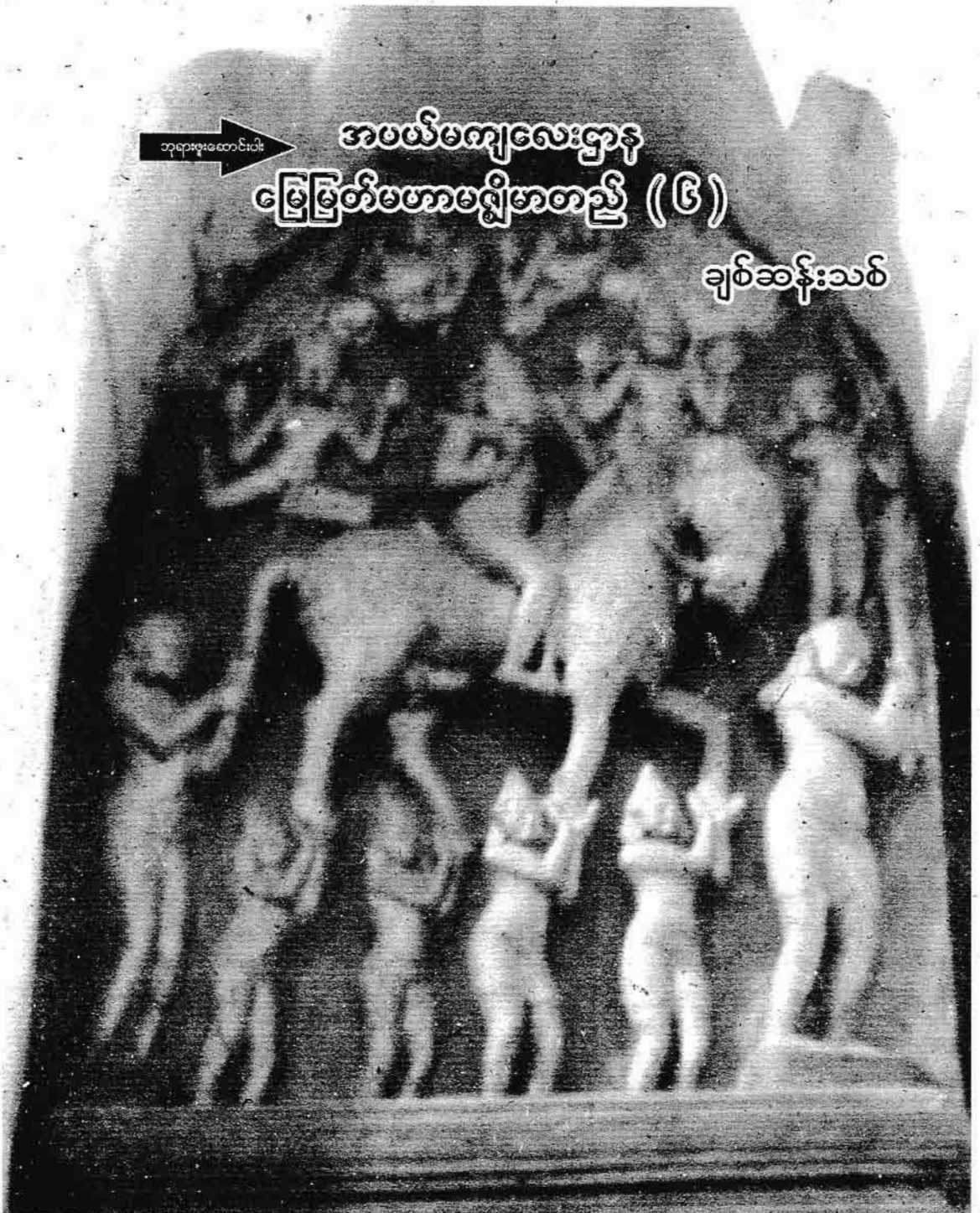
စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဘုရားစူးစောင်းပေါ်

အပယ်မကျလေးဌာန မြေဩဝါဒပဏာပရိမ္မိတတည် (၆)

ချစ်ဆန်းသစ်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

မန္တလေးသို့ ၁၇ ရာစုအတွက်
 ကြီး သာဝတ္ထိမှ နီပေါနိုင်ငံ လုမ္ဗင်္ဂီမြို့ကို
 မုန်းလွဲတစ်နာရီကျော်မှာ စတင် ဦးတည်
 ထွက်ခွာလာပါပြီ။ ၁၃၉ မိုင် ခရီးဝေးကြီး
 မို့ မိုးမချိုမီ ရောက်မယ်လို့ မုန်းထားကြ
 ပါတယ်။ အိန္ဒိယအလယ်ပိုင်းက
 ခြောက်ဘက်ဟိမဝန္တာဆက် နီးလာတာနဲ့
 အမျှ အအေးဓာတ်အနည်းငယ် ရလာပါ
 တယ်။ စာရေးသူ၏ စာပေမိတ်ဆွေကြီး
 ဆရာစံသိန်း (မောင်စံသိန်း၊ ဒဿနိက)
 တို့ သွားစဉ်ကာလ (၁၉၇၇) ခန့်ကဆို
 ရင် ဒေလီမှ လပ်ကနောင်း (ရထား)
 လပ်ကနောင်းမှ ဂေရောပူလ်
 (Gorakhpur) သို့ ရထားဆိုမှ နောင်ဂါး
 (Nagarh) သို့ ရထား။ ထိုမှ အိန္ဒိယ
 နီပေါနယ်စပ်သွား ဘတ်စ်ကားကိုစီး
 နယ်စပ်ကော်ဖြတ်၊ ဆယ်ကီလိုမီတာ
 (ခြောက်မိုင်ခန့်)ဝေးတဲ့ လုမ္ဗင်္ဂီကိုကား။
 ခြောက်မိုင်ခန့် ခြေလျင်ကြိုက်ရာ သွားနိုင်
 ဆရာတို့မိသားစုက ဆိုက်၍

ရိုးနဲ့သွားခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ဆရာစံသိန်းက
 အိန္ဒိယမြန်မာသံရုံးမှာ တာဝန်ကျစဉ်
 မိသားစုဖြစ်အောင် သွားခဲ့ကြတာ။ နိုင်ငံ
 ခြားကလာတာဆိုရင်တော့ နီပေါမြို့တော်
 ကတ္တမန္ဒုကို လေယာဉ်စီး၊ ထိုမှ
 လုမ္ဗင်္ဂီကို Domestic Line နဲ့ လေယာဉ်
 ထပ်စီးလို့ရတယ်။ ထိုကာလတွေမှာ
 အများစုက နယ်စပ်ဘူတာ (နောင်ဂါး)
 ကို ရထားစုံလာပြီးမှ ကားနဲ့ လုမ္ဗင်္ဂီကို
 ဆက်ကြတယ်။
 တိုးကကုမ္ပဏီက ရန်ကုန်မှ
 မထွက်ခင် ခရီးစဉ်ဆောင်ရန်၊ ရောင်ရန်
 တို့ တစ်ရက်ရှင်းတဲ့ (Briefing) မှာ
 သာဝတ္ထိလုမ္ဗင်္ဂီလမ်းပိုင်းလို့ ပြောတဲ့
 အတိုင်း ဟိုက်ဝေးလမ်းကြီးမှာ ကြံကား
 ကုန်တင်ကားတွေ အကြည့်ပါပဲ။ နီပေါ
 နယ်စပ်ဂိတ်မရောက်ခင် ဆိုနောလီ
 မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
 မှာ ခေတ္တဝင်နားကြ၊ ဆရာတော်ကို
 ဦးချကြပါတယ်။ ဂိတ်ဒီဘက်အဝမှာ
 ကားတွေထပ်၊ ကြပ်နေပြီး ဂိတ်ကို

ကားလည်းကျော်၊ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်နေပါပြီ။
 လုမ္ဗင်္ဂီ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း
 ရောက်တော့ ကျောင်းကြီးက ကျယ်
 လည်းကျယ်၊ ပန်းခြံနဲ့ ဖွားသစ်စ ဗုဒ္ဓ
 လောင်းလျာလေး လက်ညှိုးတောင်
 “အဂ္ဂေါဟ- မသ္မိ၊ လောကဿ” အစချီ
 ဂါထာ ကျူးရင်နေဟန် (သူတို့ ကုလား
 ပြည်အခေါ် Baby Buddha) ကို
 တွေ့လိုက်ရတာ စိတ်ကြည်လင်ရွှင်လန်း
 အားသစ်တွေရလာသလို တက်ကြွစိတ်
 တွေဝင်လာတယ်။
 အလောင်းတော် ဖွားမြင်တဲ့
 လုမ္ဗင်္ဂီဥယျာဉ်ဆိုတာက ခမည်းတော်
 သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး နန်းစံတဲ့ ကပ္ပိလဝတ်
 နေပြည်တော်နဲ့ မယ်တော်မာယာဒေဝီ၏
 ခမည်းတော် အဉ္စနမင်းကြီးရဲ့ ဒေဝဒဟ
 ပြည်အကြားမှာရှိတယ်။ ကပ္ပိလဝတ်ဆို
 တာ ပုဏ္ဏားကြီးကပ္ပိလဝတ်က
 သူပိုင်မြေ သည် အောင်မြေဖြစ်တာ
 ကြောင့် ဘုရင်ကြီး သုဒ္ဓေါဒနကို
 ပေးအပ်ခဲ့လို့ သူ့အမည်ကိုစွဲ ကပ္ပိလဝတ္ထု

ကပ္ပိလဝတ်လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာ အဲဒီမြေမှာ
ခြင်သို့ကို သမင်ကလိုက်၊ မြေကို
ဖားကမြိုစတဲ့ ထူးဆန်းဖြစ်ရပ်တွေအရ
ပုဏ္ဏားကြီးက အောင်မြေအဖြစ်
သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် တယ်။

လုမ္ဗနီမှာ ဘုရားအလောင်း
ဖွားမြင်မှုနဲ့ ဆက်စပ်လို့၊ မယ်တော်
မာယာနတ်နန်း၊ ရေသန့်စင်ကန်တော်၊
အသောကမင်းကြီး ရောက်ရှိခဲ့တဲ့
အထိမ်းအမှတ် ကျောက်စာတိုင်၊
ကပ္ပိလ ဝတ်နန်းတော်ရာနဲ့ နိရောဓါရုံ
ကျောင်းတော်ရာတို့ အလေးထား
လေ့လာနိုင်ပါတယ်။ ၁၈၉၈ ခုနှစ်မှာ
ရေးဟောင်း သုတေသန ဌာနက
ကပ္ပိလဝတ်မြို့ဟောင်း များ (နီပေါတက်၊
အိန္ဒိယဘက်) တူးဖော်ပြီးနောက်ပိုင်း၊
၁၉၅၆ တွင် ဦးသန့်ဓမ္မာရုံ၊ ဝန်ကြီးချုပ်
ဟောင်းဦးနု၏ သာသနာ ၂၅၀၀ ပြည့်
(၁၉၅၆) ဆော်ဩမှု ၁၉၆၉-၂၀၁၃
နိုင်ငံအကူအညီ လုမ္ဗနီဖွံ့ဖြိုးရေး
(ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး

ချုပ် ဦးသန့်စီမံကိန်း)တို့ ကြောင့် နံနက်စောစော စားပြီးတာနဲ့ ဆယ်မိုင်ခန့် အတွင်း သရက်၊ သျှစ်သျှား၊ လှမွနီ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓ အက္ခာ ကပ္ပိလဝတ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အင်ကြင်း (နစ်ပင်ခန့်) ပင်အိုကြီးတွေ ဘာသာ မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်ပေါက်က နန်းတော်ရာ အနောက် ရှိနေတယ်။ နန်းတော်ရာ အုတ်ခုံ နိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဘက် တံခါးမှဖြစ်ပြီး နန်းတော်ကြီးနဲ့ မြေကွက်များအား ဤနေရာ အလယ် များ ရေမြောင်းကြီးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ရွှေလက်ထက်တော်အခါတုန်းကတော့ နန်းထောင် x ဒီအဆောင်တွေက ပေါ်ပေါက်ထွန်းကားလာခဲ့သည်။ ကျုံး၊ မြို့နိုး၊ မြို့တံခါးတွေနဲ့ အလွန်ခန့်ငြား သားတော်အား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ခဲ့မှာလေ။ နန်းတော်ရာရှိရာ ဝင်းကြီး စင်္ကြာဝတေးမင်း ဖြစ်စေ လိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့

မယ်တော်မာယာဇေျောင်းဆောင်နှင့် သကျရေကန်ငယ်(လှမွနီ)

သီဟိုဠ်တူပါရုံ၊ နီပေါဘုရားပုံကဲ့သို့
 ဆပဒစေတီ
 (ဟာမိကဓာတ်တော်တိုက်) နေရာ

နွေမိုးဆောင်းဥတုအလိုက် ယသော်ရော ရှင်းပြတယ်။ ဤနန်းတော်ကြီးမှာ အရှေ့နန်းမုခ်ဦးနေရာရောက်
 ဒေဝီရံရွှေတော်များနှင့် ပျော်ပါးစံစား ခမည်းတော်နှင့်အတူ အပေါင်း တော် တဲ့အခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းကွင်းများ အလည်
 စေခဲ့သော အဆောင်များစသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထ ၂၉ နှစ်တိုင် စံစား ပျော်ပါး ကုန်းမြင့်လေးပေါ်၌ လွမ်းစေတီတစ်ဆူ
 အတူလိုက်ပါလာသော ဆရာတော်က ခဲ့တယ်။ စတည်ခဲ့ကြောင်း ယင်းစေတီဟာ သိဒ္ဓ

တရုတ်ပြည် တိဗက်တို့စရိယာရှိ အခြေရှင်မြှောင်ခံဘုရားများ
အုတ်ကျောင်းပေါ်တည်ထားပုံ

ဤမင်းသား တောထွက်ရန် ဖွားဖက် အမတ်) ကလွှာကမြင်းတို့နဲ့ အနော်မာ လွှတ်တဲ့အခါ ကလွှာကမြင်းရင်ကွဲနာ
ဘော် နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မောင်ဆံ (ဆန္ဒ မြစ်ကိုဖြတ်၊ ဖွားဖက်တော်တို့ကို ပြန် ကျသေဆုံးရာနေရာ အထိမ်းအမှတ်လို့

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

Fly to
Nepal
WITH
NEPAL AIRLINE

*The Land of living museums, of
artistic treasures, of a variety of
architectural edifices, not to be seen
elsewhere.*

နီပေါဘုရား (ဟာမိကဓာတ်တော်တိုက်၌)
မျက်လုံးပုံ နမူနာ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကြေကွဲဖွယ်သိခဲ့ရပါတယ်။ မူကွဲအဖြစ်
ဓာတုကဏ္ဍကထာမှာ တောအနော်မာ
တစ်ဘက်ကမ်းသို့ကူးပြီး နောက်၊
အပေါင်းတော်သည် ကပ္ပိလဝတ်
နေပြည်တော်နှင့် နန်းတော်ကြီးကို
ဖွားဖက်တော်ကဏ္ဍကမြင်းပေါ်က ပြန်
လည်ကြည့်သည့်နေရာ အထိမ်းအမှတ်
ကဏ္ဍကနိဝတ္ထု ဟုဆိုတယ်။

မည်သို့ဆိုစေ ဤဘော် ငွေ
ရောင်ထဲ သောင်ဖွေးဖွေးအနော်မာ
မြစ်ကမ်းဘေးမှာ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ
အတွက် အမှတ်တရတွေများစွာရှိခဲ့
သည်။ ဒီသောင်ပြင်မှာ လောကီ
စည်းစိမ်ချမ်းသာ အားလုံးစွန့်မည်လို့
စိတ်ပိုင်းဖြတ်၊ လက်စွဲတော် သံလျက်
ဖြင့် ဆံတော်ကိုဖြတ်၊ ကောင်းကင်သို့
မြောက်လိုက်လျှင် သိကြားမင်းက
ရတနာကလပ်ဖြင့် ခံယူကာ တာဝတိ
သာ၌ ဆံတော်မြတ်ကို ဌာပနာသည့်
စူဠာမဏိစေတီတည်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန်
ယဇ္ဇိကာယဗြဟ္မာမင်းကြီးက အလောင်း

တော်အား ရဟန်းပြုရန် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းဖွား ဖက်တော်ဆန္ဒ (မြင်းထိန်းတော်) အမတ်အား မင်းသားအသုံးအဆောင်များ အပ် ရွှေနန်းတော်သို့ပြန်စေသည်။ သင်္ကန်းနှင့် ဝတ်လဲတော်များ လဲလှယ်ပြီး ဝတ်လဲတော်တို့ကို ကောင်းကင်သို့ မြှောက်စွန့်လိုက်ရာ ဗြဟ္မာမင်းကြီးကပင် အသင့် ခံယူ၍ အကနိဌဗြဟ္မာဘုံ၌ ထိုဝတ်လဲတော်များ လဲလှယ်ပြီး ဝတ်လဲ တော်တို့ကို ကောင်းကင်သို့မြှောက် စွန့်လိုက်ရာ ထိုဝတ်လဲတော်အစား ဌာပနာသည် ဒုဿစေတီတည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင်တည်ရှိဆဲ ဖြစ်တော့၏။

ဗဟုသုတအဖြစ် ဖြည့်စွက် ဆော်ပြလိုသည်မှာ ဒုဿစေတီတွင် ဌာပနာထားသော အပေါင်းတော်၏ ဝတ်လဲ တော်များမှာ ရွှေဥသျှောင်၊ ရွှေစလွယ်၊ ရွှေသတ်စည်း၊ သန်လျက်၊ စိန်နား ဆောင်း ခြေခင်းစုံ၊ ပုဆိုး (ပန်းရောင်)

အင်္ကျီ (အဖြူ) တို့ဖြစ်၏။ ကပ္ပိလဝတ်သည် အောင်မြေ ဖြစ်၍ နန်းတော်ရာမှ မြေစိုင်မြေခဲများ သယ်ကြသေးသည်။ ရှေးဟောင်း သုတေ သန တူးဖော်တွေ့ရှိချက်များအရ (ကျုံး၊ မြို့ရိုး၊ ကျုံးကူးတံတား အရှင်များပြုလုပ် စီမံထားကြောင်းသိရ သည်။ ၂၅ ပေ အမြင့်မြို့ရိုးကြီး၏ ရှေ့နောက် ၁၂၀၀ ပေရှိသည်။ ကျုံး တံတားအရှင်ဖြစ်ကြောင်း တူးဖော်စဉ် ချွန်း ချိတ်စသည် အထောက်အထားများ တွေ့ခဲ့ကြောင်း ဆိုထားသည်။ ခမ်းနား ထည်ဝါသော ကပ္ပိလဝတ်တွင် သာကီဝင် မင်း အစဉ်အဆက် အုပ်စိုးခဲ့၏။ သာကီဝင်များအား သက္က (မောင်နှစ်မစုံ ဘက်ကြ၍) သက္ကဝတ-ခေါ်ကြ) ထိုမှ သကျ။ အသံပြောင်း တစ်ဖန် ဟိမဝန္တ ကျွန်းတောအနီး ဖြစ်၍ သာကီယတွင် ပြန်သည်။ ထိုမှ အရှိန်အဝါကြီးမားခဲ့သော သက္ကတိုင်း သွေးကြီးသော သာကီဝင် မင်းတို့၏ ကပ္ပိလဝတ်သည် မဟာ

နာမ်မင်း (သိဒ္ဓတ္ထ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ) လက်ထပ် ကောသလမင်း လက် အောက်ခံဖြစ် ဤတွင်ပသော်ဒီ ကောသလမင်းက (ပုဒ္ဓနှင့်ဆွေမျိုး တော်စပ်လို၍/ တစ်နည်း သာကီဝင် တို့နှင့် အမျိုးတော်လို၍) သမီးကညာ တောင်းရာကစ၊ သာကီဝင်တို့မာနဖြင့် ကျွန်မကို လည်ဆယ်၍ပို့၊ နောက်ဆုံး ဝိဇ္ဇေျာ လက်ထက်သာကီဝင်မှန်သမျှ အကုန်လိုက်သတ်သည့်ကိန်း ကြုံခဲ့ ရခြင်းဖြစ်သည်။ သံဝေဂ ယူဖွယ်များလှ တော့၏။

ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ကပ္ပိလဝတ် နန်းတော်လာမှပြန်အတွက် ဟိန္ဒူ လူမျိုး အစိတ်သုံးဆယ်ခန့် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ကာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ထည့် ကြေးလင်ဗန်းတို့နှင့် တီးမှုတ်ဝင်လာကြ သည်။ နန်းတော်ဝင်းကြီး အနောက် မြောက်ဘက် တစ်နေရာရှိ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ဘို့သွားနေကြသည်။ မင်္ဂလာ ဆောင် နတ်ပြု သားဆုပန် စသည်လာ

တတ်ကြ၏။ လေးစင်တိုင်ယာယီ
မဏ္ဍပ် အသေးလေးကို အဝါရောင်အဝတ်
တွေပတ် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ် လုပ်ထား၍
မင်္ဂလာမောင်နှံ နတ်ပြရန် ဂါထာဖြစ်
မည်။ အတူလိုက်ပါလာသော လူမှုနီ
ကျောင်းမှ ဦးဇင်းကြီးအပြောအရ
သစ်ပင်ကြီးကြီးဆို ဟိန္ဒူနတ်ကွန်းရှိမြ
ဟုသိရ၏။ မြန်မာတို့ကဲ့သို့ အုန်းငှက်
ပျောဆေးလက်ဖွဲ့ မဟုတ် မုန့်ပွဲတွင်
မုန့်ကြော်များဖြစ်သည်။ အာလူး၊ ဂျုံ၊
မုန့်ကထုပ်မစားပါ မုန့်လုံးကို မုံညင်း
ဆီနှင့် ကြော်လေ့ရှိသည်ဟုဆို၏။

နန်းတော်ရာနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် တိုးကားဆိုက်ထားရာဝင်းအတွင်း
မုန့်ဆိုင်များ၌ ခေတ္တနားလက်ဖက်ရည်
သောက် အပေါ့အလေးသွားပြီး ခရီး
တစ်ကြောတည်း နီဂျောဓါရုံ ကျောင်း
တော်လာဖို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်တော်မူပြီး တစ်နှစ်
ပြည့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၄ ခု ကဆုန်
လပြည့်နေ့တွင် ခမည်းတော်ကြီး၏

ပင့်လျှောက်ချက်အရ မိဘဆွေမျိုး
အပေါင်းအား တွေ့ဆုံရန် ရဟန္တာ
ရှစ်သောင်းခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်မှ
ကပ္ပိလဝတ် (နီရောဓာရုံကျောင်း) သို့
ကြွလာသည်။ သက်တော် (၃၀)
သာရှိသေးသည့် ဘုရားရှင်အား မာနခဲ
သက်ကြီးပိုင်း သာကီဝင်ဆွေတော်မျိုး
တို့က မလေးစား ဦးမချနိုင်ကြ ရက်
သတ္တပတ် ပေါက္ခရာသမီးရွာချမှ အလို
လိုဦးနှိမ်ပြီးသားဖြစ်ရသည်။ နှစ်ပေါင်း
၂၀၀၀ ကျော်မျှဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ကာလ
ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းတော်ရာ ရှေ့ရှိ
ရေကန်သည် ထိုမိုးကြောင့်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့
ကြောင်း အစဉ်အလာအရ လက်ခံထား
ကြသည်။ ရေကန်မှတ်တမ်း ရိုက်ကြ
ရင်း အဝင်ဂိတ်နှင့်ကပ်လျက်၊ ဝဲဘက်
ကပ်လျက် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ အဆောက်
အအုံကို မေးကြည့်၍ ဟိန္ဒူ ဘုရား
ကျောင်း တစ်ခုဟုသိရသည်။

မင်းသားသိဒ္ဓတ္ထမှ ဖြည်
ဆည်းပူးခဲ့သော ပါရမီတော်ကြောင့် ဖြစ်

ပေါ်လာသော ဂေါထမမင်းသားဘဝ
ကြင်ယာတော် ယသော်ဓရာ (အမည်
ရင်းမှာ ဘဒ္ဒကမ္ဘနာ)နှင့် သားတော်
ရာဟုလာတို့၏ လွမ်းမောဖွယ်ဖြစ်ရပ်
များ ဤနီဂျောဓါရုံတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သည်။ မယ်တော်က သားငယ်အား
ဖခင်ထံအမွေတောင်းခိုင်းသည်ကို
အမြင့်မြတ်ဆုံး အမွေအဖြစ် သာမ
ကောရ ပဗ္ဗဇ္ဇ မင်္ဂလာပြုပေးလိုက်သည်။
ရှင်သာမ ငွေ အစနီရောဓါရုံကဖြစ်၏။
ထို့ အတူ ညီတော်မင်းသားအားလည်း
နောင်တော် ဘုရားရှင်က သံဃဃမှ
လွတ်ရေး စေတနာ၊ ကရုဏာတော်ဖြင့်
လက်ထက်မည့် ဆဲဆဲ သပိတ်ကို
လွယ်ပေး ကျောင်းတော် အထိ လိုက်
လာစေကာ ရဟန်းဘောင်သို့ သွတ်
သွင်းပေးခဲ့သည်။ ဆွေတော်မျိုးတော်
များသက်ကကြည့်လျှင် ရှင်ကြီး ဂေါတမ
သည် အလွန်အနိုင်အထက်ပြုသူ ဟု
ယူဆကြပေမည်။ ဤနီရောဓါရုံ ကျောင်း
ကြီး၌ပင် ဆွေတော်မျိုးတော်များအား

မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကို ဟောကြားခဲ့၏။ အချိန်
မလင့်မီ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ လုမ္ဗနီ ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ဝင်၊ လုမ္ဗနီဥယျာဉ်သို့
ခြေလျင်သွားခဲ့ကြ သည်။

ဥယျာဉ်ကို ဝင်လိုက်သည်
နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး တူးမြောင်းကြီးနှင့်အတူ
ယှဉ်လျက် လင်္ကာဘက်တွင် ထေရဝါ
ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၊
ဝဲဘက်တွင် မဟာဟာနကျောင်းများ
တန်းလျက်တွေ့ရသည်။ တူးမြောင်းထိပ်၌
ထာဝရ (မီးလျှံနှင့်) ငြိမ်းချမ်းရေး
မီးရှူးတိုင်ရှိသည်။ ၁၉၀၆ ခု နိုဝင်ဘာ
(၁) ရက် နိုင်ငံတကာငြိမ်းချမ်းရေးနေ့
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကုလသမဂ္ဂ အား
ကစားသမားများ ထွန်းညှိပေးခဲ့ပြီး
သဘာဝဓါတ်ငွေ့လောင်စာဖြင့် ထာဝ
ရမီးတောက်ကို ရစေသည်။ မလှမ်း
မကမ်းတွင် အလောင်းတော်ဖွားသစ်စ
မင်းသားလေး (Baby Buddha)ရုပ်ထု
ရှိသည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခု၊

ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့တွင် ဝိသာ
ခါပုဏ္ဏမိနက္ခတ်တို့ ယှဉ်၍ ဖွားမြင်ပြီး
ဗုဒ္ဓဝါသမြဟ္မာမင်းများက ဇာတိဘက်
ဖြင့်ခံယူ၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး
များက သစ်နက်သားမွေးထည်ဖြင့်
လက်ကမ်းယူ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် လူသား
တို့ (အထိန်းတော်များ) အားလွှဲပေး
သည်။ အလောင်းတော် မင်းသားငယ်
သည် မြေသို့ဆင်း၊ ရပ်လျက်အနေ
အထားဖြင့် အရပ် ၁၀ မျက်နှာသို့
ရှုစား၏။ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့က မိမိ
အား အရိုအသေပေးကြသည်ကိုမြင်
လျှင် အသင့်ပေါ်လာသော ပုဒ္ဓမ္မာကြာပန်း
ပေါ်သို့ မြောက်အရပ်ဘက်လှည့်ကာ
ခြေခုနစ်လှမ်း ကြွလှမ်းသည်။ ထို့
နောက် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်
ကာ “အဂ္ဂေါဟမေသမီလောကဿ”
တစ်လောကလုံးမှာ ငါသာလျှင် အမြတ်
ဆုံး အစရှိသည့် ကြွေးကြော်သံ (၃)
ခွန်းကို ကြွေးကြော်ဟန် ရုပ်ထုဖြစ်၏။

ကျက်သရေအပေါင်း ခညောင်းလျက်ရှိ

တော့သည်။
ငြိမ်းချမ်းရေး တူးမြောင်း၏
ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ် လျှောက်လမ်း
အတိုင်းလာလျှင် ဘုရားအလောင်း
ဖွားမြင်ရာ မယ်တော်မယာ (နတ်ကွန်း)
ရပ်ထု ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရာတို့ရှိသည့်
အုတ်တိုက် (မယ်တော်မဟာနတ်ကွန်းဟု
ခေါ်ကြ သည်) ဘုရားအပေါင်းဖွားမြင်၍
ရေ သန့်ရာကန်တော်၊ အသောက
ကျောက်တိုင်၊ ဘုရားအလောင်းခြေ (၇)
ကျမ်း ကျမ်းလာ အထိမ်းအမှတ်
စေတီရာများ တွေ့ရမည်။

ရောနှစ်စင်ရာ ကန်ဘေးအရိပ်
ကောင်းတွင် ပါလာသော အခင်းများ
ထိုင်ကာ ဘုရားဖူးအဖွဲ့အား လုမ္ဗနီရွာ
ကျောင်းမှ အတူလိုက်ပါလာသော ဆရာ
တော်က လုမ္ဗနီသမိုင်း အဆက်အစပ်
များ ရှင်းပြပါသည်။ ဦးစွာလုမ္ဗနီ
သာမော အင်ကြောင်းတော်ဆို၍
အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် မယ်တော်မယာ
အုတ်ကျောင်း ရှေ့တွင် ပင်ပျိုနစ်ပင်သာ

ရှိကြောင်း ထူးခြားသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှ
အင်ကြင်း ကဲ့သို့ ပင်စည် ကိုင်းမကြီးတို့မှ
အပွင့် ဝါးကြီးများ ပွင့်သည်မျိုးမဟုတ်
ကိုင်း ဖျားတွင် ရိုးတံနှင့်အပွင့်လေးများ
ဖြစ် ကြောင်းသိရသည်။ စာရေးသူ၏
မိတ် ဆွေ ဦးကိုလေးတစ်ခါက ပြောဖူး
သည်မှာ ၎င်းတို့ လွိုင်ကော် (ကယား
ပြည်နယ်) တွင်ဒေသခံများက အင်ကြင်း
ဟုပြောသည့် အပင်တို့မှာ မြန်မာပြည်မ
ဘက်ကဲ့သို့ ပင်စည်မှအပွင့်ပွင့်သည်မှာ
ဟုတ်၍ ဒေသခံများ အခေါ်လွှဲနေပုံ
ရသည် မှတ်ခဲ့၍ ယခုလုမ္ဗနီတွင် တွေ့
သည့် အပင်မျိုးဖြစ်နိုင်ကြောင်းတွေ့
မိသည်။

ကပ္ပိလဝတ်သည် ဤ
အင်ကြင်းတော (ဥယျာဉ်) ၏ အနောက်
မြောက်ဘက် ဒေဝဒတ်သည် အရှေ့
မြောက်ဘက် အသီးသီးရှိ၍ တစ်တန်း
တည်းဖြစ်သည်။ ဒေဝဒတ် နန်းတော်
ပျက်နေရာတွင်လည်း မယ်တော်မာယာ
နတ်ကွန်းတစ်ခုရှိခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်း

များရှိသည်ဆို၏။ အလောင်းတော်သည်
မယ်တော်၏ နန်းကြာတိုက်သို့ မဝင်မီ
ဘုရားအလောင်း သေတကေတု
နတ်သားအား ဘုရားဖြစ်ရန်အချိန်တန်ပြီ
ဖြစ်ကြောင်း နတ်ဗြဟ္မာတို့ တောင်းပန်
လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း အလောင်း
ဇော်နတ်သားက ရှေးဘုရားများနည်းတူ
ကြည့်ခြင်းဖြင့် ငါးပါးနှင့်ကြည့်ကြောင်း
ယင်းငါးပါးမှာ...

၁။ ကာလ - ဆုတ်ကပ်
ကာလကိုကြည့်ခြင်း၊ ဘုရားအပေါင်းတို့
မည်သည် သက်တမ်းနှစ် ၁၀၀ အောက်
မပွင့် (လောဘ၊ ဒေါသများပြီး တရား
ဓမ္မဟောပြော၍ မရသောကြောင့်)
သက်တမ်းနှစ် ၁၀၀,၀၀၀ အထက်
လည်းမပွင့် (သက်တမ်းရှည်၍- အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောကိုနားမဝင်နိုင်)

၂။ ဒီပ - (ကျွန်း) ကျွန်း
ကြီးလေးကျွန်းအနက် လင်္ကာတောင်
ကျွန်းကိုကြည့်သည်။ ကြည့်မြဲဖြစ်
သည်။

၃။ ဒေသ - တောင်ကျွန်း၏
ဗဟိုအချက်အချာဖြစ်သော မဟာ
ဗောဓိပင်ပေါက်ရာ မြေမြတ်မဟာ
(အရပ်) ကိုကြည့်ခြင်း။

၄။ ကုလ - အမျိုးအနွယ်
(ဗြဟ္မာဏ၊ ခတ္တိယ၊ ဝဿ၊ သုဒ္ဓ)
အမျိုးလေးပါးတွင် ဗြဟ္မာ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊
ခတ္တိယ၊ မင်းမျိုး) ကိုသာကြည့်ခြင်း။

၅။ မာတာအာယုပရိစ္ဆောဒ-
မိခင်သက်တမ်း (ဘုရားအလောင်းဖွား
မြင်ပြီး ၇ ရက်အကြာ သက်တမ်းကုန်ရ
မည့်မိခင်) ကို ကြည့်ခြင်း။ ဤအချက်
မှာ ပိုင်ရှင်မိခင်သည် (၎င်း၏ ဝမ်းကြာ
တိုက်သည်ကား စေတီထိုက်၍)
ယောကျ်ားနှင့် ဆက်ဆံရန်မသင့်တော့
ခြင်း။

ဤတွင် အလောင်းတို့ထူးခြား
ချက်အဖြစ် မိခင်ဝမ်းအိမ်တွင်
အလောင်းတော် သူတို့သား (သန္ဓေသား)
တည်နေဟန်မှာ လူသာမန်များကဲ့သို့
မျောက်အိုကြီးဒူးကွေးထိုင်၊ မျက်နှာမိခင်

ကျောဘက် လှည့်ဟန်မဟုတ်ဘဲ
တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၊ ဝမ်းဗိုက် (ရှေ့) ဘက်
မျက်နှာမူဟန်ဖြစ်သည်။

ဘုရားအလောင်းဖွားခါနီးတွင်
မယ်တော်မာယာသည် ဒေဝဒမာသို့သွား
၍ အမေအပါးဖွားချင်ကြောင်း သုန္ဒောဒန
မင်းကြီးအားတောင်းဆိုသည်။ မင်းကြီး
က တောလမ်းခရီးသို့ မသင့်ကြောင်း
တား၏။ မာယာဒေဝီ၏ အကြောင်းပြ
ချက်မှာ အိမ်ထောင်သက်တမ်းငယ်စဉ်
သားသမီး ရတနာထွန်းကားခဲ့သည်ကို
ဆွေမျိုးအပေါင်းတိုင်း၏ ကဲ့ရဲ့မှုကိုခံခဲ့
ရသည်။ လူအသက် ၅၆ မှာရသည့်
သန္ဓေသားအား ဆွေမျိုးတွေထံသွားပြချင်
လှသည်။ ပြီးတော့ အင်ကြင်းတောက
သို့မိခင်၏ ဥယျာဉ် (ရူပဒေဝီဥယျာဉ်)
ဖြစ်၏။ ဒီဥယျာဉ်အင်ကြင်းတို့ ပင်ချင်း
ဆက်၊ ကျေးငှက်သာရကာတို့နှင့်
သာယာလှသည့် တောကိုဖြတ်သွားလာ
မည်မှာလည်း ကြည်နူးမိသည်။ ရူပဒေဝီ
မှ ရူပဒေဝီ၊ ရုမ္မိ၊ ရုမ္မိနီ၊ လုမ္မနီဟု

အဆင့်ဆင့် အသံဖလှယ်လာပြီး ယခု
ရုမ္မိဒေဝီခရိုင်ဟုခေါ်သည်။ ဘုရားရှင်
တို့ မည်သည်နန်းထက်မဖွား တော
တွင် ဖွားရိုးထုံးလည်းရှိသည်။ ဖွား
သည်ပုံစံကလည်း မတ်တပ်-ခြေကသာ
ဖွားသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ မိခင်အား
ဝေဒနာမခံစားစေခြင်း အလိုရာ ထူးခြား
သော အခြေအနေ (၃) ရပ်ဖြစ်စေ
သည်။

၁။ သန္ဓေသား (အလောင်း
တော်)သည် တရားပလ္လင်မှဆင်းကြွ
သော ဓမ္မကထိကသကဲ့သို့လည်း
ကောင်း။

၂။ ခရားရေသွန်သကဲ့သို့
လည်းကောင်း။

၃။ ရေပူ၊ ရေအေးစမ်းကို
ရေသို့ ကောင်းကင်မှစီးကျကာ ဘုရား
အလောင်းတော် သတို့သားငယ်နှင့်
မယ်တော်တို့အား ရေသပ္ပာယ်စေခြင်း
ဖြင့် နွေးထွေးစေသည်။

ထိုစမ်းကိုရေများကြောင့်ပင်

နတ်နန်း (မယ်တော်မာယာ အုတ်
ကျောင်း) အနီး ရေကန်ငယ်ဖြစ်ပေါ်
စေခဲ့သည်။ အခြားထူးခြားချက်များ
အဖြစ် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော မွေး
လျှင်မွေးခြင်း အရွယ်ရောက်ပြီး သူ (၇)
နှစ်သား အရွယ်ကဲ့သို့ ဝတ်ရုံလွှာဝတ်၊
စကား (၃) ခွန်း၊ ဥဒါန်းကျူ၊ ခြေလှမ်း
ခုန်လှမ်းကြွလှမ်းခြင်းကိုဖြစ်သည်။

ဘုရားဖူးများ မယ်တော်
မာယာ ကျောင်းဆောင်အတွင်း တစ်
ပတ် ပတ်၍ လေ့လာရပြီး ဓါတ်ပုံရိုက်ခွင့်
မရှိပါ။ မယ်တော်မာယာ သွားဖွားရပ်ထု
ကို အနီးကပ်ဦးတိုက်ဖူးကြပြီး ဘုရား
ရှင်၏ ခြေတော်ရာ (မြေပြင်၌ပထမဆုံး
ခြေရာ) ကျောက်တုံးကိုလည်း ငုံ့၍
လက်တန်းအတွင်းမှ လှမ်းဖူးရသည်။
ကျောက်တုံးကြီးအား ကျည်ကိုမှဖြင့်
ဖုံးထားကာ MAKKER STONE The
Exact Birth Place of Buddha ဟု
အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် ရေးထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ယင်းခြေတော်ရာကို ငုံ့၍

(အတိတ်က) အသောကမင်းကြီး
ဓာတ်တော်တိုက်ပြုလုပ် ပူဇော်ခဲ့ဖူး
သည်။ သို့အတွက် အလောင်းတော်
ဖွားသစ်စ ခြေလှမ်း (၇) လှမ်းမှာ
ယင်းကျောင်းတော် အတွင်းပိုင်း၌သာ
ရှိပြီး အပြင်မှခြေတော်ရာ အမှတ်အသား
တွင်းပိုင်း၌သာရှိပြီး အပြင်မှခြေတော်
ရာ အမှတ်အသားစေတီတို့မှာ အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ်သာ မှတ်ယူရပါမည်။

လုမ္ဗနီအတိတ်မှတ်တမ်းများ
အဖြစ် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး ဖာဟီ
ယန် AD ရာစုက ၁၅ နှစ်တာခရီး
ရှည်အတွင်း အိန္ဒိယတက္ကသိုလ်တွင်
စာပေလေ့လာခဲ့ကြောင်း အမြန်တရုတ်
လို ရေးသားသော မှတ်တမ်း၌
ဤအနီးအနားတွင် လူသူမရှိ တော
တောင်ခြုံနွယ်များ ဖုံးနေကြောင်း
အသောကကျောက်တိုင်ကို ထိပ်၌
ကြာပန်း၊ မြင်းရုပ်တို့ကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း
(ယခုထိပိုင်းဖြတ်၊ အရပ်များစွာ မတွေ့
သေးပါ) သကျရေကန်လည်း တွေ့ခဲ့

ကြောင်းရေးမှတ်ခဲ့သည်။ အသောက
မင်းကြီး နန်းစံနှစ် ၂၀ (ဘီစီ ၂၄၉)
တွင် ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ရာ အမြင့်ပေ
၇၀ ခန့် ကိုးပိတ် ၇ ပေ ၃ လက်မ
မြေဝင်း ၁၀ ပေ ကျောက်တိုင်စိုက်ထူခဲ့
ပြီး ယခုကျောက်တိုင် (ကျိုးလျက်) ၁၀
ပေခန့် တွေ့နိုင်သည်။ ရာသီဥတု ဒဏ်
(သို့) ဖျက်ဆီးခံရ၍ အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာဘုန်းတော်
ကြီး ဦးစန္ဒြမုဉ္ဇိက ကျောက်တိုင်အားထပ်မံ
မပျက်စီးရန် သံပြားပတ်၊ သံတိုင်များ
ဆက်အရံပြုခဲ့သည်။ ကျောက်တိုင်၌
ဗြဟ္မာ အကွရာ စာ (၅)ကြောင်းဖြင့်
* ဒေဝိနိပါတိယတိဿ မင်းကြီး
နန်းစံသက် (၂၀) တွင် ဤအရပ်သို့
ရောက်သည်။

* မြတ်စွာဘုရားဖွားတော်မူ
၍ ဌာနအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဤ
ကျောက်တိုင်အား စိုက်ထူခဲ့သည်။
* လုမ္ဗနီရွာကို အခွန်လွတ်
ငြိမ်းခွင့်ပြုလိုက်သည်ဟုပါရှိသည်။ ဗုဒ္ဓ

ဖွားမြင်ရာ အထောက်အထားတို့ထက်
ခိုင်လုံတာမရှိတော့ပါ။

ခရစ်နှစ် ၁၉၃၂ တွင် ပညာ
ရှင် ပီစီမူကာရှိသည့် မယ်တော်မာယာ
ဖွားတော်မူပုံ ကျောက်ရုပ်အား (၃) ပိုင်း
ကွဲလျက် တွေ့ရပြီး၊ သဘာဝမဟုတ်
ဖျက်ဆီးထားသည်ဟု ယူဆကြောင်း ရေ
ဆေးသန့်စင်ပြီး အဆောက်အဦး ခပ်
သေးသေးနှင့် ထိမ်းသိမ်းထားရှိရာ ဒေသ
ခံတိုင်းရင်းသားတို့ ကိုးကွယ်ရာရပ်ထု
ဖြစ်လာသည်။ တိရစ္ဆာန် အသွေးအသား
များ ပူဇော်ခဲ့ကြောင်း အညိုရည်အနံ
များအရ မှတ်ချက်ပြုခဲ့သည်။ ၁၈၉၉
ခုနှစ်က ကျောင်းတော်ရာနေရာ၊ တောင်
ကုန်း Mound ကို တူးဖော်စဉ်က
အလောင်းတော် သိဒ္ဓိတ္ထမင်းသားရုပ်ထု
တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ် ကုလသမဂ္ဂ
အတွင်းရေးမှူးချုပ် ရောက်ရှိသည့်အခါ
မယ်တော်မာယာ သားဖွားသည့် (ဖွား
တော်မူပုံ) ရုပ်ထုအား ရွာသူရွာသားတို့က

နတ်သမီးတစ်ပါးအဖြစ် ကြက်ငှက်သွေး
များ လိမ်းကျံပူဇော်နေသည်ကို မျက်မြင်
တွေ့ခဲ့ပြီး နီပေါဘုရင်မဟိန္ဒရာကို နိုင်ငံ
တကာ ဘုရားဖူးခရီးစဉ် တစ်နေရာ
အဖြစ် စိစစ်ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့
သည်။

၁၉၇၀ တွင် နီပေါဘုရင်ကြီး
ခွင်ပြုချက်ဖြင့် လုမ္ဗနိဖွံဖြိုးရေး လုပ်ငန်း
ကော်မတီကို (၁၃) နိုင်ငံပါဝင် အဖွဲ့ဖွဲ့
ခြင်း၊ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂမှ ဒေါ်လာ ၁
သန်း ထောက်ပံ့ခြင်းတို့ဖြင့် ရွာများ
ပြောင်းရွှေ့ နေရာချထားခြင်း၊ သစ်ပင်
ပန်းမန်များ စိုက်ပျိုးခြင်း (Landsepe
gandening) ငြိမ်းချမ်းရေးတူးမြောင်း၊
စာကြည့်တိုက်၊ ပြတိုက်တို့ထူထောင်ခြင်း
တို့ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၅
ခုနှစ်တွင် မယ်တော်မာယာ အဆောင်
ဟောင်းကိုဖျက်၍ လုပ်ငန်းကော်မတီ
နှင့် သမိုင်းပညာရှင်များ အဆောင်သစ်
အဆောက်အဦအတွက် မြေတူးရာမှ
ဆရာတော်တို့ကိုတွေ့သဖြင့် ပြန်လည်

မြှုပ်နှံကာ အသစ်တည်ဆောက်ရာ
ကျောင်းတော်သစ်သည် ၁၉၉၅ မှ
စသည့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ
၂၀၀၃ မေလတွင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။
ဗိသုကာပုံစံကို ဂျပန်ဗိသုကာ ကင်ချီ
အန် မှ ပုံစံထုတ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတော်၏
အပေါ်ထပ်တက်ရန် လှေကားကို လုံခြုံ
ရေးအရ ထိန်းသိမ်းရန်ခက်ခဲနိုင်၍
ဖျက်ပြီး၊ အပေါ်ထပ်၌ ဗုဒ္ဓအထိမ်း
အမှတ် အဆောက်အဦဟု သိရှိနိုင်ရန်
နီပေါစေတီကို ပြည်စွက်တင်ထား
သည်။ စေတီမှာ သီဟိုဠ်ထူပါရံ
မြန်မာနိုင်ငံ ပုံရံညောင်ဦးမှ ဆပဒ၊
တရုတ်ပြည် တိဗက်တို့၏ ဘုရားပုံစံ
များနှင့် ဆင်တူသည်။ ဤနိုင်ငံများ
ဟိမဝန္တာနှင့် တစ်နည်းနည်းဆက်စပ်
နိုင်ငံများဖြစ်သည်။ ဆပဒအကြောင်း
အမြွတ်မျှတင် ရေလျှင် ပုံရံနရသိခံမင်း
(အေဒီ ၁၁၇၀-၇၃) လက်ထက်
ပုသိမ်မြို့ ဆပဒ ရွာသား သာမကောသည်
ဥတ္တရာဇီဝ မထေ၏ တပည့်များသံယာ

တော် (၁၀)ပါးတွင် တစ်ပါးအဖြစ်
ဆရာတော်နှင့်အတူ သီဟိုဠ်သို့လိုက်ပါခဲ့
သည်။ ဆရာတော်ပြန်ကြွသော်လည်း
သီဟိုတွင် ချန်ရစ်ကာ စာပေကျမ်းဂန်
ကိုလုံခြုံစုံစုံ ပုံရံသို့ပြန်ကြွလာပြီး
ထိုအရှင်တည်သည့် စေတီမှာ သီဟိုဠ်
ထူပါရံပုံဖြစ်သည်။ မထေရ်ကို အစွဲပြု၍
ဆပဒ စေတီတည်သည်။

မယ်တော်မာယာ အုတ်
ကျောင်းဆောင်ပေါ်မှ စေတီမှာ စေတီ
ဖိနပ် ပစ္စယာများ အထက်လေးထောင့်
ပုံ ဟာမိက (ဓာတ်တော်တိုက်) ပါရှိ၍
၎င်းအပေါ်ပိုင်း ထုဝါကာ-(စေတီ
အထွဋ်) တင်ထားသည်။ လေးထောင့်ပုံ
ဓာတ်တော်တိုက် မျက်နှာလေးဘက်
တွင် မျက်လုံးပုံ သင်္ကေတဆွဲထား
သည်။ စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့
ဦးဆောင်ဆရာတော် အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြ
သည်မှာ ယင်းမျက်လုံးသည် စက္ခုငါးပါး
ဖြင့် ဘုရားရှင်က လူသားများ မကောင်း
မှုမလုပ်ရန် စောင့်ကြည့်နေသည်

သဘောသရုပ်ဖော်ချက်ဟု သိရပါသည်။ ကျောင်းဆောင်မြေကို ၂၀၁၂ က နောက်ဆုံးတူးဖော်မှုတွင် အင်ကြင်းကျောက်တွေ့ရှိရာ ဘုရားမပွေးဖွားမီက ပေါက်သည့် အင်ကြင်းဖြစ်ကြောင်း စမ်းသပ်သုတေသနပြုချက် ထွက်ခဲ့သည်ဆို၏။ မြေကိုဆက်တူးရာတွင် မြေသားအလွန်မာကျောသဖြင့် တူး၍မရကြောင်း အကြောင်းအရင်းမှာ ယင်းမြေသည် သာမန်မဟုတ်ဘဲ မြတ်စွာဘုရားပွေးရာနေရာ (ဒေသ) ဖြစ်၍၊ မယ်တော်မာယာရုပ်ထုကို ဟိန္ဒူများ လာရောက်ပူဇော်ကြသည်တွင် လာရောက်သော ပရိသတ်များခြင်း၊ နင်းသည့်အကြိမ်များခြင်းဖြင့် မြေသားအလွန်သိပ်သွားခြင်းကြောင့် ဟုသုံးသပ်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ (ပုဂံ) သို့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောက်ရှိမှုနှင့် ဆပဒအကြောင်းကွင်းဆက်တစ်ခု ပြောလိုပါသည်။ အနော်ရထာမင်းကြီးလက်ထက် ရှင်အရဟံနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓဘာသာပုဂံတွင်

ထွန်းကားခဲ့သည်။ မွန်တို့၏ ရာမညတိုင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ (ပုဂံဒေသ) ထက်စော၍ ဗုဒ္ဓသာသနာ ပရိယတ္တိ၊ ပရိပတ္တိစည်ပင်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအခါက ပုသိမ်ဒေသ (ဆပဒရွာရှိရာ) သည် ရာမညတိုင်းတွင် ပါသည်။ ဆပဒထေရ်၏ ဆရာမှာ ရှင်ဥတ္တရဇီဝ ထိုအရှင်၏ဆရာမှာ ရှင်အရဟံ၏ တပည့်ရှင်အရိယဝသံ ဖြစ်သည်။ မွန်တို့သယ်ဆောင်လာသည်မှ ၁ သာသနာတော်သာမဟုတ် ယဉ်ကျေးမှု အတတ်ပညာများပါ ပါဝင်ပြီး ယခုပုဂံနှင့် တစ်ဆက်တည်း မနုဟာဘုရားရှိရာ မြင်းကသာသည် မွန်ရွာကြီးဖြစ်သည်။

စပ်မိ၍ပြောပါဦးမည်။ စာရေးသူ ပုဂံတွင်တာဝန်ကျစဉ် ရှေးဟောင်းသုတေသနမှ တာဝန်ခံ ဦးကျော်ညိမ်း (Gnsenuator Depe of Archeology Bagan) သည် စာရေးသူနှင့် မြို့နယ်အစည်းအဝေးများအတူ တက်လေ့ရှိသည်။ ၎င်းမှာ မွန်အမျိုးသားတစ်ဦး

ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် စနေတနင်္ဂနွေအားလပ်ရက်များတွင် ရှေးဟောင်းသုတေသနပြုတိုက် ဝင်းအတွင်း နေထိုင်သော အထူးအရာရှိ ဦးဗိုကေ (မွန်ဗိုကေ) ၏ တိုက်သစ်လေးရှိ ခန်းလုံးပြည့် စာအုပ်များကို သွားရောက် မွှေနှောက်လေ့ရှိသည်။ တစ်ရက်စာရေးသူက “ဆရာကြီးက မွန်ဗိုကေဆို တော့ မွန်လူမျိုးပေါ့နော်” လို့ မေးတဲ့အခါ ကျုပ်က မွန်စပ်တယ်ဆိုပါတော့ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နာမည်မှာ မွန်ရှေးကထည်တာက မွန်မြတ်ခြင်းကို ညွှန်းတာဗျာ လို့ ဖြေသည်။ ပုဂံရောက် ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ သာသနိက အဆောက်အအုံများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေတာ၊ မွန်လက်မှု အနုပညာတွေ လက်ဆင့်ကမ်းနေတာ မွန်များစွာဖြစ်သည်ဟု ယေဘုယျ သုံးသပ်မိသည်။ ဆလာကြီးမွန်ဗိုကေ၏ စာအုပ်စင်ကြီးသို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်အသစ်များ ရောက်လာတတ်ပြီး ရတနာသိုက်ကြီး

တစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်သည်။ (ယခုဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။)

ဗုဒ္ဓအမှတ်တရ လုမ္ဗနီဥယျာဉ် မှ နှစ်ပင်တည်းသာရှိသော အင်ကြင်းပင် ပျိုးကို လေ့လာကြသည်။ ဥယျာဉ်မှ အထွက် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ စုပေါင်းကုသိုလ် လောကမဏိစူဠာစေတီကို ဝင်ဖူးရင်း ဗိုက်ကဆာနေကြ၍ အချင်းချင်းပြောကြ သည်။ “မယူကြနဲ့ ဂယာဘုရားဖူးတွေ ဆိုရိုးအတိုင်း အိန္ဒိယမှာ ကုလားရယ် ဘုရားရယ် ကြက်သားရယ် ဆိုတော့ နေ့လည်စာ ကြက်သားဟင်းက ကြို နေမည်”ဟု ဟာသနောကြသည်။ အကယ်တော့ ဗုဒ္ဓမြေမြတ်မဟာဉ္စ ဗုဒ္ဓ၊ ခေမ္မ သံဃာဂုဏ်တော်များ လွှမ်းခြုံနေ ၍ မမောနိုင်ကြပါ။ ရေမှီးချိုး၊ အထုတ် သိမ်း နေ့လည်စာအကြီး ရွှေကောင်း ဆရာတော်ကြီး ဩဝါဒခံယူ လှူဖွယ်များ နှင့် ပူဇော်ကန်တော့အပြီး ရှေ့ခရီး ဘုန်းတော်ကြီးကို ဆက်ကြရပါတော့မည်။

ဤစာစု၏ အဆုံးသတ် အပ်ဆုံး။

လက်ဆောင်အဖြစ် စာရေးသူနှင့်မရေး မနောင်း ဗုဒ္ဓဂယာမှ ပြန်ခဲ့သည့် မြောက် ဥက္ကလာပ ရွှေရောင်မြေကျောင်းတိုက် ဆရာတော် အရှင်ကောသရ ထံရောက်ရှိ စဉ် ချီးမြှင့်သည့် လုမ္ဗနီ ပထမဂါထာတော် ကို ထပ်ဆင့်ပွားပေးလိုပါသည်။ အရှင် ကောသရ (B.A) သည် ဤဂါထာ အစွမ်းဖြင့် ရွှေရောင်မြေရိပ်သာကျောင်း ပရဟိတလုပ်ငန်း၊ ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ခု လက်တွေ့ပေါက်မြောက်ခဲ့သည် ဆိုပါ က မခက်ပါ။

ပထမဂါထာတော် (လုမ္ဗနီ)

၁။ အဂ္ဂေါဟ မသ္မိ လောက သာ (ငါသည် လူသုံးပါးတွင် အမြတ် ဆုံး)။

၂။ ဇေဌောဟ မသ္မိ လောက သာ၊ (ငါသည်လူသုံးပါးတွင် အကြီး အကဲ)။

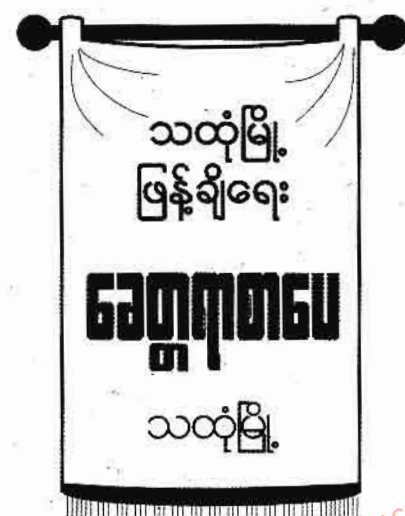
၃။ သေဌောဟ မသ္မိ လောက သာ၊ (ငါသည် လူသုံးပါးတွင် အချိုးမွမ်း

၄။ ဧတေန ဗုဒ္ဓဝဇ္ဇေန- သောတ္တိမေ ဟောတု၊ သဗ္ဗဒါ။

ဤသို့မှန်သော မြတ်ဗုဒ္ဓစကား ကြောင့် ငါသည် အရာခပ်သိမ်း ချမ်းသာ သုခဖြစ်ပါစေ။

* ကြံတိုင်းအောင်စေရန် တစ်နေ့လျှင် ပုတီး (၁)ပတ် (၉) ရက် စိတ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပါလေ ယုံကြည်မှုဖြင့် ဆောင်ရွက်ပါရန်။

ချစ်ဆန်းသစ်

နက္ခတ်(၃)သွယ် ဇန်နဝါရီလ အတွက် ဇယားစာစာပီး

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး(B.Sc)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

နတ်နက္ခတ် တနင်္ဂနွေသားသမီး

အောင်မြင်မှုများ ရရှိချိန်။
ရာထူးကိစ္စ ကောင်းမွန်ချိန်။ လက်ဆောင်
ရရှိချိန်။ မိဘအကြီးအကဲတွက်၊
ကျန်းမာရေးတွက် စိတ်ပူပန်ရမည်။
အလှူဒါနတွေ လုပ်ဖြစ်မယ်။ ငွေအဝင်
အထွက် ပျံ့တနေမယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်
အအေးမိဖွားနာခြင်း၊ အနာတရ ရရှိခြင်း
မျိုးကို ကြုံမည်။ မသွားချင်သောခရီး
သွားရမည်။ မိသားစုတွင် စိတ်ချမ်းမြေ့
စရာပေါ်မယ်။ အချစ်ရေးမှာ မတင်မကျ
ဖြစ်မည်။ ပညာရေးမှာ တိုးတက်လာမည်။
ယတြာ- ရဟန်းတစ်ပါးအား ဆေးဝါးလှူ

နတ်နက္ခတ် တနင်္ဂနွေသားသမီး

မာနတွေ ဝင်နေမည်။
သေသုအပေါ် အကောင်းမမြင်ဘဲ
ဖြစ်နေမည်။ ရုံးမှာလုပ်သလောက်
ဆည်းကောင်းမရချိန်။ အပေါင်းအသင်း
အပေါ် အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဆူဆူညူညူ

ဖြစ်နေမည်။ ငွေစုမရဖြစ်ချိန်။ အချစ်
ရေးမှာ သံယောဇဉ်အသစ် တစ်ဦးပေါ်လာ
သည်။ ကြာသပတေးသမီး၊ အင်္ဂါသမီး
အကျိုးပြု၏။ ၂၇၊ ၅၇၊ ၃၇ အတွဲတို့ဖြင့်
ထိကံစမ်းပါ။ ပညာရေးမှာ အဆင့်မြင့်လာ
မည်။
ယတြာ- အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား
ငှက်ပျောသီးတစ်စီးလှူပါ။

ဘီလူးနက္ခတ် တနင်္ဂနွေသားသမီး

စကားများ၊ အစားများ၊
ဆေးမှားတာတွေကြုံမည်။ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်
စရာတွေ ကြုံမည်။ ရုံးမှာ နေရာကောင်း
ရမည်။ မထင်မှတ်သော ငွေအလုံးလိုက်၊
အရင်းလိုက်ဝင်မည်။ မိဘကျေးဇူးရှင်တို့
ကို ပမာမခန့် ပြုမိသွားမည်။ ရပ်ဝေး
ညောင်သည် ကောင်း ရောက်မည်။
အိမ်ထောင်ရေးမှာ ရှာဖွေကောင်းသော
မိမိအပေါ် ချစ်အားပိုကြမည်။ ၃၆၊ ၁၂၊
၄၇ တွဲပါ ထိကံစမ်းပါ။ အချစ်ရေးမှာ
ဝေးဝေးနေရကိန်းစိုက်မယ်။ ပညာရေး
ကံကောင်း၏။

ယတြာ- သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ငွေသား စွမ်းသမျှလှူပါ။

နတ်နက္ခတ် တနင်္လာသားသမီး

ချီးမြှောက်ခြင်း ခံရမည်။
အတိုက်အခံပေါ်လာမည်။ အကြပ်
အတည်းမှ အောင်မြင်မည်။ ရပ်ဝေး
အဆက်အသွယ်ရမည်။ ခရီးကိစ္စကောင်း
ပေါ်မည်။ စက်နှင့်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများ
အပျက်များဖြစ်မည်။ ခြေ၊ လက်
နာမည်။ အိမ်တွင်းရေးမှာ အနိုင်ကျင့်
သူတစ်ဦး ရှိနေမည်။ ငွေဝင်အားကောင်း
မည်။ ချစ်သူတို့ ချစ်ခရီးဆန်မိကြမည်။
၆၉၊ ၄၉၊ ၇၉ အတွဲ ထိကံစမ်းပါ။
ပညာရေးမှာ ဆရာသွန်သင်မှုကို နာခံပါ။
ယတြာ- လမ်းတံတား အလှူတစ်ခုတွင်
တတ်နိုင်သမျှ ငွေပါဝင်လှူဒါန်းပါ။

လူနက္ခတ် တနင်္လာသားသမီး

အိမ်ကိစ္စပေါ်မည်။ စက်ဝင်
မည်။ ရုံးကိစ္စပြေလည်မယ်။ စာချုပ်၊
စာတမ်းတွေ အတုဖြစ်နိုင်သလို၊

မိတ်ဆွေအတူတွေ့နိုင်ချိန်၊ ရောင်းမှာ၊
ဝယ်မှာဖြစ်မယ်။ ငွေလက်လွန်မည်။
စိတ်တိုနေမည်။ ပြင်ပမှာ ခံစားချက်များ
ကို အိမ်မှာ ပေါက်ကွဲနေမိမည်။ ဆင်ခြင်
ပါ။ မိမိမအောင်မြင်တိုင်း မဖြစ်မြောက်
တိုင်း၊ မိသားစုပေါ် ပုံချနေမိမည်။
မင်္ဂလာကိစ္စ ကြားမည်။ အချစ်ကံခေ
မည်။ ပညာရေးကောင်း၏။
ယတြာ- အသံမစဲ ပတ္တန်းတရားပွဲတွင်
မိမိဆန္ဒရှိသမျှ လှူဒါန်းနိုင်ပါစေ။

ဘီလူးနက္ခတ် တနင်္လာသားသမီး

ခရီးကောင်းပေါ်မည်။ မိတ်ဆွေ
ရင်းနှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်မည်။ ထို
မိတ်ကောင်းတွေ၏ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသ
ပတေး အင်္ဂါတွေကောင်း၏။ ငွေဝင်ကိန်း
ရှိ၍ ၂၇၊ ၅၇၊ ၆၇ အတွဲကို ထိကံစမ်းပါ။
လုပ်ငန်းတွင် ကောင်းသတင်းဝေဆာနေ
မည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သူ့ဘက်၊
ကိုယ့်ဘက်တွေကြောင့် စိတ်ထစ်စရာကြုံ
မည်။ ပစ္စည်း၊ ငွေပျောက်ရှုကိန်းရှိ၏။
အချစ်ရေးမှာ ရင်ခွင်ပြောင်း၍ ခိုနားနေမိ

မယ်။ ခြေထောက်နာခြင်း၊ ခေါင်းပိုင်းဆိုင်
ရာ ဝေဒနာပေါ်မည်။ ပညာရေးကံ
တက်ကောင်းနေမည်။

ယတြာ- ရေပုံး၊ ရေအိုး၊ ရေစက်လှူပါ။

အင်္ဂါသားသမီး နတ်နက္ခတ်ဖွား

ခရီးဝေးရှိမည်။ လူကြီးကြုံ
မည်။ ရတနာဝင်မည်။ လက်ဆောင်
ရမည်။ ခေါင်းဝေဒနာ၊ ချောင်းဆိုးရင်ကြပ်
ဖြစ်တတ်၏။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဗုဒ္ဓဟူး
သောကြာသားသမီးတွက် ညီအစ်ကို
မောင်နှမတွက် စိတ်ပူပန်ရမည်။ ငွေစု
ဆောင်းမရချိန်၊ ချစ်သူထံမှ လက်ဆောင်
ရမည်။ ၆၉ အတွဲ၊ ၇၉ အတွဲ၊ ၈၉ တွဲ
ပါ ထိကံစမ်းပါ။ ပညာရေးမှာ ကိုယ်ခံ
အား ကောင်းဖို့လိုမည်။

ယတြာ- ပတ္တန်းကို ၄၂ ခေါက် နေ့စဉ်
ပူဇော်ပါ။

အင်္ဂါသား လူနက္ခတ်ဖွား

ရန်မကင်းဖြစ်မည်။ ပြဿနာ
ကြားညပ်မယ်။ ကူညီတာ၊ ထောက်ပံ့တာ

ကြုံရမည်။ ဂုဏ်ပြုပွဲတစ်ခု တက်ရောက်
ရမည်။ ခရီးတို ပေါ်ပေါက်မည်။ ပစ္စည်း
ပျောက်ရှုမှုကြုံမည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
ခပ်တန်းတန်းဖြစ်စရာပေါ်မည်။ နောက်
ပြေလည်မည်။ ချစ်သူပေါ် အလိုလိုက်
လွန်းနေမည်။ အပူလောင်တာ၊ အပူကန်
တာ၊ အဖုအကြိတ်ဖြစ်တာ ကြုံမည်။
ငွေဝင်စရာပေါ်မည်။ ထိကံစမ်းသင့်၏။
ဘုရားအနီးဆိုင်မှ ၉၇၊ ၆၇၊ ၄၃ ရှေ့
အတွဲပါ ကံစမ်းသင့်သည်။ ပညာရေးမှာ
ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီး အဖျက်ပေါ်တတ်
၏။

ယတြာ- “ယေစက္ကော” ဂါထာကို
နေ့စဉ် သက်စေ့ပူဇော်ပါလေ။

အင်္ဂါသား ဘီလူးနက္ခတ်အဟော

ပြောမှာ၊ ဆိုမှာ၊ ရောင်းမှာ၊
ဝယ်မှာလို့ နောင်တရစရာ ကြုံမည်။
အပေါင်းအသင်းနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေမိမည်။
လုပ်ငန်းပေါ် စိတ်မဝင်စားဘဲ ဖြစ်နေ
မည်။ အိမ်တွင်းမှာ သူ့တာလူ၊ ငါတစ်မင်း
ဖြစ်ပုံကြုံမည်။ ဘာသာရေးပစ္စည်းရမည်။

ဆရာကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်း တွေရအံ့။

စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ပြေပျောက်သွားမည်။

အိမ်ထောင်ရေး မျှမျှတတရှိနေကြမည်။

အချစ်ရေးမှာ “သစ္စာ” ပန်းတွေ ညှိုးရော်

ချိန်။ ပညာရေးမှာ မိမိစာကျက်အားနှုန်း

မြင့်ဖို့လိုအပ်။

ယတြာ- တရားပွဲများတွင် အလှူငွေများ

ထည့်ဝင်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသား နတ်နက္ခတ်များ

ကလေးဆန်နေမိမည်။ လူရင်း

ဒုက္ခပေးမည်။ စက်ပစ္စည်းနှင့် ထိခိုက်

တတ်သည်။ မထင်မှတ်သည့်ဘက်မှ

ငွေဝင်မည်။ အရောင်းအဝယ်ကောင်း

မည်။ ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် ဘာလုပ်လုပ်

အပြောမလွတ်ဖြစ်နေမည်။ သည်းခံရင်း

အကောင်းဘက် လုည့်တွေးပါ။ မိဘ

သက်ကြီးတွေရဲ့ သွန်သင်မှုကို စောဒက

တက်နေမိမည်။ မိသားစုတွင်း ပျော်ရွှင်

သော သတင်းကောင်းများ ရောက်လာ

မည်။ အချစ်ရေးမှာ မှန်တိုင်းငယ်တစ်ခု

ကျချိန်။ ပညာရေးမှာ ဆရာကောင်းရ

မည်။

ယတြာ- ကလေးများကို မှန်ဝေပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသား လူနက္ခတ်အဟော

ဒေါသထိန်းရချိန်။ လူမျိုးကွဲ

စိတ်ဝင်စားမိမည်။ အားကစားတစ်ခု

ပုံမှန်ကျင့်သင့်ချိန်။ မိမိမှာ လူလတ်ပိုင်း

ဖြစ်ပါက သွေးတိုးတာ၊ အားနည်းလာ

တာ၊ အာရုံကြောတွေ၊ အကြောတက်တာ

ကြုံရပါမည်။ လုပ်ငန်းမှာ ဖိအားများ

စိန်ခေါ်မှုများကြုံချိန်။ လူငယ်များ အချစ်

သစ်တွေချိန်။ မရွေးပြောင်းနိုင်သော

ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ရချိန်ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ရေးမှာ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်

စကားများပြီး အိမ်မှာ မပျော်ပိုက်ချိန်။

ပညာရေးမှာ Top Ten ပါရန် အဆင်သင့်

ဖြစ်ပါပြီ။

ယတြာ- မွေးနေ့မှာ စာကလေးသုံးကောင်

သွတ်ပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသား ဘီလူးနက္ခတ်အဟော

မိမိနေရာကို အပြိုင်ပေါ်မည်။

နှိမ့်ကျဆက်ဆံနေမှ တော်ကာကျမည်။

မိမိကိုယ်တိုင် စန်းထ၍ ချစ်သူပိုင်းပိုင်း

လည်ချိန်။ မသင့်မြတ်ဖြစ်နေသော

အိမ်ထောင်ရေးသည် သားသမီးတွေ

ကြောင့် ပြန်စိုပြေလာမည်။ ဘာသာရေး

ကို မမေ့သင့်ချိန်။ နတ်၊ မကိန်း ဆိုက်ချိန်

ဖြစ်၏။ ထိထိုးပါ။ ၉၃၊ ၉၄၊ ၉၇ အတွဲကို

ပန်းခြံအနီးမှဆိုင်မှာ ကံစမ်းပါ။ ငွေက

ထွက်စရာ တန်းစီနေပါသည်။ နှလုံး၊

အဆုတ် ဒုက္ခပေးပါမည်။ အာနာပါနကို

တစ်နေ့လျှင် ၁၅ မိနစ်ရှုပါ။ ပညာရေး

ကောင်းသော်လည်း ဆရာမိဘကို မချေ

မင် ဆက်ဆံမိမည်။

ကြာသပတေးသားသမီး နတ်နက္ခတ်

အဟော

ဆုလက်ဆောင်ရချိန်။ မိတ်

ကောင်းတွေချိန်။ ဂုဏ်သတင်းတက်

နေမည်။ မိမိအဆင့်မြင့် ဝန်ထမ်းနှင့်

မပြေမလည်ဖြစ်မည်။ လုပ်ငန်းနှင့်

ပတ်သက်ပြီး စာမေးပွဲ၊ သင်တန်းကိစ္စ ကြုံမည်။ ခရီးကောင်း ကြုံမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်၏ နားလည်သဘော ပေါက်မှုကို ခံစားရမည်။ ဆွေမျိုးထဲမှာ ပေါ်ပင်ဖြစ်နေမည်။ အချစ်ရေးမှာ ရင်လေးစရာပေါ်မည်။ စာသင်သားတို့ ရေချိုးဆင်ခြင်ရမည့် ကာလဖြစ်၏။

ယတြာ- “အာဝေဏိက ဂုဏ်တော် ၁၈ ပါး”ကို နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါလေ။

ကြာသပတေးသားသမီး လူနက္ခတ် အဟော

ပြဿနာမရှိ၊ ထမင်းစားမဝင် တဲ့ အချိန်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆောင် ရွက်ခြင်းရှောင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင် ဆုံး မပြုပြင်ရမည့်အချိန်။ အလုပ်မှာ ကြိုးစားမှု အသီးအပွင့် ခံစားရမည်။ ငွေဝင်မည့်အချိန်ဖြစ်၏။ ထိပါသနာပါပါ က ၉၃၊ ၅၇၊ ၄၁ အတွဲကို ဈေးနှုန်းရှိ ထိဆိုင်မှာ ကံစမ်းပါ။ အရောင်းအဝယ် ကောင်း၏။ အိမ်တွင်းမှာ နေတတ်အောင် ပြောတတ်အောင် ဆင်ခြင်ပါ။ လက်၊

ခြေ ကိုက်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း၊ အစာအိမ် ဝေဒနာကြုံမည်။ ချစ်သူထံမှ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ရမည်။ ပညာရေးစံနှုန်း မြင့်လာပြီဖြစ်၏။

ယတြာ- “အစိန္တိယုလေးပါး” ဂါထာကို ကိုးခေါက်နေ့စဉ်ပူဇော်ပါလေ။

ကြာသပတေး ဘီလူးနက္ခတ်အဟော

စွပ်စွဲခံထိမယ်။ စိုက်လျှော်ရ တာ၊ ကူညီရတာ ကြုံမည်။ ခရီးရှည်ရှိ ၏။ သင်တန်း၊ ပညာသစ်ရမည်။ အသေးအဖွဲ့ကစပြီး အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် စကားကြီးကျယ်သွားမည်။ မာနလျှော့ရ မည်မှာ ဘီလူးနက္ခတ်ဖွားပင် မဟုတ် လော။ အစားကောင်းစားရမည်။ ချစ်သူ တို့ ချစ်ရေကြောမှာ ချစ်ပန်းလေးများ မျောကြချိန်။ ဝမ်းကိုက်၊ သွား၊ ဆီးရောဂါ ကြုံတတ်၏။ ယခုလတွင် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂဝင်မည်။ စက်ဝင်မည်။ ပညာ ရေးမှာ စိတ်လေစရာပေါ်မည်။

ယတြာ- “အောင်ခြင်းရှစ်ပါး” ဂါထာ တော်ကို နေ့စဉ်သက်စေ့ရွတ်ပါလေ။

သောကြာသားသမီး နတ်နက္ခတ် အဟော

ရန်ကြားမှာ အောင်မြင်မှုရယူ မည်။ စက်ဝိုင်းဆိုင်ရာ အပျက်များမည်။ စနေ၊ သောကြာနေ့များ ခရီးဝေးသွား ခြင်းမျိုးရှောင်ပါ။ ပြည်ပမှ (သို့မဟုတ်) ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးမောင်နှမရောက်မည်။ အိုးအိမ်ကိစ္စပေါ်မည်။ အိမ်တွင်းမှာ မိမိ ကို သိက္ခာကျစေမည့် အပြောမျိုးကြုံ မည်။ အချစ်ရေးမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အမှားများကို လုပ်မိမည်။ ပညာရေးမှာ လိုချင်သောအဆင့်ကို ရောက်မည်။

ယတြာ- ရဟန်းတစ်ပါးအား သွားတိုက် ဆေးလှူပေးပါ။

သောကြာသားသမီး လူနတ်နက္ခတ် အဟော

လုပ်ငန်းမှာ မိမိအပေါ် နောက် လူကျော်တက်လိမ့်မည်။ လက်ဆောင်ရ မည်။ ဒဏ်ရာရမည်။ ရေနံပတ်သက် ပြီး ပျော်ပါးခြင်း၊ သတိလက်လွတ် ဆော့ကစားခြင်းမျိုး ရှောင်ပါ။ အနိုင်ကျင့်

လိုသူ တွေရမယ်။ မိဘအပေါ် ကျေးဇူး
ဆပ်ခွင့်ကြုံမည်။ ထိကံရှိနေပါပြီ။ ၅၆၊
၅၇၊ ၅၉ အတွဲကို ဈေးနားနီး ထိဆိုင်
မှာ ထိထိုးပါ။ အရောင်းအဝယ် အေးနေ
သော်လည်း မထင်မှတ်သော နေရာမှ
ငွေဝင်ပါမည်။ ချစ်သူချင်း နားလည်မှုလွဲ
မည့်အချိန်။ စာသင်သားတို့ ကျန်းမာရေး
ကို ဂရုစိုက်ပါ။

ယတြာ- မွေးနံထောင့်မှာ ရွှေဆိုင်လှူ
ပါ။

သောကြာသား ဘီလူးနက္ခတ်အဟော

ကြိုဦးစားမှု ရလဒ် ရချိန် ။
ရန်ကြားမှာညပ်မည်။ ဒေါသကို ထိန်း
သိမ်း အကျင့်ကိုမွေးမြူပါ။ အားမကျ
သင့်တာတွေ၊ အတုမယူသင့် တာတွေကို
စိတ်ယိုင်နေမည်။ ဝမ်းသာစရာတွေ
မိသားစုတွင်း သယ်ဆောင်လာမည်။
အရောင်းအဝယ်ကောင်းမည်။ လူယုံတွေ
ချောင့် စိတ်ရှုပ်ရမည်။ ချစ်သူတွေ
နှိပ်ခင်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းကြချိန်။
အသင်သားတို့ စိတ်လေနမိမယ်။

ယတြာ- မွေးနံထောင့်မှာ ဆွဲလွှဲလေးတစ်
ခု လှူပေးပါ။

စနေသားသမီး နတ်နက္ခတ်အဟော

အောင်မြင်မှုများ ရရှိချိန်။
လက်ဖျားမှာ ငွေသီးချိန်။ သောကြာ၊
ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ သားသမီးကြောင့် စိတ်ရှုပ်
ရမည်။ အိမ်ပြုပြင် မွမ်းမံရမည်။ ခါး
ရင်ဘတ်၊ သွား ဒုက္ခပေးမယ်။ ထူးခြား
သော ရဟန်းဖူးတွေရမည်။ ငွေချေး၍
မရချိန်။ အားကစားသမား ကံတက်ချိန်။
မိသားစုတွင်း ရှင်းလင်းလိုမပြီးတဲ့ ကိစ္စ
ပေါ်ပေါက်မယ်။ အပေါင်းသင်းတွေ
မြှောက်ပင့်ခြေထိုးတာတွေ၊ ပီတိဖြစ်နေ
မိမယ်။ အချစ်ရေးမှာ ချစ်လေဟန်မှာ
ငှက်ကေလေးများပမာ သံစဉ်ချိနေမယ်။
ပညာရေးမှာ အပေါင်းသင်းကဏ္ဍာ
ရှုပ်ထွေးနေမယ်။

ယတြာ- “ဥံ အရဟံသိဒ္ဓိ” မန္တန်ကို
ပုတီးကိုးပတ်စိပ်ပါလေ။

စနေသားသမီး လူနက္ခတ်အဟော

ခရီးဝေးရှိတယ်။ ရုံးတွင်း
ပြဿနာ ပေါ်တတ်တယ်။ ကိုယ်လုပ်စရာ
တွေကို တာဝန်ကျေကျေ လုပ်ပြပါ။
စကားထဲက ဇာတိပြဿလို မိမိစကား
သည် ကလေးမဆန်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။
အရောင်းအဝယ်ကောင်းပါမည်။ ထိရှ
ခြင်း၊ လက်၊ ခြေ ဒဏ်ရာရခြင်း၊
ချောင်းဆိုးခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်၏။ ငွေကံ
ပွင့်၍ ထိထိုးပါ။ ၅၇၊ ၆၃၊ ၈၉ အတွဲ
များကို ရှာဖွေ၍ ထိထိုးပါ။ အိမ်ရှိ အင်္ဂါ
ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ သားသမီးတွက် စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်။ ချစ်သူတို့မှာ
ရင်းနှီးခင်မင်သူနှင့် အသွားအလာများ၍
စကားများဖွယ်ရှိနေပြီ။ ပညာရေးမှာ
အောင်ပွဲထူမည်။

ယတြာ- “ပု . ဒိ . အာ န မာ မိ”ကို
ပုတီးကိုးပတ်စိပ်ပါလေ။

စနေသား ဘီလူးနက္ခတ်

ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းနှင့် သူများ
အတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ပါ သွားလာ

နေမပြန်။ ရန်ပုန်းတွေများနေမည်။ ဝေဒနာကြုံမယ်။ ရပ်ဝေးမိတ်ဆွေ၊ စရာရှိ၏။
အလုပ်မှာ နာမည်တက်စရာရှိမည်။ အိမ်သား၊ ဆွေမျိုးရောက်လာမယ်။ ယတြာ- “ဗုဒ္ဓေါအောင်မြီ”ကို ပုတီးကိုး
အရွှေအပြောင်းကိစ္စ ပေါ်မည်။ စိတ်ဒွိဟ အိမ်တွင်းရေး သာယာမယ်။ အချစ်ရေး ပတ်စိပ်ပါ။
ဖြစ်စရာပေါ်မည်။ ဒါး၊ ခြေ၊ အဆုတ် မှာ အနိုင်မယူပါနှင့် ပညာရေးမှာ အားရ၊ နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး(B.Sc)

Emily

Floral Service

Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150

📘 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift

📍 : No.301/9, Padank Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon.

တကယ်လေ့လာကြည့်ပါ

သင်္ဃန်းနံပါတ်ကွဲကဗျာ

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကားနံပါတ်၏ နောက်ဆုံးနှစ်လုံးတွဲသည်

46 ဖြစ်သော်

ကြီးစားသူတို့တွက် အောင်ပွဲ
က ဆီးကြိုသလို၊ ရိုးသားသူတို့တွက်
မင်္ဂလာသတင်းက ရောက်လာတတ်တယ်
ဆိုသကဲ့သို့ ကားနံပါတ်မျိုး ယာဉ်မောင်း
တို့မှာ ရိုးသားမှုရှိမှ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်
ရှိမှာ၊ လာဘ်ရှင်ခြင်း၊ စက်ဒုက္ခပေးခြင်း
မျိုး ကြုံမည်။ အဝါရောင်၊ ခဲရောင်တို့နှင့်
အကျိုးမပေးသလို တနင်္ဂနွေသား၊
ဗုဒ္ဓဟူးသား ယာဉ်မောင်းတို့နှင့် အဆင်
မပြေတတ်ပါ။ Taxi ဆရာအနေနှင့်
ကားဘီးကို မကြာမကြာ စစ်ဆေးသင့်
သည်။ နံနက်ကားမထွက်မီ ကားခေါင်မိုး
ကို ပုဝါသန်ဖြင့် သရဏာဂုံသုံးပါး ရွတ်ဆို
ရင်း သန့်ရှင်းရေးဆောင်ရွက်ပါ။ ပြီး
ကားလေကာမှန်ကြီး၊ ကားမီးလုံးများ၊
ကားအဖုံးကို သရဏာဂုံသုံးပါး ရွတ်ဆိုရင်း
ကားကို သိဒ္ဓိတင်ပေးပါ။ စနေနေ့တိုင်း
ယာဉ်မောင်းများအနေနှင့် သက်သတ်
လွတ်စားသင့်ကြောင်း အကြံပြုပါရစေ။
High way ကားကြီးများ၊ ကုန်တင်

ကားကြီးများ အနေဖြင့် မိမိတို့ အမြဲ
ဖြတ်သန်းရာ မြို့ရွာကျက်သရေဆောင်
ဘုရားကြီးတို့တွင် ရေအလှူ၊ ကုသိုလ်ပြု
ပေးပါ။ မိမိကားရှေ့တွင် မိမိတို့ ကား
လမ်းတစ်လျှောက် ဂိတ်စ၊ ဂိတ်ဆုံးမြို့ရှိ
တန်ခိုးကြီး ဘုရားပုံတော်တို့ကို
ကိုးကွယ် ထားပါ။ ကားခေါင်းတွင်
အောင်သပြေပန်း မညှိုးတမ်းတင်လှူပါ။
ကားမောင်းစဉ်နှင့် အိမ်မှာ အနားယူ
ချိန်တို့တွင် “ဂုဏ်တော် ကွန်ချာ”ကို
နေ့စဉ် ကိုးခေါက်ရွတ်ဖတ် ပူဇော်သင့်
ကြောင်း ရေးသားလိုက်ပါသည်။

47 အတွဲဖြစ်သော်

ငွေရှာကောင်းမည်။ အဝေး
ပြေး ကားမှန်လုံကားများ Express
ကားကြီးများတွက် သင့်တော်ပါသည်။
ကုန်တင်ကားအနေနှင့် ကုန်ပစ္စည်းရ
သော်လည်း ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်အကျ
ယာဉ်လိုက်တို့ မမြဲတတ်ပါ။ ကုန်တင်
ကားမှာ အန္တရာယ်ကင်း လာဘ်ရှင်စေရန်
မြို့တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်ကို ထံအံအတိုင်း

ကားပြုခြင်း၊ အလှူအတန်းတစ်ခု
လုပ်စေခြင်းတို့ ပြုသင့်ပေသည်။ မိမိတို့
ပစ္စာန်းဆက်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ပါက
ကိုယ်တော်နှစ်ပါးအား စောင့်ရှောက်ပါရန်
ပန်ကြားသင့်၏။ မိမိတို့ကား ဖြတ်သန်းရာ
လမ်းတစ်လျှောက် မြို့ရွာများ၏
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို မြင်တိုင်း၊
တွေ့တိုင်း နှုတ်မှ “ဤကျောင်းတိုက်ရှိ
ရဟန်းသံဃာများ ဆွမ်းဘောင်နု၊
သပ္ပာယ မျှတပါစေ။ သာသနာမှာ
ပျော်ရွှင်၊ ငြိမ်းချမ်းပါစေ။ ရောဂါဝေဒနာ
ကင်းပါစေ။ လောကုတ္တရာ အကျင့်
ကောင်းကို ကျင့်နိုင်ပါစေဟု မေတ္တာပို့
ပေးပါ။ မိမိမှာ ထူးခြားသော ဝင်ငွေ
လာဘ်လာဘာတွေ ရွှင်လာမစ ကောက်အမြဲ
ဖြစ်နေပါမည်။

“မေတ္တာသုတ်”ရလျှင် မေတ္တာ
သုတ်ကို မိမိသော်လည်းကောင်း၊ မိမိ
ယာဉ်ပိုင်ရှင်ကသော်လည်းကောင်း ကား
စထွက်ချိန်မှ ၁၁ ခေါက် ရွတ်ဆိုပွားပြီး
ခရီးဆုံးသို့ ဘေးကင်းစွာ ရောက်ရှိဖို့
ဆုတောင်းပါ။ Taxi ဆရာများ၊

၎င်းကား ကိုပိုင်သော Owner တို့ကို အကျိုးစီးပွား ဖြစ်စေ၏။ ကားမောင်းစဉ် သမ္မုဒ္ဓေကို နှုတ်မှ မပြတ်ရွတ်ဆို ပူဇော် သင့်ပါ။ ကားနောက်ကြည့်မှန်တွင် အုန်းပုတီးချိတ်ဆွဲရင်း မိမိစေတနာ၊ မိမိ ကို အကျိုးပေးသော အဖြစ်ကို လက်တွေ့ ခံစားရင်း အေးချမ်းသော ကားလောကကို ကျင်လည်သွားလာရစေ မည်။

48 အတွဲဖြစ်သော်

ကားကို မိတ်ဆွေနှစ်ဦးပိုင် ဆွဲမဟုတ် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးပိုင် ဆွဲသင့်သည်။ သန့်ပြန့်ခြင်းကို လိုလား သော နံပါတ်အမျိုးအစားဖြစ်၍ ကားကို မိုင်တစ်ကြိမ်၊ ညကာသိမ်းချိန်တွင် ခြေဆေးကြောသင့်ပြီး နံသာရည် ခြစ်ပေးပါ။ နံသာရည်ကို “ဘဂဝါ” ဆိုက် ရွတ်ဆိုပြီးမှ ဖြန်းပေးပါ။ နံသာရည်တင်တာ မကြိုက်တတ်ပါ။ နံသာရည်များ အဝေးပြေးကား သို့မဟုတ် သင်္ဘောသင်္ဘော၊ ယာဉ်မောင်း

အနေဖြင့် ခြေလေးချောင်းရောင်နိုင်လျှင် ပိုကောင်းပါမည်။ ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ် ဝန်ထမ်းများ အဆင်မပြေက ယာဉ် ပိုင်ရှင်က ဆောင်ရွက်ပါ။ လမ်းတွင် ယာဉ်စက်ပြင်စရာရှိက မိမိတပည့် ယာဉ်နောက်လိုက်၏။ အကင်းပါးမှု၊ အလုပ်ပေါ့ရှိသောမှု၊ စကားသန့်ရှင်းရေးကို သတိပြုရမည်။ ယင်း ယာဉ်ကြီးအောက် တွင် လုံးဝအိပ်မက်ခြင်း၊ အနားယူခြင်း၊ စားသောက်ခြင်းမပြုရာ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်၊ အဖြူရောင်တို့ အကျိုးပြု သလို တနင်္ဂနွေသား၊ တနင်္လာသား၊ ကြာသပတေးသား၊ ယာဉ်ပိုင်ရှင်တို့ကို အကျိုးပြုပါ၏။ ကားတွင်းရှိ ကြည့်မှန်ကို ပုဒ်တံ၊ နာမိဟု ရေးထားပူဇော် ထားပါ။ ကားမောင်းစဉ် အနန္တအနန္တ ငါးပါးကို သက်စေ့ပူဇော်ပြီးက ဂုဏ်တော် ကိုးပါးကို မပြတ်ပူဇော်နေပါ။ တောင်ပေါ် သွား၊ နယ်စပ်သွား ကားမျိုးဖြစ်ပါက အောင်သပြေ မညှိုးတမ်းကပ်လှူခြင်း၊ ချည်နှောင်ထားခြင်းမျိုး ပြုသင့်၏။ ကားမောင်းစဉ် လေမချွန် မိရန် အရေး

ကြီးပါ၏။ ယာဉ်ပိုင်ရှင်များအနေနှင့် ယာဉ်ဓာတ်ပုံကို မိမိအရှေ့တွင် အဝတ် တစ်ထည်ခင်း၍ တင်ထားပြီး “ သုဂတော ငါးချက်” ဂါထာတော်ကို ပုတီးငါးပတ်၊ အာရုံယူ၊ ကုသိုလ်ပြုပါက ရေရှည်ကြံ့ခိုင်၊ စီးပွားလှိုင်သော ကားအမျိုးအစားဖြစ်ကြောင်း၊ လက်တွေ့ ခံစားရပေတော့မည်သာ။

49 အတွဲဖြစ်သော်

ယာဉ်မောင်းရေး၊ ယာဉ်အကူ ပါ သွက်လက်ခြင်း ဆက်ဆံရေးကောင်း မွန်ခြင်း၊ စကားချိုသာခြင်း၊ နိမ့်ချခြင်းတို့ ဖြင့် ခရီးသည်တို့ကို ကျေးဇူးရှင်များ အမှတ်ဖြင့် ဆက်ဆံသင့်၏။ မြို့တွင်း ပြေးဘတ်စ်ကား အမျိုးအစားဖြစ်က လမ်းပြောင်းပြန်မောင်းမိခြင်း၊ ယာဉ်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်မောင်းမိပါက အကျိုးနည်းဖွယ် ရာ ကြုံတွေ့ရမည်။ ဂတ်စ်အိုးကို ဂရုစိုက်ရမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးသည် ဆိုး တွေပါက တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံ၍ ဆက်ဆံပေးရန် လိုအပ်ပါ၏။ ကားပေါ်

တွင် ခရီးသည်တို့ ကျန်ခဲ့သော
ပစ္စည်းကို မည်မျှ တန်ဖိုးရှိသည်ဖြစ်စေ
နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ သက်ဆိုင်ရာ
ဂိတ်မှူးတွင် အပ်နှံစေပြီး မိမိကား
လက်နက်ပုံစံဝင်၊ သစ်ချောင်း၊ သံချောင်း၊
စသည်တို့ကို ကြိုတင်မဆောင်ထား
သင့်ပါ။ ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်ပိုင်ရှင်၊
ယာဉ်အကူတို့ပါ ကားမထွက်ခင်
ကားကို စောင့်ရှောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
လိုင်းကား သွားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ
လမ်းစောင့်နတ်၊ ရပ်စောင့်နတ်၊
မြို့နယ်စောင့်နတ်များကို မေတ္တာပို့ပေးပါ။
ကားမမောင်းခင် ကားဦးခေါင်းကိုင်၍
သရဏဂုံသုံးပါးကို ကိုးကြိမ်ရွတ်ပေးပါ။
ရေမွှေးဖြင့် ပက်ဖြန်းစဉ် နှုတ်မှ ဗုဒ္ဓ
စက္ခုတစ်ကားလုံး ခြုံပါစေဟု အဆက်
မပြတ် ရွတ်ဆိုပါ။ မိမိ ယာဉ်မှ ရရှိသော
ဝင်ငွေမှ ဘုရားအလှူ၊ တရားအလှူ၊
သံဃာအလှူ၊ မိဘအလှူ၊ ဆရာသမား
အလှူ၊ ငါးမျိုးကို လှူပေးသင့်ကြောင်းနှင့်
ယာဉ်ပိုင်ရှင်များက ကားဓာတ်ပုံကို
ကိုင်ရင်း ပတ္တန်းဥဒ္ဓေသကို ၂၇ ခေါက်

ရွတ်ဆိုရင်း ၃၁ ဘုံသားကို မေတ္တာပို့
ပေးပါလော။

50 သည် နောက်ဆုံးနှစ်လုံးဖြစ်သော်

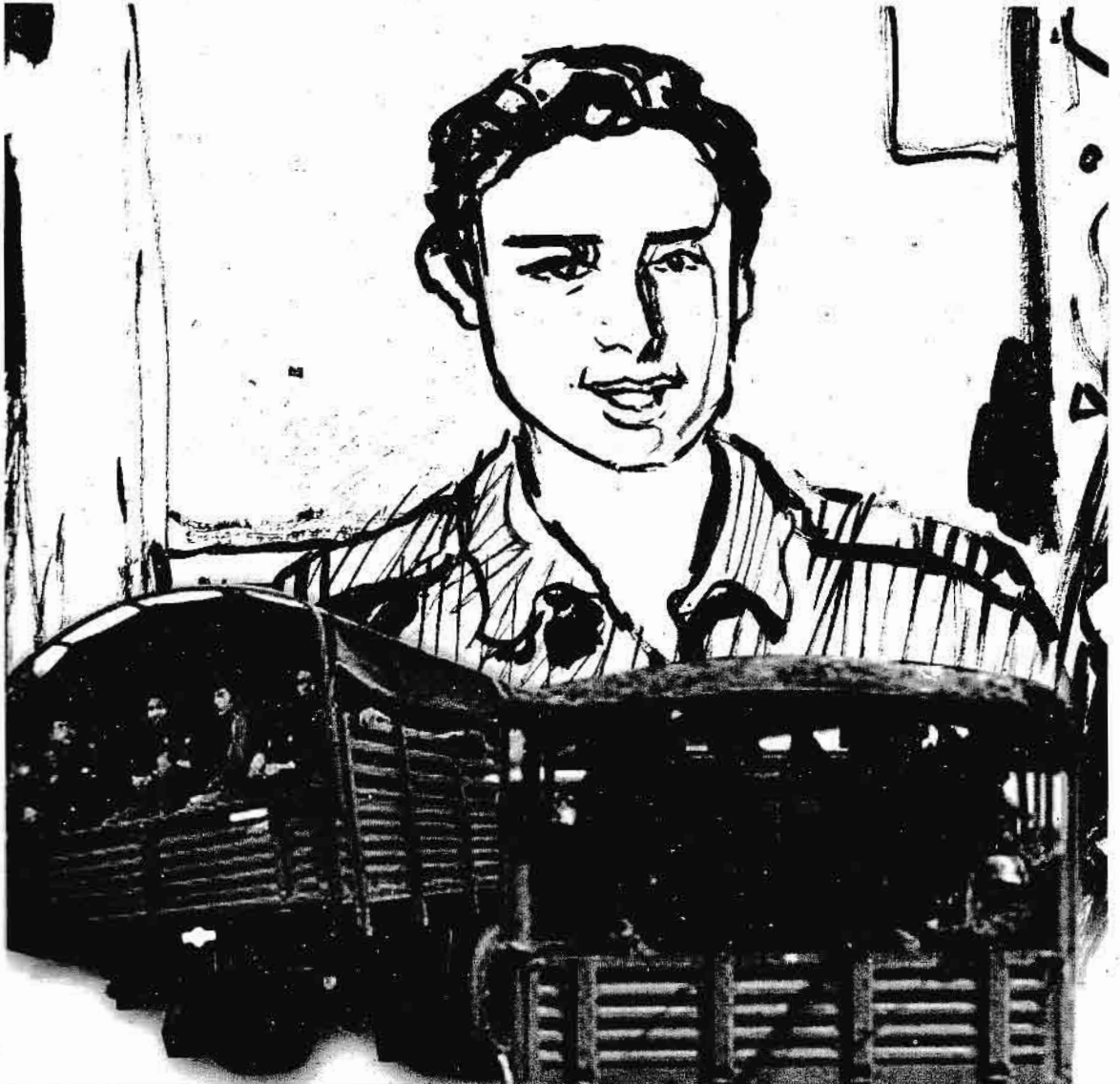
Taxi ကားမျိုးကို အကျိုးပြု
၏။ ဖောက်သည်ကောင်းရတတ်၏။ ထို
ဖောက်သည်တို့နှင့် ရင်းနှီးရာမှ၊ သူတို့၏
အိမ်တွင်းရေး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊
စီးပွားရေးကိစ္စများပါ တိုင်ပင်ဖော်၊
တိုင်ပင်ဖက်အဖြစ်၊ အထင်ကြီးလေးစား
ခြင်း ခံရတတ်၏။ မိမိအနေနှင့် မိမိ
မိသားစုအရေးထက် ပိုမိုသော စိတ်ထား
မျိုး ရောက်သွားတတ်၏။ အိမ်ထောင်ရှိ
ယာဉ်မောင်းများ၊ သာသည်ကို ယိမ်သွား
သည်ကို သတိပြုပါ။

အဝေးပြေးကား ယာဉ်မောင်း
များမှာတော့ မိဘကို လုပ်ကျွေးသူများ၊
သနားကရုဏာပိုများအဖြစ် တွေ့ရ၏။
အထူးသတိပြုရမှာ မိမိခရီးလမ်းတွင်
ပုံသေထမင်းဆိုင်တွင်သာ စားလေ့
အကျင့်ကို ဖျောက်ရန်လိုပါ၏။ ခရီးကြွ
အမျိုးသမီး ညည်သည်ခရီးသွားများကို

သတိကြီးစွာ ဆက်ဆံသင့်၏။ ဤကား
နံပါတ်မျိုးသည် မိမိကားရှေ့ခန်း၊ မေထုန်
မိုးဝဲခြင်း၊ ကာမဆန်သော စကားအပြော
ညစ်ညမ်းဗီဒီယိုများကို မပြောသင့်၊
မကြည့်ပေ။ အထူးသဖြင့် လမ်းခရီးတွင်
မည်သည့်တိရစ္ဆာန်၊ သတ္တဝါအနွယ်မဆို
မတိုက်မိရန် ဂရုစိုက်ပါ။ ကားလမ်းတစ်
လျှောက်၊ အန္တရာယ်ကင်းရန် ကားရှေ့
တွင် အမွှေးတိုင်နှစ်ချောင်း ထွန်းညှိ
ပူဇော်ပြီး “ဗုဒ္ဓဿလောကဓမ္မေဟိ၊
စိတ္တံပဿ၊ နကမ္မတိ၊ အသောကံ ဝိရဇံ
ခေမံ ဥဉ္စဆေးမရှိ”ကို ၃၇ ခေါက်
ရွတ်ဖတ်ပေးပါ။ ကားရှေ့တွင် ဇီးသားဖြင့်
ဘုရားတစ်ဆူ ကိုးကွယ်ပါ။ ကားမောင်း
ရင်း သရဏဂုံသုံးပါးကို ရွတ်ဆိုရင်း မိမိ
အိမ်အပြန်ကို စောင့်မျှော်လေ့ရှိသော
မိသားစုကို ချမ်းသာဝမ်းသာစွာ ဆုံကြ
နိုင်ပါကြောင်း။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး

ဘဝကန္တာရထဲက ဟာသပျားရည်စက်များ

ထောပတ်သီး

ခွန်သက်တင်ဆန်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တိုးတက်လာသော ခေတ်
 ကြောင့်လား။ လိုချင်တာကို အချိန်တို
 အတွင်းရနေကြရတာ။ လူ၏ပင်ကို
 စွမ်းအားတို့က အားနည်းလာသည်မှာ
 အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က ဓာတ်ပုံ
 တစ်ပုံရိုက်ဖို့ပင် အချိန်ယူရိုက်ကူးကာ
 မိမိပုံ ကောင်း၊မကောင်း တစ်ပတ်
 လောက်ကြာမှ သိခဲ့ရသော်လည်း ယခု
 မိမိပုံကို မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုက်သလောက်
 ရိုက် ချက်ချင်းကြည့်နိုင်ပေပြီ။ စာရွက်
 စာတမ်းများဆိုလျှင်လည်း ယခင်က မိမိ
 မှတ်သားလိုသော အကြောင်းအရာကို
 မှတ်စုစာအုပ်တွင် လက်ရေးဖြင့် ရေး
 မှတ်ရသော်လည်း ယခုတော့ Memory
 Stick အတွင်းသို့ ကြိုက်သလောက်
 အချက်အလက်များ စုဆောင်းနိုင်သည်။
 ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်
 ရေးမှတ်ခဲ့သည်က အမြဲမှတ်မိနေသော်
 လည်း အချက်အလက်များစွာ ကူးယူ
 ပြီး ကွန်ပျူတာတွင် သိမ်းဆည်းထားရှိ
 သည်များကို ပြန်လည်ဖတ်ကြည့် လေ့
 လာအသုံးချရန် ခက်ခဲလှပါသည်။

အရာရှိများအဖို့ ခေါင်းဆောင်
 တစ်ယောက်နှင့်လျော်ညီအောင် ကျင့်
 ကြံနေထိုင် လေ့လာနေရပါသည်။
 အသေးအဖွဲ့ဟူ၍ မရှိဆိုသကဲ့သို့
 အသေးစိတ်မှစပြီး အလေးထား ဆောင်
 ရွက်မှ စစ်မြေပြင်တွင် မိမိစစ်သည်များ
 ၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ပါသည်။
 အရာရှိမဖြစ်မီ စိစစ်ရွေးချယ်ရာတွင်
 လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 တို့ သေချာစွာကြည့်ရသည်။ ဗိုလ်ရွေး
 အဖွဲ့ သွားရောက်စစ်ဆေးစဉ်အဖြစ်ကို
 သွားသတိရမိသည်။ ဗိုလ်လောင်းမြေမည့်
 လူငယ်လေးများသည် ကျောင်းသား
 အတွေးသာရှိသဖြင့် ပွင့်လင်းကြသည်။
 ဗိုလ်လောင်းတစ်ဦး ဝင်လာသည်ကို
 စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့များက အကဲခတ်နေသည်။
 “ဗိုလ်လောင်းနာမည် ပြောပါ”
 “အုံးကြိုင်ပါ”
 “မင်းက ဆယ်တန်းအောင်တဲ့
 အမှတ်စာရင်းမှာ သင်္ချာဂုဏ်ထူး ရထား
 တာပဲ”
 “ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...တစ်ပိုင်းမှာ ဘယ်
 နက်လိုရှိလဲကွာ”
 “ဗျာ”
 ဗိုလ်လောင်း မျက်လုံးလေး
 လည်ကာ လည်ကာနှင့် စဉ်းစားနေသည်။
 “မသိဘူးခင်ဗျ”
 “နည်းနည်းခက်သွားတယ်
 ထင်တယ်။ နို့ ငယ်ငယ်က သင်ထား
 တဲ့ ၁၂ လက်မ ၁ ပေဆိုတဲ့ လက်မ
 တွေ၊ ပေတွေ၊ ကိုက်တွေ၊ မိုင်တွေတိုင်း
 တာတဲ့ စာပိုဒ်လေးရှိတယ် ရွတ်ပြစမ်းပါ”
 “၁၂ လက်မ ၁ ပေ ၁ ပေ
 အဲ... အဲ...”
 ရှေးဆက်မတက်တော့။
 “မင်းကလည်းကွာ သင်္ချာ
 ဂုဏ်ထူးလည်းဆိုသေးရဲ့”
 “အဲဒါတွေ ကျွန်တော်တို့
 ကျောင်းမှာ မသင်ရဘူး ဦးလေးကြီး”
 စစ်ဆေးရေးဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူး
 ကြီးပင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်
 ပုဝင်သွားသည်။
 “ကဲကဲ...မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ

နော်”

“ဟုတ်”

“ငါးပါးသီလကို သိလား”

“အဲဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ မသင်လို့ မသိပါဘူး”

“မြတ်စွာဘုရား”

ဥက္ကဋ္ဌကြီး လန့်သွားသည်။

“ဒါဆို နောက်ဆုံးမေးခွန်း မေးမယ်။ မင်းရဲ့အနေနဲ့ အခု ဗိုလ်လောင်း ပြေတာတွေ အောင်မြင်ပြီး ဗိုလ်သင်တန်း တက်ရမယ် ထင်သလား”

“ဗိုလ်လောင်း တစ်ချက် စဉ်းစားပြီး ခါးကို မတ်လိုက်ကာ...”

“ကျွန်တော့်မှာ Back gourd မရှိလို့ သိပ်တော့မသေချာဘူး ခင်ဗျ”

“မင်းမှာ Back Ground မရှိဘူးလား”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်”

“ဘာလဲကွ မင်းပြောတဲ့ Back

Ground ဆိုတာ ငါတို့ကို ရှင်းပြပါဦး”

“Back ဆိုတာ နောက်ဘက်

Ground ဆိုတာ မြေကြီး။ Back

Ground ဆိုတာက နောက်မြေကြီးပါ ခင်ဗျ”

“ကောင်းကွာ . . . မင်းက

သင်္ချာတင်မကဘူး အင်္ဂလိပ်စာပါ တော်တာပဲ။ ဂုဏ်ထူးထွက်ရမှာကွ”

ထိုမျှစိစစ်ခဲ့သော်လည်း အရာ

ရှိများဖြစ်လာကြရာဝယ် ဂယောင်ပေး တတ်သည့်သူများမှာ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ပါလာတတ်သည်။

လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းတွင် နည်းပြအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင် ရန် ဗိုလ်ကြီးအဆင့် အရာရှိများ မြောက်

မြားစွာ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ကျောင်း အုပ်ကြီးမှ အရာရှိငယ်များ၏ အရည်အချင်းသိလို၍ အလှည့်ကျ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် လိုက်ပြီး လုပ်ငန်းများ ကူညီပေးရန် စီစဉ်ထားသည်။

“ကျောင်းအုပ်ကြီးခင်ဗျာ... ယာယီတာဝန်သွားမယ့် အရာရှိ ရောက်နေပါပြီ”

အလှည့်ကျ အရာရှိဗိုလ်ကြီး

အောင်ကိုမြတ်မှ ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်ပြီး သတင်းဖို့ပါသည်။

“အေး...ခေါ်လိုက်”

ယာယီတာဝန်သွားမည့် ဗိုလ်ကြီးဆွေသန်း ဝင်လာပြီး အလေးပြုလိုက်ပါသည်။

“မင်း ဦးပိုင်ရယ်ယာတွေ ထုတ်ရင် စနစ်တကျ စာရင်းသွင်း။ ငါ့ဆီ ကိုလည်း နေ့တိုင်း သတင်းဖို့။ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”
“မရှိရင် ယာဉ်တန်းနဲ့မီအောင် လိုက်သွားတော့”

ဗိုလ်ကြီးဆွေသန်း ထွက်သွားပြီး ၅ မိနစ်ခန့် အကြာတွင်မှ ကျောင်းအုပ်ကြီး သတိရသွားပြီး...

“ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုမြတ် လာဦး”
ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုမြတ် ပျာယာ ပျာယာနှင့် ဝင်လာသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဆွေသန်းကို ထောက်ပံ့ကြေး ၂ သောင်း ပေးလိုက်လို့ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးကိုပြော။ ယာဉ်တန်း

မီအောင် အမြန်လိုက်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

မဆိုပါဘူး ခိုင်းလိုက်ရင်တော့

ဖင်ပေါ်သား၊ ပြောနေတဲ့စကားပင် မဆုံး

ခင် ထွက်ထွက်သွား၍ မနည်းခွဲထားရ

သည်။ လုပ်စရာအလုပ်လေးများကြောင့်

နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်း

စားရသည်။

xxx

ညနေဘက် ကိုယ်လက်လှုပ်

ရှားမှု ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ရေမချိုးခင်

ထောပတ်သီးဖျော်ရည် သောက်နေသည်

မှာ ၃ ရက်ခန့်ရှိနေပြီ။ ထောက်ပတ်

သီးဖျော်ရည်က ကိုယ်အလေးချိန် လျော့

ကျမှုအတွက်ကောင်းမွန်ကြောင်း သိရသည်။

“ထောပတ်သီးဖျော်ရည် ယူခဲ့

ဟေ့”

အကူစစ်သည် မီးဖိုချောင်မှ

ပြေးထွက်လာပါသည်။

“ထောပတ်သီး မရှိတော့ပါဘူး

ခင်ဗျ”

“ဟေ့... မနက်က ငါ့ ရုံး

မသွားခင်တောင် ထောပတ်သီး ၂ လုံး

စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ပါသေးတယ်”

“မနက်က ရှိတယ်။ ၁၀ နာရီ

လောက်က ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုမြတ်

ရောက်လာပြီး ထောပတ်သီး ၂ လုံး

လာယူသွားပါတယ်”

ဒီကောင် ဘာလုပ်ဖို့ပါလိမ့်။

ဝတ်ချနေတာလည်း မဖြစ်လောက်ပါဘူး။

စဉ်းစား၍မရသဖြင့်...

“ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုမြတ်ကို

ခေါ်စမ်း”

အိမ်ရှေ့ညွှန့်ခန်းတွင် ထိုင်ပြီး

စောင့်နေသည်။ အတန်ကြာတော့ ဗိုလ်

ကြီးအောင်ကိုမြတ် ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ရောင်...ထောပတ်သီး

၂ လုံး ယူသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ငါ့ကိုလည်း

မပြောဘူး”

“ကျောင်းအုပ်ကြီးပဲ ဗိုလ်ကြီး

ဆွေသန်းကို ပေးလိုက်ဆိုလို့ ယာဉ်တန်း

အမီ ပြေးပေးလိုက်ရတာ။ တော်သေး

တယ် မီသွားလို့”

“ဆွေသန်း...ထောပတ်သီး”

ကျောင်းအုပ်ကြီး စဉ်းစားမရဖြစ်လာသည်။

“ငါ ဘာလိုပြောလိုက်လို့ မင်း

က ဘာကြားပြီး သွားပေးရတာလဲ။ ပြော

စမ်းပါဦး”

“ကျောင်းအုပ်ကြီးပဲ ဗိုလ်ကြီး

ဆွေသန်းကို ထောပတ်သီး ၂ လုံး ပေး

လိုက်။ ယာဉ်တန်းမီအောင် လိုက်ပေးဆို

ပြီး ပြောတယ်လေ”

“ဟွင့်...ငါပြောတာက ဆွေ

သန်းကို ခရီးစရိတ် ထောက်ပံ့ကြေး ၂

သောင်းသွားပေးခိုင်းတာ။ မင်းအမေလင်

ထောပတ်သီး ၂ လုံးကို ပေးခိုင်းတာ

မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ငါ မသောက်ရတော့

ဘူး။ ခုချက်ချင်း ထောပတ်သီး ၂ လုံး

လိုက်ရှာ။ ဒါပဲ”

ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ဒေါသကို

ရှောင်ရှားရန် ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုမြတ်

တစ်ယောက် တစ်ချိုးတည်းလစ်ထွက်

သွားပါတော့သည်။ ဖုန်လေးတွက်ထဲလို့

ခွန်သက်တင်သန်း

ဗဟုသုတရစေဦး

မြေးကလေးရဲ့တစ်ထောင်တန်ဖိုး

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်သမီးကြီး မိသားစုနေပါတယ်။ သမီးအကြီးမှာ သမီးသုံးယောက်ရှိတယ်။ အငယ်ဆုံးက စတုတ္ထတန်း၊ အလတ်မက နဝမတန်း၊ အကြီးဆုံးက ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေပါတယ်။ မြေးအငယ်ဆုံးက သမီးသုံးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ကျန်တဲ့မြေးတွေထက် ဆိုးချင်တယ်။ မိဘတွေကလည်း အထွေးဆုံးဆိုပြီး အလိုလိုက်တာကြောင့်လည်းပါတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ကို တစ်ခါတစ်ရံ ဗေဒင်ဟောပေးတာသိလို့ သူ စာမေးပွဲတွေဖြေပြီးလျှင် ဘယ်ဘာသာ ဘယ်နမူတရတယ်။ အဆင့်ဘယ်လောက်ရတယ်ဆိုတာ မေးလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟောတာ မှန်တဲ့အခါလည်း မှန်တယ်။ မှားတဲ့အခါလည်း မှားပါတယ်။

ဒီလပိုင်ဆွေမှာ မြေးငယ်လေးက တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းကောင်းအိပ်မရ

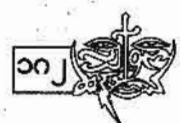
လို့ သူ့အမေက သူ့ပါ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ အကြောင်း သူ့သမီးငယ်က အိပ်မရတာနဲ့ ဒေါသတွေဖြစ် သောင်းကျန်းနေလို့ သမ္ဗုဒ္ဓရွတ်ဆို၍ ဂဏန်း ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ ရေတွက်ပြီး အိပ်သော်လည်း မရကြောင်း၊ အတော်ကြီးညဉ့်နက်မှ အိပ်သွားကြောင်း၊ မနက်လင်းတော့ ကျွန်တော့်သမီးက ပြောပါတယ်။ ဒီလိုပဲ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ဖြစ်ဖူးပါတယ်။ ဖြစ်တာက ရက်ဆက် မဟုတ်ဘဲ နှစ်ပတ်တစ်ခါ၊ တစ်လတစ်ခါလောက် ဖြစ်တော့ အစားအသောက် ကြောင့် မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မရတာ ဖြစ်မှာပဲ သဘောထားပြီး ဗေဒင်ဟော ပေးသည့် နတ်ကြီးတွေကို မမေးဖြစ်ပါ ဘူး။

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ဒုတိယပတ်လောက်ကတော့ မနက် မြေးငယ်လေးနီးလာတော့ သူ့အမေက ညက တစ်ညလုံးကိုပဲ သူ့သမီးအငယ် ကောင်းကောင်းအိပ်မရဘူး။ သူ့ပါတစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ရတယ်။

သမ္ဗုဒ္ဓရွတ်၊ ဂဏန်းတွေရေတွက်ပြီး

အိပ်တော့လည်း ခဏပဲအိပ်ပျော်ပြီး ပြန်နိုးလိုက် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မရလို့ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ခြေထောက်တွေဆောင့်လိုက်နဲ့ ဖြစ်တာကို ပြောပြပါတယ်။ မြေးက အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် ထိုင်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ကူဟောပေးနေတဲ့ နတ်ကြီးတွေကို ပင့်ပြီး မြေးကလေး မနေညက အိပ်မရတာ ပရလောကမှ နတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က နောင်ယုက်တာဖြစ်ကြောင်း ကန်ဘာလူမြို့နယ်၊ ထန်းကုန်းရွာက နတ်အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းနတ်က မြေးလေးနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ မြေးလေးက ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝက ထန်းကုန်းရွာမှာ နေခဲ့ကြောင်း သိရပါတယ်။ ထန်းကုန်းရွာကြီးက ရဲစခန်း၊ ဈေး၊ အထက်တန်းကျောင်း၊ ကျေးလက်ဆေးခန်းနဲ့ အိမ်ခြေခုနစ်ရာ လောက်ရှိပါတယ်။

ဒါနဲ့ မြေးကလေးကို နောင်ယုက်ခဲ့တဲ့ ထန်းကုန်းရွာက နတ်

www.burmeseclassic.com

ကို လှမ်းပြီး ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။ ခဏ
နေတော့ နတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်ပါပဲ။ အပြာ
ရင့်ရောင် ချိတ်လုံချည်၊ အပေါ်ပိုင်းက
အဖြူပျက် ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီနဲ့ ဦးခေါင်း
မှာ အနီရောင် သွန်ပန်းထည်ခေါင်းစီး
အမြိတ်ကို နှစ်ဖက်ချထားပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ပွဲတွေမှာ ပွဲဦးထွက်
နတ်ကတော်များ ဝတ်စားထားပုံနဲ့ တူပါ
တယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ အသင်နတ်သမီးက ကျွန်ုပ်ရဲ့
မြေးကလေးကို အိပ်မပျော်အောင်
နှောင့်ယှက်တဲ့နတ်လား။ ဘယ်ကလဲ။
နတ်အမျိုးသမီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။
ကန်ဘလူမြို့နယ်၊ ထန်းကုန်းရွာကပါ။
ကျွန်ုပ်။ ။ ထန်းကုန်းရွာ ဘယ်မှာနေတာ
လဲ။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်မြေးကလေး
ကို ဒုက္ခပေးရတာလဲ။
နတ်အမျိုးသမီး။ ။ ထန်းကုန်းရွာ
တောင်ဘက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီးက
ဘုရားလေးမှာနေတာပါ။ ရှင့်မြေးနဲ့
ကျွန်မနဲ့က ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝ သူလူဖြစ်စဉ်

ထန်းကုန်းရွာမှာ ကျွန်မနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူး
တယ်။ ငယ်စဉ်ဘဝ ထုပ်ဆီးတိုးကြရင်း
ရန်ဖြစ်ခဲ့တာ။ သူက ကျွန်မကို
တွန်းလှဲလိုက်လို့ ဘယ်ဘက်လက်
ကျိုးသွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ မကျေနပ်လို့
လာပြီးဒုက္ခပေးတာပဲ။ မနေ့ညကနဲ့ပါဆို
ရင် အိပ်မရအောင်လုပ်တာ လေးကြိမ်
ရှိပြီ။
ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီလို ဘဝဟောင်းက
ရန်သူဖြစ်လို့ ဒီဘဝမှာ နတ်တွေက
သတ်ရပြီး အဲဒီလူကို ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးတဲ့
အခါ သူတို့ ရန်သူဖြစ်စဉ်က ခံစားရတဲ့
အတိုင်းအတာအလိုက် လက်ကျိုးအောင်
လုပ်ခဲ့လျှင် လက်ပဲကျိုးအောင်
တိုက်ခိုက်တယ်။ သေအောင်လုပ်ခဲ့လျှင်
ပြန်ပြီးသေအောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တာပဲ
ကျွန်ုပ် တွေကြုံဖူးတယ်။ အသင်က
ဘာဖြစ်လို့ လက်ကျိုးအောင်မလုပ်ဘဲ
အိပ်မရအောင် လုပ်ရတာလဲ။
နတ်အမျိုးသမီး။ ။ ရှင့်မြေးကို ရှင်က
ဘုရားကပ်လျှံတဲ့ရေတွေ၊ ပရိတ်ရေတွေ
တိုက်ထားလို့ သူ့ကို တွန်းလှဲလို့မရဘူး။

သူ့ကျောင်းသွားတဲ့အခါ လှေကားက
ဆင်းတဲ့အခါ တွန်းလှဲဖို့လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။
မရဘူး။ အိပ်မရအောင်လောက်ပဲ
လုပ်လို့ရတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ ဒီလိုဆို အသင်နတ်သမီးကို
တောင်းပန်လျှင် ကျေနပ်မလား။
သူ့အမေကို တောင်းပန်ခိုင်းပေးမယ်။
ဘာနဲ့ တောင်းပန်ရမလဲ။
နတ်အမျိုးသမီး။ ။ မုန့်ဩဇာ၊ လက်ဖက်၊
မြေတမြက်၊ ရေတစ်ခွက်နဲ့ တောင်းပန်
လျှင် ကျေနပ်ပါမယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်မြေး
က ထန်းကုန်းရွာ ဘယ်နားမှာနေတာ
လဲ။
နတ်အမျိုးသမီး။ ။ သံလမ်းအနောက်
ဘက်က နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးမှာ
နေပါတယ်။ သူမိဘတွေက ဈေးလည်း
ရောင်းတယ်။ တောင်သူလည်း လုပ်ပါ
တယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ အသင်နတ်သမီး။ ကျွန်ုပ်
သင့်ကို အမျှဝေပေးမယ်။ အမျှယူ
မလား။

နတ်အမျိုးသမီး။ အမျှဝေလျှင် ယူချင်
ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပြုခဲ့သမျှ
ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုကို ကျွန်ုပ်ရှေ့
တွင် ရောက်ရှိနေတဲ့ ထန်းကုန်းက
နတ်သမီးကို အမျှဝေပါတယ်ဆိုပြီး
အမျှဝေလိုက်ရာ နတ်သမီးက အမျှ
ရသဖြင့် ဘဝပြောင်းပြီး ကျွန်တော့်
မြင်ကွင်းမှ ပျောက် ကွယ်သွားပါတော့
တယ်။

ကျွန်တော့်သမီးက ကန့်ဘလူ
မြို့ပေါ်မှာတော့ သူ့အသက်ဆယ်နှစ်
လောက်ကနေပြီး ၁၇ နှစ်လောက်ထိ
နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ထန်းကုန်းရွာကြီးကတော့
ရထားနဲ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာပါ။ သူ
ရန်ကုန်ရောက်တာ နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်
ကျော်ပါပြီ။ မြေးလေးက ယခုမှ ဆယ်
နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ထန်းကုန်းရွာက
လာပြီး ဝင်းစားတယ်ဆိုတော့ ဘဝ
သံသရာမှာ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

၂၂-၁-၂၀၁၀ ရက်
ညကိုးနာရီ ကျော်ကျော်တွင် ကျွန်တော်

အိပ်ပျော်နေစဉ် ကျွန်တော့်မြေးအငယ်
လေးက သူ့ငွေ တစ်ထောင်ကျပ်တန်
တစ်ရွက် ပျောက်သွားကြောင်း သူ့မှာ
မူလက ငါးထောင်ကျပ်ရှိရာ ယခု
တစ်ရွက်ပျောက် နေရာ ဘယ်ရောက်
သွားတယ်ဆိုတာ သိချင်ကြောင်း
အတင်းလာမေးပါတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ရေဒီယိုနားထောင်ရင်း အိပ်
မပျော်တပျော် ဖြစ်နေတဲ့အတွက်
စိတ်တိုပြီး မာန်မဲလွှတ်လိုက်ပါတယ်။
သူ့ဘာသာ တစ်စုံတစ်ရာဝယ်ပြီး သတိ
မေ့တာဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် အိပ်ရာ
ပေါ်က မောင်းချလိုက်ပါတယ်။ သူလည်း
မကျေမနပ်နဲ့ သူ့အမေ၊ အဖေဆီသွားပြီး
သောင်းကျန်းနေပါတယ်။

မနက်ရောက်တော့ ကျွန်တော်
လမ်းလျှောက်ရာကအပြန် ကျွန်တော့်
အပေါ် တက်လာပြီး သူပျောက်သွားတဲ့
ငွေတစ်ထောင်ကျပ် ဘယ်ရောက်သွား
လဲဆိုတာ နတ်ကြီးတွေကို အတင်း
အကြပ် မေးပေးစမ်းပါ ဆိုပြန်ပါတယ်။
တကယ်တော့ သူ့အစ်မတွေယူတာလည်း

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော့်
မြေးတွေက တစ်ယောက်ပိုက်ဆံ
တစ်ယောက်မသိအောင် ယူရီးထုံးစံ မရှိ
ပါဘူး။ ချေးချင် ချေးတာပါပဲ။ မြေးက
အတင်းအကြပ် မေးခိုင်းတာနဲ့ သူ
ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်
ကူဟောပေးနေတဲ့ နတ်ကြီးတွေကို
ပင့်မေးရပါတယ်။ နတ်ကြီးတွေက
ထန်းကုန်းရွာက သူ့ သူငယ်ချင်း
နတ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ယူသွား
တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
မမျှော်လင့်တာကြားရတော့ အံ့အား
သင့်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
ကန့်ဘလူမြို့နယ်၊ ထန်းကုန်း ရွာက
နတ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပင့်ဖိတ်
လိုက်ပါတယ်။

ခဏနေတော့ ပိုးလုံချည်
အစိမ်းရောင် ချိတ်ထဘီနဲ့ ရှေးက
အမျိုးသမီးတွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အဖြူ
ရောင်ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီ၊ ခေါင်းစီး
သျှန်ပန်းထည် ခေါင်းပေါင်းမြိတ်စ
နှစ်ဖက်ချွန် အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်

နတ်သမီးနှစ်ယောက် ရောက်လာပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အသင်နတ်သမီးတွေက
ကျွန်ုပ်ရဲ့ မြေးလေးဆီက ငွေတစ်ထောင်
တန်တစ်ရွက် ယူသွားတယ်ဆိုတာ
ဟုတ်ပါသလား။

နတ်သမီးများ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ နတ်သမီးများက ဘာကြောင့်
ယူတာလဲ။ အပျော်သဇ္ဇောနောက်တာ
လား။

နတ်သမီးများ။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။ မယ်လေီ
ကုန်းရွာမှ ပြီးခဲ့ဘဝက ဖခင်တော်ခဲ့တဲ့
ကလေးကို ပေးချင်လို့ပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီကလေးကို ဒီငွေ
ဘယ်လိုပေးတာလဲ။

နတ်သမီးများ။ ။ ကလေးလမ်းသွားနေ
စဉ် သူ့မြင်အောင် သူ့ရှေ့နားမှာ ချပေး
ထားတာပါ။ သူကတော့ ငွေတစ်ထောင်
ကောက်ရတဲ့သဘောနဲ့ ယူသွားတာပါ။
ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီတော့ ငါ့မြေးရဲ့ ငွေတစ်
ထောင်ကို ညည်းတို့က ဘယ်လိုပြန်ပေး
မှာလဲ။

နတ်သမီးများ။ ။ ပြန်ပေးစရာ မရှိပါဘူး။
ရှင်မြေးနဲ့ ကျွန်မတို့က ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝက
သူငယ်ချင်းတွေ၊ ကစားဖက်တွေပါ။
သူ့ကို ကောက်ညှင်းငှက်ပျောထုပ်၊
နန်းကြီးသုပ်၊ မုန့်ဩဇာ ဝယ်ကျွေးခဲ့ဖူးပါ
တယ်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ခြေထောက်
ခြေမျက်စိအထက်နားမှာ အနာကြီး
ပေါက်တုန်းက သူ့ကိုတွဲပြီး သံလမ်းနား
က မုန့်ဆိုင်မှာလည်း သွားကျွေးဖူးပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ညည်းတို့က အခု ဘယ်မှာ
နေကြတာလဲ။

နတ်သမီးများ။ ။ ထန်းကုန်းရွာကြီးရဲ့
အရှေ့မြောက် သံလမ်းရဲ့အရှေ့ဘက်
တစ်ဝိုင်းလောက်မှာရှိတဲ့ ဘုရားမှာနေကြ
တာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ ညည်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရွယ်
လည်း လိပ်မကွာဘူး။ ဘယ်လိုကြောင့်
သေဆုံး ကြတာလဲ။

နတ်သမီးများ။ ။ နှစ်ယောက်စလုံး
ဖျားပြီး ကွယ်လွန်တာပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး

ကွယ်လွန်တာ တစ်နှစ်လောက်ကွာပါ
တယ်။

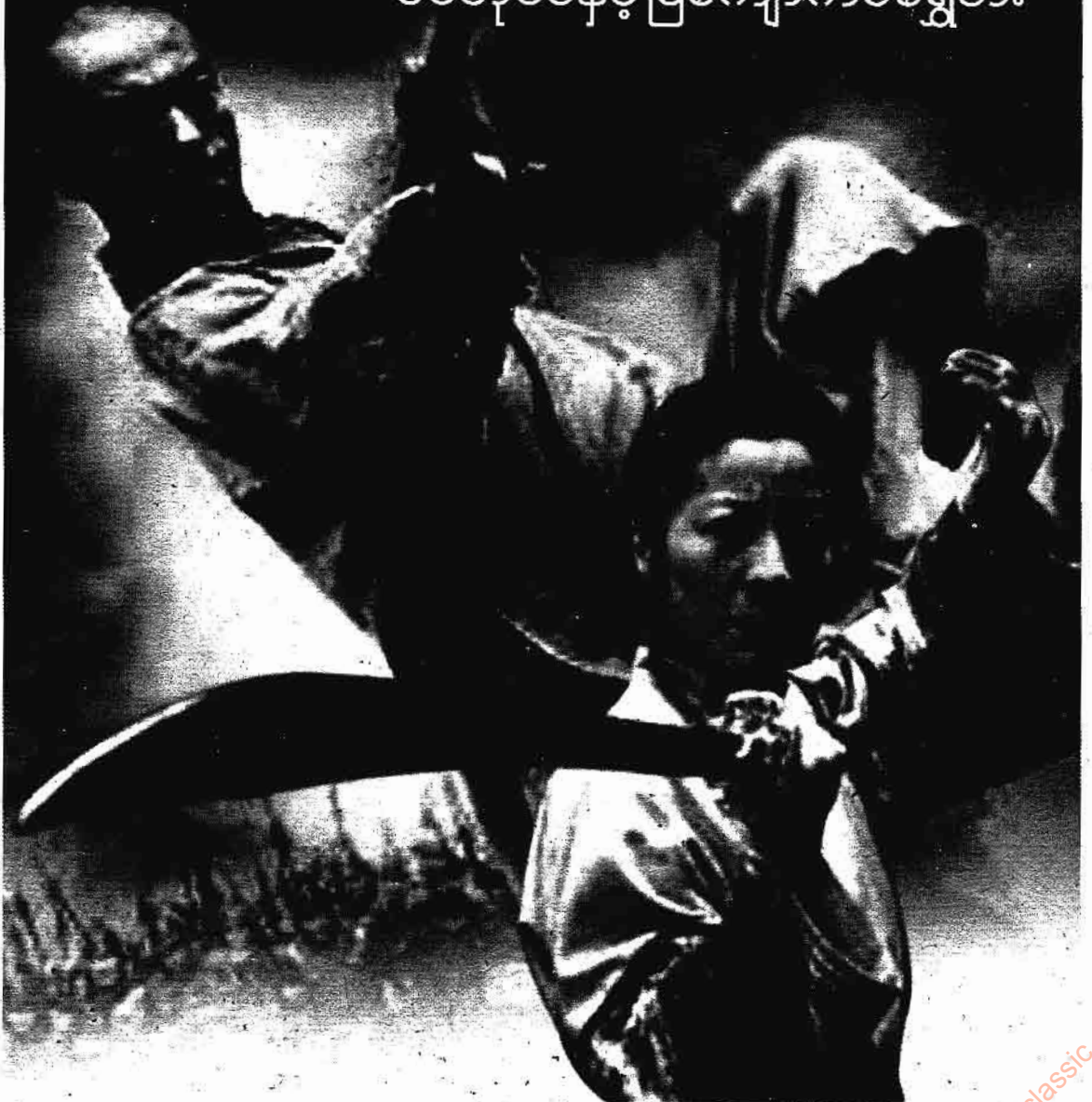
ကျွန်ုပ်က မြေးဖြစ်သူကို ပြီးခဲ့
တဲ့ဘဝက သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း နတ်သမီး
နှစ်ယောက် ယူသွားတဲ့အကြောင်း၊
သူတို့က ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝက မုန့်တွေ
ဝယ်ကျွေးခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်း မြေးကလေး
ခြေထောက်မှာ အနာပေါက်တုန်းကလည်း
အဲဒီနတ်သမီးနှစ်ယောက်က တွဲပြီး
မုန့်ဆိုင်ခေါ်သွားပြီး မုန့်တွေ ကျွေးခဲ့တဲ့
အကြောင်း ပြောပြတော့ မြေးလည်း
မျက်စိကလယ်လယ်နဲ့ ယုံသလိုလို၊ မယုံ
သလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေစဉ်
အဲဒီဝိုက်ဆံ အဘိုးနဲ့အမေက တစ်
ယောက်ငါးရာစီ ပေးပါမည်ဆိုတော့မှ
သူစိတ်အေးသွားပြီး ကျွန်တော့်အပေါ်
ကဆင်းကာ မနက်စာစားရန် မီးဖိုခန်းထဲ
သူ့အမေဆီ သွားပါတော့တယ်။

ဆရာဝင်(သာကီနွယ်)

မောင်နှင်းဆွေ

ပင်တိုင်စံနှင့် မြကျောက်စိရွှေဘီး

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း(၇)

သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်မှ အသေး

စိတ် စိစဉ်ပေးချက်အရ ယုန်လေးသွား
ရမည့်ခရီးမှာ ရေတစ်တန်၊ ကုန်းတစ်တန်
ခရီးစဉ် ဖြစ်လေ၏။

(၁) ရေလမ်းခရီးအားဖြင့် ရေစီး
သန်လှသော မင်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း
စုန်ဆင်း။ ယုန်စီအထိ။

(၂) ယုန်စီမှတဆင့် တောင်တန်း
ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်။ တိမ်တိုက်တွေရဲ့
တောင်ဘက်က နယ်မြေဖြစ်သော
ယုန်နုဖူးအထိ။

ယခု ယုန်လေးသည် ကတ္တူ
လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်၌ လိုက်ပါရပေပြီ။
လှေစီးခ နှင့်နေအောင် ပေးထားသဖြင့်
လှေသူကြီးက ယုန်လေးအတွက်
ရွက်တိုင်ကြီး၏အနီးတွင် သီးသန့်အခန်း
တစ်ခု ပေးထားသည်။ မနက်စာ ညစာ
များအတွက်လည်း လှေသူကြီးကပင်
စီစဉ်ပေးလိမ့်မည်။

လှေ ထိုးသားလူ ပေါင်း

ငါးဆယ် ပါသော ရောမရွက်လှေကြီး
ဖြစ်ပေသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများ၊
ပိုးထည်များကို လှေကြီး နှင့်
အပြည့်တင်ဆောင်လာသည့်အပြင်
ယုန်စီသို့သွားကြမည့် ခရီးသည်များလည်း
အမြောက်အမြားပင် ပါလာခဲ့ပေသည်။

“ကျုပ်... လှေပေါ်မှာ ပါလာ
တဲ့ လှေထိုးသားတွေ အကုန်လုံးဟာ
သိုင်းသမားတွေချည်းပဲ။ လမ်းခရီးမှာ
တွေနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေအတွက် မပူ
ပင်ရပါဘူး။ အကယ်၍ မြစ်ကြောင်းစာပြ
တွေ ရုတ်တရက်ပေါ်လာရင် ကျုပ်
လှေသမားတွေက ဆုံးမလွှတ်လိုက်ကြပါ
လိမ့်မယ်”

ရွက်လှေကြီး စတင်ထွက်ခွာ
သောအချိန်တွင် လှေသူကြီးက
လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်များ စိတ်
အေးချမ်းသာယာမှုရအောင် အာမခံချက်
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်အမည်ကတော့ ခင်ဗျား
တို့လည်း ကြားဖူးပြီးသားနေမှာပါ။
ကြာပွတ်မည်းကြီး ချွန်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။

အသေးအဖွဲ့ သူခိုးစားပြတွေလောက်
တော့ ကျုပ်နာမည် ကြားလိုက်ရုံနဲ့
ထွက်ပြေးသွားကြမယ်”

သူနာမည် ကြာပွတ်မည်းကြီး
ချွန်းဆိုပဲ။

သည်နာမည် ယုန်လေးကြား
ဖူးသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က
ယုန်နုပြည်နယ်အနီးရှိ ကွီချောင်ပြည်နယ်
တစ်လွှားတွင် အလွန်နာမည်ကျော်ကြား
ခဲ့သော တောပုန်းလူဆိုး သိုင်းသမားကြီး
တစ်ဦး၏ အမည်ဖြစ်၏။

ကြာပွတ်မည်းကြီး ချွန်း၏
အမည်ကို ကြားရသောအခါ ရွက်လှေ
ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသော ခရီးသည်
တော်တော်များများမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်ကြသည်။ ယုန်လေးကတော့
ခပ်တည်တည်ပင်။ အရက်ထိုင်သောက်
နေလေသည်။

“ဟို တုန်းကတော့ လည်း
တစ်မျိုးပေါ့လေ။ အခုတော့ မကောင်းမှု
တွေကို ငြီးငွေ့သွားပါပြီ။ ခုလို သမား
အာဇီဝလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးတာဟာ

အလွန်ကောင်းမြတ်တဲ့ မင်္ဂလာပါပဲ”

ကြာပွတ်မည်းကြီးချွန်းမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိဖြစ်၏။ သို့သော် သန်တုန်းမြန်တုန်း၊ ကြံ့နိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် အလွန် ကျန်းမာရေးကောင်းလျက်ပင် ရှိနေဆဲ။

ယခု ဤလှေကြီးပေါ်တွင် ချွန်း၏ မယားငယ်များ ငါးယောက်တိတိ လိုက်ပါလာသည်ဟု ကြားရသည်။ သူ ဘယ်ကိုသွားသွား ဤမယားငယ်ငါး ယောက်ကို အမြဲတစေ ခေါ်သွားလေ့ရှိ သည်တဲ့။

ချွန်း၏ လှေထိုးသားငါးဆယ်

မှာ အလွန်စည်းကမ်းရှိသည်။ ခရီးသည် များနှင့် ရောရောနှောနှော မနေကြ။ မိမိ တို့ အလုပ်ကိုသာ တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထောင့်စေ့အောင် ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ သူတို့လှေသူကြီး ချွန်းကိုလည်း အလွန်ကြောက်ရွံ့ရှိသေပုံ ပေါ်၏။

လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ယုန်လေး၏ အိပ်ခန်းအနီးတွင် ရောမ သစ်သားစည်ကြီးသုံးလုံး ချထားသည်။

အရက်အပြည့် ထည့်ထားသောစည်ကြီး များ။ ချွန်းက သူ့လှေထိုးသားများကို ကြိုက်သလောက် အရက်သောက်ခွင့်ပေး ထားသည်။

မိမိတို့အလုပ်ကို ထိခိုက် အောင် မသောက်ရ။ အရက်သောက်ပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်အောင် မူးနေသူများ ကျောကွဲပြီဟုသာမှတ်။ ချွန်းက သူ့လက် ထဲမှ ကြာပွတ်မည်းကြီးနှင့် ရက်ရက်

စက်စက်ရိုက်၍ အပြစ်ပေးတတ်၏။

အရက်မူးလျှင် ခရီးသည်များ
ကို စိတ်ညစ်ညူးအောင် မပြုမိလေနှင့်။
ပြုမိလျှင် ချွန်း၏ ကြာပွတ်မည်းကြီးက
သည်းခံခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကြီးမားလှသော ရွက်လှေကြီး
ကို မင်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာ
ရသောအလုပ်မှာ တကယ်တော့
လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပေ။ ရေမှာ
ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်ရာ
တစ်ချက်ကလေး မှားယွင်းတိမ်းစောင်း
မှုရှိလျှင် အချိန်မရွေး တိမ်းမှောက်နှစ်မြုပ်
သွားနိုင်လေသည်။

ကမ်းဘေးဝဲယာ၌ အလွန်
မြင့်မား မတ်စောက်လှသော ကျောက်
နံရံကြီးများက အုပ်မိုးနေသည့်အပြင်
မြစ်ကြောင်းသည် တစ်ဖြောင့်တစ်တန်း
တည်းမရှိ။ အချို့နေရာများတွင် မမျှော်
ထင့်ဘဲ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ကောက်သွား
တတ်သည်။ အချို့နေရာများ၌ ရေလယ်
ကောင်တွင် ကျောက်ဆောင်ကြီးများ
ပေါ်ထွန်းနေတတ်၏။ အချို့နေရာများတွင်

အပေါ်မှနေ၍ မျက်စိဖြင့်ကြည့်၍ မမြင်
နိုင်သော ရေငုပ်ကျောက်ဆောင်ကြီးများ
လည်း အမြောက်အမြားရှိသည်ဟု
လှေသူကြီးချွန်းက ယုန်လေးကို ပြောပြ
ဖူးသည်။

“ဒီရေငုပ်ကျောက်ဆောင်ကြီး
တွေကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုး အကြောက်
ဆုံးပါပဲ။ အရှင်မင်းသား စဉ်းစားကြည့်
လေ။ သူတို့ကို အပေါ်က မြင်ရတာ
မဟုတ်ဘူး။ မြစ်ကြောင်းပေါ်မှာ စီးနေတဲ့
ရေအလျင်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို ခန့်မှန်းပြီး
အောက်မှာဖြင့် ရေငုပ်ကျောက်ဆောင်
ကြီးတစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းယူ
ရတာမျိုးပဲ။ ဒီမြစ်ကြောင်းထဲမှာ
ရွက်လှေ ကြီးတွေ ရေငုပ်ကျောက်ဆောင်
ကြီးတွေကို ဝင်တိုက်မိလို့၊ နစ်မြုပ်
သွားခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ။ တစ်ရာမက
ရှိလိမ့်မယ်ထင်ပါ ရဲ့။”

ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွမ်းကျင်
မှုဆိုသည်မှာ သူနယ်ပယ်နှင့်သူ ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ စစ်မြေပြင်မှာ သူရဲကောင်း
သည် လှေသူကြီး အဘိုးအိုချွန်း၏

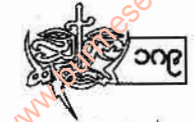
အလုပ်မျိုးကို လုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်
ပေ။

ရွက်လှေကြီး၏ အမည်မှာ “
ရေနတ်သား” ဖြစ်သည်။

မင်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း
တစ်နေ့လုံး စုန်ဆင်းလာ၏။ မည်သည့်
မြို့ရွာ ဆိပ်ကမ်းတွင်မှ မကပ်ခဲ့ချေ။
ရွက်လှေကြီးပေါ်တွင် စားစရာ၊ သောက်
စရာ အပြည့်အစုံပါသည်။ ကြက်၊ ဝက်၊
ဘဲ၊ အရက်မျိုးစုံ ပါသည့်အတွက် လမ်း
ခရီးတစ်လျှောက် စားသောက်ရေး
အတွက် ဘာမျှ ပူပင်ကြောင့်ကြစရာ
မလို။

ခရီးသည်များ အသုံးလိုသော
အရေးပေါ် ပစ္စည်းပစ္စယများရနိုင်ရန်
ချွန်း၏ မယားငယ်တစ်ဦးက လှေပေါ်
တွင် ကုန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်၍ လိုက်ပါ
လာသည်။ ပရဆေးဝါးပစ္စည်းများပါ
ရနိုင်သဖြင့် ခရီးသည်များအတွက်
လွန်စွာအဆင်ပြေလှ၏။

နေလုံးပျောက်ကွယ်၍ မြစ်ပြင်
ကြီးတစ်ခုလုံး ညိုမှောင်လာစ ညချမ်း

အချိန်တွင် လှေသူကြီးချွန်း၏ မယားငယ်
ငါးဦးအနက် အငယ်ဆုံး၊ အထွေးဆုံး
မယားငယ်သည် ယုန်လေး၏ အိပ်ခန်း
တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

သူမ၏အမည်မှာ “ကောက်ပို့”
ဖြစ်လေသည်။

ကောက် ပို့. မှာ အသက်
နှစ်ဆယ်ခန့်၊ သနားကား ကြည့်ပျော်
ရှုပျော် ရပ်ရည်မျိုး၊ နုနယ်ပျိုမြစ်၍
သွက်လက် ချက်ချာသည်။ မယားငယ်
ငါးဦးအနက် လှေသူကြီးချွန်းက ကောက်
ပို့ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်ဆို၏။

ကောက်ပို့နောက်တွင် အစေခံ
ဝိန်းကလေးနှစ်ဦးပါသည်။ သူတို့နှင့်အတူ
ကြေးဝါးလင်ဗန်ကြီးများ ယူဆောင်လာ
ကြသည်။ ယုန်လေးအတွက် ညစာနှင့်
အရက်များ လာပို့ခြင်းဖြစ်လေသည်။
အစေခံမလေးတစ်ဦးက အခန်းထဲမှာ
အသင့်ရှိနေသော မီးပုံးတစ်ပုံးကို ထွန်း
လိုက်သည်။

ကြက်ကင်၊ ဘဲကင်၊ ဝက်သား
လုံးကင်နှင့် အခြားဟင်းလျာမျိုးစုံ။

မြို့ပေါ်မှသာ ရနိုင်သော အကောင်းဆုံး
အစားအစာများ၊ ကောက်ပို့ ညစာများကို
ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ စားပွဲကြီးတစ်ခုလုံး
ပြည့်လှန်းပါး ရှိသွားတော့သည်။

“အပါ... ပါး ညည်းဥစ္စာ
တွေက များလှချည်လား ကောက်ပို့ရယ်။
ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကုန်နိုင်ပါ
မလဲ။ မုန်းစမ်း... ဒီအရက်။ ဟ...
ကောင်းလှချည်လား။ တရုတ်ပြည်မှာ
အကောင်းဆုံးအရက်။ နဂါးကြီးရဲ့ နလုံး
သွေးပါလား။ ချွန်းကတော့ လုပ်ပြီကွာ။
ငါ့ကို ဒီလောက်ကျွေးမွေးပြုစုနေစရာ
မလိုပါဘူး။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ကောက်ပို့သည် ယုန်လေး၏
စကားများကို ပြုချွန်းကားထောင်နေပြီးမှ
ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီညရှစ်နာရီကျရင် ဆည်သည်
တစ်ယောက် အရှင်မင်းသားနဲ့အတူ
လာပြီး ညစာစားလိမ့်မယ်။ ညရှစ်နာရီ
အချိန်ကျရင် အခန်းထဲက မီးပုံးကို
ခဏငြိမ်းထားပါတဲ့။ ဧည့်သည်တော်
ရောက်လာတော့မှ မီးပုံးကို ပြန်ထွန်းပါ

တဲ့။ ချွန်းက အရှင်မင်းသားကို သံတော်ဦး တင်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

“ဟ... ဘယ်ကညွှတ်သည်လဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“မင်းဇူးမြို့က ကျောက်မျက်ရတနာကုန်သည်လို့ ပြောတာပဲ။ သူ့နာမည်က စွန်လို့ခေါ်တယ်”

“စွန်တဲ့... နာမည်ကလည်း ရှားရှားပါးပါး”

ကောက်ပို့တို့ မိန်းမသူသုံးဦး အခန်းထဲမှာ ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

လှေသူကြီးချွန်းသည် မိမိကို အစစအရာရာ ဦးစားပေးသည်။ လိုလေသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အစီအစဉ်ကိုလည်း မိမိက လေးလေးစားစား လက်ခံသင့်သည်။ ဤသို့ ယူဆသည့်အတွက် မိမိနှင့်လာ၍ ညစာစားမည်ဆိုသော စွန်၏အလာကို ထုန်လေးစောင့်နေသည်။

ကောက်ပို့ပြင်ထားသည် ညစာဟင်းလျာများထဲတွင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံထားသော ပင်လယ်မျှောနှင့်

ဖားပေါင်များကို တွေ့ကတည်းက အလွန်ထမင်းဆာသည်။ သို့သော် ယုန်လေးသည် လိပ်ဥကိုစား၍ အရက်ကိုသာ သောက်ရင်း ရှစ်နာရီအချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

သို့ရှိနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကြားရ၏။ ရွက်တိုင်ကြီးအနီးမှ ရေကြောင်းပြု၏ အိပ်ခန်းလေးမှာရှိသော အရက်စည်ကြီးများ ဂလုံဂလွမ်းနှင့် အဖုံးဖွင့်သံကြားရသည်။

ရှစ်နာရီထိုးရန် အနည်းငယ်လိုသေးသည့်အတွက် ယုန်လေးသည် အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်ရန် စိတ်ကူးရလာသည်။ မင်မြစ်ပြင်ကျယ်၏ ညချမ်းချိန်ခါ သဘာဝပန်းချီကားချပ်ကို ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက်တွင် လေ့လာကြည့်ရှုသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်းတွင်းမှ မီးပုံးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်၏။

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

မှောင်ရိပ်ပျိုးပျံ ဖြစ်စချိန်ဖို့

အပြင်ဘက်တွင် လင်းလင်းရှင်းရှင်းမရှိ။ ရွက်လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ရှိနေသော အရာအားလုံးကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ပြန်သောအခါ၌လည်း ညိုညိုမှောင်မှောင်မည်းမည်းပိတ်ပိတ်။

ကောင်းကင်ထက်မှာလည်း လရောင်ကြယ်ရောင်တို့ကို မတွေ့ရ။ ပြိုကျလာလှမခန်း အိမ်ဆိုင်ခိုတွဲနေသော တိမ်တောင်၊ တိမ်လိပ်ကြီးများကိုသာ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြက်ဝင်းလိုက်သော လျှပ်ရောင်များ ပေါ်ထွက်အလာတွင် တွေ့နေရ၏။

အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော မြစ်ပြင်လေမှာ သိသိသာသာ ချမ်းစိမ့်အေးမြလာသဖြင့် မကြာမီ မိုးကြီးတမ သည်းထန်စွာ ရွာချလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ယုန်လေးက ခန့်မှန်းလိုက်မိ၏။

“ဂလုံး” အရက်စည်ကြီးများ ထားရှိသောနေရာမှ ပေါ်လာသောအသံ၊ အရက်စည်အဖုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သံ၊

ယုန်လေးသည် ထိုနေရာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ လျှပ်စီးလက် လိုက်သောကြောင့် အရက်စည်ကြီးများ ဘေးမှာ လူသုံးဦးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက် ရ၏။

ယုန်ကလေး၏ မျက်လုံးများ ထူးခြားစွာ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ လူသုံးယောက်... ဓားသုံး လက်ပါလာ။

လှေထိုးသားများ မဖြစ်တန် ရာ။ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်။ အတွေးမှာ မဆုံးသေး။ အရက်စည်များဘေးမှ ဓား သမားသုံးဦးက မြားသုံးစင်းပစ်လိုက်သလို တဟုန်ထိုးပြေးလာကြသည်။ လွှားခနဲ ရိပ်ခနဲ။ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလောက် အောင် လျင်မြန်သည်။

အနားသို့ ချက်ချင်းရောက် လာသည်။

ယုန်လေးကို အလျှံပြောင် ပြောင်လက်နေသော ဓားများနှင့်ဖြိုင်တူ လိုလို ခုတ်ပိုင်းသည်။

ဓားတစ်စင်းက အပေါ်မှ မိုး၍

ခုတ်သည်။ ဓားတစ်စင်းက ကိုယ်ခန္ဓာ အလယ်ပိုင်းကို ဝေဒိုက်ကွန့်ဝဲ၍ နွေ့နောက်ဝင်သည်။ ကျန်ဓားတစ်စင်းက ထွက်ပေါက်ကို တားဆီးပိတ်ဆို့သည်။

ထိုထွက်ပေါက်ကို ကြိုတင်၍ ပိတ်ဆို့ထားသော ဓားချက်ကို အဆင့် မြင့် သိုင်းလောကတွင် “ဒဏ္ဍာရီအိပ်မက် သခင်” ဓားကွက်ဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။

အကယ်၍ ယုန်လေးသည် သတိလစ်ဟင်း၍ ခုန်ပျံ့ရှောင်တိမ်းမိလျှင် ကြိုတင်ပိတ်ဆို့ကာကွယ်မှု ပြုလုပ်ထား သော ဒဏ္ဍာရီအိပ်မက်သခင်နှင့် ပက်ပင်းတိုးလိမ့်မည်။ ဧကန်ပြတ်သွားလိမ့် မည်မှာ ဧကန်။

ယခု ယုန်လေးမရှောင်။ အပေါ်မှ မိုးအုပ်ခုတ်ပိုင်းလာ သော ဓားသမားကို လှစ်ခနဲ ဝင်ပူးသည်။ ၎င်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခွဲလိမ် ညှစ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားသည် လွတ်ကျသွား၏။

“စွပ်”
ဓားသမား ဝမ်းဗိုက်တစ်နေရာ

တွင် ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှန်းမသိ လိုက်။ တအိအိလဲကျသွားသည်။ ယုန်လေး လုပ်လိုက်လျှင် အပိုင်။

အလွန်နာကျင်သော ဝေဒနာ ကြောင့် စူးစူးထိုးထိုး အော်ဟစ်လိုက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုအမင်္ဂလာအသံကြီး များကို ယုန်လေးမကြားချင်။ စွပ်ခနဲ ထိုးလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ အသံကို ဖြစ်ပေါ် စေသော လည်ချောင်းရင်းကိုလည်း လက်ဝါးစောင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိတ် ခုတ်လိုက်ပြီးသား။

“လာစမ်း... နောက်တစ် ယောက်”

“လာခဲ့ဦး... တစ်ယောက်”

“စွပ်... စွပ်”

ဓားသမားများ သူ့ထံသို့ ပြေး လာစဉ် ကောင်းကင်တိမ်မည်းညိုများ ကြားမှ လျှပ်စီးတစ်ချက် ပြက်ဝင်းသည်။ တစ်ခဏအကြာ နောက်ထပ်လျှပ်စီး တစ်ခါ ပြက်ဝင်းသောအခါ၌မူကား ဓားသမားသုံးဦး ကိစ္စချောသွားကြလေပြီ ဖြစ်၏။

တတိယအကြိမ် လျှပ်စီး
လက်ပြန်သောအခါ ယုန်လေးသည်
သူ၏ လက်ချောင်းများကို မိုးပေါ်သို့ဖြန့်
၍ ထောင်ကြည့်လိုက်၏။

အလာလာ . . . သွေးတွေ
ပေးကျနေသည်။

“ဗွမ်း . . . ဗွမ်း . . . ဗွမ်း”

သံမဏိလို မာကျောလှသော
မဟာကွန်ဖူးသံလက်ချောင်းများကို
အရက်စည်ကြီး တစ်လုံးထဲနှစ်၍ ဖွဲ့ပစ်
လိုက်၏။ အလွန်လျင်မြန်စွာ သုတ်သင်
ဆေးကြောပစ်လိုက်၏။

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . .
ဝေါ . . . ဝေါ”

မိုးပေါက်၊ မိုးသီးများ
ကောင်းကင်မှ သဲသဲမဲမဲ ကျဆင်းလာ
သည်။ ကျယ်လောင်ဆူညံသော မိုးချုန်း
သံကြီးများ၊ မိုးကြိုးပစ်သံကြီးများ၊
ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်ပေါက်လာ
သည်။

“ကဲ . . . မင်းတို့သုံးယောက်
ခင်မြစ်ထဲမှာ ပုစွန်ဆင်းငုပ်ပြီး နေရစ်ခဲ့

ကြစမ်း”

ယုန်လေးသည် ခန္ဓာကိုယ်
အတွင်းဘက်သို့လှည့်ကာ လှေပေါ်မှ ရေထဲ
ကန်ချပစ်လိုက်၏။ သည်လို အပြတ်ရှင်း
လိုက်တာ ကောင်းသည်။

သူ့အိပ်ခန်းလေးထဲ ပြန်
ရောက်တော့ မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုလို၊
မြန်မြန် အဝတ်လဲလိုက်ဦးမှ။

အကုန်ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီ။
ကိုယ်လုံးတီးလေး ဖြစ်နေတုန်း အပြင်
ဘက်က လူသံပေါ်လာသည်။

“အရှင် . . . ကွမ်းဆူးမင်းသား၊
အရှင် . . . ကွမ်းဆူးမင်းသား”

မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အသံ၊
ညှော်သည်တော်စွန် ထင်ပါရဲ့။

“ခဏလေးနေဦးဗျို၊ ခဏ
လေး”

“အို . . . အပြင်ဘက် မိုးရွာ
ကြီးထဲမှ ပနေပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မတစ်ကိုယ်
လုံး စိုရွှံ့ကုန်ပြီ”

“အေးလေ . . . တားမရရင်
ဝင်လာနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မီးပုံးကိုတော့ မသွန်း

လိုက်နာခဲ့ဖူးနော်”

“ဟင့်အင်း... စွန် အမှောင်
ထဲမှာ မနေတတ်ဘူး”

စွန်သည် အခန်းထဲသို့ ငွတ်
အတင်းဝင်သည်။ မီးပုံးကိုလည်း ငွတ်
ထွန်းလိုက်သည်။ လင်းသွားသည်။

“အလိုရှင်... ဘယ်နည်းဘယ်
ပုံ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

မဝင်သင့်သောသည့် အချိန်
မှာ ဝင်လာတော့ မမြင်သင့်တာတွေကို
မြင်ကုန်သည်။ ယုန်လေးကတော့
ခပ်တည် တည်ပင်။

“ကျုပ်... တားမြစ်နေတဲ့
ကြားက အတင်းဝင်လာတာကိုးကွ”

“အို... မင်းသားရယ်။
အဝတ်အစားတွေ မြန်မြန်ဆင်ခြန်းတော်
မူပါရှင်”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...
ဟဲ”

ယုန်လေးသည် မန်းချူးစီးယား
ခြင်္သေ့၏ အရေခွံဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော
ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံ ဇော်ဂျီရောင်ကို

ဝတ်လို့ပြီးသွား၏။

“နာမည်က စွန်တဲလား”

“ဟဲ့ ပါတယ် အရှင်
မင်းသား”

“ရောက်မဆိုက် ဆိုစမ်းပါဦး။
ကျုပ်ဆိုမှာ ညစာလာစားတာ ကိစ္စတစ်
ခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဟုတ်စ”

“ကျွန်မက မင်းဇူးမြို့က
ကျောက်မျက်ရတနာကုန်သည်ပါ။ အရှင်
မင်းသားကို ကျောက်ကောင်းတွေပြချင်
လို့ အရှင်မင်းသား ယူနန်းဖူးမြို့တော်ကို
ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျွန်ရင် အရှင်မင်းသမီး
တော် ယူဂျင်းဂျင်မင်းသမီးလေးအတွက်
ကျောက်စိမ်းခွါဒယာကြီးတစ်ကုံး
လောက် လက်ဆောင်ပေးရအောင်
ဝယ်သွားပါလားဟင်”

“ဪ... ဒီကိစ္စလား ဟဲ
ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စလာတာ
ပါ အရှင်မင်းသား”

“မင်း ကျောက်မျက်ရတနာ
တွေ ကျုပ်ကိုပြဦးလေ။ ကြိုက်ရင် ဝယ်

မှာပေါ့”

“အို . . . အပြင်ဘက်က
မိုးတွေပက်ဝင်နေပြီ။ အခန်းတံခါးကို
မြန်မြန်သွားပိတ်လိုက်မှပဲ။ နို့ရိုက် . . .

တကယ်ပင် အပြင်ဘက်က
မိုးတွေ ပက်ဝင်လာနေသည်။ ဂုန်းဒိုင်း
ကြံနေအောင် မိုးသည် ရွာသွန်းနေသည်။
မိုးသက်လေလည်း ပါလာသဖြင့် မြစ်ပြင်
လယ်တွင် လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ပေါ်ပေါက်
လာသည်။ ရေနုတ်သား ရွက်လှေကြီး
မှာ လူးလိမ့်ယိမ်းခါစ ပြုလာသည်။

စွန်သည် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ
ထ၍ တံခါးကို အပြေးအလွှားကလေး
ပိတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အပြင်ဘက်
မှ မိုးသက်လေဆောင့်တိုး၍ ဝင်နေပေ
ရာ တံခါးကို ရုတ်တရက်ပိတ်လိုမရ။
တံခါးဝန်ရံတွင် ကပ်၍ထောင်ထားခဲ့သော
သူမ၏ အဝါရောင်ထီးကလေး လဲကျ
သွားသည်။

ထိုထီးလေးကို မြန်ဆန်စွာ
ကောက်ယူလိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင် မိုးသီး မိုးစက်

များလာသော လေတစ်လုံး တရကြမ်း
ဝင်လာရာ အခန်းထဲမှ မီးပုံးငြိမ်းသွား
သည်။ မိုးချုန်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံကြီးများ
လည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်
လာသည်။

“အံ့မယ်လေး . . . တံခါးလေး
တစ်ချပ်ကို ပိတ်ရတာ ငရဲပြည်တံခါးကို
ဖွင့်ရသလိုပဲ မောလိုက်တာ”

အမှောင်ထဲမှ စွန်၏အသံက
ပေါ်ပေါက်လာ၏။

အရေးထဲ မီးခတ်ကျောက်
လည်း တော်တော်နှင့် မီးကူးလိုမရဘဲ
ရှိနေသည်။

“အို . . . မီးထွန်းလိုက်တော့
လေ”

စွန်က ဆိုသည်။

“ခဏလေး သည်းခံပါဦး။
မီးကူးတဲ့ ငှက်မွေးတွေ စိုထိုင်းနေလို့ပါ”

“အို . . . အမှောင်ကြီးထဲမှာ
စွန် မနေဝံ့လို့ပါရှင်။ မြန်မြန်လုပ်ပါ”

“ဟေ့ . . . ဟေ့။ မယ်မင်းကြီး

မ ကျုပ်က ခင်ဗျားလေးကို ကိုက်မစား

ဘူး သိပ်မဖြစ်သည်းမနေနဲ့”
“အလိုရှင် . . . ယောက်ျား
ဆိုတာမျိုးဟာ ဘယ်လိုအချိန်မျိုးမှာမှ
ယုံကြည်စိတ်ချအပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့
ကျွန်မကြားဖူးတယ်”

“အေး . . . ဒီလိုဆိုရင်
ကျောက်အရောင်းအဝယ်ပြီးတာနဲ့ မင်း
ကျွပ်အခန်းထဲက ချက်ချင်းပြန်ထွက်
သွားရမယ် ကြားလား ကျုပ်ပြောတာ”

“ကျွန်မ . . . ခုနကပြောတဲ့
အထဲမှာ အရှင်မင်းသားတော့ မပါဝင်ပါ
ဘူး ဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့် . . .
ဟင့်”

ဘေးကို တအားပြေးကန်ပစ်
လိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။

ယုန်လေးသည် စိုထိုင်းနေ
သော ငှက်မွေးကို အာဇွန်နှင့် မှုတ်လိုက်
တော့မှ မီးကူးလိုရသွား၏။ အခန်းထဲမှာ
မီးရောင်ပြန်လင်းလာသည်။

မောင်နှင်းဆွေ

ရှေ့ထောက်ဖတ်ရန်

ဇာ.

ဗုဒ္ဓဘာသာ၏အခြေခံပါ

သိစေချင်လို့

မနောဖြူ(လွန်)

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၃ နှစ်လောက်
စနီဒါန်းပျိုးရမယ် ထင်ပါတယ်။
အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက သမီးနှစ်ယောက်
ဆိုမှာ တစ်လှည့်စီ နေပါတယ်။
သမီးနှစ်ယောက် အလုပ်သွားကြတဲ့အခါ
ကလေးတွေက ကျွန်မနဲ့ နေရတဲ့
အချိန်တွေများပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး
ဆိုပါတော့။ သမီးအကြီး အလုပ်က
overtime တွေ ခဏခဏ ဆင်းရတာနဲ့
သင်တန်းတက်ရတာနဲ့ဆို တော့
ညဘက်ပါ ကလေးနဲ့အတူ နေရ သလို၊
သမီးအငယ်က ကပ္ပဏီအလုပ် ဆိုတော့
အစောကြီးသွား မိုးချုပ်မှ ပြန်ရ တာမို့
ကလေးတွေနဲ့ ညပိုင်းပါ အတူ
နေပေးရတဲ့ အချိန်တွေ များခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့် နေ့ခင်းဆို ပုံခက်တစ်လုံးနဲ့
သီချင်းတွေတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် တေးဆို
ဇောလိပ်ရသလို ညဘက်ဆို သူတို့အဖေ
တွေ ပြန်မရောက်ခင် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်
တွေနဲ့ သိပ်ထားရတဲ့ ကာလတွေများပါ
တယ်။

အဲဒီအခါ ကလေးကြိုက်ပုံပြင်
တွေ ပြောပြရသလို နည်းနည်းသိတတ်
လာတဲ့ အရွယ်ကျတော့ ဇာတ်ကြီးဆယ်
ဘွဲ့တို့၊ ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်နိပါတ်တို့
ပြောပြရင်း ညတွေကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် ပုံပြောပြတဲ့ ဘွားဘွား
အဖြစ် မြေးတွေက ချစ်ကြပါတယ်။
အခု နည်းနည်းကြီးလာပြန်
တော့ ကျွန်မကလည်း တရားစခန်းတွေ
ရက်ရှည်ဝင်တဲ့အခါ ဆရာတော်တွေ
ဟောပြောတဲ့အထဲက မှတ်သားထားသမျှ
တွေတော့ ဒီယပုဏ္ဏားတို့၊ ဝိသာခါတို့၊
တိဿရဟန်းတို့လို စိတ်ဝင်စား
သင်ခန်းစာယူစရာတွေကို ပြောပြရ
တယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရားသမိုင်း၊ ကျိုက်ထီး
ရိုးဘုရားသမိုင်း၊ ပြည်တော်ပြန်ဘုရား
သမိုင်းတွေလည်း ပြောပြရတယ်။
သူတို့လေးတွေကလည်း ဘုရားနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာ၊ ဘုရား
လက်ထက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း၊
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း အရာတွေကို
စိတ်ဝင်စားကြတာမို့ ဝမ်းသာရပါတယ်။

ဘုရားရဲ့ ဝင့်ကြွေးတော်တွေ၊ ငရဲကြီး
ရှစ်ထပ်အကြောင်းတွေ၊ ဘုရားဟောခဲ့တဲ့
ဇာတ်ကြောင်းတွေကို မေးမြန်းကြတယ်။
ဘုရားသမိုင်း ကြောင်းတွေကို ပြောပြ
နေရရင် မမောနိုင်တဲ့ ကျွန်မနဲ့ စိတ်ဝင်
စားစွာ သီချင်းနားထောင်ချင်ကြတဲ့
ကလေးတွေကြောင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
အဆင်ပြေပါတယ်။

နောင် လာနောက် သား
ကလေးသူငယ်တွေ ဒီလို ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သီချင်းစိတ်ဝင်စား
ချင်ကြမှ နောင်သာသနာကို ယုံကြည်တဲ့
လက်ခံသက်ဝင်တဲ့ လူငယ်လေးတွေ
ဖြစ်လာကြမှာပါ။ လူငယ်လေးတွေကနေ
လူကြီးဖြစ်တဲ့အထိ သဒ္ဓါတရားတွေ
ဖြစ်ပေါ်နေမှ ဓမ္မလမ်းကြောင်းပေါ်
ရောက်လာကြမှာပါ။ တရားဓမ္မတွေ
လိုက်စားချင်ကြမှာပါ။

ကျွန်မပြောပြသမျှကို စိတ်ပါ
လက်ပါ နားထောင်ကြတာ ပါရမီပါလို့
ဆိုရမှာပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ မေးခွန်းတွေပြန်
မေးရင် ကျွန်မတောင် အတော်စဉ်းစား

မြေရတတ်ပါတယ်။ သူတို့လေးတွေမှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတွေ ရှိထားတဲ့အခါ သူတို့ အပေါင်းအသင်းတွေကို သူတို့သိ သလောက် ပြန်ပြောပြရင်း တခြား ကလေးတွေပါ အသိဉာဏ်ရသင့် သလောက် ရကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူတို့မှာ အသိဉာဏ်လေးတွေ ရှိသင့် သလောက် ရှိထားတော့ သူများပြောတိုင်း ယုံပြီး မျက်စိမှိတ် ခေါင်းညိတ်တာမျိုး သူများပါးစပ်ဖျား လမ်းဆုံးတာမျိုး မဖြစ် တော့ဘူးပေါ့။

အခု ကျွန်မအသက်ကြီး အိုမင်းလာတော့ ကိုယ့်ဘာသာနေပြီး ဓမ္မလမ်းပေါ် တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လှမ်းနေပါပြီ။ ဒီအခါ ကျွန်မ တရားသံဝေဂတွေနဲ့ ဘဝနေဝင်ချိန်ကို စောင့်ရင်း အချိန်ကို အသုံးပြုတတ်နေပါ ပြီ။ ဒီလိုပဲ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပေ မယ့် တရားဓမ္မ မလိုက်စားနိုင်သေးတဲ့ လူတွေ တချို့တရားတွေနဲ့ ဝေးနေတဲ့ သူတွေကို သံဝေဂဉာဏ်တွေဝင်ပြီး

တရားတွေ အားထုတ်ချင်လာအောင်၊ တရားနဲ့ နေတတ်လာအောင်၊ နေချင် လာအောင် အသိဉာဏ်တွေ ပေးနိုင် သမျှပေးဖို့ တရားဘက် စိတ်ဝင်စားလာ အောင် ဆွဲဆောင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားချင် လာတယ်။

ကျွန်မလည်း အများကြီး မသိ သေးပါဘူး။ နည်းနည်းသိတာကို များများ သိလာနိုင်အောင် ကြိုးစားနေတုန်းပါ။ ဒီထဲကမှ ကိုယ်သိသလောက် တရား အသိလေးတွေနဲ့ တခြားသူတွေလည်း သိလာအောင်၊ သိသင့်သလောက်သိပြီး တရားဘက်စိတ်ပါလာအောင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မ တရားတွေမှာတဲ့ အခါ သိထားတဲ့ တရားဗဟုသုတတွေကို တခြားသူတွေကိုလည်း သိစေချင်တယ်။ သံဝေဂတွေ ရစေချင်တယ်။ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး လက်ကျန်အချိန်တွေကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုတတ်ကြစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ စာတွေရေးပါတယ်။ ကလေးတွေကို ပုံပြောသလို လူကြီးတွေ ကို ပုံပြောမရတာမို့ ကျွန်မရေးတဲ့

စာတွေကိုဖတ်ပြီး သိပြီးသားသူတွေ ကလည်း မေ့လျော့နေတာတွေကို သတိ ရလာအောင် မသိသေးသူတွေကိုလည်း သိလာအောင် တစ်လုံးသိသိ၊ နှစ်လုံးသိ သိ အကျိုးရှိတာမို့ ကျွန်မ စာတွေ ကြိုးစားရေးနေမိတာပါ။

ကျွန်မက စာဖတ်ဝါသနာ ပါတဲ့အတွက် တရားစာအုပ်တွေ ဝယ် ဖတ်တယ်။ ကျွန်မဖတ်ပြီးရင် သူများတွေ ကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးလှူလိုက်တယ်။ တရားခွေတွေ ဝယ်နာပြီး ပြန်လှူလိုက် တယ်။ သံဝေဂလင်္ကာလေးတွေ၊ ဆရာ တော်ကြီးတွေရဲ့ ဩဝါဒစာပိုဒ်လေးတွေကို မိတ္တူကူးပြီးဝေတယ်။ ဒါတွေဟာ သာသနာပြုခြင်းတစ်မျိုးလို့ ကျွန်မခံယူ ထားလို့ပါ။ စာအုပ်ပေးပြီး ကူးခိုင်းတဲ့သူ တွေကို အပင်ပန်းခံကူးပေးပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ဟောထားပါတယ်။ “စာတစ်လုံး ဘုရား တစ်ဆူ”တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားဟောထားတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံးဟာ ဘုရားတစ်ဆူနဲ့ တူတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ

တစ်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်
သင်ယူမှတ်သားရမယ်။ တခြားသူတွေ
သိအောင် လက်ဆင့်ကမ်းကြရမယ်။
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတွေကို
လက်ဆင့် ကမ်းသွားခြင်းအားဖြင့်
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတရားတွေဟာ
စဉ်ဆက်မပြတ် လူသားတွေရဲ့ နှလုံးသား
ထဲ ရောက်ရှိပြီး အေးချမ်းမှုကို ဖော်
ဆောင်ပေးနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

“သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ”

“အလှူအားလုံးတို့တွင်

တရား အလှူသည်မှာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏”
လို့ လူအတော်များများက သိထားတဲ့
အတွက် တရားဓမ္မ စာအုပ်လေးတွေကို
တရား ရိပ်သာတွေ၊ မွေးနေ့အလှူတွေ၊
အသုဘ နာရေးကိစ္စတွေ စသဖြင့်
နေရာအသီးသီးမှာ ဖြန့်ဝေပေးလှူနေ
ကြပါတယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကား
ပြောဆိုကြရာမှာလည်း ကိုယ်သိထားတဲ့
တရားအကြောင်းလေးတွေ ပြောကြား
ဆွဲခွဲဖြင့် ကုသိုလ်လည်းရ ဗဟုသုတ
ထည်ချပါတယ်။

“ဓမ္မစကား နေ့တိုင်းကြားကာ
စိတ်ထားပွေးလက်၊ သိဉာဏ်
ထက်၏”တဲ့။

အရည်မရ၊ အဖတ်မရ
အဓိပ္ပာယ်မဲ့စကားတွေ ပြောဆိုခြင်း၊
ကြားနာခြင်းထက် တရားဓမ္မစကားလေး
တွေ ပြောနေကြားနေရရင် အသိဉာဏ်
တွေလည်း ထက်မြက်လာမယ်။
စိတ်ထားလေးတွေ ဖြူစင်လာမယ်။
နူးညံ့သိမ်မွေ့လာပါလိမ့်မယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားခဲ့
ပါတယ်။ သံသရာမှာ အဆွေအမျိုး၊
မိဘညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ ဇနီးမယား
မတော်စပ်ဖူးတဲ့သူ မရှိပါဘူးတဲ့။
သံသရာက အရှည်ကြီးလေ။ ကျွန်မတို့
တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ သေခဲ့ပြီးတဲ့ဘဝက
အရိုးတွေ စုပုံလိုက်မယ်ဆိုရင် အရိုး ၁၃
ပိုင် တောင်လိုပုံနေတယ်ဆိုတော့ ဘဝ
ပေါင်း ဘယ်လောက်များခဲ့မလဲလို့
စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ။ ဒါတောင် အရိုး
မရှိတဲ့ တီကောင်၊ ကျွတ်၊ မျှောတို့လို
သတ္တဝါမျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဘဝတွေ မပါ

သေးပါဘူး။
လူ့ခန္ဓာ၊ နတ်ခန္ဓာ၊ ဗြဟ္မာ
ခန္ဓာ၊ တိရစ္ဆာန်ခန္ဓာ၊ ပြိတ္တာခန္ဓာ စသည်
ဖြင့် ဘဝပေါင်းများစွာ ခန္ဓာပေါင်းစုံနဲ့
သံသရာမှာ လည်နေခဲ့ကြရတာပါ။ တချို့
က ငါ တိရစ္ဆာန်ဘဝ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ငရဲ
မကျဖူးပါဘူးလို့ ပြောချင်တဲ့သူတွေ၊
ပြောနေတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါလိမ့်မယ်။
သူတို့ မသိကြလို့ပါ။

သူတို့ တရားတွေမနာကြလို့
ခန္ဓာရဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို နားမလည်ကြလို့
ပါ။ လူ့ခန္ဓာနဲ့နေတော့ တိရစ္ဆာန်ဒုက္ခ၊
ငရဲသား ခန္ဓာနဲ့နေတော့ ငရဲဒုက္ခတွေ
မျိုးစုံနဲ့ နေခဲ့ကြဖူးပါပြီ။ ကြုံခဲ့ရဖူးပါပြီ။
အဲဒီလို သံသရာမှာ ခန္ဓာမျိုးစုံ၊ ဘဝမျိုး
စုံနဲ့ အရှည်ကြီးလည်နေကြရလို့သာ ဂင်္ဂါ
ဝါဠ သဲစုမကပ္ပင်ပြီးသွားတဲ့ ဘုရားအဆူ
ဆူနဲ့ လွဲခဲ့ကြတာပေါ့။

ကျွန်မတို့ ဆရာမကြီး
ဒေါ်ဝိဇ္ဇာသီရိက တရားစခန်းတစ်ရက်မှာ
ဆိုပြခဲ့ဖူးတယ်။

* ခန္ဓာမှန်သမျှ ဒုက္ခခေါ်သည်။

ဘယ်ဘဝမှလည်း အမြဲမတည်။	ဝက်စားကျင်းမှာ တရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေတာ	တယ်။
လူ့ပြည်မှာလည်း နေခဲ့ရပြီ။	တွေ့။ ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ တရားတွေမှာ	“ဘဝဟောင်းက ဆွေကောင်း
နတ်ပြည်မှာလည်း စံခဲ့ရပြီ။	အထင်အရှားရှိပါတယ်။	မျိုးတွေ
ဗြဟ္မာပြည်မှာလည်း စံခဲ့ရပြီ။	ဒါကြောင့် နတ်ဘဝရလည်း	ကံကောင်းကြုံလို့ ပြန်တွေ့ရ
ငရဲပြည်မှာလည်း ခံခဲ့ရပြီ။	ခန္ဓာရှိလို့ သေရတာဒုက္ခပါ။ ဗြဟ္မာဘဝ	ပေ
သုံးဆယ်တစ်တုံ နယ်ကိုလှည့်	ကိုရလည်း ခန္ဓာရလို့ သေရတာဒုက္ခပါ။	မေတ္တာတရားနဲ့ မှာကြားပါရ
လို့	သုံးဆယ်တစ်တုံမှာ အိုနာသေခန္ဓာတွေ	စေ
တကယ့်ကိုပဲ ဆင်းရဲလှပါ	ရနေသေးသရွေ့ အသေမလွတ်နိုင်သေး	သတိထား တရားရှာကြ
သည်”တဲ့။	သရွေ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ ဆင်းရဲနေကြရဦးမှာ	လေ”
ဟုတ်ပါတယ်။ ခန္ဓာရတဲ့	ပါ။ ကျွန်မတို့ဟာ ဘဝအဆက်ဆက်	ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓ
သူတိုင်း ခန္ဓာဒုက္ခ ခံနေကြရတာပါပဲ။	သံသရာအဆက်ဆက်က အဆွေအမျိုး	ဘာသာဝင်တွေဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက
နတ်ဘဝရလည်း ခန္ဓာရတော့ သေရတာ	မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ တော်စပ်ကြ	မိဘ၊ ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် သွန်သင်
ပါပဲ။ နတ်တွေရဲ့ ခန္ဓာက နူးညံ့လွန်းလို့	ဖူးလို့သာ ဒီမြန်မာနိုင်ငံမှာ (အထူးသဖြင့်	လမ်းပြခဲ့လို့ (ဩကာသ)၊ နဲ့ ဘုရားရှိခိုး
ဒေါသဖြစ်ရင်လည်း သေတယ်။ အပျော်	ဒီရန်ကုန်မြို့မှာ) လူတွေလာဖြစ်ကြတယ်။	ကိုတော့ လူတိုင်းလိုလို ရနေကြပါတယ်။
အပါး စည်းစိမ်တွေမှာ သာယာနေပြီး	အကြောင်းရေစက်တွေ ရှိခဲ့ကြလို့သာ	မြို့မှာနေနေ၊ တောမှာနေနေ စာတတ်
နတ်သုခ္ခါစားရမယ့် အချိန်မှာ မစားရရင်	မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖြစ်	တတ်၊ မတတ်တတ် လူတန်းစားအသီး
လည်း သေတယ်လို့ ဆရာတော်တွေ	သာသနာတွင်းသား လူတွေအဖြစ်	သီးက ဩကာသကန်တော့ချိုးကိုတော့
ဟောပါတယ်။ နတ်သမီးငါးရာ ပန်ဆူးနေ	လာဆုံကြရတာပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး	ရနေကြတာပါပဲ။ အခုဆိုရင် မူကြို
ရင်း ဖြုတ်ဆို စုတေသွားပြီး ငရဲမှာခံကြ	ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိခဲ့ကြမှာပါ။	ကျောင်းတွေ မူလတန်းကျောင်းတွေမှာ
ရတာ။ ဗြဟ္မာကြီးက နားကင်းကြီးနဲ့	ဒါကြောင့် ဘဝဟောင်းက ဆွေမျိုးတွေ	တောင် ကျောင်းတက်တာနဲ့ ဘုရားရှိခိုး
အရောင်အဝါတွေ တဝင်းဝင်းနဲ့ စည်းစိမ်	ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်ပါတယ်။ တရားအသိ	ကြရတာဆို ဩကာသကန်တော့ချိုးတို့
ခံနေပြီး စုတေတဲ့အခါကျ ဝက်ဖြစ်ပြီး	တွေနဲ့ တရားနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်ပါ	နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုကြရပါတယ်။ နေ့ည ပုံမှန်

ဘုရားရှိခိုးတဲ့သူနဲ့ မရှိခိုးတဲ့သူပဲ ကွာပါလိမ့်မယ်။

ဟုတ်ပြီ။ ဘုရားတော့ ရှိခိုးနေကြပြီး ရတော့ရနေပြီး ရွတ်တော့ရွတ်နေကြပြီး ဩကာသကန်တော့ချိုးမှာ ပါတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကိုရော ဂယဏဏသိကြပါရဲ့လား။ တကယ်သိပြီး ရှိခိုးတဲ့သူနဲ့ စာရွတ်ရွတ်ပြီး တတွတ်တွတ်ဆို ရှိခိုးနေကြသူတွေ ဘယ်သူကများမယ်ထင်ပါသလဲ။

ကျွန်မလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် တကယ်အနက် အဓိပ္ပာယ်သိပြီး ရှိခိုးနိုင်ခဲ့တာ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကလည်း တရားလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းဖြစ်သွားတာကြောင့် သိလာတာပါ။ အများကြီးလည်း မသိသေးပါဘူး။ အခုမှ ခြေလှမ်းအစပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တကယ် မသိခဲ့သေးတာတွေကို ဓမ္မလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းရင်းနဲ့မှ တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ သင်ယူနေရပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးတာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆုတောင်းတာဖြစ်ဖြစ် အနက်

အဓိပ္ပာယ်ကိုသိပြီးမှ ရှိခိုးရင်၊ ဆုတောင်းရင် ပိုပြီး လေးနက်ထိရောက်ပါလိမ့်မယ်။ သဒ္ဓါတရားလည်း ပိုထက်သန်လာပါလိမ့်မယ်။

ဆိုလိုတာက ရန်သူမျိုးငါးပါး ဆိုတာကို လူတိုင်းလိုလို သိနိုင်ပေမယ့် ဝိပတ္တိတရားလေးပါး၊ ဗျာသနာတရားငါးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဆိုတာတွေကို တော်တော်များများ မသိကြပါဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ကိုသိပြီး ရှိခိုးမှ ကိုယ်လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ အပါယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ဝိပတ္တိတရားဆိုတာတွေကို ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရမှာလဲ။ ဆုတောင်းနေရုံနဲ့ မရဘူး။ လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုနေထိုင်ရမလဲ။ ဘယ်လို ကျင့်ကြံရမလဲ ဆိုတာတွေကို သိချင်တဲ့သဒ္ဓါ၊ ဘာသာရေးအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု၊ ယုံကြည်မှုတွေ ရှိလာပါလိမ့်မယ်။

မိမိတို့ရဲ့သားသမီး၊ တူ၊ တူမ၊ မြေး၊ မြစ် စသူတို့က စူးစမ်းချင်စိတ်၊ သိချင်စိတ်နဲ့ မေးမြန်းလာလို့ မဖြေနိုင်

ရင်လည်း လူကြီးသိက္ခာကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာထားသမျှလေးတွေကို မသိသေးတဲ့သူတွေကို ဝေမျှပေးချင်မိပါတယ်။ (သိပြီး၊ တတ်ပြီးသူများကို မရည်ရွယ်ပါ) ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိထားသင့်တဲ့ အခြေခံတရားလေးတွေကို သိသင့်သလောက် သိထားရအောင် ကူညီပေးချင်တဲ့ စေတနာပါ။

အလှူကြီး အတန်ကြီးလုပ်နေမှ ကျောင်းကန်ဇရပ်တွေ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်မှ သာသနာပြုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဓမ္မတွေကို ပြန့်ပွားစည်ပင် သိမြင်စေချင်တဲ့ စေတနာအရင်းခံနဲ့ ဒီဆောင်းပါးကို ရေးရခြင်းပါ။ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ အသိဉာဏ်ပညာတွေ တိုးနိုင်ကြပါစေ။

ဩကာသ ကန်တော့ချီး

*** ဩကာသ၏အဓိပ္ပာယ်**

သော သတ္တဝါ

ဩကာသ၊ ဩကာသ၊

ဩကာသ= “ကန်တော့ပါရမေ (၃)

ပြိတ္တာ= ချမ်းသာမှု

ဩကာသ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ၊

ခွင့်ပြုတော်မူပါ” ဟု ခွင့်ပြုခြင်း။

ကံ သောသတ္တဝါ (ဖတ်၊

သဗ္ဗဒေါသ ခပ်သိမ်းသောအပြစ်တို့ကို

တစ္ဆေ မှင်စာ၊ သရဲ)

ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ပထမ၊

*** ကံသုံးပါး**

(၄)

အသူရကာယံ= နတ်များကဲ့သို့

ခုတိယ၊ တတိယ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊

ကာယကံ= ကိုယ်ဖြင့်ပြစ်မှားမှု

မရဲမရင့်၊ မတောက်ပြောင်

သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ၊

ဝစီကံ= နှုတ်ဖြင့်ပြစ်မှားမှု

သောသူများ တော၊ တောင်၊

တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာ ရတနာ

မနောကံ= စိတ်ဖြင့်ပြစ်မှားမှု

သမုဒ္ဒရာကမ်း၌ နေသော

မြတ်သုံးပါးတို့ကို အရိုအသေ၊ အလေး

သဗ္ဗဒေါသ= ကာယကံ၊

ပြိတ္တာအသူရာများ

အမြတ် လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်

ဝစီကံ၊ မနောကံ အပြစ်များအားလုံး

ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်

ကန်တော့= ရှိခိုးခြင်း၊ ပူဇော်

*** ကံသုံးပါး (ပျက်စီးခြင်းကို ကပ်ဟု**

ဘုရား။

ခြင်း၊ ဝန်ချခြင်း

ခေါ်သည်။)

ကန်တော့ရသော ကောင်းမှုကံ

(၁)

ဒုက္ခိက္ခန္ဓရကပ်= အစာ၊ ရေစာ

စေတနာတို့ကြောင့် အပါယ်လေးပါး၊

*** အပါယ်လေးပါး (ချမ်းသာ ကင်းသော**

ကပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ရန်သူမျိုးငါးပါး၊

ဘုံ၊ ဘဝ)

ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့်

ဝိပတ္တိတရားလေးပါး၊ ဗျာဓိတရားငါးပါး၊

(၁)

ငရဲ= ချမ်းသာသုခ အလျဉ်း

(၂)

သတ္တန္တရကပ်= လက်နက်မျိုး

တို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည်

မရှိသော၊ ဆင်းရဲအတိ ခံစား

စုံတို့ကြောင့် သေကြေပျက်စီး

ဖြစ်၍ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်

ရသော ဘုံဘဝ

ခြင်းဘေး

တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏ အရှင်

(၂)

တိရစ္ဆာန်= တရားကိုမသိ၊

(၃)

ရောဂန္ဓရကပ် = ရောဂါ၊

ဘုရား။

စားခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ မေထုန်

မှီဝဲခြင်းကိုသာ သိသော၊

ဝေဒနာ အမျိုးမျိုးကြောင့်

သေကြေပျက်စီးခြင်းဘေး

မဂ်ဖိုလ်မှ ဖိလာကန်လန်ဖြစ်

* ရပ်ပြစ်ရှမ်းပါး (မင်္ဂတရား၊ ဖိုလ်
တရားရအောင် တရားအားထုတ်
ခွင့်မရသော အရပ်)

(၁) ငရဲ- ချမ်းသာသုခ အလျဉ်း
မရှိသော၊ ဆင်းရဲအတိ
ခံစားရသော ဘုံဘဝ

(၂) တိရစ္ဆာန်- တရားကိုမသိ၊
စားခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ မေထုန်
ပိုဝ်ခြင်းကိုသာ သိသောသတ္တ
ဝါ၊ မဂ်ဖိုလ်မှ နီလာ ကန့်
လန်ဖြစ်သော သတ္တဝါ

(၃) ပြိတ္တာ- ချမ်းသာသုခမ
ကင်းဝေးသောသတ္တဝါ (ဖုတ်၊
တစ္ဆေ၊ မှင်စာ၊ သရဲ၊ သဘက်၊
ကျတ်ကောင် များ)

(၄) ဒီယာယုနတ်- အသက်ရှည်
သော နတ်ဗြဟ္မာများ (ဘုရား
ပွင့်ဆဲအခါ လွန်စွာ အသက်
ရည်ကြသော အသည
သတ်ဗြဟ္မာနှင့် အရူပဗြဟ္မာ
တို့ဖြစ်သည်။
အသညသတ်ဗြဟ္မာသည် ရုပ်

ခန္ဓာမရှိသောကြောင့် တရား
မနာနိုင်၊ တရားအားမထုတ်
နိုင်။

အရူပဗြဟ္မာသည် နာမ်ခန္ဓာ
သာရှိပြီး ရုပ်ခန္ဓာမရှိသော
ကြောင့် တရားမနာနိုင်၊
တရားအားမထုတ်နိုင်။

(၅) ပစ္စန္နိတ်အရပ်- ဘုရားရှင်နှင့်
ရဟန်းသံဃာတော်များ
မှရောက်နိုင်သော အစွန်

အဖျား တောကြိုတောင်ကြား
အရပ်

(၆) မိစ္ဆာဉာဏ်ရှိ- ဘုရားပွင့်ဆဲ၊
ဘုရားသာသနာတော် တည်
ဆဲအခါ၌ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူ

ရှိနေသူများ၊
(၇) ဉာဏ်မရှိသား- တရားတော်
ကို နားလည်လောက်သော
ဉာဏ် မရှိသူများ

(၈) ဗုဒ္ဓသုညောတိဟောတုကော-
တရားတော်ကို တတ်သိ
နားလည်သော ဉာဏ်ရှိသော်

လည်း ဘုရားသာသနာ မရှိ
သောအခါမှာ လူဖြစ်ရသူများ

* ရန်သူချိုးငါးပါး

(၁) ရေ၊ (၂) မီး၊ (၃) မင်းဆိုး၊
(၄) ခိုးသူစားပြ၊ (၅) အမွေခံသားဆိုး၊
သမီးဆိုး၊

* ဝိပတ္တိတရားလေးပါး- ဖောက်ပြန်
ချွတ်ယွင်းခြင်း

(၁) ကာလဝိပတ္တိ- တရားမစောင့်
သူတို့ လက်ထက်၌ လူဖြစ်ရ
ခြင်း

(၂) ဂတိဝိပတ္တိ- အပါယ်လေးဘုံ
တို့၌ ဖြစ်ရခြင်း

(၃) ဥပဓိဝိပတ္တိ- ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ
(ဥပဓိရုပ်) ချို့တဲ့ရခြင်း

(၄) ပယောဂဝိပတ္တိ- မှန်ကန်သော
ကြိုးစားအားထုတ်မှုမရှိခြင်း

*** ဗျာသနတရားငါးပါး (ပျက်စီး ဆုံးပါးခြင်း)**

- (၁) ဉာတိဗျာသန = ဆွေမျိုးများ ပျက်စီးခြင်း
- (၂) ဘောဂဗျာသန = စီးပွားဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်း
- (၃) ရောဂါဗျာသန = ရောဂါ၊ ဝေဒနာ အမျိုးမျိုးဖိစီး၍ သေကြေပျက်စီးခြင်း
- (၄) ဒိဋ္ဌိဗျာသန = မှားသောအယူကို ယူ၍ ပျက်စီးခြင်း
- (၅) သီလဗျာသန = ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးခြင်း

*** မဂ်တရား**

သောတာပတ္တိမဂ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိမဂ်၊ အရဟတ္တမဂ်အား ဖြင့် မဂ်လေးပါးရှိသည်။ ထိုမဂ်လေးပါး ၌ ရှိသော ဉာဏ်ကို မဂ်ဉာဏ်ဟုခေါ်သည်။

*** ဖိုလ်တရား**

သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် အားဖြင့် ဖိုလ်လေးပါးရှိသည်။ ထိုဖိုလ် လေးပါး၌ ရှိသော ဉာဏ်ကို ဖိုလ်ဉာဏ် ဟုခေါ်သည်။

*** နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ**

တဏှာစသော ကိလေသာ အားလုံး၊ ဒုက္ခအားလုံးတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာ နှင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ ချမ်းသာသော ဓာတ်သဘောဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိထား သင့်သော အခြေခံတရားများကို ဆက်လက်ရေးသားပါဦးမည်။

သတ္တဝါခပ်သိမ်း တရားကိုနိုး အေးငြိမ်းချမ်းသာရှိကြပါစေ။

မမောဗြူ(လွန်)

ပျိုရွက်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည် ၈/ဆုံး

ပျိုပျို(ရွှေတံတူ) ထူးဆန်းသောအသွားအို

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ထူးဆန်းသော အတွင်းအိ

ဘိတို (ရွှေကံကူ)

အချိန်ကာလသည် ကား

၁၉၅၀ ဝန်းကျင်ကာလဖြစ်ပါသည်။

ပြည်တွင်း ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများ

နိုင်ငံအဝှမ်းတွင် ဆူပူမှုများ အရှိန်အဟုန်

မြင့်မား၍နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်

ဖဆပလ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်ရေး

အာဏာသည် အပြင်ပန်းအားဖြင့်

မြို့များအပေါ်တွင်သာ သက်ရောက်လျက်

ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း မြို့ကြီးများ

အတွင်းမှာပင် သောင်းကျန်းသူ အဖွဲ့

အစည်းများမှာ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေပြီး

ညအခါဆိုလျှင်တော့ အုပ်ချုပ်ရေး၊

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အကာအကွယ်မဲ့

နေသလိုဖြစ်နေ၍ စားပြမှု၊ လူသတ်မှု

များ မကြာခဏဆိုသလို ပေါ်ပေါက်လျက်

ရှိ၍ ပြည်သူလူထုမှာ အချိန်တိုင်း

ကျီးလန်စာစား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍

နေကြရပါသည်။

ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်

ပါကလည်း ဆက်သွယ်ရေးစနစ်၊

လုံခြုံရေးစနစ်တို့ အားနည်းလှသည်

အပြင် မျက်မြင်သက်သေများသည်လည်း

မိမိတို့၏ အသက်အန္တရာယ်ကို

ကြောက်ရွံ့၍ မပြောရဲ၊ မဆိုရဲကြပါ။

ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍သာ နေကြပါသည်။

ဓာတ်ပုံ ရှားပါးသောခေတ် ဖြစ်၍

သောင်းကျန်းသူ နာမည်ကြီး ခေါင်း

ဆောင်များ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးများကိုပင်

နာမည်သာ ကြားဖူးနေကြပြီး လူကိုသိရှိ

သူ နည်းပါးပါသည်။ တရားဥပဒေ

ဘက်တော်သားများပင် သိရှိမှုနည်းပါး၍

ကိုယ့်နယ်မဟုတ်ပါက မြို့ရွာများတွင်

သာမန်ပြည်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ သွားလာ

လှုပ်ရှား နေထိုင်နိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခေတ်၏ ရေစီးကြောင်းဟုဆို

ရပါမည်။ ထိုခေတ်ထိုအချိန်က လူငယ်၊

လူရွယ်အများစုသည် တောခိုလျက် ရှိ

ကြ၍ ကျွန်တော်သည်လည်း စင်းသပ်

လိုခြင်း၊ စွန့်စားလိုခြင်းနှင့် အားကျမိခြင်း

တို့ကြောင့် ထိုစဉ်က မြိုင်သာယာနယ်တွင်

အင်အားကြီးမားလျက်ရှိသော ရဲဘော်

ဖြူ အနီအတွင်းသို့ရောက်ရှိကာ ဗိုလ်

ရဲထင်အမည်ဖြင့် ကျော်ကြားစ ပြုနေချိန်

ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့

စခန်းမှာ မြိုင်သာယာနှင့် မိုင် ၂၀ မျှ

ကွာဝေးသော မြင်းခြံမြို့နယ်နှင့် မြင်းခြံ

ခရိုင်၊ အရှေ့မြောက်ဖျားအစွန်း မြေလွတ်

မြေရိုင်းများနှင့် တောတောင် လျှိုမြောင်

ထူထပ်လှသော ကောင်းစ၊ သဲဗိုလ်၊

ပေါက်စိမ်း ဖြူတွင်းကုန်း ရွာလေးရွာတွင်

အလယ်ဗဟိုတောတွင်း တစ်နေရာတွင်

တည်ဆောက်ထားရှိပါသည်။ စခန်း

ပတ်လည်တွင် ကြီးမားလှသော

ထန်းပင်၊ ဒံဟတ်ပင်၊ ရှားပင်များ

အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိပြီး ဆူးရစ်၊ တောင်မဲ့၊

နံဗူးစသော ခြံကြီးများ မှာလည်း

အိမ်လုံးတစ်မျှ ကြီးမား ထူထပ်လျက်

ဦးပင်နှင့် ခံပင်တို့လည်း ပေါများလွန်း

လှ၍ အပုန်းအကွယ် ကောင်းလှပြီး

ဆင်တူသော တောင်ကုန်း လျှိုမြောင်၊

ခြောက်ကမ်းပါးတို့ ပေါများလှသဖြင့်

မျက်စေ့လည် လမ်းမှားတတ် ပါ၍

အပြင်လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှမည်ဖြစ်ပါ သည်။ စခန်းသို့ မျက်စိလည် လမ်းမှား၍ ရောက်ရှိ တွေ့မြင်သွားလျှင်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် လာရောက်ရန် ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဤတော၊ ဤတောင်၊ ဤ လျှိုမြောင်များတွင် လူ၏ရင်စိုခန်းအထိ မြင့်သောမြက်စပ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်ပေါများလှ၍ ကျွန်တော် တို့၏ စခန်းရှိတဲ့များကို မြက်စပ်များဖြင့် မိုး၊ ကာထားလေ့ရှိပါသည်။ ယခုလက်ရှိ အနေအထားမှာ ကျွန်တော်တို့သည် နယ်မြေကို နိုင်နင်းစွာထိန်းချုပ်စိုးမိုး၍ ထားနိုင်သဖြင့် နယ်မြေအေးချမ်းလျက် နိမ့်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စည်းရုံးရေး ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်မှုကြောင့် ဤပတ်ဝန်းကျင်မှ ကျေးရွာများသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကိုထောက်ခံအားပေး ထုတ်ရှိရာ ကွန်မြူနစ်တို့ထက် လည်း ထောင်း၊ အစိုးရတပ်ဖွဲ့များထက်

လည်းကောင်း၊ အမြဲတမ်း တစ်ပမ်းသာ လျက်ရှိ၍ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ကြိုတင် ပြင်ဆင်စီစဉ်ခွင့်ရရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

“ဒေသခံ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုရမှ ငါတို့အဖွဲ့ရေရှည်ရပ်တည် နိုင်မယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အင်အား ကြီးမားပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရက်ရက် စက်စက်ဖိနှိပ်ပါစေ၊ ရွာတွေရဲ့ မေတ္တာ ကိုမရရှိရင် အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ကွန်မြူနစ်တွေ ဒီဒေသမှာ ကျဆုံးခဲ့ရတာ ရွာသူရွာသားတွေကို အားထားသုံးပြီး နှိပ်စက်၊ သတ်ဖြတ်ကြလို့ပဲ။ အဲဒါ ကြောင့် ငါတို့ဟာ ရွာသူရွာသားတွေနှင့် ဆက်ဆံ တဲ့နေရာမှာ လိုတာထက်ပိုပြီး မပီနိပ် မိကြစေနဲ့၊ ရှဉ့်လည်းလျှောက်စေ၊ ပျားလည်းစွဲစေ ဆိုသလို ကျဉ်းသုံးကြရ မယ်”

ထိုသို့ကျွန်တော့် တပည့်များ ကို ပြောဆိုသွန်သင်လေ့ရှိ၍ တပည့်များ ကလည်း လိုက်နာကြပါသည်။ ကျေးရွာ များသို့ ဆက်ကြေးသွားရောက်

ကောက်ခံသော ‘အခါတွင်လည်း’ မိဘ ပြည်သူများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အိုးပစ်၊ အိမ်ပစ်၊ စီးပွားရေး အလုပ် အကိုင် တွေပစ်ပြီး ဒီတော်လှန်ရေးကို ဆင်နွှဲနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အကျိုးစီးပွားရယ်လို့ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဘဝ အာမခံချက်နှင့် ဘဝတိုးတက်ရေး ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိပါဘူး။ ရပ်ရွာဒေသ အေးချမ်းဖို့၊ ခိုးဆိုးလုယက်၊ စားပြုမှု၊ လူသတ်မှုတွေ ပပျောက်ဖို့၊ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်ပြည့် လုပ်ကိုင် နေကြရပါတယ်။ ဒီကြားထဲ ပျိုက်ဘက် အဖွဲ့အစည်းတွေနှင့် ရဲကင်း၊ တပ်မတော် စစ်ကြောင်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့တဲ့ အခါမှာလည်း အသက် အန္တရာယ် နီးကပ်လှပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဝင်ငွေရမည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကို မလုပ်ကိုင် နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ စားဝတ်နေရေးနှင့် ရပ်တည်ချက် အတွက် ငွေကြေးရန်ပုံငွေ လိုအပ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် များသော နှုန်း

ထားနှင့် သတ်မှတ်ထားတဲ့ လစဉ်
 ကြေးကလေးတွေကိုတော့ သူကြီးထံမှာ
 မပျက်မကွက် ပေးသွင်းပေးကြဖို့ရာ
 အနီးညွတ် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်
 ခင်ဗျား...။ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေး
 ကြီးအောင်မြင်လို့ နိုင်ငံတော် အာဏာ
 ရရှိလာခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ
 မိဘပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝတွေ ဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်ဖို့ရာ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး
 တွေ၊ ပညာရေးတွေ ကောင်းမွန်အောင်
 လုပ်ဆောင်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု
 အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ
 ဘာကိုမှ လုပ်မပေးနိုင်သေးလို့ မျက်နှာ
 ပူပူနံ့နံ့ပဲ မိဘပြည်သူတွေရဲ့ အကူအညီ
 ကို ရယူနေကြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”
 ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိ၍ ရွာသူရွာသားများ
 ကလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား လစဉ်
 ဆက်ကြေးမျှသာမက ဒေသထွက်
 ပြောင်း၊ ဆန်၊ မြေပဲ၊ ထန်းလျှက်၊
 လက်ဖက်၊ ချည်ဆောင်၊ လက်ယက်
 တဘက်၊ ဖျဉ်စ စသည်တို့ကို လိုလို
 လားလား ပေးကမ်းကြပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ စခန်း
 ခေါင်းဆောင် ဗိုက်မကြီးမှ “ဗိုလ်ရဲတင့်
 ရာ မင်းရောက်လာမှ တို့စခန်း ဟန်ကျ
 လိုက်တာကွာ။ ရိက္ခာတွေ့လို့နေတာပဲ”
 ဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။ “ရွာသားတွေ
 ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အပေါ်မှာ ဒီလို
 ဆက်ဆံလာတာဟာလည်း အဖွဲ့သားတွေ
 အားလုံး စည်းကမ်းလိုက်နာပြီး ကောင်း
 ကြလို့ပါ။ သူတို့တွေ မကောင်းရင်
 ကျွန်တော်ရှေ့ကနေ ဘယ်လိုပြောနေနေ
 ရွာသားတွေက လက်ခံကြမှာ မဟုတ်
 ပါဘူး” ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏
 ခံယူချက်အတိုင်း ထိုသို့ ပြန်လည်ပြောဆို
 လေ့ရှိရာ ထိုစကားကို အဖွဲ့သားများ
 ပြန်လည် ကြားသိကြသောအခါ
 စည်းကမ်းကိုပိုမို၍ လိုက်နာလာကြပြီး
 မိမိတို့အထဲမှ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်လို
 သူများရှိပါကလည်း ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်း
 ပေးကြသဖြင့် အဖွဲ့အစည်းမှာ ပိုမို
 ညီညွတ်၍ လာခဲ့ပါသည်။

ဤယနေ့တွင် ကျွန်တော်သည်
 တပည့်တစ်ဦး မြင်းနှစ်စီးဖြင့် သံဝိဇ္ဇာထိပ်

သို့ရောက်ရှိနေပါသည်။ မည်မျှပင်
 နယ်မြေအေးချမ်းသည်ဟု ဆိုစေကာမူ
 သတိတရားသည်ကား ပိုသည်ဟူ၍မရှိပါ။
 ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းများကို
 ကန်ဘောင်ရိုးအောက်တွင် ထားရှိပြီး
 ကျွန်တော်နှင့် တပည့်ဝီချေးတို့သည်
 ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်ရှိ ဆောင်ရှမ်းပင်ကြီးကို
 အကာအကွယ်ယူ၍ ခြောက်လုံးပြူး
 သေနတ်ကိုမောင်းတင်ပြီး အသင့် အနေ
 အထားရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
 သည် အာရုံတက်စအချိန် ဤနေရာသို့
 ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၍ မကြာမီ အရှေ့
 ဘက် မိုးကောင်းကင်မှ ပုစွန်ဆီရောင်များ
 ယှက်ဖြာ၍လာကာ နေလုံးကြီးထွက်ပေါ်
 ၍ လာပါသည်။ ရာသီအခါသမယကား
 တစ်ပေါင်းလဆန်းစမျှသာ ရှိသေး၍
 နံနက်ခင်းတွင် အေးမြ၍နေပါသည်။
 ရွာ၏ သောက်ရေ၊ သုံးရေအဖြစ်
 အားထားရသော မြေတောင်လက်ဆည်
 ကန်ကြီး၏ ကန်ရေပြင်မှာ တစ်ကောများ
 ခန့်ကျန်ရှိသေး၍ နှစ်စဉ် တစ်နှစ်နှင့်
 တစ်နှစ် ရေအလျှင်မီအောင် သန့်ရှင်းကြရ၍

အလွန်မိုးခေါင်သည့် နှစ်အချို့တွင်သာ
ရေပြတ်လပ်ကြောင်းသိရပါသည်။

ဤရာသီတွင် တောသွား
တောလာ သိပ်မရှိကြတော့၊ ယာများ
ရိတ်သိမ်းပြီးချိန်ဖြစ်ပြီး ထွန်ရေထယ်ရေ
ဝင်ရန်လည်း စောလွန်းနေသေးသော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တောနေထန်တက်
သမားများရှိမည်။ ဆိတ်ကျောင်းသား၊
နွားကျောင်းသားတို့ လာရောက်မှုရှိမည်။
၎င်းတို့နှင့်ဆက်သွယ်၍ ရွာတွင်းမှ ကိစ္စ
တို့ကို ဆောင်ရွက်စေလျှင် နောင်နေ့
မည်။ ၎င်းတို့သည်တောသို့ စောစောစီးစီး
ထွက်လေ့မရှိကြ။ ဤရေကန်ကိုတော့
ရွာသူရွာသားတို့ စောစောစီးစီး ရေခတ်
လာရောက်ကြမည်မှာ သေချာသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤနေရာသို့
ချွေးချယ်၍ လာရောက် စောင့်ဆိုင်း
နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရေကန်နှင့်ရွာမှာ တစ်ဖာလုံ
သာသာမျှကွာဝေးပါသည်။ ကျွန်တော်
ထွက်ဆာသည့်အတိုင်းပင် မကြာမီ ရွာ
ထဲသို့ လူရိပ်များထွက်လာသည်ကို

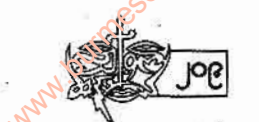
တွေ့မြင်ရပါသည်။ အတန်ငယ် နီးလာ
သောအခါ မိန်းကလေးငါးဦးခန့် ရေအိုး
ကိုယ်စီရွက်၍ ယောကျ်ားကလေး
နှစ်ဦးက ရေဆိုင်းထမ်းများဖြင့် မြင်တွေ့ရ
ပါသည်။

မကြာမီ ကန်ဘောင်ရိုး
တစ်နေရာတွင် ရေခတ်ရန်ပြုလုပ်ထား
သော အုတ်လှေကားထစ်များမှ ဆင်း၍
ရေခတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်
ဟိုဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ်ဖြစ်နေ၍
အတန်ငယ်ကွာဝေးပါသည်။ ကျွန်တော်
က ဝီချေးအားမျက်ရိပ်ပြု၍ ပုန်းကွယ်စေ
လိုက်ပြီး “အခု ဒီလူတွေနှင့် သွားတွေ့လို့
မဖြစ်ဘူးကွ။ လူများတော့ ရုတ်ရုတ်
သဲသဲဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ တို့ကို မမြင်စေ
နှင့်”ဟု လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။
ထိုအဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ပါ။
ရေခတ်ပြီး စကားများပြောဆိုကာ
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ကျန်
ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွားရှိုက်လျက်
စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်း

နေပါသည်။ မကြာလိုက်ပါ ရေဆိုင်းထမ်း
ဖြင့် လူတစ်ဦးထွက်လာပြန်ပါသည်။
ထိုသူ ရေကန်နားထိရောက်သည်အထိ
ရွာအတွင်းမှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ
ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့်
ဝီချေးအား ကန်ဘောင်ဘေးမှ ခေါင်းငုံ့ပြီး
သွားစေ၍ ထိုသူရှိရာသို့ စေလွှတ်လိုက်
ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရွာတံခါးဆီမှ
ဘေးပတ်လည်ဝန်းကျင်သို့ မျက်စေ့
လျှင်လျှင်ဖြင့် ကြည့်ရှုအကဲခတ်၍နေပါ
သည်။ ခဏကြာလျှင် ဝီချေးသည်ကန်
အတွင်းမှ ရေခတ်နေသော ရွာသား၏
နောက်ကျောသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိ
သွားသည်ကိုတွေ့မြင်ရပြီး ရေပုံးအတွင်းမှ
ရေများကို ကန်အတွင်းသို့ပြန်လည်
သွန်ချ၍ ရေပုံးများနှင့်ထမ်းပိုးတို့ကို
ခြံအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းဖွက်လျက်ပါသည်။
ထိုနောက် ကန်ဘောင်ရိုးအောက်သို့
ဆင်း၍ ခေါင်းငုံ့လျက် ကျွန်တော့်ထံ
ခပ်သွက်သွက်လျှောက်၍ ခေါ်လာခဲ့ပါ
သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆူးရစ်ချုံ

အကွယ်မှ စောင့်နေလိုက်ပါသည်။
 ကျွန်တော့် ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ
 ရွာသားသည် ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် သေနတ်မောင်းကို
 ဖြုတ်လိုက်ပြီး ခါးပတ်အိတ်အတွင်းသို့
 ထည့်လိုက်ကာ “ကျွန်တော် ဗိုလ်ရဲတင်ပါ။
 အခုလိုပုံမျိုး ခေါ်နိုင်လောက်ရတဲ့အတွက်
 ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ လုံခြုံရေး
 အရ ဆောင်ရွက်ရတာပါ။ ကျွန်တော်
 တို့ကို မကြောက်ပါနှင့် ခင်များကို
 ဘာအပြစ်မှ မရှိသလို။ ခင်ဗျားကိုဘာမှ
 လည်းမလုပ်ပါဘူး။ သူကြီးကိုသာ
 ကျွန်တော်မှာလိုက်တဲ့ အကြောင်း
 ကိစ္စတွေကို သေသေချာချာပြောပြပေးပါ။
 ထိုအခါမှ ရွာသားလည်း ကြောက်စိတ်
 ပြေသွားပြီး “မသိပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရာ
 ကျုပ်ဖြင့် ဒီကနေစောစောစီးစီး သေရ
 တော့မှာပဲဆိုပြီး လန့်သွားတာပဲ။
 ဗိုလ်ကြီးခိုင်းစရာရှိတာ ခိုင်းပါ။
 ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါ့မယ်”ဟု ဆိုပါ
 သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ရွာသား
 အား နားနားကပ်၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ်

မှာကြားလိုက်ပါသည်။
 ထိုနောက် ရွာသားသည်
 ရေဆိုင်းထမ်းကို ထမ်း၍ နှာအတွင်းသို့
 ပြန်လည် ဝင်ရောက်သွားပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် ပီချေးကို လက်တို့လိုက်
 ပြီး မူလနေရာနှင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့်
 ကွာဝေးသောနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့
 နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။ ဤနယ်မြေကို
 ကျွန်တော်တို့ စိုးမိုးထားသည်ဟု
 ဆိုသော်လည်း အချေအနေအကြောင်း
 တရားတို့သည် သည်နေနှင့် မနက်ဖြန်၊
 မနက်နှင့်ည၊ နာရီပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
 ပြောင်းလဲမှုများရှိနိုင်၍ ပေါ့ဆထား၍
 မရပါ။ မိမိဘက်မှ ကြိုတင်လက်ဦးမှုရ
 ယူထားရှိမည်ဖြစ်ပါ၍ ယခုကဲ့သို့ပြောင်း
 ရွှေနေရာယူလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ တစ်နာရီနီးပါးမျှ
 စောင့်ဆိုင်းလိုက်ရပါသည်။ ရွာတံခါးမှ
 လူနှစ်ဦးထွက်လာပါသည်။ အတန်ငယ်
 အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများဖြစ်ကြ၍
 လမ်းလျှောက်ပုံမှာ အနည်းငယ်နှေးကွေး
 ပါသည်။ ရေကန်အနီးသို့ ရောက်သော

အခါ ဟိုသည်ကြည့်ရှုကာ ကျွန်တော်တို့
 ကို ရှာဖွေလျက်ရှိကြ၍ ပီချေးကို “...
 ထွက်ပြေးသည်။ ထိုအခါမှ
 ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တွေ့သွားကြပြီး
 ခပ်သွတ်သွတ်လှမ်းလာကြပါသည်။ “
 ဪ... သူကြီးကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့တာ
 ကိုး...” “ရွာထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။
 ဗိုလ်ရဲတင်ရ။ ကျုပ်အိမ်လာလိုက်ရင်
 ပြီးရော။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
 ဆည်ခံနိုင်တာပေါ့။ အခုလည်း ဗိုလ်ရဲတင်
 ဘာမှ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။
 ဒါကြောင့် အကြော်နှင့်ကောက်ညှင်း
 ပေါင်းတွေ ယူလာခဲ့တယ်။ အကြော်
 စောင့် နေရလို့ နည်းနည်းကြာသွားတာ။
 ပူပူ နွေးနွေးစားလိုက်ပါဦး။ ဒီမှာရေနွေး
 ခရားပါ ယူလာခဲ့တယ်”ဟု ဆိုကာ
 ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ပုဆိုးခင်း၍
 ပြင်ဆင်ပေးပါသည်။ “ကျေးဇူးတင်လိုက်
 တာဗျာ။ ကျွန်တော် တို့ တကယ်ဆာ
 နေတာနှင့် အတော်ပဲ” ကျွန်တော်သည်
 အကြော်နှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းတို့ကို
 ကောက်ယူ စားလိုက်ပြီး “ကဲ... ပီချေး

မင်းလည်း စားကျွန်တော်တို့သည် ကျင့်သား ရနေသည့်အတိုင်း တစ်ခဏ အတွင်း စားသောက်ခြင်းကိစ္စတို့ ပြီးစီး သွားပါ သည်။ သူကြီးတို့နှစ်ဦးသည် အားရပါးရ စားသောက်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ကာ တပြုံးပြုံးနှင့် ပီတိ ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

ပီချေးသည် ရေခဲခဲခရာ ပန်းကန်တို့ကို ပုဆိုးနှင့်ပြန်ထုတ်လိုက် ပြီး သူကြီးလက်သို့ အပ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သူကြီးနှင့်အတူပါရှိလာသော ဆေးဆရာ အဘ ဘက်သို့လှည့်၍ “ဆရာကြီးပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်ပို့ ပေးပါမယ်ခင်ဗျာ။ ဆရာ ကြီးကိုယ်လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ထန်တော့မှာပါ။ ရေစိမ်းတစ်ပေါက် ချွန်းဆရပါဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ခံ ခါတယ်” “ကိစ္စမရှိပါဘူးမောင်ရာ၊ အဘဘက်ကတော့ တတ်နိုင်သလောက် ထုပ်ပေးမုပါ။ အဘအတွက်ဘာမှ ဆော်ပါဘူး။ မောင်ရင်တို့အဆင်ပြေရင် ပြီးတယ်” “ကဲ...သူကြီး၊ အခုလို

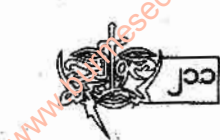
ကျညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နေ လည်း အတော်မြင့်လာပြီ အချိန်လင့် သွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြု ပါဦးခင်ဗျာ” ကျွန်တော်သည် သူကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် အဘ ဆရာကြီး အား ပီချေး၏မြင်းပေါ်တွင် ပွေ့၍ တင်ပေးလိုက်ပြီး ပီချေး၏ မြင်းကို ရေ့မှသွားစေ၍ ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လေ့လာ အကဲခတ်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလိုက်ခဲ့ ပါသည်။

နံနက် ၉ နာရီကျော်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၍ နေရိန်ပြင်းစ ပြာနေပေပြီ။ တောတောင်တခွင်၌ မြူခိုးတို့ရစ်ဆိုင်း လျက်ရှိ၍ မှန်ခိုင်းပြာဝေကာ နွေအဖွင့်၏ သရုပ်သဏ္ဌာန်တို့ကို မြင်တွေ့နေရပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ဟိုးအဝေး လက်ပံပင်ကြီးပေါ်မှ ဥဩငှက်၏ ဆွတ်ပျံလွှမ်းမောဖွယ် တွန်ကျူးသံ သဲ့ သဲ့ မျှကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားနေရပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရိုးပြတ် ယာပြင်များနှင့် တောတောင်လျှိုမြောင်

များအတွင်း မြင်းများကိုမောင်းနှင်ရခြင်း ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ပီချေး၏မြင်းသည် နှစ်ယောက်ပိုးဖြစ်၍လည်းကောင်း ခရီးမတွင်ပါ။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် သော အဘပါလာ၍လည်း ညှာရပါသေး သည်။ ထို့ကြောင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ ခရီးနှင့်လာခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် စခန်းသို့ရောက်ရှိ ပါသည်။ စခန်းတွင် အရာအားလုံးမှာပုံမှန် ရှိနေပါ၏။ ကင်းသမားလည်း ၎င်းတို့၏ တာဝန်ကို မလစ်ဟင်းစေဘဲ စောင့် ကြပ်လျက်ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းနှင့် ၃ ဖာလုံခန့်တွင် ကင်းရှည် ကင်းပန်းထားရှိပါသည်။ စခန်းဝင်ပေါက် ထန်းလုံးတံခါးကြီးကို တပည့်များမှ ဖွင့်လှစ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းများကို ဗဟိုစခန်းတံကြီးဆီအထိ စီးနင်းသွားလိုက်ကြပါသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ တပည့်များက ဆီးကြိုပြီး မြင်းငှက်များ ကိုကိုင်၍ ရပ်တန့်ပေးကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းပေါ်မှ နှုတ်ဆက်လိုက်

ပြီး မြင်းဝက်ကြီးလာကိုင်သူ တပည့်ကလေးအား “မောင်ငွေ ဗိုလ်မည်းကြီးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ” “အခုတော့ မိန်းနေတယ်ထင်တယ်။ ဘာသံမှ မကြားဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း အပြင်ကနေ နားစွင့်ပြီးစောင့်နေပါတယ်။” “အေး... အေး။ ဒီအဘကို နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးပြီး ထမင်းပြင်ထားလိုက်၊ ၁၂ ဗိုလ်မဲကြီးကို အခြေအနေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ပီချေး... မင်းလည်း ခဏနားလိုက်ဦး” ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မဲကြီး၏ တံဆိပ်သို့ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

တဲ တံခါးကိုစေ့ထားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေသံလုံလုံဖြင့် တံခါးနားကပ်၍ နားစွင့်လိုက်ပါသည်။ အတန်ကြာသောအခါမှ “အင်း...ဟင်းဟင်း” တဲအတွင်းမှ ညည်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုအခါ အနားမှ တပည့်ကလေးများလည်း ပြေးလာကြပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း တဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွားပြီး

“ဗိုလ်မဲကြီး... ကျွန်တော်ရောက် ပါပြီ။ ဆေးဆရာလည်း ပင့်လာခဲ့ပါပြီ။ အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ” “တအားကို ကိုက်နေတယ်။ ဘယ်လိုမှ ကို မခံနိုင်အောင်ပါဘဲ” ဟု ခပ်ယဲ့ယဲ့လေသံဖြင့် ပြောပါသည်။ “ဆရာနှင့်တွေ့ရင် သက်သာသွားမှာပါ။ ခဏလေးစောင့် ကျွန်တော် ဆရာသွားပင့်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ခဏအကြာတွင် ဆေးဆရာကြီးအား ပင့်ဆောင်၍တဲအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ “အဘ ကြည့်ပေးရမည့် လူနာပါဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆရာပေါ့။ အဘလိုတာမှန်သမျှ ပြောပါ။ ကျွန်တော် အကုန်ရအောင်လုပ်ပေးပါမယ်” အဘသည် ဗိုလ်မဲကြီး၏ စောင်ကို လှုပ်စေလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်မဲကြီး၏ ခူးခေါင်းမှာ ညိုမည်းရောင်ကိုင်လျက် ရှိပါသည်။ “ရေနွေးနည်းနည်းလိုချင်တယ်” “ဟုတ်ကဲ့ အဘ” တပည့်ကလေးတစ်ဦးမှ ရေနွေးအိုးယူလာပါသည်။ (မြေအိုးဖြစ်ပါသည်။) ဗိုလ်မဲကြီး၏ အနာ

ထိပ်ဝတွင် အမြစ်ကြီးမှာ ဖြူးဖွေးလျက် လက်သန်းလုံးခန့်ရှိပါသည်။ အဘသည် အနာ၏ အထက်အောက်နေရာတို့ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ကြည့်ရာ “အားလား လား။ နာတယ် ကျွတ်... ကျွတ် ကျွတ်” ဗိုလ်မဲကြီးသည် ရှုံ့မဲ့လျက် ညည်းညူ၍နေပါသည်။ ထို့နောက် အဘသည် အနာကို ဖန်ရည်ဆေးပါသည်။ ဆေးထုတ် (၃) ထုတ် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်လိုက်ပြီး “အခုတစ်ထုတ်၊ ည အိပ်ရာဝင်တစ်ထုပ်၊ မနက်တစ်ထုပ်” ဟု ပြောပါသည်။ အနာဝကိုချန်၍ ရေနံချေးကဲ့သို့သော ဆေးမည်းမည်း ပျစ်ပျစ်များ လိမ်းပေးပါသည်။ ဆေးမြစ်ဆေးခေါက်များကို ရေနွေးနှင့်ကျိုစေပြီး ထိုရေနွေးငွေ့တို့ဖြင့် အနောအောက်မှ ထားရှိကာ ပေါင်းခံပေးရန်ပြောပါသည်။ ယခုအချိန်၌ ဗိုလ်မဲကြီးမှာ အပြင်းဖျားလျက်ရှိနေပြီး သတိလစ်မတတ်ပင် ဖြစ်နေရာ ဗိုလ်မဲကြီး၏ ကိုယ်မှ ထွက်သော အပူငွေ့တို့သည် ကျွန်တော်တို့အား ဟပ်လျက်ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့ပင်

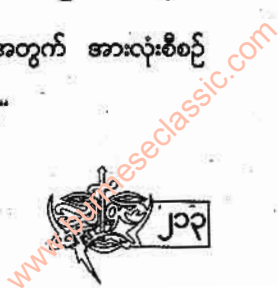

အိပ်စပ်စပ်ဖြစ်နေပါသည်။

“အဘပြောတဲ့အတိုင်း ပေါင်း
 ချွေးခံပေးပါ။ ဒါဟာ အညော်နဲ့လို့
 အနာမန်းဝင်တာ” မှန်ပါသည်။ ဤ
 ရက်ပိုင်းများတွင် တောမီးများမကြာခဏ
 လောင်ကျွမ်းလေ့ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့
 စခန်းတစ်ဝိုက်တွင် သစ်ရွက်ညှော်နံ့များ
 အမြဲတမ်းရှိနေပါသည်။ “အဘ ဒါဆို
 ဗိုလ်မည်းကြီး သက်သာသွားမလား”
 “အဲဒါတော့ အဘလည်း သေသေချာချာ
 မပြောနိုင်သေးဘူး။ တစ်နာရီလောက်
 တော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။ အညော်
 နဲ့အဲဒါတိုင်း ဆေးတို့ဖတ်ကြီးကို
 နှာခေါင်းမှာအုပ်ပေးထား” “ဟုတ်ကဲ့ပါ
 အဘ။ တစ်နာရီလောက်စောင့်ကြည့်ပြီး
 ရင်ကော အဘ” “အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ
 ပြောလို့ရမှာကွဲ့” “ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ။
 ဒီမှာ ဖြည်းဖြည်း အနားယူပါဦး”
 ကျွန်တော်သည် အဘအားနားနေရန်
 နေရာထိုင်းခင်း ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့်
 “အေး ငါတို့လည်း ထမင်းစားကြဦး စို့”
 ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အဘ

နားထိုင်ကာ ညှပ်ဝတ်ကျွပ်ပြန်စေရန်
 စကားပြောနေလိုက်ပါသည်။ အတန်ကြာ
 သော “ဒီလောက်ဆို အဖြေသိရပြီ၊
 သွားကြည့်လိုက်ကြရအောင်” အဘ
 သည် ဆေးလွယ်အိတ် လွယ်၍ ထွက်
 သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း
 နောက်မှထ၍ လိုက်ခဲ့ပါသည်။
 ဗိုလ်မဲကြီးသည် အဖျား
 မကျသေးပါ။ အနာမှလည်း မန်းရည်များ
 မကျပါ။ ထိုအခါ အဘဆရာကြီးသည်
 ခေါင်းကိုခါရမ်းလျက် “ဒီအတိုင်းဆို
 မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီအနာကိုနိုင်တဲ့ဆေးနည်း
 တော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆေးကို
 ဖော်စပ်ဖို့ရာ ဆေးပစ္စည်းအမယ်တွေက
 အဘဆိုမှာ မရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်”
 “ပြောပါ အဘ၊ ဘယ်မှာရှိနိုင်မယ်
 ဆိုတာရယ်။ ဘာပစ္စည်းတွေဆိုတာရယ်
 ဘယ်အချိန်အတွင်း ရချင်တာရယ်၊
 ပြောပါအဘ” ဒါဆိုလည်း သေချာ
 နားထောင်မှတ်သားပါ။ လိုအပ်တဲ့
 ပစ္စည်းကတော့ ကန်ချပ်နီ နှစ်ကျပ်ခွဲသား
 နှင့် ငှက်သိုက် ငါးကျပ်သား။ အချိန်က

တော့ ၂၄ နာရီအတွင်းရမှ လူလေးရဲ့
 ဆရာကို ကယ်တင်နိုင်မယ်ကွယ့်”
 “ရစေရမယ်အဘ၊ ကျွန်တော်အချိန်ပီ
 အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဖြစ်အောင်ရှာပေးပါ့မယ်။
 ဒါပေမဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရနိုင်မယ့်နေရာ
 ကို လမ်းညွှန်ပေးပါဦး” “မန္တလေးမြို့မှာမှ
 ရနိုင်မယ်။ အဘစာရေးပေးလိုက်မယ်။
 နန်းရှောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲရှိတယ်။
 အဘစာကိုပြလိုက်ရင် ဆရာတော်က
 ထုတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျသင့်တဲ့
 ဝတ္ထုငွေကိုတော့ ဆရာတော်ကို အပ်
 လိုက်ပေါ့ကွယ်” “ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘရယ်။
 ဒါနဲ့ အဘကို ကျွန်တော်ပြန်ပို့ပေးရမလား”
 “အဘပြန်လို့မဖြစ်သေးဘူး။ လူနာက
 စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေဆိုတော့ အဘ
 စောင့်နေရလိမ့်မယ်။ လူလေးတို့ ပြန်
 လာရင်လည်း ဆေးဖော်ရဦးမှာ။
 တစ်ရက်လောက်နှင့်တော့ မထူးတော့
 ပါဘူး။ ဒီမှာပဲ နေပေးလိုက်ပါ့မယ်”
 “ကောင်းပါပြီ အဘရယ်။
 ကျွန်တော်အဘအတွက် အားလုံးစီစဉ်
 ပေးထားခဲ့ပါမယ်”

ထိုနောက် ကျွန်တော် ဗဟိုစခန်းတဲကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။
 ပီချေးအားလူစု၍ အရေးပေါ်အစည်း အဝေး ပြုလုပ်ပါသည်။ ဤစခန်းတွင် ဗိုလ်မဲကြီးသည် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မဲကြီးအကြားတွင် ဗိုလ်မိုးညိုနှင့် ဗိုလ်မိုးသီးတို့ ရှိသေးသော်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တိုင်းဌာနချုပ်စခန်းသို့ သွားရောက်လျက်ရှိ၍ လောလောဆယ်တွင် ဤစခန်း၌ ဗိုလ်မဲကြီးပြီးလျှင် ကျွန်တော် အကြီးဆုံး ဖြစ်နေ၍ ဗိုလ်မဲကြီး နာမကျန်း ဖြစ်နေချိန်တွင် ဤစခန်း၏စီမံအုပ်ချုပ်မှု အားလုံးကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်မှ အဆိုတင်သွင်း၍ ကျွန်တော်မှပင် ဆုံးဖြတ်ပါသည်။ ယခုညတွင်းခြင်း ကားစီစဉ်၍ မန္တလေးသို့ သွားရောက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ “ပီချေး စခန်းမှာ မင်းနေခဲ့။ ပြီးတော့ အဘကိုလည်း လိုလေသေးမရှိအောင်ပြုစု၊ မိုးဟိန်းက

ကင်းတာဝန်ခံ၊ စခန်းတွင်းလုံခြုံရေးက အောင်ဂွင်၊ ကျွန်တို့ကောင်တွေ ငါခရီးထွက်နေတုန်း သူတို့စကားကို နားထောင်ကြ၊ အပြန်ကြရင် ဘာသံမှ မကြားကြရစေနဲ့၊ အားလုံးကို စိတ်ချသွားချင်တယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖောက်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ ငါနဲ့ဒုတ်ချွန်လိုက်ခဲ့ရမယ်။ မြင်းနှစ်စီးတစ်ခါတည်းပြင်ပြီး ယူခဲ့တော့၊ အားလုံးသွားနိုင်ပြီ။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေကြပါ။ ကျွန်တော်တွင် အချိန်သိပ်မရပါ။ ထို့ကြောင့်အစည်း ဝေပွဲကို အမြန် အပြီးသတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် သေနတ်ကိုခါးပတ်အိမ်မှ ထုတ်ယူလိုက်၍ စစ်လွယ်အိတ်အတွင်း ထည့်လိုက်၍ ငွေစက္ကူများကိုပါ အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။ မြို့အပေါ်သို့ သွားရမည်ဖြစ်ရာ သေနတ်ကို လှူမြင်ခံ၍ မဖြစ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့စခန်းတွင် လူ ၁၀၀ ခန့်ရှိပါ၏။ ထို လူ ၁၀၀ ခန့်တွင် စက်ဘီးစီးတတ်သူမှာ ၃၀ ခန့်ပါဝင်၍

ကားမောင်းတတ်သူမှာ ဒုတ်ချွန်တစ်ယောက်သာ ပါရှိပါသည်။ တော်ပါသေး၏။ ဒုတ်ချွန်သည် သတ္တိလည်း ကောင်း၍ အကင်းပါးကာ လျင်မြန် ဖြတ်လပ်သူဖြစ်သည့်အပြင် မန္တလေး၊ ရန်ကုန်စသောမြို့ကြီးများတွင် လမ်းကြိုလမ်းကြားမကျန် နှစ်စွာ သွားလာတတ်၍ လိပ်စာပါရှိလျှင် ရှာဖွေတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးသူဖြစ်နေပါ၏။

အချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဒုတ်ချွန်တို့ မြင်းကိုယ်စီနှင့် စခန်းမှထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ မကြာမီ ပြုတွင်းကုန်းရွာသွားလှည်းလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၍ မြင်းကိုခုန်းစိုင်းခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော် စီးနေကျ မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်းပေါက်ကြီးသည်ကား အပြေးသန်လှပါသည်။ လေဟုန်ကိုခွင်း၍ အပြင်းနှင့်သောအခါ မြေနှင့်လွတ်ပြီး ကောင်းကင်မှ ပျံသန်းသွားလေ့ရောသလားဟုပင် စိတ်တွင် ထင်မှတ်ရပါ၏။ ဒုတ်ချွန်သည်လည်း

ခေသူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုပ်ပါစီးနိုင်သူဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဦးတည်ရာသည် ကား တောင်စူးစူးအရပ်၊ နဘူးအိုင်ရွာသို့ ဖြစ်ပါ၏။

အနောက်ဘက် မိုးကုတ် စက်ဝိုင်းကုန်းရိုးတွင် နေမင်းကြီးသည် မေးတင်လျက်ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ မြင်း၏ အမြန်နှုန်းနှင့်အညီ ပြေးလိုက် လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်လှ နေရာသည်ဖြစ်၍ လုံးဝရပ်နား ခြင်းမပြုပါ။ လမ်းဆုံသော နေရာများတွင် သာ အရှိန်လျှော့၍ တောက်လျှောက် နှုတ်ခိုင်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖြူတွင်း ဘုန်းရွာသို့ အရောက်တွင် ရွာကို မြင်ရှောင်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ မြင်တွင် မည်သည့်အနောက်အယုတ်မျှ မတွေ့ရပါ။ ထိုသို့ဖြင့် ည ၇ နာရီခန့် နဘူးအိုင်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ သည်။

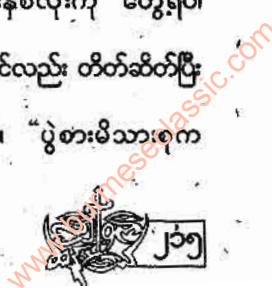
နဘူးအိုင်သည် ရွာကြီး နှစ်ခုသာရှိပါ၏။ ခေတ်ကာလမပြိုင်

သက်၍ နေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်ထုတ်ပြန် ထားသကဲ့သို့ စောစောစီးစီးမှာပင် ရွာလမ်းများပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ပြတ်လပ်လျက် အိမ်ဝင်တံခါး ဝင်းတံခါး များ ပိတ်ထားကြကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပါသည်။ ဤခေတ်အခါ သမယ၌ ပိုက်ဆံချမ်းသာ သူတို့သည် တောအရပ်တွင် မနေထိုင်ကြတော့ဘဲ မြို့အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လျက် ရှိကြပြီး မြို့အရပ်သို့ မပြောင်းရွှေ့နိုင် ကြသေးသော တောသူဌေးများသည် လည်း ညအခါ မိမိတို့ နေအိမ်များတွင် မအိပ်ရဲကြပါ။ ပုန်းလျှိုး အိပ်စက်ကြ လေ့ရှိပါသည်။ နဘူးရွာအိုင် ရွာလယ် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့မြင်း များ၏ ခွာသံများ ထွက်ပေါ်နေ၍ ရွာသူရွာသားများသည် စားပြမများဝင် ရောက်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေကြပေမည်။

ရွာလယ်လမ်းဆုံ တောင်ဘက် ထောင့်ရှိ ထုထရံတံခါး အမြင့်ကြီး၏ ရှေ့တွင် မြင်းများကိုရပ်လိုက်ပြီး “ဗျို

ပွဲစားကြီး ဦးစိန်းဇေ... ဗျိုပွဲစားကြီး ဦးစိန်းဇေ... ဗိုလ်ရဲတင်ပါဗျ။ တံခါး ဖွင့်ပေးပါဦး” ခုတ်ချွန်မှ အသံအုပ်အုပ် ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး တံခါးကို မြင်း ပေါ်မှပင် ကိုင်လှုပ်ရာ တံခါးထိပ်တွင် တပ်ထားသော နွားခလောက်ကြီးများမှာ “ဂျလောက်၊ ဂျလောက်”ဟု ကျည် လောင်သော အသံများထွက်ပေါ်လာပါ သည်။

ခဏအကြာတွင် တံခါးရွက် ကြီးအတွင်းမှ လူတစ်ကိုယ်စာ မလွယ် ပေါက် တံခါးငယ်လေးဖွင့်လာပါသည်။ “ဪ... ကိုလှငြိမ်း၊ ပွဲစားရိုလားဗျ” “ဗိုလ်ရဲတင်တို့ကိုး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် တံခါးကြီး ဖွင့်လိုက်ဦးမယ်။ ခြံတံခါးမ ကြီးကို အတွင်းကန့်လန့်များ ဖြုတ်ပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံဝန်းကြီးထဲတွင် ရေနံချေးဝနေသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်၊ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးနှစ်လုံးကို တွေ့ရပါ သည်။ အိမ်ထဲတွင်လည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး လူသူမတွေ့ရပါ။ “ပွဲစားမိသားစုက

ဒီအချိန်ဆို အိမ်မှာမနေရဲတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်နေခဲ့ရတာ။ မနက်မှပြန်လာကြတော့မှာ။ ဘာများလိုအပ်လို့ပါလဲ၊ ပွဲစားနှင့်တွေ့မှ ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်ခေါ်ပေးပါမယ်” “အဓိက ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အရေးပေါ်ကားပေးချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ။ သူနှင့်မတွေ့ဘဲ ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်သိပ်မရလို့ပါ” “ဒါဆို အတော်ပဲ ဗိုလ်ရဲတင် . . . ဒီနေ့ ပွဲစားမိသားစု အိမ်ကထွက်တာနောက်ကျတယ်။ ညနေကမှ ကျွန်တော်နှင့် မြင်းခြံကပြန်လာကြတာကိုး။ အဲဒါ ပွဲစားကလည်းမေ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း မေ့ပြီး ကားမှာ သော့တန်းလန်း ကျန်ခဲ့လို့၊ ခုလေးတင် ကျွန်တော်ဖြုတ်သိမ်းထားတာ” “ဟန်ကျလိုက်တာ ကိုလှငြိမ်းရာ ပွဲစားကိုတော့ သူမရှိဘဲ ကားကိုယူသွားရတဲ့အတွက် နောက်မှ တောင်းပန်ရဦးမယ်” “ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောထားလိုက်ပါ့မယ်။

ဒီမှာကားသော့ . . . ဆီ၊ ရေ၊ လေး၊ ဝိုင် အပြည့်ပဲ ဝိုင်းရဲတင်ရေ” ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မြင်းတွေ ဒီမှာထားခဲ့မယ်။ မြင်းတွေကိုလည်း အစာရေစာ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါဦးဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းများကို ကိုလှငြိမ်းထံ အပ်နှံပြီး ဂျစ်ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဦး...ဦး...ဦး” ခုတ်ချွန်သည် ဂျစ်ကား၏ အင်ဂျင်ပါဝါအနေအထားကို သိရှိနိုင်ရန် လီဘာပုတ်၍ စမ်းလိုက်ပြီး ဂီယာချိန်းကြည့်၏။ ဘရိန်ကို နင်းကြည့်၏။ “ကားက တော်တော်ကောင်းတယ် ဗိုလ်ရဲတင်။ ဒီကားနှင့်ဆို ကျွန်တော်တို့ ခရီးရောက်မှာ သေချာတယ်ဟုဆိုကာ ခုတ်ချွန်သည် အမြန်နှုန်းမြှင့်၍ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရွာအပြင် ရောက်သည်နှင့် စစ်လွယ်အိတ်အတွင်းမှ သေနတ်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး အဆင်သင့် ထောင်ထားလိုက်ပါသည်။ လစိုက်ည

ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းကင်တွင် မြူတို့ ရစ်ဆိုင်းနေ၍ ကြယ်ရောင်ကလေးများမှာ မှန်ပြပြသာရှိပါ၏။ ဂျစ်ကား၏ အရှိန်ကြောင့် လေများတိုးဝှေ့လျက်ရှိရာ ချမ်း၍ပင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဂျာကင်အင်ဂျီကို လည်ပင်းထိရောက်သည်အထိ ဖစ်ကိုဆွဲတင်လိုက်ပါသည်။ ကျောက်ကြမ်းလမ်းဖြစ်၍ ဂျစ်ကားမှာ ခုန်ပေါက်လျက်ရှိရာ လက်တစ်ဖက်မှ အမိုးကိုင်ကွင်းကို အားပြုကိုင်ထားရပါသည်။ ဤသို့ကိုင်ထားသည့် အကြားမှပင် ကျောက်တုံးများနှင့် ချိုင့်ခွက်များကို အရှိန်ဖြင့် ကျော်ဖြတ်သောအခါ ကားဆောင့်ချက်ပြင်းလှ၍ လူသည် မြောက်မြောက်တက်သွားပါသည်။ လွင့်စင်ကျ နိုင်လောက်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကားမီးတစ်ဆုံးအထိ ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်ရပြီး ဘေးဝဲ ယာကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေရပါသည်။ နဘူးအိုင်မှ မြိုင်သော ယာအထိ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မည်သည့်အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာမှ

မတွေ့ရပါ။ ထိုသို့ဖြင့် မြိုင်သာယာကို
လည်း အောင်မြင်ချောမွေ့စွာ ဖြတ်
သန်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်လက်တွင်
ပတ်ထားသော ညကြည်ပါသော
အိုးရီးယာနာရီမှာ ၁၀ နာရီခွဲကို ညွှန်ပြ
နေပြီဖြစ်ပါ၏။ လမ်းပေါ်တွင် မည်သည့်
ယာဉ်နှင့် မည်သည့်ခရီးသွားမျှ မရှိပါ။
ထို့ကြောင့် တိတ်ဆိတ်သော ဤတော
လမ်းဝယ် ကျွန်တော်တို့၏ ဂျစ်ကား
စက်သံကို အဝေးမှ ကြားရမည်ဖြစ်ရာ
ကွန်မြူနစ်များနှင့် ဓားပြများကို လက်
ယက်ခေါ်သလို ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာ
ထုပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည်
မိုလ်မဲကြီး အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက်
ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းပီပီ အသက်
အန္တရာယ် ကျရောက်နိုင်မှန်း သိပါလျက်
နှင့် ဤခရီးကိုထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

လမ်းဘေး ဝဲယာမှ သစ်ငုတ်၊
ခြောက်နှင့် သစ်ပင်များမှာ မီးရောင်
အောက်တွင် ချောက်ချားဖွယ် အသွင်
တောင်လျက် ရှိ၍ ရင်ထိတ်ဖွယ်
ထင်ထင်ပါသည်။ ကားမီးရောင်အောက်

တွင် မကြာမကြာ တောယုန်ကလေးများ
ဖြတ်ပြေသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီး
မြွေများလမ်းဖြတ်ကူးသည်ကိုလည်း
တွေ့ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦးသည် စကားမပြောနိုင်ကြပါ။
ဒုတ်ချွန်သည်လည်း ချိုင်ခွက်များထူပြော
လှသော လမ်းကြမ်း၊ လမ်းဆိုးကြီး
ပေါ်တွင် ညအချိန်မောင်းနှင်ရခြင်းဖြစ်
၍ ကားကိုအာရုံစိုက်ပြီး မောင်းနှင်နေရ
သကဲ့သို့ ကျွန်တော်သည်လည်း အချိန်
မရွေးကျရောက်လာနိုင်သော အန္တရာယ်
တို့ကို မနားတမ်း ရှေ့နောက် ဝဲယာ
အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေရခြင်းဖြစ်ရာ
စကားပြောရန်ကိုပင် မေ့လျော့၍နေမိ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် မြိုင်သာယာ
အရှေ့ဘက်ရှိ ဝါးရဲချောင်းရွာကို
လွန်သောအခါ ညဉ့်နက်လာသည်က
တစ်ကြောင်း၊ တောရိုင်းတို့ထွက်လာ၍
တစ်ကြောင်း၊ ပို၍အေးလာပါသည်။
လမ်းမှာလည်းကျဉ်းမြောင်းလျက်
အတက်အဆင်းတို့ ပိုမိုကြမ်းတမ်းလာပြီး

ချိုင်ခွက်တို့ ပိုမိုထူပြောလာပါသည်။
“မိုလ်မဲတင် . . . ကားခဏ
နားပေးမှဖြစ်မယ်။ ရေဆူချင်လာပြီ” “
အေး . . . ဒါဆိုလည်း လမ်းဘေး
ဆင်းလို့ရမည့် တစ်နေရာမှာ နားကြတာ
ပေါ့” အချိန်မနည်းတော့ပါ။ ၁၂ နာရီထိုး
လှပြီဖြစ်ပါ၏။ မြိုင်သာယာမှ ထွက်လာ
သည်နှင့် လမ်းမှာကြမ်းသည်ထက်
ကြမ်း၍လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့
ဂျစ်ကားမှာ လှည်းသာသာမျှ မောင်းနိုင်
တော့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ နွေဦး
သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း တောင်
ပေါ်လေတို့ တိုက်ခတ်နေ၍ ချမ်းအေး
လှသော်လည်း မီးမပိုခဲ့ပါ။ ကားခေါင်း
ပုံးမှာ အင်ဂျင်အရှိန်နှင့် ပူနွေးနေ၍
ခေါင်းပုံးနားကပ်ကာ အချမ်း ဖြေကြ
ရပါသည်။ အချမ်းပြေ ဆေးလိပ် တစ်
ယောက်တစ်လိပ်စီ မီးရောင်မထွက်
အောင် လက်ဖြင့်အုပ်၍ ရိုက်ဖွာနေကြပါ
သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ခရီး
ဆက်၍ထွက်ခဲ့ကြပါ သည်။ ကားလမ်းမှာ
ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး ထူထပ်

လှသော မိုးစပ်တောင်၊ တောင် မည်းညိုနှင့် တောင်တစ်လုံးတောင်တို့၏ တောင်ချေ တစ်လျှောက်မှ ကပ်ပေါက် ထားခြင်းဖြစ်ရာ တောက်လျှောက် လမ်းကြမ်း ကိုသာမောင်းနှင်ခဲ့ကြရပါ သည်။

ဤသို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ခရီးနှင့် လာရာ နံနက် ၃ နာရီခန့်တွင် ရေခဲ၊ ဥမုင်ရွာသို့ရောက်ရှိကာ တံတားဦး၊ ကျောက်ဆည် ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ အတက်အဆင်း တို့ နည်းပါးသွားပြီး လမ်းမှာလည်း ကျောက်ချောလမ်းဖြစ်၍ ကားကိုအမြန် မောင်းနိုင်လာခဲ့သည်။

နံနက် ၄ နာရီတွင် ကျောက် ဆည်မြို့သို့ရောက်ရှိပါသည်။ ဆည်ထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကားရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ယခုမှ မီးမွှေးဆဲရှိသေးပြီး စားပွဲထိုးများမှာ ခုံများခင်းကျင်းလျက် ရှိသော်လည်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ငိုက်မျှင်းလျက်ရှိကြပါ သည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ချောင်ခို၍ငိုက်နေ

သော စားပွဲထိုးတို့ကို ငေါက်ငမ်း ရိုက်ပုတ်လျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာပြီး “အစ်ကိုတို့ ခဏစောင့် ပါ။ လက်ဖက်ရည်ရော၊ မုန့်ရော ရတော့မှာပါ။ ခြေလက် ဆေးကြော ချင်လျှင်လည်း နောက်မှာဆပ်ပြာ ရှိပါ တယ်။ ဆည်ထဲ ဆင်းပြီး သွားလိုက်ရုံပါပဲ ဟုပြောပါသည်။ ဆိုင်ရှင်မှာ မြန်မာ လူမျိုးမဟုတ်ပါ။ ကုလားလူမျိုးဖြစ် သော်လည်း ဖော်ရွေပြီး အကင်းပါးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မျက်နှာသစ်ရန် အမှတ်ရပါတော့သည်။ ကျောက်ဆည် သည် ခရိုင်မြို့ကြီးဖြစ်၍ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိနေပါသည်။ မျက်စေ့လျှင်လျှင်ထား၍ နေရပါသည်။ မကြာမီ လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားတို့ကို စားသုံးပြီး မန္တလေးသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဆေးဆရာကြီး ညွှန်လိုက် သည့် လိပ်စာအတိုင်း သွားရောက် ရှာဖွေရာ အလွယ်တကူပင် ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါသည်။

ဆေးဆရာကြီး ပေးလိုက်သောစာကို ဘုန်းတော်ကြီးကို ကပ်လိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပါသည်။ ထိုနောက် အထုတ်ကလေးနှစ်ထုတ် ကျွန်တော်ကို ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်မှ ဝတ္ထုငွေ ၂၅ ကျပ် ကပ်လိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်သည် စကားနည်းလှပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုမှ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ကြာကြာ လက်ခံတွေ့ဆုံလိုပုံ မရပါ။

“ကဲ... ဒကာတို့ ဘုန်းကြီး လည်း အပြင်ကြစရာရှိသေးလို့” “ တင်ပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ကိုလည်း ခွင့်ပြုပါဦး” ဟု ဆိုကာ ဆရာတော်အား ဝတ်ပြု၍ ကျောင်းမှထွက်လာခဲ့ကြပါ သည်။ ဈေးချိုဘက်မှ ပြန်ခဲ့ကြပြီး လိုအပ်သောပစ္စည်း၊ ပစ္စယအနည်းငယ် နှင့် ဆေးလိပ်စသည်တို့ကို ဝယ်ယူလိုက် ပြီး ထိုစဉ်က မန္တလေးမြို့တွင် နာမည်ကြီး လှသော ရီကျိုန်းစားတော်ဆက်သို့

ဝင်ရောက်လိုက်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် လူတို့သည် ထန်းရေမှ၊ ကျွဲခိုးပေါ်ဆို သကဲ့သို့၊ ၎င်းတို့ကြားသိထားသော သတင်းများ၊ ၎င်းတို့၏ ခံစားချက်များကို ရိုက်စစ်ရန်မလိုဘဲ အကုန်အစင် ပြောကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေး အခြေအနေ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေး အခြေ အနေတို့ကို ကျွန်တော်တို့ မျက်ခြေ ပျက်၍ မရပါ။

ကျွန်တော်တို့ စားရင်းသောက် ရင်း ထိုင်နေစဉ် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် “ဖဆပလ နှစ်ခြမ်းကွဲမှု၊ ပိုမိုပြင်းထန် လျက် အဆိုးဆုံးအခြေအနေသို့ ရောက် ရှိနေကြောင်း မကြာမီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း အား အိမ်စောင့်အစိုးရ ဖွဲ့စည်းစေပြီး နိုင်ငံတော်ကို ထိန်းသိမ်းစေကာ တည်မြဲ နှင့် သန့်ရှင်း ဖဆပလတို့ ပြည်သူ့ ဆန္ဒခံယူ၍ ရွေးကောက်ပွဲပြုလုပ် ထုတ်ပြန်ကြတော့မည်။ ဖဆပလ နှစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ဆက်ဆံ ရေးအခြေအနေမှာ တင်းမာလျက်ရှိ သည်။ မြို့ကြီးများတွင် စားပြမှုများ၊

လုယက်မှုများ မကြာခဏဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ သောင်းကျန်းသူတို့၏ မိုင်းခွဲ ဖျက်စီးခြင်းကြောင့် လျှပ်စစ်ဓားအားများ မကြာခဏပြတ်တောက်နေ၍ ဓာတ် ရထားများ မထွက်နိုင်သည်မှာ ကြာမြင့် ခဲ့ပြီ။ ဖဆပလ နှစ်ခြမ်းကွဲ သွားသောအခါ ပြည်သူများလည်း ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက် ရာ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ပါတီတို့ကို ထောက်ခံအားပေးကြ မည်ဖြစ်သော ကြောင့် ပြည်တွင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုတို့ ပျက်ပြား လာနိုင်သည်။ တပ်မတော် အိမ်စောင့် အစိုးရတက် လာလျှင် ပြည်တွင်းသောင်း ကျန်းသူများကို အပြီးတိုင် သုတ်သင် ချော့နှင်းမည်စသော အရေးကြီးလှသော သတင်းတို့ကို ကြားသိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဤဆိုင်မှ ထွက်လာသောအခါ အချိန်စောနေသေး ၍ မပူးတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော မဟာမုနိဘုရားကြီးသို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော် ခဲ့ပါသေးသည်။ မဟာမုနိ ရုပ်ရှင်တော် မြတ်ကြီးသည်ကား မေတ္တာဓာတ်

အပြည့်အဝဖြင့် မျက်လွှာတော်ချ၍ လာရောက်ဖူးမြော်ကြသူအပေါင်းအား ကရုဏာတရားကြီးမားစွာဖြင့် သပ္ပာယ် တော်မူလျက်ရှိပါသည်။ ဘုရားဖူး ညေပရိသတ်တို့ ကျိုတိုကျဲတဲသာ တွေ့ရပါသည်။

“ခေတ်ကာလက မကောင်း တော့ လူတွေတော်တော် ကြပ်တည်းကြ တယ်။ ခါတိုင်းတစ်လဆိုရင် လူတွေစည် နေပြီ။ ရှမ်းတွေလည်း ခါတိုင်းလို ဆင်း မလာကြတော့ဘူး”ဟု စောင်းတန်းဈေး သည် တစ်ဦးမှ ပြောပါသည်။

နေ့လယ် ၁ နာရီခန့်တွင် မန္တလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဘဲလင်း အရောက်တွင် ကားများကို ရပ်တန့် ရှာဖွေလျက်ရှိသော စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကို တွေ့ရပါသည်။ “ဒုတ်ချွန် ... ဣန္ဒြေ မပျက်စေနှင့် နော်။ ငါဘာသာကြည့် ရှင်းမယ်၊ မင်းက အလိုက်သင့်ပဲ မီးစင် ကြည့်ကလိုက်” ဒုတ်ချွန်က သဘော ပေါက်နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ကား

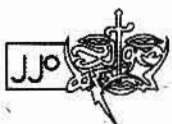
လေးစီး တန်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်
သည် ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသက်
လိုက်ပြီး ဤကိတ်တွင် တာဝန်ခံဖြစ်
နိုင်သောသူထံ ပြေးသွားလိုက်၍
“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေပါ။
အခုတောင်ကြီးမှာ အမေဆေးရုံ တက်
ရတယ်လို့ သံကြီးရတာနှင့် ထွက်လာ
ခဲ့ကြတာပါ။ အရေးကြီးလို့ပါ” ဟု ဆိုပြီး
ဝိစကီ တစ်ပုလင်းနှင့် ဆင် ဆယ်တန်
တစ်ထပ်ကို ၎င်းရှေ့မှ ဟထားသောအံ့ဆွဲ
အတွင်းထည့်လိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော်
ကို နောက်ဆုံးမှ ရပ်ထားတဲ့ ဂျစ်ကားပါ။
ကျွန်တော်တို့ ကားကိုအရင် စစ်ပေးပါ”
ကျွန်တော်ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်
ပြီး “ကဲပါကွာ ...စစ်မနေတော့ပါဘူး။
သွားလိုက်ကြတော့” “ကျေးဇူးတင်
လိုက်တာ” ဟုဆိုကာ ကားမောင်း၍
ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

လမ်းခရီးတွင် နောက်ထပ်
မည်သည့် အဟန့်အတားမှ ပေါ်ပေါက်
ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ကျောက်ဆည်မြို့ကို
လည်း ခတ်တည်တည်ပင် ဖြတ်မောင်း

လမ်းပေါ်မှလူသည်
အမျိုးသား မဟုတ်ပါ။
ငယ်ရွယ်သူလည်း
မဟုတ်ပါ။
အဘွားအိုတစ်ဦးသာ
ဖြစ်ပါ၏။

လာခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရေခါး
ဥမင်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ၃
နာရီခွဲရှိပေပြီ။ ကားကို ဆွေ့ရပ်နား၍
ရေတိုင်ကီရေဖြည့်ရင်း အင်ဂျင်အေးသွား
စေရန် ရေများလောင်းချပြီး “တိုင်ကီမှာ
ရေ တော်တော်လျော့နေတယ်” ဟု
ဒုတ်ချွန်မှ ပြောပါသည်။ ရှေ့တွင်
ထမင်းစားရန်နေရာ မရှိတော့ပြီဖြစ်၍
ဥမင်ရွာ ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာပင်
ညနေစာ စားလိုက်ကြပါသည်။ “ကား
လည်းနား၊ လူလည်းနားပေါ့ကွာ၊
ကားလည်း အားဖြည့်၊ လူလည်း
အားဖြည့်ပေါ့ကွာ” ဤရွာတွင် ဓာတ်ဆီ
ဆိုင်မရှိပါ။ လော်ရီကားထောင် တစ်ဦး
ရှိသည်ဆို၍ ထိုသူထံမှ ဓာတ်ဆီမျှစေ
လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့
ဥမင်မှ ထွက်ခွာခဲ့ပါတော့သည်။

ဥမင်ရွာမှ ထွက်သည်နှင့်
လမ်းကြမ်းပေါ်သို့ ဖြတ်ကျော်ရပြန်
ပါသည်။ ဤလမ်းသည် မနေ့ညက
တစ်ခေါက် မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ လမ်း
ကို ကျက်မိနေပြီမို့ မနေ့ညကထက်

ခရီးတွင်၍ စောင့်အပြုတို့လည်း
သက်သာပါ၏။ တောင်တစ်လုံး တောင်
ခြေသို့အရောက်တွင် နေဝင်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။
ကားမီးထိုးရပါသည်။ သဘာဝ အလင်း
ရောင်လောက် မောင်းမကောင်းတော့
ပါ။ အရှိန်လျော့ချလိုက်ရပါသည်။
ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို အသင့်
ကိုင်လျက် လိုက်ပါရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အကဲခတ်ရင်း သတိကြီးစွာဖြင့် လိုက်ပါ
ခဲ့ပါသည်။

တောင်တစ်လုံးချောင်းကို
ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ ဒုတ်ချွန်သည်
ထားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ရေတိုင်ကီ
ဆိုခွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ “ရေသိပ်
လျော့ပါဘူး။ အခြေအနေကောင်း
မိဘယ်”ဟု ဆိုပါသည်။ “ကဲ...ဒါဆို
ဧည့် ဆက်မောင်းကွာ” မကြာမီ
တောင်ရွာအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပါ
သည်။ ကုန်းမြင့်လွင်ပြင် ဖြစ်ပါသည်။
အနီးကလည်း ပြောင့်တန်း၍ နေသဖြင့်
အရောင်မှာ အဝေးသို့ ရောက်ရှိ
သည်။

ကျွန်တော်တို့
နန္ဒင်းမှုန့်ဘာလုပ်ရမှာလဲ။
မလိုချင်ပါဘူး’
“တယ်...ငါ ထာဘီနဲ့
အုပ်လိုက်ရ။
နင်တို့နန္ဒင်းမှုန့်
မယူလို့ကတော့
လမ်းမဖယ်ပေးဘူး”

ကားမီးရောင်တွင် ထူးခြားမှုကို
တွေ့ရှိရ၍ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိပါသည်။
မှန်ပါသည် လမ်းလယ်ခေါင်တွင် တစ်စုံ
တစ်ဦးရပ်နေသည်မှာ သေချာလှပါသည်။
ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးကြို
၍နေပါပြီတည်း။ နောက်သို့ ပြန်လှည့်
ရမည်လော။ ရှေ့တွင် ရန်သူတို့
မည်မျှများပြားလျက်ရှိပါမည်နည်း။
ကျွန်တော်တို့၏ နံဘေးဝဲယာနှင့်
နောက်တက်တို့တွင် ရန်သူတို့ဝိုင်းရံလျက်
ရှိနေပြီထင်ပါသည်။ လာမည်ဘေး
ပြေးတွေ့ရှုံသာရှိပါတော့သည်။ “ဒုတ်ချွန်
ဆက်သာမောင်းကွာ၊ အခုမှတော့ ဖြစ်
ချင်ရာဖြစ်ကွာ။ သေတစ်နေ မွေးတစ်နေ
ပဲကွာ” ကျွန်တော်စိတ်ကို တင်းလိုက်
ပါသည်။ သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်၍ မှန်အပြင်ဘက်မှထွက်၍ ချိန်
ရွယ်လိုက်ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်၍လာပါသည်။ ထိုသဏ္ဌာန်သည်
လမ်းလယ်ခေါင်တွင် မားမားကြီး
ရပ်လျက်ရှိပါ၏။ အခြားထူးခြားမှု
များတော့ မတွေ့ကြုံရသေး။ ရုတ်တရက်

အမှောင်အတွင်းမှ လိမ္မော်ရောင်
မီးညွှန်းများထွက်ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့
အားသေနတ်ကျည်ခဲဖူးများ ထိမှန်
လာလေမလားဟု တွေးမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ထံ ကျည်ဆန်
များလည်းရောက်မလာပါ။ နောက်ထပ်
လူများလည်း ထွက်ပေါ်၍မလာပါ။
လမ်းပေါ်မှမည်းမည်း အရိပ်သဏ္ဌာန်သည်
ဝီပြင်၍လာပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ကားကို
လက်ပြု၍တားနေပါသည်။ ဝါးတစ်ရိုက်
ခန့် အလိုတွင် ကျွန်တော်တို့ကားကို
ရပ်လိုက်ပါသည်။ လမ်းပေါ်မှလူသည်
အမျိုးသား မဟုတ်ပါ။ ငယ်ရွယ်သူလည်း
မဟုတ်ပါ။ အဘွားအိုတစ်ဦးသာ
ဖြစ်ပါ၏။

အဘွားအိုသည် လျှံ(အညို)
ရောင် အင်္ကျီ၊ လုံချည်ဝတ်ထားပြီး
လက်ထဲတွင် အဘွားအို၏တစ်ရပ်ခန့်ရှိ
သော တောင်ဝှေးကို ကိုင်ထားပါသည်။
ကားရပ်လိုက်သောလည်း မီးမပိတ်ပါ။
ကျွန်တော်သည် ယခုတိုင်မည်သည့်
ရန်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ထွက်

ပေါ်လာခြင်းမရှိသော်လည်း သေနတ်
မောင်းတင်၍ သတိအနေအထားဖြင့်
အဘွားအိုထံချဉ်းကပ်သွားပါသည်။
ဒုတ်ချွန်သည်လည်း သေနတ်ကို
အသင့်ပြင်၍ အကာအကွယ်ယူပြီး
နောက်တွင်ချန်ရစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်
အနေအထားကို လေ့လာအကဲခတ်လျက်
ရှိပါသည်။

“အဘွား...ညကြီးမင်းကြီး
တောကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း
ပါလား။ ကျွန်တော်ဘာကူညီပေးရပါ့မလဲ
ခင်ဗျာ” “ငါ့ဟိုဒင်း...တယ်၊ ဘာမှ
မလိုပါဘူးဟဲ့၊ နင်တို့ကို နန္ဒင်းမှုန့်ပေးမလို့
ကားတားတာ” “အဘွားကလည်း
ကျွန်တော်တို့ နန္ဒင်းမှုန့်ဘာလုပ်ရမှာ
လည်း မလိုချင်ပါဘူး” “တယ် ငါထာီနဲ့
အုပ်လိုက်ရ နင်တို့နန္ဒင်းမှုန့် မယူလိုက
တော့ လမ်းမဖယ်ပေးဘူး ဤအဘွား
ကြီးသည် စိတ်နှံ့မရ၍ ငြင်းဆန်နေလျှင်
ခရီးနှောင့်နှေးပေးလိမ့် မည်။ ထို့ကြောင့်
“ကောင်းပါပြီ အဘွား။ ကျွန်တော်
ယူသွားပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ”

ထိုအခါ အဘွားသည်မကျိုးဘဲ ကျန်နေ
သည့် ဖြူဖွေသော သွား အချို့ပေါ်အောင်
ပြုံးလိုက်ပြီး “သောက်ခွေး၊ တယ်...
ပေးမယ့်လူက တောင် ချောနေရသော
ရော” ဟုဆိုကာ သတင်းစာရွက်နှင့်
ထုတ်ထားသော နန္ဒင်းမှုန့်များကို
ပေးလိုက်ပါသည်။ “ဒါဆို ကျွန်တော်က
လည်း အဘွားကို နန္ဒင်းမှုန့်ရယ်လို့တော့
မဟုတ်ပါဘူး။ အဘွားသုံးလို့ ရအောင်
လို့ပါ” ကျွန်တော်က အိတ်ထောင်
အတွင်းမှ ဆယ်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေး
ရာ “ဟဲ့ သောက်ကောင်လေး...
ငါကတော့ထဲမှာ နင့်ပိုက်ဆံဘယ်မှာ
သွားသုံးရမှာလည်း ငါ့မှာ ဘာမှမလိုဘူး။
နင်တို့ဆီမှာ ဆေးလိပ်ပါခဲ့တယ် မဟုတ်
လား၊ ဆေးလိပ်ပဲ လိုချင်တယ်”
“ရပါတယ် အဘွားအာရောဟိ” ကျွန်တော်
စစ်လွယ် အိတ်အတွင်းမှ ဖက်ကြမ်း
ဆေးလိပ် ၅ လိပ်ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။
“အေး အဲဒါမှ ငါကြိုက်တာ...
ငါသွားပြီ” ဟုဆိုကာ အမှောင်ထဲမှပင်
လမ်းနံဘေး သို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ခုတ်ချွန်ကို လက်ယက်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ မကြာမီဂျစ်ကား ကျွန်တော့်အနားရောက်ရှိလာ၍ ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး “စိတ်မနဲ့တဲ့ အဘွားကြီးထင်ပါရဲ့ကွာ။ နန္ဒင်းမှုန့်တွေ ဂွတ်ပေးနေလို့ယူခဲ့ရတယ်” ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ကား ဆက်ထွက်လာပါသည်။ ညသည် မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားစက်သံသည်သာ ဝန်းကျင်အနှံ့တွင် ထွက်ပေါ်၍နေပါသည်။

ကျောက်ကြမ်းလမ်းပေါ်တွင် ဂျစ်ကားသည် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလျက် ဝါးရံချောင်းကျေးရွာ အရှေ့ထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ခရီးအတော် ပေါက်လာပြီဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ် ဒုတ်ချွန်သည် ဂျစ်ကားကို ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လိုက်၍ “ဟေ့ကောင် . . . ဘာ ဖြစ်တာတုန်း” “ဟင် . . . အင်ဂျင် တအားပူနေလို့၊ ကားရပ်ပြီး ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်” ဒုတ်ချွန်သည် ကားပေါ်မှ

ဆင်းသွားပြီး စက်ဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်ပါသည်။ ထိုနောက် ကားအောက်ကို ငုံကြည့်ပြီး “ဟာ . . . သွားပြီဗျို့။ ဗိုလ်ရဲတင်ရေ . . . ကျွန်တို့တော့ ဒုက္ခပဲ။ ရေတိုင်ကီပေါက်နေပြီဗျို့။ အောက်မှာ ရေတွေယိုနေတယ်။ တိုင်ကီထဲမှာ ရေကုန်သွားရင် အင်ဂျင်ကွဲမှာဗျို့” “ဒါဆို ရွာထိပ်မှာရေအိုးစင်နှင့် ဇရပ်ကလေး ရှိတယ်။ ရေနားတစ်ပဲ။ အဲဒီလောက်တော့ မောင်းလိုရဦးမှာပါ”

ကျွန်တော်တို့သည် မဝေးလှသော ဇရပ်ကလေးဆီသို့ ဆက်လက် မောင်းနှင်ခဲ့ကြပါသည်။ ရေအိုးစင်တွင် ရေအိုးနှစ်လုံးတွေ့ရပြီး ရေအပြည့်နှင့် ဖြစ်၍ ဝမ်းသာသွားကြပါသည်။ တိုက်ကီ ကပေါက်နေမှတော့ ဒီရေလည်းခဏ ကလေး ကုန်သွားမှာပဲ။ အဲဒီတော့ တိုင်ကီအပေါက်ကို ဘယ်လိုပတ်မလဲ ကြမ်းမပါဦးကွ” ဒုတ်ချွန်သည် ခေတ္တ ခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး “ဟာ ဟုတ်ပြီ . . . သတိရပြီဗျို့။ စောစောက နန္ဒင်းမှုန့်တွေ ကျွန်တော့်ကိုပေး တိုင်ကီ

ထဲ ရေဖြည့်ပြီးနန္ဒင်းမှုန့်တွေ ထည့်လိုက်ရင် ရေတိုင်ကီက သူ့အလိုလိုလဲသွားတာပဲဗျို့” ဟုဆို၍ စောစောက အဘွားအို ပေးခဲ့သော နန္ဒင်းမှုန့်ထုတ်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒုတ်ချွန်သည် ရေအိုးစင်မှ ရေများကိုထည့်လိုက်ပြီး နန္ဒင်းမှုန့်များကို ထည့်လိုက်ပါသည်။ “အိုကေ . . . ရပြီ။ ဗိုလ်ရဲတင် ကားပေါ်တက်။ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး” “ဟုတ်ရဲ့လား ဒုတ်ချွန်ရ” “ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဘက်မှာ ကားမောင်းလာခဲ့တာ ကြာပါပြီဗျို့။ လမ်းမှာ ရေတိုင်ကီပေါက်လို့ကတော့ ဘာမှ ပူထူမလိုဘူး။ ကားခေါင်းထဲမှာ နန္ဒင်းမှုန့် ဆောင်ထားတာဆိုတော့” ဒုတ်ချွန်သည် ကျွန်တော့်ကိုရှင်းပြရင်း ကားစက်နှိုးကာ ဤနေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ကို နန္ဒင်းမှုန့်ပေးလိုက်သော အဘွားအိုကို သတိရမိလိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ဝါးရံချောင်းရွာမှ အထွက်တွင် လမ်းအနည်းငယ်ချောမွေ့လာပါသည်။

ဤအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် မြိုင်သာယာ
သည် မြို့ငယ်ကလေးပမာဖြစ်နေ၍
ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများမှ နေ့စဉ်
ဈေးဝယ်၊ ဈေးရောင်းသွားရောက်ကြရ
ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြိုင်သာယာတစ်ဝိုက်
တွင် လမ်းများကိုပြုပြင်ထားလေ့ရှိပါ
သည်။ လမ်းကောင်းသည်နှင့်
ကားကလေးမှာ တစ်ရပ်ရပ်ပြေးလွှား၍
နေပါတော့သည်။

မကြာခဏ ကားမီးရောင်
အောက်တွင် ယုန်ကလေးများ တော
ကြောင်များ၊ ခွေးအများ ဖြတ်၍ဖြတ်၍
ပြေးသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။
မကြာမီ အရုဏ်တက်တော့မည် ဖြစ်ရာ
အစာရှာ၍ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်ပေ မည်။
“ဒီဘက်မှာ တောပစ်ထွက်တဲ့သူ မရှိဘူး
ထင်တယ်” “ဪ... ဘယ်သူ
ပစ်ရဲမှာတုန်း၊ ဒီနားက နတ်ကြီးတယ်လို့
ကြားဖူးတယ်။” ရှေ့တောင်ကုန်းကွေ့
ကျော်လိုက်ရင် မြိုင်သာယာရောက်
တော့မယ်။ ကားခဏရပ်ပြီး ကြံ့ခိုင်မှု
စစ်လိုက်ဦး” ဒုတ်ချန်သည် ကျွန်တော့

အမိန့်အတိုင်း ကားကိုရပ်တန့်လိုက်ပြီး
စက်ဖုံးကိုဖွင့်၍ ရေတိုင်ကီကိုကြည့်သည်။
ရေမလျော့ပါ။ ကားဘီးများကို
ခေါက်ကြည့်သည်။ လေမလျော့ပါ။
ဆီတိုင်ကီကို တုတ်ထောက်ကြည့်သည်။
ဆီအခြေအနေကောင်းပါသေးသည်။
ဖိုလ်ရဲတင့် အားလုံးအိုကေပါပဲဗျာ”
“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ခရီးဆက်မယ်”
ရှေ့နားမှ တောင်ကုန်းကိုချိုးကွေ့လိုက်
သည်နှင့် အာရုဏ်မတက်အတက်
အလင်းရောင်မှုန်ပျံ့ပျံ့အောက်တွင်
အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြင့် မြိုင်သာယာကို
တွေ့မြင်ရပါသည်။ မြိုင်သာယာသည်
အိပ်မောကျနေဆဲပင် ရှိပါဦးမည်။
ကျွန်တော်တို့သည် ရွာအတွင်းသို့မဝင်ပါ။
ရွာမရောက်မီ အုန်းဆိုင်ကန်မှ တောင်
ဘက်သို့ချိုးကွေ့ပြီး ရထားလမ်းဟောင်း
(သံ လမ်းများမရှိတော့သော်လည်း
ကျောက်ခင်းမြေသား တာဘောင်ကြီးမှာ
မပျက်စီးသေးပါ) အတိုင်း အရှိန်မြှင့်၍
မောင်းနှင်ခဲ့ကြပါသည်။ မိုးစပ်တောင်
ချောင်းအရောက်တွင်တော့ ရထားလမ်း

တာဘောင်ပေါ်မှဆင်းကာ ချောင်းကို
ဖြတ်ရပါသည်။ ရထားလမ်း ချောင်းကူး
တံတားမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက
အင်္ဂလိပ်(မဟာမိတ်)တို့၏ ဗုံးဒဏ်သင့်
ခဲ့ရသောကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်ပါသည်။ ချောင်းကူးပြီးသည်နှင့်
အနောက်မြိုင်သာယာ၏ တောင်ဘက်မှ
ပတ်၍ မြင်းခြံကားလမ်းမပေါ်သို့
တက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အနောက်
မြိုင်သာယာနှင့် အတော်ကလေး
ဝေးသွားချိန်တွင် မိုးသောက်အရုဏ်
ကျရောက်လာကာ အလင်းရောင်တို့
ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။
မြိုင်သာယာနှင့် အတော်ဝေးကွာသွား၍
ကျွန်တော်စိတ်အေးရပါတော့သည်။
မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်မြို့များနှင့်
ထိန်းချုပ်နယ်မြေသို့ ရောက်ရှိပေတော့
မည်။ သို့သော် ရာဇဝင်ချောင်းသို့
မရောက်မီအထိတော့ ကွန်မြူနစ်များ
ခိုအောင်း ကျက်စားရာနယ်မြေဖြစ်၍
သတိတော့ထားရပါမည်။ လင်းခင်း

ချင်းချင်းရှိနေပြီလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်တွေ့နိုင်၍ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ဤနယ်မြေတွင် သေနတ်ကိစ္စကို ကိုင်စရာမလိုတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် ကိုင်တွယ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မပြတ်တမ်းကြည့်ရှုပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ ပါသည်။

အပြန်လမ်းဖြစ်၍လား မသိပါ။ ကား၏ အပြေးနှုန်းမှာပို၍ မြန်ဆန် နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပါ၏။ ဤသို့ဖြင့် နေ့လယ် ၁၁ နာရီခန့်တွင် နဘူးအိုင် ရွာသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ပွဲစား၏ ခြံဝင်းတံခါးကြီးမှာ ဖွင့်လှစ်လျက် တွေ့ရပါ၏။ ပွဲစားသည် ဆယ်ဝင် နံရံခွက်ကြီးအနီးတွင် စာရင်းမှတ်နေသည် ဟု တွေ့ရပြီး ထန်းလျက်နှင့်ဝါဂွမ်းရင်း နာမည်များနှင့် နားလှည်းများပါ ပြည့်နှက် ထွက်တွေ့ရှိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားကို ရပ်ဆိုင်းစဉ် အခါ ပွဲစားသည် ကျွန်တော်တို့အား ပြောလိုက်ပြီး “

ဗိုလ်ရဲတင် . . . ကျွန်တော့် ကား ကောင်းခဲ့လားဗျ” “ကောင်းသလားတော့ မမေးနှင့်ဗျ၊ ပွဲစားကိုခွင့်မတောင်းဘဲ ကားယူသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါ တယ်ဗျာ” “မလိုပါဘူး၊ ဗိုလ်ရဲတင်ရာ ဗိုလ်ရဲတင် ကျေးဇူးကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် အခုလောက်ဆို ကျွန်မိန်းမ မဆိုးမဖြစ်တာကြာလှပေါ့။ ကျွန်ကလေး တွေတောင် ပထွေးရနေရောပေါ့ဗျာ” ထိုအခါ ပွဲစားကတော်မှ မျက်စောင်းခဲ့ ၍ “တော်ဘာသာ ဗိုလ်ရဲတင် ကို ကျေးဇူးတင်တာ ကောင်းကောင်းတင်ပါ။ ကျွန်ကိုတာကြောင့် ဆွဲထည့်ရတာတုန်း၊ ညှဉ်သည်တွေပြန်မှ တော့ ဗိုက်ခေါက် ပြတ်ပြီသာမှတ်” “ကဲ . . . ကဲ တော်ကြပါဗျာ။ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့လင်မယား ရန်ဖြစ်နေပါဦး မယ်” “အဲဒီတုန်းက တော်တို့သာ မကယ်ရင် ကျုပ်တို့ စားပြတော့ လက်ချက်နှင့် အခုလောက်ဆို ပွဲနေ လော့မယ်” “စကားတော့ ကောင်းပါရဲ့ ပွဲစားကတော်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့

အချိန်သိပ်မရလို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”ဟု ကျွန်တော်က စကားစကဲဖြတ်လိုက်ရာ “အံ့မယ် ဗိုလ်ရဲတင် ကလည်း ကျုပ်တို့အိမ်လာ တိုင်း ထမင်းမစားဘဲနှင့် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရလို့လည်း အခုလည်း ကျုပ်က တော်တို့အတွက် သေသေ ချာချာ ချက်ထားတာ မီးဖိုထဲမှာ ထမင်းပြင် ခိုင်းထားပြီ။ စားပြီးမှပြန်ခွင့် ပြုမှာ၊ လာပါသွားကြစို့” ကျွန်တော် တို့လည်း ထမင်းဆာလာသည်ဖြစ်၍ မငြင်းတော့ဘဲ ထမင်းစားလိုက်ကြပါ သည်။

ထို့နောက် စခန်းသို့ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။ ကင်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဝိချေးပြေးထွက်လာ ပြီး ကျွန်တော်၏ မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်လိုက်သည်။ “ဝိချေး အခြေအနေ ဘာထူးသေးသလဲ” “အားလုံးကောင်းပါ တယ် ဗိုလ်ရဲတင်၊ ဗိုလ်မဲကြီးကတော့ သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြစ်နေပါ တယ်” ကျွန်တော်မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လိုက်လျှင် ဝိချေးသည် ကျွန်တော်၏

မြင်းကိုတင်းကုတ်ဆီသို့ ဆွဲသွားပါသည်။ စခန်းရှိရဲဘော်များအားလုံး ကျွန်တော်ကို အရိုအသေပြုကြဆဲ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မဲကြီးရိုရာ တဲဆီသို့အပြေး ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။

“အဘ . . . မှာလိုက်တဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေ ရခဲ့ပါတယ်။ “ဗိုလ်မဲကြီး၏ အိပ်ရာနံဘေးတွင် ထိုင်နေသောအဘထံ ဆေးပစ္စည်းများ အပ်နှံလိုက်ပါသည်။ အဘသည် ဆေးပစ္စည်းများကို သေသေချာချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ခေါင်းတစ်ငြိမ်းငြိမ်းလုပ်ကာ” လူလေး . . . ဒါဆို အဘရဲ့လူနာကို အဘကယ်နိုင်ပြီ။ ဘာမှစိတ်မပူကြနှင့်တော့။ မြေစလောင်းဖုံးသန့်သန့်ကလေး တစ်ခုသာယူခဲ့”ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ နောက်နားတွင် ရောက်နေပြီဖြစ်သော ပီချေးမှတ်အပြင်သို့ ထွက်သွားကာ ခဏအကြာတွင် စလောင်းဖုံးတစ်ချပ် ယူဆောင်၍လာပါသည်။

ထိုစလောင်းဖုံးအတွင်းသို့

ရှားမီးကျိုးခဲများထည့်စေ၍ အဘသည် အသင့်ယူဆောင်လာသော ဟင်းရည်သောက် ကြေးငွန်းခွက် ပြီးရှည်တွင် ဆေးများဖြင့် သုပ်လိမ်းပါသည်။ ပြီးလျှင် တစ်ဖန် ကြေးငွန်းခွက်ဖြင့်ပင် ဆေးတစ်မျိုးချက်ပြန်၍ ပိတ်ပါးစဖြင့် ထုတ်ကာ သူငယ်နာအုပ်ဆေးကဲ့သို့ နှာခေါင်းဝတွင်ထားပေး၍ ရှူစေသည်။ တစ်ဖန် ဆေးတစ်မျိုးကို ချက်လုပ်ပြန်ပြီး လျှာကိုပွတ်ပေးသည်။ ခဏအကြာတွင် ဗိုလ်မဲကြီး အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

“တစ်ရေနံတောနှင့် သက်သာသွားလိမ့်ကမယ်။ သူ့အိပ်ရာနီးလာတာနှင့် ဒီမှာ ကွမ်းရွက်နှင့်ဆားကိုချေပြီး မျက်စဉ်းခတ်ပေးလိုက်ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနာလည်းအရောင်ကျသွားပါလိမ့်မယ်” “ကျေးဇူးပါပဲ အဘရယ်။ အဘခဏနားပါဦး၊ ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ အဘကို ပြန်ပို့ပေးပါမယ် အဘ”

ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် အဘကိုခေါ်ဆောင်၍ ဌာနချုပ် ဗဟိုစခန်းသို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ တဲစခန်း

သို့ရောက်လျှင် ရေနွေး၊ ထန်းလျက်၊ မြေပဲလှော်တို့ဖြင့် ညှော်ခံရင်း စကားများပြောဖြစ်ကြပါသေးသည်။ “အဘ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်ကလေးတွေ ပြောပါဦး” “အထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူးကွာ။ အပူအပုတ်နှင့် အတက်စာတွေကို ရှောင်ရမယ်။ အညော် ရှောင်ရမယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ။ အနာပျောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ရေများများ ချိုးဖို့ရယ်၊ ဝမ်းချုပ်မခံဖို့ရယ် ဂရုစိုက်ခိုင်း။ အဲဒါကတော့ သူမှရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းလိုက်နာရမည့် အချက်ပေါ့ကွာ” “ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဘရယ်။ ရေနွေးကြမ်းလည်း သုံးဆောင်ပါဦး။ ထန်းလျက်နှင့် မြေပဲလှော်သုံးဆောင်ပါဦးအဘ” ကျွန်တော်သည် ရေနွေးကြမ်းငဲ့ပေးပြီးအဘ၏ ရှေ့သို့တိုးပေးလိုက်ပါသည်။ ခဏအကြာလျှင် ပီချေးရောက်ရှိလာပြီးသတင်းစာဖြင့် ထုတ်ထားသော အထုတ်ကလေးတစ်ခု တိုးပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အဘရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ “အဘကို

ကန်တော့တာပါ အဘ အဘသည်
ကျွန်တော်ကမ်းပေးသော အထုတ်ကို
လက်မခံပါ။ “အဘက ငွေကြေးကို
လက်မခံဘူး။ တန်ဖိုးနည်းတဲ့
လက်ဆောင်ပစ္စည်းလောက်ပဲ ကန်တော့
ရင် ယူတယ်။ မတတ်နိုင်တဲ့သူတွေ
ဆီကဆို ဘာမှမယူသလို မသန့်စင်တဲ့
နည်းလမ်းနှင့် ရထားတဲ့ငွေကြေးဆိုရင်
လည်း အဘက မယူဘူးကွဲ့။ ကျွန်တော်
မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို အဘ
ရိပ်မိဟန်တူပါ၏။ ဒီလို ပြောလို့
အဘကို ဘယ်လိုမှမအောက်မေ့ပါနှင့်။
လူလေးတို့ အဘကို ကျေးဇူးတင်တယ်
ဆိုရင် လူတွေကို မညှဉ်းဆဲပါနှင့်၊
လူတွေကို မသတ်ဖြတ်ပါနှင့် အဲဒါကိုပဲ
မေတ္တာရပ်ခံချင်တာပါပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့
စကားပြတ်သွားကာ အတန်ကြာ
တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ “ဪ...ဒါ
ထက် အဘကို ပြောရဦးမယ်။
ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာထူးခြားတာတစ်ခု
ကြုံခဲ့ရသေးတယ်” ဟုဆိုကာ အဘွားအို

နန္ဒင်းမှုန့်

ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ

တခြားသူမဟုတ်ဘူး။

လူအများ

ကြားဖူး သိဖူးထားတဲ့

အမေဂျမ်းဆိုတာပဲ။

ကြီးတစ်ဦးမှ နန္ဒင်းမှုန့်များ ပေးလိုက်
ခြင်းနှင့် ရေတိုင်ကီပေါက်ခြင်း ထို့အပြင်
လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ထူးထူး
ခြားခြား ဘေးရန်အန္တရာယ် အနှောင့်
အယှက်များ ကင်းဝေးပြီး ချောမောခဲ့ပုံမှာ
အံ့သြမဆုံး ဖြစ်ရပါကြောင်းတို့ကို
အဘအား ပြောပြလိုက်ရာ “အေး...
အဲဒါ မေတ္တာပဲကွဲ့၊ အဘက လူလေး
တို့သွားမည့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့
ကွင်းပိုင်း၊ နယ်ပိုင်တွေကို မေတ္တာပို့ပြီး
လူလေးတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့
တိုင်တယ်လိုက်တာလေ။ အခုလို
လူလေးတို့ကို နန္ဒင်းမှုန့်ပေးလိုက်တယ်
ဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ လူအများ
ကြားဖူး သိဖူးထားတဲ့ အမေဂျမ်းဆိုတာပဲ။
အမေဂျမ်းက သူနယ်မှာရှိ လူလေးတို့ကို
ကူညီလိုက်တာပဲ” “ကျွန်တော်လည်း
တောထဲတောင်ထဲ အချိန်မတော်ကြီးမှာ
အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ
တော့ ထူးဆန်းတယ်လို့တော့တွေးမိသား”
“ဒါဆိုတော့ ...လူလေးတို့ အသိတစ်ခု
တိုးသွားတာပေါ့။ နောင်ကျရင် ကောင်း

လောရာအရပ်မှာ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်
ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှကို မေတ္တာပို့ကြည့်ပါ။
သိသိသာသာအဆင်ပြေမှုတွေ တွေ့ရ
ပါလိမ့်မယ်” ကျွန်တော်သည် ကိုယ်
တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြောင့်
အဘပြောသော စကားတို့ကို အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်လက်ခံကာ သဘောကျ
နှစ်သက်၍ နေမိပါတော့သည်။

ခေတ္တမျှစကားများပြောဆိုပြီး
အဘကို ပီချေးနှင့် ဒုတ်ချွန်တို့အား
လိုက်လံပို့ဆောင်စေလိုက်ပါသည်။
မကြာမီ ဗိုလ်မဲကြီးလည်း အိပ်ရာမှ
နိုးထလာ၍ ကွမ်းရွတ်မျက်စဉ်းခတ်ပေး
လိုက်ပါသည်။ “မျက်စိလည်းကြည်တယ်၊
သာမန် နောက်ကျောတက်လို့ လေးလံ
ထိုင်းမိုင်းတာတို့ အအေးမိပြီးဖျားတာ
တို့၊ ဖီးယပ်ချမ်းထတာတို့လည်း
ပျောက်ကင်းစေတယ်” ဟု အဘ၏
ပြောစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်
လာမိပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ဗိုလ်မဲကြီး
သည် ထိုညမှစ၍ အနာလည်းလျော့
သွားသည်။ အဖျားလည်းကျသွားသည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် လုံးဝအကောင်း
ပကတိ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ၏ ဘဝ
တစ်လျှောက်တွင် တစ်ချိန်တစ်ခါက
အမှတ်မထင်ကူညီခဲ့ဖူးသော အမေဂျမ်း
၏ ကျေးဇူးတရားတို့အား အစဉ်
အောက်မေ့လျက် ရှိနေမည်ဖြစ်ပါ၏။
နောက်မှ ကျွန်တော်တို့စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသ
ည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးသို့
ထွက်ခွာသွားသော သတင်းမှာ
ကွန်မြူနစ်များထံသို့လည်းကောင်း၊
တံတားဦးနှင့် မြိုင်သာယာ ရဲစခန်း
များသို့လည်းကောင်း သတင်းပေါက်ကြား
သွားခဲ့၍ အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့
အား ထိုက်ခိုက် ဖမ်းဆည်းရန် စောင့်
ဆိုင်းနေခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့
ကို မတွေ့ရှိသဖြင့် သတင်းပေးများကို
လိမ်ညာမှုဖြင့် ရိုက်နှက်ထုထောင်း
ခဲ့ကြသည်ဟု သိရှိရပါသည်။

ကာလအတန်ကြာသော်
ကျွန်တော်တို့အား အမေဂျမ်းမှ နန္ဒင်း
မှန်ပေးခဲ့သော အဖြစ်သည်ပင် တကယ်

လော၊ အိပ်မက်လောဟု ဝေဝေဝါ
ဖြစ်နေမိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်
တို့သည် ဗိုလ်မဲကြီး၏ သောကဖြင့်
အဆင်ခြင်ကင်းစွာ အန္တရာယ်မြဲမဲသော
ခရီးကြမ်းမှ ထူးဆန်းစွာ ဖြတ်သန်း
လာနိုင်ခြင်းသည်ကား ကျွန်တော်တို့
သာမက အားလုံးအသိပင်ဖြစ်၍
တကယ် ဖြစ်ရပ်မှန်အဖြစ်သမိုင်းတွင်
ကျန်ရစ်မည်ကတော့ ကေနံမလွဲဖြစ်ပါ
သတည်း။

(နတ် ကိုးကွယ်ခြင်းကို
ထောက်ခံအားပေးလိုသော ဆန္ဒ
မဟုတ်ပါ။ မေတ္တာတရားဖြင့် အရာရာကို
အောင်နိုင်စေသည်ဟူသော အချက်
ကိုသာ တင်ပြလိုရင်းဖြစ်ပါ၏။ မေတ္တာ
တရားဖြင့် အရာရာတွင် အောင်မြင်မှုများ
ရယူနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလျက်)

ဘိုဘို(ရွှေကံကူ)

မြန်မာ့သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်

ဆေးမရိုးပင်၏ အခွံစီး အောင်ဖုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဆေးမရိုးပင်

ဆေးစွမ်းထက်သော မရိုးပင်များသည် အစားအစာအဖြစ် စားသုံးရန် အသုံးမဝင်သော်လည်း ဥရိ ပါးသော ရောဂါအမျိုးမျိုးကို သုတ်သင်ကာကွယ်ပေးနိုင်သော အသက်ကယ်ဆေးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ဆေးဝါးအဖြစ် အသုံးပြုကြရာတွင် အမြစ်၊ အခေါက်၊ အစေး၊ အပွင့်၊ အကိုင်း၊ အရွက်များကို အသုံးပြုကြသည်။ ဆေးအဖြစ် အများဆုံး အသုံးပြုနိုင်သည်မှာ အမြစ်နှင့် အစေးများ ဖြစ်လေသည်။

မရိုးပင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြား၌ အလေ့ကျပေါက်တတ်သော ပေါက်ပင်မျိုးဖြစ်ပြီး အပင်၊ အရွက်၊ အပွင့်၊ တစ်ပင်လုံးဖြူသဖြင့် ငဖြူကြီးပင်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ တိုင်းရင်းသမားတော်များက မရိုးပင်ကို လူသားများအတွက် အသက်ကယ်တင်ပေးနိုင်ရန် နေရာအနှံ့ ပေါပေါများများ ပေါက်ရောက်ပေးသော သဘာဝဆေးပင်

ဟု သမုတ်ကြ၏။ အဖြူပွင့်နှင့် အနီပွင့် ဟူ၍ ပွင့်တတ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ငဖြူကြီးအဖြူပင်၊ ငဖြူကြီးအနီပင် ဟူ၍ ခေါ်ကြလေ၏။ နှစ်မျိုးစလုံး ဆေးစွမ်းထက်သည်ချည်းဖြစ်သည်။

ငဖြူကြီးပင်ခေါ် မရိုးပင်ကို မြန်မာနှင့် အိန္ဒိယဆေးကျမ်း အစုံစုံတို့၌ ဆေးစွမ်းထက်ပုံ အမျိုးမျိုးကို ချီးမွမ်းပုဏ်တင်ထားကြကုန်၏။ အပင်သည် ချို၍ အနည်းငယ်ခါးသော အရသာရှိ၏။ အစေး၏ ဓာတ်သဘာဝသည် ရောဂါအမျိုးမျိုးကို နိုင်၏။ အနည်းငယ်ငန်၍ ခါး၏။ ပူ၏။ မရိုးပွင့်များသည် သွတ်ကို ပွားစေတတ်ပြီး ကြေပျက်လွယ်စေ၏။ ဝမ်းဗီးကို တောက်စေတတ်ပြီး အားအင်ကိုဖြစ်စေ၍ အသက်ရှည် ကျန်းမာစေနိုင်၏။ ခါး၏။ ချုပ်စေတတ်၏။ ရသကြောများနှင့် အရေပြားကို ထက်မြက်စေတတ်၏။ ဓာတ်ခုနစ်ပါးကို ပြုပြင်တတ်၏ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် မရိုးပင်၏

ဆေးစွမ်းအာနိသင်များမှာ ဉာဏ်ကျယ်သရွေ့ ဖော်စပ်အသုံးပြုနိုင်လျှင် ဥရိ ပါးသော ရောဂါဝေဒနာ အားလုံးနှီးပါးကို ကာကွယ်ကယ်တင်ပေးနိုင်ပြီး ကျန်းမာချမ်းသာရစေနိုင်ပါသည်။

ကျောက်တည်ရောဂါ

ကျောက်ကပ်၌ဖြစ်စေ၊ ဆီးအိမ်၌ဖြစ်စေ ကျောက်တည်လျှင်(သို့) ကျောက်စွဲလျှင် မရိုးပွင့်အစိုနှစ်ပွင့်ကို ရေစင်စင်ဆေး၍ နွားနို့နှင့်ကြိတ်ယူပြီး နေ့စဉ်သောက်သုံးပေးခြင်းဖြင့် တည်နေစွဲနေသောကျောက်ကို ကြေစေကာ ကျောက်တည်ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။ ကျစေနိုင်သည်။

အနာကြီးရောဂါ

မရိုးအစေး တစ်ရွှေသားခန့်ကို ပျားရည်နှင့် တစ်နေ့သုံးကြိမ် ရက်ကြာကြာသောက်ပေးပါက အရေပြားရောဂါနှင့် အနာကြီးရောဂါများကို ပျောက်ကင်း

စေနိုင်၏။ တစ်နည်း မရိုးမြစ် ၁၂-ပဲသား
ကို ရေသုံးဆယ်ကျပ်သားနှင့် ရှစ်ခွက်
တစ်ခွက်တင်ကျိပါ။ ယင်းဆေးကို
စစ်ယူ၍ သကြားသင့်ရုံနောပြီး သုံးခွက်
ခွဲထားပြီး သုံးကြိမ်သောက်သုံးပေးလျှင်
အရေပြားရောဂါကို ကောင်းစေပြီး အနာ
ကြီးရောဂါကို သက်သာလျော့နည်းစေနိုင်
သည်။

ထို့ပြင် မရိုးမြစ်အမှုန့်ကို
ပျားရည်နှင့် ဖျော်သောက်ပေးပါလျှင်
(သို့) မရိုးမြစ်ကို ပုန်းရည်ကြီးနှင့်
သွေးလိမ်းပေးလျှင်(သို့) မရိုးစေ့သိန္ဓော
ဆတူပြု၍ မြေအိုးဖြင့် မီးကျွမ်းအောင်
ဇုတ်၍ရသော ပြာနှင့် မိန့်ချဉ်ရေရော၍
သောက်သုံးပေးလျှင် ကုရခက်သော
ဆင်ခြေထောက်ရောဂါကို သက်သာ
ချောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

ဆီးရောဂါ

မရိုးမြစ်ကို ရှုဆေးအဖြစ်
သုံးနိုင်သည်။ သွေးယူ၍ နားထင်နှစ်

ဖက်တွင် သုတ်လိမ်းပေးနိုင်သည်။ မရိုး
ပွင့်ကို အခြောက်လှန်း အမှုန့်ပြုလုပ်၍
ပျားရည်နှင့် စပ်သောက်ပေးနိုင်ပါသည်။
မရိုးမြစ်အခြောက်ကို ဆိတ်နို့
နှင့် သွေးယူ၍ နှာခေါင်းအတွင်း အနည်း
ငယ် အစက်ချပေးပြီး နှာခေါင်းပေါ်
လိမ်းကျံပေးပါက ဝက်ရှူးနာပျောက်စေနိုင်
သည်။ မရိုးပွင့်အစိုနှင့် ငရပ်ကောင်း
အညီအမျှကို ရောကြိတ်၍ ရွှေးကြီးခန့်
လုံး အခြောက်လှန်းပြီး နံနက်၊ ည
တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် သောက်သုံးပေးလျှင်
ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါ ကင်းပစေနိုင်သည်။
မရိုးစေးနှင့် သနပ်ထော်စေး ရောစပ်လိမ်း
ပေးပါက အဖုအကြိတ် ကြေစေနိုင်ပါ
သည်။

ဆီးရောဂါ

မရိုးစေးနှင့် ဆူးဖြူခေါက်အမှုန့်
ကို ရောကြိတ်ပြီး ချက်ပေးတစ်ဝိုက်နှင့်
ဆီးခုံပေါ် လိမ်းပေးသည်ရှိသော် ဆီးချုပ်
ရောဂါ ပျောက်စေ၏။ ဆီးအိမ်ပတ်လည်

နေရာအနှံ့ လိမ်းပေးပါက ဆီးကို ရွှင်စေ
နိုင်၏။ မရိုးပွင့်အစိုကို နွားနို့နှင့်ကြိတ်၍
ရက်ကြာကြာ သောက်သုံးပေးက
ကျောက်တည်ဆီးအောင်ရောဂါ ပျောက်
စေနိုင်ပါသည်။

ထိပ်ကပ်နာ

မရိုးအရွက်ကို ခပ်သေးသေး
လှီးဖြတ်၍ ခပ်သွေ့သွေ့အနေရအောင်
အခြောက်လှန်းယူပြီး ဆေးလိပ်ကဲ့သို့
လိပ်သောက်ကာ ဆေးငွေ့ကို နှာခေါင်း
ပေါက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထုတ်ပေးလျှင်
ထိပ်ကပ်နာကို သက်သာကောင်းစေနိုင်
သည်။ တစ်နည်း မရိုးကြီးအသား၊ လဲလူ
ပင်သား၊ မိကျောင်းနွယ်၊ ယင်းဆေးသုံး
မယ်ဆို ဆေးရွက်နှင့်စပ်၍ သနပ်ဖက်ဖြင့်
ဆေးလိပ်ကဲ့သို့ လိပ်သောက်ပေးပါ။
ဆေးငွေ့ကို နှာခေါင်းမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ထွက်စေခြင်းဖြင့် ထိပ်ကပ်နာကို
သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

မြွေဆိပ်ကျဆေး

မရိုးမြစ်နှင့် ဝါးစွန်းမြစ်ဆတွက်
ရောကြိတ်၍ အရည်ညှစ်တိုက်ပေးပါက
မြွေဆိပ်ကျစေနိုင်သည်။ မရိုးကြီးရွက်နှင့်
မရိုးကြီးအစေးကို ရောကြိတ်လုံးထား၍
ယင်းဆေးလုံးကို တစ်နာရီခြား တစ်လို
ကျ တိုက်ကျွေးပါက မြွေဆိပ်ကို ကျစေ
နိုင်သည်။ ဆေးလုံးကို ရွှေးကြီးခန့်လုံးရ
မည်။ မရိုးကြီး စဉ်မခံ၊ ယင်းဆေးနှစ်ပါး
ကို ရေနွေးနှင့်အမျှ ရောသွေး၍ သောက်
ပေးလျှင် အဆိပ်မှန်သမျှ ကျစေနိုင်သည်။

တင်းတိပ်ပျောက်ဆေး

မရိုးအစေ့ကို နန္ဒင်းတက်နှင့်
သနပ်ခါးသွေးသကဲ့သို့ သွေးယူပါ။
ပြီးလျှင် ရေအနည်းငယ်စပ်၍ ညအိပ်ရာ
ဝင်တိုင်း လိမ်းအိပ်ပါ။ တင်းတိပ်နှင့်
အစက်အပြောက်မှန်သမျှ ပျောက်စေနိုင်
သည်။

ကင်းဆိပ်၊ ပျားဆိပ်ကျဆေး

မရိုးမြစ်ကိုဖြစ်စေ၊ မရိုးစေ့ကို
ဖြစ်စေ သွေးလိမ်းပေးပါက ကင်းဆိပ်၊
ပျားဆိပ်၊ ငါးကျည်း၊ ငါးခူဆိပ်ပါမကျန်
ပြေစေပျောက်စေနိုင်၏။ မရိုးမြစ်ကို
ကျောက်ပျဉ်တွင် ရေအေးနှင့်သွေးယူ၍
ထောပတ်ဆီ အနည်းငယ်ရောပြီး
သောက်သုံးပေးသည်ရှိသော် အဆိပ်မျိုး
မှန်သမျှ ပြေငြိမ်းကျစေနိုင်သည်။

အနာပျောက်ဆေး

မရိုးအစေးကို ပျောက်ခဲသော
အနာလုံး၊ အနာဖျားပေါ် လိမ်းပေးသော်
အနာပြည်ပေါက်မြန်စေ၍ အနာအတွင်း
ရှိ မကောင်းသော သွေးပုပ်ပြည်ပုပ်များကို
လည်း ကင်းစင်စေပြီး အနာကျက်မြန်စေ
နိုင်သည်။

အနာဆိုး၊ အနာပျက်များကို
မရိုးရွက်ပြုတ်ရည်နှင့် ဖန်ရေဆေးကြော
သန့်စင်ပေးပြီး မရိုးကြီးရွက် မီးကင်ကပ်
ထားပေးပါက သန့်ရည်များကို ကျစေ၍
အနာကောင်းမြန်စေနိုင်သည်။ အနည်း

ဆုံး သုံးကြိမ်လေးကြိမ် လုပ်ပေးရုံမျှဖြင့်
နာတာရှည် အနာများကို ပျောက်ကင်း
စေနိုင်ပါသည်။ မပေါက်နိုင်ဘဲ ငုပ်လျှိုး
သွားလိုက်၊ ပေါ်လာလိုက်ဖြစ်နေသော
အနာပေါ် မရိုးစေး ကင်လိမ်းပေးသည်ရှိ
သော် အနာမှည့်၍ ပေါက်မြန်စေနိုင်ပါ
သည်။

မရိုးကြီးအကိုင်းကို အခြောက်
ပြုလုပ်၍ အဖျားတစ်ဖက် မီးရှို့ပြီး
အခြား အဖျားတစ်ဖက်မှ အငွေ့ရအောင်
တစ်နေ့သုံးကြိမ် ရှူပေးသော် မီးယပ်
ခေါင်းကိုက်နာ ပျောက်နိုင်သည်။ မရိုး
ကြီးရွက် ခပ်ရင့်ရင့်ကို ထောပတ်သုပ်
မီးကင်၍ အရည်ညှစ်ယူပြီး ယင်း
ဆေးရည်ကို နားတွင် အစက်ချပေးခြင်း
ဖြင့် နားကိုက်၊ နားနာ ပျောက်ကင်းစေနိုင်
သည်။

ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ

မရိုးပွင့်နှင့် ငရပ်ကောင်း
အလေးချိန်ဆတွက် ရော၍

ဆီးစေခန့်လုံးပြီး နေလုန်းအခြောက်
ပြုလုပ်ထားပါ။ ယင်းဆေးကို တစ်ကြိမ်
တစ်လုံး တစ်နေ့သုံးကြိမ် သောက်
ပေးလျှင် ပန်းနာရင်ကျပ် ကင်းစေနိုင်
သည်။ မရှိရွက်ကြိတ်ရုံညကို ဆားသင့်ရုံ
ထည့်သောက်ပေးပါက ပန်းနာ၊ သလိပ်
နာ၊ ဝမ်းရောင်နာ၊ ဝမ်းဗိုက်နာပါမကျန်
ပျောက်စေနိုင်သည်။ မရှိကြီးအရွက်နှင့်
အသားအခြောက်လုန်း မိုင်းရှုပေးလျှင်
သလိပ်ကျန် ပျောက်စေနိုင်သည်။

သွားရောဂါဆေး

မရိုးခေါက်ကို ရေနင့်ကြိတ်ယူ
၍ သွားကိုက်သော အခေါင်းနေရာတွင်
သိပ်ပေးသော် သွားကိုက်နာ ပျောက်နိုင်
သည်။ မရိုးခေါက်ကို ပရပ်နှင့် ရောသွေး
၍ သွားဖိုးစားထားသော သွားအခေါင်း
ခေါက်ထဲတွင် သိပ်ပေးလျှင်(သို့) ရေနင့်
စပ်၍ ငုံထွေးပလုတ်ကျင်းပေးလျှင်
သွားနာ သွားကိုက် ပျောက်ကင်းစေနိုင်
သည်။

မရိုးကြီးအစေးကို ဝါဂွမ်းစိမ်ပြီး
ထောပတ်တို့၍ နာသောသွားတွင်
သိပ်ပေးပါက သွားဖိုးထခြင်းကို ပျောက်
ကင်းစေနိုင်၏။ မရိုးကြီးအစေးနှင့်
တောင်မရိုးခေါက် ရောကြိတ်သိပ်ပေးပါ
က သွားကိုက်နာ အရှင်းပျောက်နိုင်
သည်။

နားဝေစနာ

မရိုးရွက်ကို ထောပတ်ဆီပါးပါး
သုတ်၊ မီးကင် အရည်ညှစ်ယူပြီး နား
အစက်ချပေးသော် နားကိုက်၊ နားနာ
ပျောက်နိုင်သည်။ မရိုးကြီးပွင့်နှင့် ရွက်နု
ဆတူကို ဆန်ပုံးချည်နှင့်ကြိတ် နှမ်းဆီ
နှင့်သိန္နော အနည်းငယ်စီနော်ပြီး
ရှားစောင်းကြီးတွင် အပေါက်ဖောက်၍
သိပ်ထည့်ထားရမည်။ ယင်းရှားစောင်းကြီး
ကို မရိုးရွက်များနှင့် လုံအောင်ပတ်ထား
ပြီး အပေါ်မှ အဝတ်မြေစေးတို့နှင့် ပတ်မံ
၍ မီးပုတ်ပါ။ အပေါ်ပိုင်း နီလာလျှင်
ရှားစောင်းကြီးအတွင်းမှ ဆေးကိုထုတ်ယူ

၍ ခပ်နွေးနွေးထားပြီး နားတွင်ခပ်ပေးပါ။
နားကိုက်၊ နားနာ၊ ပြည်ယိုနာ၊ လေထွက်
နာများ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

ရိုးရာဆေးယုန်းများ

မရိုးသုံးပွင့်ကြိတ်၍ နှမ်းဆီစပ်
လိမ်းပေးလျှင် သွေးလုံးလေလုံး ပျောက်
နိုင်သည်။ မရိုးမြစ်ကို တောအရက်စိမ်၍
လိမ်းပေးသော် ထုံကျင်ကိုက်ခဲ သွေးလေ
မလျှောက်ခြင်းကို ကောင်းစေနိုင်သည်။
မရိုးမြစ်ကို ကျားမနိုင်မြစ်နှင့် ပရုတ်နော
၍ သွေးလိမ်းပေးက လေငန်းရောဂါကို
ကောင်းလာစေနိုင်သည်။ ခြေလက်
မသယ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်သော ရောဂါကို
ပျောက်စေနိုင်သည်။ မရိုးမြစ်အမှုန်ကို
ပျားရည်နှင့် သောက်ပေးပါက သွေးစူနာ
ကင်းစေနိုင်သည်။ မရိုးခေါက်သွေး၍
မျက်စိကွင်းပေးက မျက်စိနာ ပျောက်စေ
နိုင်သည်။ မရိုးပွင့်ကို နှမ်းဆီနှင့် ကြော်
စားလျှင် သွေးလုံး၊ လေးလုံးနာ ပျောက်
စေနိုင်သည်။

မရိုးမြစ်ကြိတ်ရည်ကို မီးနွေး

နွေးပြု၍ လိမ်းပေးသော် ခြေသလုံး

တောင့်တင်းကိုက်ခဲနာ ပျောက်နိုင်သည်။

မရိုးဆီလိမ်းပေးသော် ခူးခေါင်းကိုက်ခဲနာ

ပျောက်စေနိုင်သည်။ မရိုးကိုင်းခြောက်

မီးရှိအငွေ့ရှူပေးပါက ခေါင်းကိုက်၊

ဇက်လေးဝေဒနာ ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

မရိုးကိုင်းခြောက်ကို နပ်နပ်စဉ်းအခြောက်

လှန်း ဆေးပေါ့လိပ်ပြု၍ ရှူပေးပါက

အကြောတက်ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေ

နိုင်ပါသည်။ မရိုးမြစ် ၁၂ ပဲသားကို

ချင်းစိပ်ညှစ်ရည် ၁၂ ပဲသားနှင့်ကြိတ်၍

ငရုပ်ကောင်းစေခန့်လုံးထားပြီး ရေကျက်

အေးနှင့် သောက်ပေးသည်ရှိသော်

ဝမ်းနှင့်ဆိုင်သော ရောဂါများကို ပျောက်

ကင်းသက်သာ ချမ်းသာစေနိုင်ပါ

သည်။

ပန်းလို၊ စမ်းလို၊ လမင်းလို

သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

အမှတ် (၅၆) မြေညီ၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

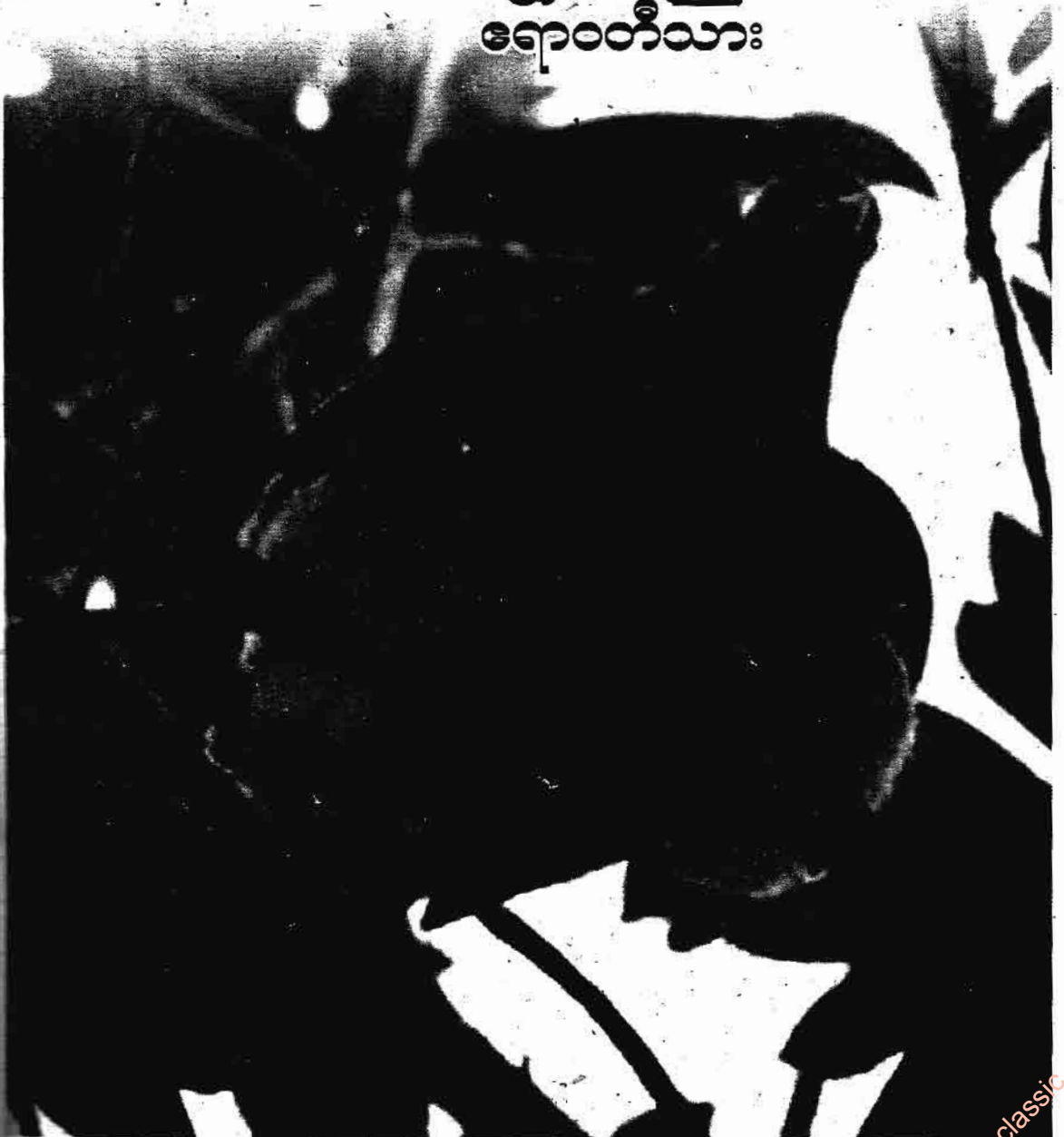
စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

သိကြပါစေ

လေ့လာကြည့် ရောဝတီသား

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဝန်ထုတ်ရက် ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

နိုင်ပေ၏။

မေတ္တာဟူသည် အများသူငါ သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ စီးပွားချမ်းသာမှုကို လိုလားချစ်ခင်ရာ၌ (မေတ္တာ)ဟု ခေါ်ဝေါ် ရပေမည်။

ထိုအခါမှာ မေတ္တာဖြန်းသူ သည် သစ်ရွက်စိပ်မာရှိ၍ မေတ္တာခန်းသူ ကတော့ သစ်ရွက်ခြောက်ပမာရှိ၏။ သစ်ရွက်စိုသည် မီးရှို့လျှင် မလောင် လွယ်သလို၊ သစ်ရွက်ခြောက်ကတော့ မီးရှို့လျှင် အလောင်လွယ်ပေ၏။(ဗုဒ္ဓ)

အမုန်တော့ မေတ္တာသည် လောက၌ သိပ်သည်းခြင်း၏ သင်္ကေတ ဖြစ်၍ မေတ္တာသာမရှိကြပါလျှင် လောက တွင် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်ခြင်းတွေ မရှိ ပါပဲ။ ဖယိုဖရဲဖြင့် ချိန့်ကွဲပြားခြင်းတွေ သာ ဖြစ်သွားစေနိုင်ပေ၏။

တကယ်တော့ သိပ်သည်း ကျစ်လျစ်ခြင်းသည် အားဖြစ်၍ အမာခံ ဖောင်ဒေးရှင်းဖြစ်စေသလို ဖယိုဖရဲ ချိန့် ကွဲပြားခြင်းသည် စေးတွဲခြင်းမရှိပါဘဲ ဖွယ်သော၊ ပွသော အရာမျှသာ ဖြစ်စေ

ထိုနောက် မေတ္တာကို ချစ်ခြင်း ဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုကြသလို ၎င်းချစ်ခြင်း ကို သုံးမျိုးခွဲထားပြန်၏။ သူတို့ကတော့ (ချစ်သူချစ်လည်း ပါဝင်၏) (မိသားစု အချစ်လည်း ပါဝင်၏) လောကအချစ် လည်း ပါဝင်၏။

ထိုစဉ်အခါမှာ (ချစ်သူအချစ် ကို၊ စာဏှာပေမ)ဟုခေါ်ပြီး (မိသားစု အချစ်ကိုတော့ (ဂေဟ သီတပေမ)ဟု ခေါ်စေ၍ (လောကအချစ်ကိုတော့ (မေတ္တာ)ဟု ခေါ်ဆိုသလိုပါ။

သို့သော် ချစ်သူအချစ်သည် ဘောင်ရှိသလို မိသားစုအချစ်ကလည်း ဘောင်ရှိပြန်၏။ (ထိုအခါမှာ) လောက အချစ်ကတော့ ဘောင်မရှိပါပေ။ ဒါကြောင့် (မေတ္တာဖြင့် ချစ်ရာ၌ တလောကလုံးတွင် အချစ်မခံရသူဟူ၍ မကျန်ရှိတော့ပါပေ။ အားလုံးအချစ်ခံရသူ ချည်သာ ဖြစ်စေပါတော့၏။

ဒါကြောင့် လောကအချစ်ဖြင့် ချစ်တတ်ကြ၍ မေတ္တာထား၊ မေတ္တာပွား

တတ်ကြသူများသည် ရန်သူမျိုးငါးပါး ဘေးရန်များမှ ကင်းဝေးကြစေပါ၏။ ထို့အတူ ရှေးက သာတကများ ရှိနေ လျက်ပါ။ ထိုသူတွေကတော့။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကို ကိုးကွယ်ဆီးကပ်နေပြီး သတ္တဝါတွေ အပေါ်မှာ မေတ္တာထား၊ မေတ္တာပွားနေမှု ကြောင့် (ဥတ္တရာ)ဆိုသော သူဌေး ကတော်သည် သူမကို မနာလိုဝန်တို့မှ ကြောင့် ဆီပူဖြင့် ဦးခေါင်းပေါ်ကို လောင်းချသော (အယူဝါဒမဲ့သူ) (သီရိမာ) အပေါ်မှာ မေတ္တာစိတ်ထားမှု ကြောင့် ဆီပူမလောင်ပဲ၊ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ပိန်းကြာဖက်အပေါ် ရေမတင်သည့် အလား လျှောကျသွားစေခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ သီရိမာက သူများ ကြောင်းကို ဝန်ချတောင်းပန်စေသော် လည်း (ဥတ္တရာ)က အကျွန်မအား မတောင်းပန်ပါနှင့် ဘုရားရှင်ကိုသာ တောင်းပန်ပါ။ ကိုးကွယ်ပါဟု ပြောဆို လိုက်လေသည်။

ထို့အတူ ကောသလီပြည်ရှင်

ဥတေနမင်း၏ မိဖုရားသုံးပါးအနက် သမ္မာဝတီမိဖုရားသည်လည်း မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိသူမို့ လင်တူမိဖုရား တစ်ပါးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားမ• မာဂဏ္ဍီ၏ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံသောအချက်ကို ဥတေနမင်းက အဟုတ်တကယ် ထင်ပြီး မှားယွင်းစွာပင်လေးဖြင့် သမ္မာဝတီကို ပစ်သတ်လေရာ လေးမှမြားသည် ရှေ့ကို မသွားဘဲ ပစ်သူထံ ပြန်ခလေတော့၏။

ဒီတော့မှ ဥတေနမင်းသည် သမ္မာဝတီမိဖုရားခြေရင်း၌ ထိုင်ကာ၊ သူ့မှားကြောင်းကို သည်းခံဖို့ရန် တောင်းပန်ရှာလေသည်။ ထိုစဉ်အခါမှာ ထည်း လူသားတွေ မဆိုထားနှင့် ဘတ္တဝါပင်လျှင် မေတ္တာနှင့်နေမှုကြောင့် အသက်မသေခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ကလေး ထစ်ခု ရှိနေသေး၏။ အဲဒါကတော့

ရှေးအခါက မိခင်နွားမကြီးသည် မေတ္တာစစ်ဖြင့် သားငယ်နွားပေါက်လေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေလေရာ နို့အိုက် မုဆိုးကနေ လုံတံဖြင့် ပစ်ထိုးသတ်လေရာ မေတ္တာတန်ခိုးကြောင့်

လုံမစူးဘဲ ၎င်းလုံသည် ထန်းရွက်ကဲ့သို့ ပျော့ခွေကျသွားစေခဲ့သတဲ့။

ထိုအခါ (ဆွေချစ်၊ မျိုးချစ်၊ သားသမီးခင်ပွန်းချစ် စသော ချစ်များကတော့ တစ်ယောက်အကျိုး တစ်ယောက်လိုလား၍ ကူညီ စောင့်ရှောက်ကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ချစ်နေသူတွေ အပေါ်မှာလည်း မေတ္တာ ရှိသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ သို့သော် ၎င်းအချစ်များမှာ မေတ္တာစစ်မဖြစ်နိုင် (ဂေဟသီတပေမ) မေတ္တာတု။ အိမ်၌ မိသော ချစ်မေတ္တာမျိုးဟု ဆိုရပါမည်။

ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ (ရှေးတုန်းက လူတစ်ယောက်သည် သူ၏ ဆရာထံမှာ မေးလေသည်။ သူမေးပုံက...

ဆရာ... မေတ္တာပွားတဲ့အခါမှာ မည်သူကို စ၍ ပွားရများရပါမည်နည်းဟု ဆရာကို မေးတဲ့အခါ ဆရာ ဖြစ်သူကလည်း...

မင်းမေတ္တာ အရှိဆုံးသူကို စ၍ ပွားပေတော့ဟု ဆိုလေ၏။

ဒါကြောင့် သူသည် ညဉ့်အချိန်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်ကနေ ထိုင်၍ အိမ်ခန်းအတွင်းက သူ၏ ဇနီးမယားကို ရည်မှန်းပြီး မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းလေတော့၏။

ထိုစဉ် ဇနီးအပေါ် ချစ်ခင်မှုတွေ တိုးလာတာနှင့် ချက်ချင်းပင် အိမ်ခန်းတွင်းက ဇနီးရှိရာကို ထသွားလေ၏။ သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူမှာ သူ့ကို ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ တံခါးမင်းထုတ်ကို ထိုးထားသဖြင့် ထိုလူသည် ဝင်ခွင့်မရသောကြောင့် အခန်းနံရံကို ဦးခေါင်းဖြင့်ဓမ္မကာ မေတ္တာ၏အကျိုး ခံစားနေရရှာသတဲ့။

အဲဒါကတော့ တဏှာပေမပါတဲ့ မေတ္တာမျိုးဟုသာ မှတ်ယူသင့်ပါ၏။ ထိုအခါမှာ စစ်မှန်သော မေတ္တာထားသူများအတွက်၊ မေတ္တာအကျိုး ၁၁ ပါးကို ခံစားရပြန်ပါ၏။ အဲဒါတွေကတော့...

- (၁) ကောင်းစွာအိပ်ရခြင်း
- (၂) ကောင်းစွာနိုးရခြင်း
- (၃) ကောင်းစွာအိပ်မက်ခြင်း

(၄) လူအများချစ်ခင်ခြင်း	(၈) စိတ်တည်ကြည်ခြင်း	(၁၁) ဗြဟ္မာပြည်သို့လားရခြင်း
(၅) နတ်အများချစ်မြတ်နိုးခြင်း	(၉) မျက်နှာအဆင်းတင့်တယ်	(၁၂) (ဗုဒ္ဓ)
(၆) နတ်အများစောင့်ရှောက်ခြင်း	ခြင်း	(စာကိုး အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)ကိုယ်ကျင့်
(၇) မီးလက်နက်၊ အဆိပ် စသည်	(၁၀) မတွေ့မဝေသေရခြင်း	အဘိဓမ္မာ)
- တို့ မနိုင်စက်နိုင်ခြင်း

ရောဝတီသား

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခန့်နုယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဘုရားဖူးသွားဆောင်းပါး

ကယားပြည်နယ် လွိုင်ကော်မြို့ (သို့) ကန္ဒရဝတီမြို့၌ ငွေတောင်ပြည်ခရီးသွား

ကြည်ကြည်ကျော်(ရင်တွင်းပုံရိပ်)ပျဉ်းမနား

စာရေးသူ၏ နံပါတ် (၅)	လွိုင်ကော်မြို့မှာ ခမည်းခမက်မိသားစု	၂၃.၃.၂၀၁၅
သမီးချွေးမ သက်သက်နွယ်က ကယား	ရိုးပြီး ယခုနှစ် (၁၀) တန်းတွေဖြေအပြီး	(ကန့်ရဝတီ ငွေတောင်ပြည်သို့)
ပြည်နယ် ငွေတောင်ပြည်သူပါ။ ကယား	သွားရောက်ရန်ဆုံးဖြတ်၍ ခမည်းခမက်	နံနက် (၈:၀၀) နာရီခန့်
ပြည်နယ်၏ အထင်ကရ အံ့ဖွယ်လှပ	ထံ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားပြီး ၂၂.၃.	အောင်ပန်းမြို့သို့ရောက်ရှိပြီး စာရေးသူ
တောင်ကွဲစေတီတော် (သို့) သီရိမင်္ဂလာ	၂၀၁၅ နေ့ ည (၉:၀၀) နာရီရထားဖြင့်	တို့စီးလာသော အထက်တန်းတွဲ(upper)
စေတီထော်ကို ဖူးချင်ပြီး ကယားပြည်နယ်	ဘုရားသွားကျောင်းတက် ကျေးဇူးရှင်	သည် အောင်ပန်းမြို့မှာပဲ ဖြတ်ချထားခဲ့၍
၏ အသန္တရဟုသုတများကို လေ့လာ	ခင်ပွန်းသည်၊ သမီးကြီးတို့နှင့် ခရီးထွက်	ရိုးရိုးတန်းတွဲကို ပြောင်းစီးရပါသည်။
ချင်တာ ကြာပါပြီ။ မြေစာရင်းဦးစီးအရာရှိ	ခဲ့သည်။	ဖယ်ခဲ့ပြီမှာ ငါးကြော်၊ ပုစွန်ကြော်တွေ
သားငယ်လေး ဦးဖြိုးဝေကျော်နှင့် သမီး		တစ်ကောင်မှ တစ်ရာကျပ်ပါ။ ဈေးချို၍
ချွေးမက မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့မှာပါ။		ခရီးသည်များ ဝယ်ကြပါသည်။ ရထား

24-3-15

ပေါ်လှမ်းမြင်ရာသည့် မိုးပြသည်ကြီးကား
ပြာလဲ့လဲ့နှင့် ကြည့်မဆုံးပါ။ လျှိုင်းစက်
မြို့သို့ ညနေ (၆း၃၀) ခန့်ရောက်ပြီး
သုံးဘီး ငှားပါသည်။ ဤခရီးစဉ်ကို
မရောက်ပူးသည့် မိဘတွေအတွက် သား
ငယ်လေးတို့က ခမည်းခမက်ထံ ကြို၍
ဖုန်းဆက်ပေးသလို လမ်းခရီးတလျှောက်
လည်း အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ ဖုန်း
ဆက်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
သားငယ်လေးတို့ လမ်းညွှန်သည့် သမီး
ချွေးမ၏အစ်ကို “ဇော်နိုင်ဝင်း+မီးငယ်
တို့၏ ရွှေလှိုင်လုံ” သစ်သီးဆိုင်သို့
သုံးဘီးနှင့် သွားပါသည်။ မီးငယ်က
ထွက်ကြိုပြီး ဆိုင်ပိတ်ပြီး မိသားစုတွေ
က လိုက်ပို့ပါတယ်။ ခမည်းခမက်
အိမ်ခွဲမြင့်က လမ်းထိပ်က ဆီးကြိုပါ
တယ်။ ရောက်သည်နှင့် ပြာပြာသလဲ
ကြိုဆိုညွှတ်ဝတ်ပြု၍ စာရေးသူတို့ကို
ထမင်း ဟင်းတွေ ပူပူနွေးနွေးကျွေးမွေး
ပြီး အိပ်ရာတွေပါ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
အသင့်ပြင်ထား၍ မိသားစုတွေကို
အားနာကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အိမ်ခွဲမြင့်
၏ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးက ကောင်းမှ
ကောင်းပါ။ ဘုရားခန်းဆို သပ္ပာယ်လှပါ
သည်။ သားဇော်နိုင်ဝင်း+သမီးမီးငယ်ရဲ့
သားငယ် လုံးလုံးလေးက အမည်နှင့်
လိုက်ဖက်ပြီး လုံးလုံးခဲခဲလေး။ လိမ္မာ
သိတတ် သွက်လက်၍ ချစ်စရာကောင်း
ပါသည်။ ဇော်နိုင်ဝင်းက စာဖတ်အား
ကောင်းသူပါ။ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေ

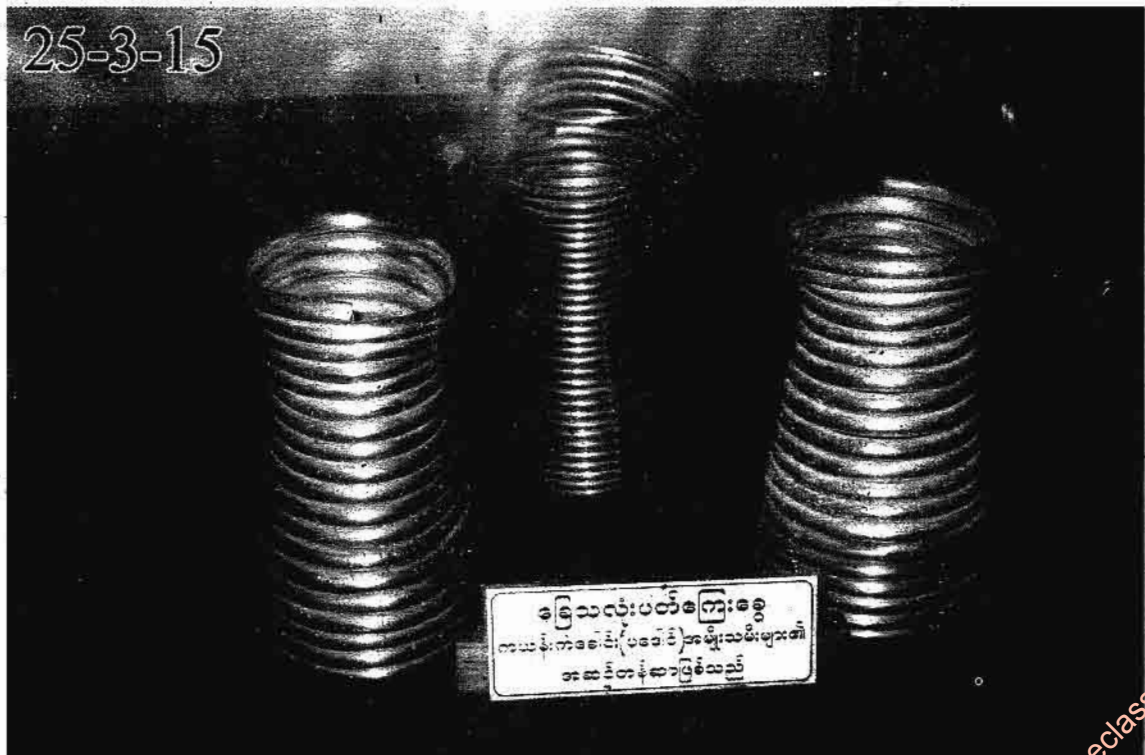
ဆိုတာ စာပေချစ်မြတ်နိုးသူတွေမှ ခံစား
တတ်ပါတယ်။ ဇော်နိုင်ဝင်းက လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာရေးသူ၏ စာမူ
တွေကို လစဉ်ဖတ်ရကြောင်း နှစ်သက်
ပါသည်။ ညီမလေး သက်သက်နွယ်၏
ယောက္ခမသည် စာရေးဆရာမဖြစ်
ကြောင်း အပေါင်းအသင်းများကို ဂုဏ်
ယူပြောရကြောင်းပြောပြ၍ ကျေးဇူးတင်
ဝီတိ ဖြစ်ရပါတယ်။ ခမည်းခမက်မိသားစု
တွေက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရှိလှ၍ ဝမ်းသာ

ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ မနက်ဖြန်ဆို
ဘုရားဖူးဒေသန္တရခရီးစဉ်အတွက် ကား
ဂှားထားပါသည်။

၂၄.၃.၂၀၁၅ (ကယားပြည်နယ်
ငွေတောင်ပြည် ခရီးစဉ်)

လွိုင်ကော်မြို့သည် ပင်လယ်
ရေမျက်နှာပြင်ထက် (၂၉၅၀) ပေရှိ၍
ခရီးပန်းသော်လည်း လွိုင်ကော်မြို့၏ နွေ
ရာသီက အနည်းငယ်အေးမြနှင့် နေ

လိုကောင်း၍ ခရီးပန်းသော်လည်း အိပ်
ပျော်ပါသည်။ ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီး
လန်းဆန်းသွားပါသည်။ ဘာမှ မဝယ်ပါ
နဲ့။ သွားရင်းလာရင်း စားပါမယ်ပြော
လည်း ဒေါ်ခင်မြင့်က ရှမ်းခေါက်ဆွဲ
ဝယ်ကျွေးပါသည်။ သူတို့ဆိုက ရှမ်း
ခေါက်ဆွဲသည် စာရေးသူတို့ဖြူကလို
အီအီကြီး မဟုတ်ပါ။ စားတော်ပဲရွက်
ကလေးတွေနဲ့ မအီပဲ စားလိုကောင်း
ပါသည်။ တစ်နေ့ကန်ခရီးများမို့ ခမည်း

ခမက်က ထမင်းချိုင့်၊ ရေဘူး၊ မုန့်တွေပါ
 ဖြင့်ဆင်ထားလို့ ကျေးဇူးတင်အားနာရပါ
 တယ်။ နံနက် (၉:၀၀) ခန့် စထွက်တာ
 အလှူ မောင်ရင်လောင်းလှည့်ပွဲ (စာရေး
 သူတို့အရပ်ခေါ်က အလှူဝတ်ဆံလှည့်ပွဲ)
 နှင့်တိုး၍ ကားခဏရပ်ခိုင်းပြီး ဓာတ်ပုံ
 ရိုက်ပါတယ်။ ကွမ်းတောင်ကိုင်း၊ ပန်း
 တောင်ကိုင်း အလှူရှင်ကလေးများက
 မြန်မာဝတ်စုံ ပုသိမ်ထီးကလေးတွေက
 တစ်ဖွဲ့၊ ကယားရိုးရာ ခြုံထည်အနီရဲရဲနှင့်
 တစ်ဖွဲ့၊ အစိမ်းရောင်နှင့်တစ်ဖွဲ့၊ တိုင်းရင်း
 သားတို့၏ရိုးရာအိုးစည်အဖွဲ့နှင့် စည်စည်
 ကားကား ကြည်နူးစရာကောင်းလှပါ
 သည်။ လေ့လာချင်သည့် ကယန်း
 (ပဒေါင်)ရွာ “ဆန်ဘွန်း” သို့ ရောက်ခဲ့
 ဖို့သည်။ ရွာထိပ်ရှိ ကယန်း(ပဒေါင်)
 တို့၏ ရိုးရာပစ္စည်းရောင်းသည့်ဆိုင်လေး
 သို့ အရင်ဝင်ပါသည်။ ကယန်းရိုးရာ
 ဇာတ်ပုံရိုက်ရန် စာရေးသူနှင့်
 ဆီးကြီးကို ဝတ်ဆင်ပေးပါသည်။
 ဇာတ်ပုံဝတ်ရတာ မခဲယဉ်းသော်လည်း
 ခြုံထည် ကြေးခွေပတ်ရတာ အတော်

ကို အနေခက်ပါတယ်။ ဒါတောင် ဝတ်
 ဆင်သူ သက်သာစေရန် ကြေးခွေအပြည့်
 မဟုတ်ဘဲ နောက်မှ ကြိုးနှင့်ချည်ပေး
 သည်။ ကြေးခွေ တစ်ဝက်ပါ။ အတွေ့
 အကြုံရချင်လို့ သည်းခံရပါသည်။ ရိုးရာ
 ဂျပ်ခတ်အထည်ရက်နေသော ကယန်း
 တိုင်းရင်းသူ ဒေါ်တူးမြာနှင့်လည်း
 အမှတ်တရ တွဲရိုက်ခဲ့ပါသည်။ တိုင်းရင်း
 သူများက ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး ခင်မင်စရာ
 ကောင်းပါသည်။ ဝတ်စုံကြေးကို ဈေး
 မသတ်မှတ်ပါ။ ရိုးရာပစ္စည်းလေးတွေကို
 အားပေးဝယ်ခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးတင်စွာ
 နှင့် နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကယန်း(ပဒေါင်)
 အမျိုးသမီးတွေသည် သူတို့ရဲ့ ရိုးရာကြေး
 ခွေကို (၄) နှစ်သမီးအရွယ်က စ၍ စွပ်
 ရပါတယ်။ အရွယ်အဆင့်ဆင့် စွပ်ရ
 သည့်သတ်မှတ်ချက်ကို မသိခဲ့ပါသော်
 လည်း စ.လယ်.ဆုံး စွပ်ရသည့် ကြေးခွေ
 အလေးချိန်သည် ၄ ပိဿာ (သို့) ၅
 ပိဿာခန့်ရှိပြီး တန်ဖိုးက ၄ သိန်း (သို့)
 အနည်းဆုံး ၂ သိန်းခန့်ရှိပြီး ခြေသလုံး
 ပါစွပ်ရသည့် ကြေးခွေတန်ဖိုးလည်း

သပ်သပ်ရှိပါသည်။ ၎င်းကြေးခွေများကို
 စ၍စွပ်ထဲက နေရာညပါ မချွတ်ကြပါ။
 ဒီကြေးခွေတွေရဲ့ ပိတ်တွေနဲ့ နေလည်း
 အလုပ်လုပ်နိုင်သလို ညပါ အိပ်နိုင်ကြ
 လို့ ဘယ်လောက်များ လေးလံအနေခက်
 မလဲလို့ တွေးမိပါတယ်။ ကယန်း(ပဒေါင်)
 တွေက ကြေးခွေစွပ်ကြရုံသာမက ငွေ
 ပြားများကို နားဆွဲ၊ လည်ဆွဲ၊ လက်
 ကောက်တွေပါ အလှဆင်ကြသလို
 တိုင်းရင်းသား ကယားမျိုးနွယ်စုတို့က
 လည်း ငွေပြားများကို အလှဆင်သလို
 လက်၊ ခြေထောက်တွေမှာလည်း စစ်စီး
 သုတ်ကြိုး၊ ကြိုးမဲလေးများကို တပ်ဆင်
 ကြပါသည်။

ထူးခြားဆန်းပြား ထီးပွင့်ကန်သို့

ထီးပွင့်ကန်တော်သည်
 ကယားပြည်နယ် ဒီမောဆိုမြို့နယ် ငွေ
 တောင်ကျေးရွာအုပ်စု ငွေတောင်ဆည်၏
 အရှေ့တောင်ဘက် အမှတ် (၂၀၂)
 ခြေလျင်တပ်ရင်း၏တောင်ဘက် ထီးပွင့်
 ကန် တောင်တန်းသာသနာပြုတန်းတော်

ကြီး၏ သာသနာ့မြေပရိဝဏ်အတွင်း၌
တည်ရှိပြီး ကန်တော်၏အလျားမှာ ၂၂၇
ပေနှင့် အနံ ၁၁၅ ပေရှိပြီး ရွံနံမြေများ
ဖြင့် ထီးပွင့်သဏ္ဌာန် ရေပြင်ပေါ်သို့
ပြုတက်ကာ ထူးဆန်းစွာ တည်ရှိလျက်
ရှိသည်။

ထီးပွင့်ကန်တော်ကို ခွေးမယ်
နော်တို့ ကိန္နရီခုနစ်ဖော် ရေးကစားသည့်
“ဘုတ်တလုတ်” ကန်ဟု သမိုင်းအဆက်
ဆက် အထောက်အထားများ သက်သေ
ခံနေခြင်း။

အနောက်ဘက် သစ္စာကန်နှင့်
အရှေ့ဘက် ထီးပွင့်ကန်အကြားတွင်
ထူးဆန်းစွာ ရေမြင့်တက်နေသော ကန်
ငယ်ရှိခြင်း။

ရှေးဟောင်းနံရံများစွာကပင်
ထီးပွင့်ကန်ကို ကယားလူမျိုးတို့သည်
တမြတ်တနိုးထားကာ ကန်ပေါင်တွင်
တံခွန်တိုင်များ စိုက်ထူခြင်း။

ထီးပွင့်ကန်တစ်ဝိုက်တွင် ခွေး
မယ်နော်နှင့် သုဓနမင်းသားတို့သည်
ယခုအချိန်ထိ ရှိနေကြသည်။ မိမိ၏

ဘိုးဘွားနှင့်တကွ ကယားလူမျိုးတို့၏
ဘိုးဘွားများရှိနေကြသည်ဟု ယုံကြည်
ကြပါသည်။ ကယားလူမျိုးတို့သည်
ကိန္နရီခွေးမယ်နော်နှင့် သုဓနမင်းသားတို့

ပေါင်သင်းရာမှ ဆင်သက်လာခဲ့ကြသော
လူမျိုးဟု မိမိကိုယ် ယုံကြည်ကြပါသည်။
နံရံစဉ်လိုလို ဘိုးဘွားတို့ကို
လာရောက် ပူဇော်ပသကြပါသည်။

ကယားလူမျိုးတို့သည် မိမိတို့၏ရိုးရာဆေး
များ ဖော်လိုပါက မိုင် ၃၀ (သို့) ၄၀
ဝေးသောဒေသကပင် ထီးပွင့်ကန်မှရေကို

24-3-15

လာရောက်သယ်ယူကြပါသည်။

သုခနမင်းသားသည် ခွေးမယ်
နော် လေးဌာနသို့ ပျံသွားစေရန် ခွေး
ခေါင်းကို နဂါးပတ်ကြိုးနှင့် ချည်ထား
သည်ဟု ယုံကြည်ပါ၍ ယခုတိုင် တိုင်း
ရင်းသူများဝတ်စုံတွင် ခွေးကို စစ်စီးသုတ်
ကြိုးနှင့် ချည်ထားကြပါသည်။

တိုင်းရင်းသူများဝတ်စုံတွင်
ဝဲယာနောက်ဘက် တွဲကျနေသော ခြုံ
ထည်သည် ခွေးမယ်နော်၏ တောင်ပံ
သဘောဟု ယုံကြည်ဝတ်ဆင်ကြပါသည်။

ယခုမြင်နေရသော သဲပွင့်၊ နူး
ဆိုသည် ရှေးရှေးကမ္ဘာဦးကပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ လပြည့်လကွယ်မဟု အမြဲလိုလို
ဆွဲဆက်မပြတ် ရှိနေကြပါသည်။

ထီးပွင့်ကန်သည် ဘူမိဗေဒ
အာရုံ ရှေးအခါက မြေပြင်အနီး
၁၀ မီတာခန့် ဖြစ်ထွန်းလာသည် မီးတောင်
တောင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်
တောင်ပိုင်းရှိ ပုပ္ပါးတောင်ကဲ့သို့ မီး
တောင်တောင် ဖြစ်ပါသည်။ ပုပ္ပါးတောင်
တောင်တို့နှင့် သဘောသဘာဝ တူညီ

ကြပါသည်။ ချော်ခဲတို့တွင် ထုံးဓာတ်များ
ပါသည်။ ထိုချော်ခဲတုံးနှင့်ရေ ထိတွေ့
သောအခါ ထိုထုံးဓာတ်သည် အခိုးများ
ထွက်လာပါသည်။ ထွက်လာသည့်အခိုး
နောက်သို့ သဲနံ့များပါလာပြီး တဖြည်း
ဖြည်း (တစ်လခန့်)စုပုံ၍ ရေပြင်ပေါ်
ထီးသဏ္ဍာန် တွေ့ရှိပါသည်။ ယခုမြင်
တွေ့နေရသော ထီးသဏ္ဍာန်သည် တစ်
တောင် (သို့) နှစ်တောင်ခန့် ကျယ်ပြန့်
သော်လည်း ၎င်းအခြေခံရေထဲရှိ သဲနံ့
ထုထည်ပမာဏသည် ကားကြီးတစ်စီး
တိုက် (သို့) နှစ်စီးတိုက် ရှိပါသည်။

စ၍ပွက်သည်မှာ ထီးသဏ္ဍာန်
ဖြစ်ပြီးနောက် နောက်ဆုံး ဝုန်းဟူသော
ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ထီးပွင့်ကန်ကျောင်းမှ
ကြားရပါသည်။ ထီးသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသော
သဲနံ့တို့သည် ရေကန်ထဲသို့ပင် လှိုင်း
လုံးကြီးနှင့်အတူ ပြန့်ကြဲသွားပါသည်။
ထီးပွင့်ကန်သို့ လာရောက်လေ့လာသူများ
သည် သစ္စာကန်၏အနောက်ဘက်ရှိ
ရေထွက်ပေါက်အထိ သွားရောက်လေ့
လာသင့်ပါသည်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း

နေ့နေ့ညည ရေကန်အောက်မှထွက်လာ
သောရေများ ဖြစ်ပါသည်။

ထီးပွင့်ကန် တောင်တန်း
သာသနာပြုကျောင်းနှင့် ထီးပွင့်ကန်ရွာ
တို့သည် သစ္စာကန်မှ ရေသွယ်ယူပြီး
သောက်သုံးရေ သုံးစွဲပါသည်။ ရေ အလို
လို လာပါသည်။ လျှပ်စစ်မော်တာနှင့်
ရေတင်ရန် မလိုပါ။ ကယားပြည်နယ်
ငွေတောင်ပြည်သို့ လာရောက်သည့်
ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ထူးခြားဆန်းပြား ထီးပွင့်ကန်
သို့ရောက်အောင် သွား၍လေ့လာသင့်ပါ
သည်။ ထီးပွင့်ကန်၏ သန့်ရှင်းရေး၊
လုံခြုံရေး အစစအရာရာ စောင့်ရှောက်
နေသော ဆရာတော်ကိုလည်း ဖူးမြော်
ကြည့်ညှိနိုင်ပါသည်။

ခွေးမယ်နော် ညီအစ်မခုနစ်ဖော် ရေ
ကန်အနီး ကန်ခုနစ်ဆင့်သို့

ကန်ခုနစ်ဆင့်သည် မြင့်မား
လှသောတောင်ကြီးတွေရဲ့ ဘေးပတ်
လည်မှာရှိကြပြီး တစ်ကန်နဲ့တစ်ကန်
သီးခြားစီ ရှိကြပါသည်။ သဘာဝတော

တောင်ရှင်းတွေနှင့် ပဏာရသည့် ကန်
 ခုနစ်ဆင့်ကို လှမ်းမြင်ရပါပြီ။ ကန်ခုနစ်
 ဆင့်ဆိုသည်မှာ ကယားတိုင်းရင်းသားတို့
 ၏ ယုံကြည်မှုဖြစ်သော ငွေတောင်ပြည့်
 ရှင်မင်းကြီး၏သမီးတော် ခွေးမယ်နော်တို့
 ညီအစ်မခုနစ်ဇော် ရေကစားကြသည့်
 ကန်တော်တွေဟု ပြောပါသည်။ တောင်
 ခြေဖိုင်းဖိုင်း စိမ်းဆီသော သစ်ပင်အုပ်အုပ်
 ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ပြာလဲ့လဲ့ရေလောနှင့်
 ကန်ခုနစ်ဆင့်သည် သာယာလှပလွန်း၍
 ဘယ်ပန်းချီ ရေးလို့မမှီပါ။ တစ်ကန်

တစ်ကန်ဆိုလည်း အကျယ်ကြီးပါ။ ကန်
 ခုနစ်ဆင့်တွင် နေ့လယ်စာ စားကြတာ
 ကန်ရေပြင်ကိုဖြတ်တိုက်လာသော လေ
 နအေးနှင့် စားကောင်းပါသည်။ ကန်ရေ
 ပြင် ပြာလဲ့လဲ့အနီးမှာ ခဏတာအနား
 ယူရင်း ဟိုးတစ်ချိန်က ပျော်ပျော်ပါးပါး
 ရေကစားနေကြမည့် ငွေတောင်ပြည့်သူ
 နတ်သမီးခွေးမယ်နော်တို့ကို မြင်ယောင်
 ရင်း ထိုင်ငေးရသည်မှာ ခံစားမှုအရသာ
 တစ်မျိုးလေးပါ။

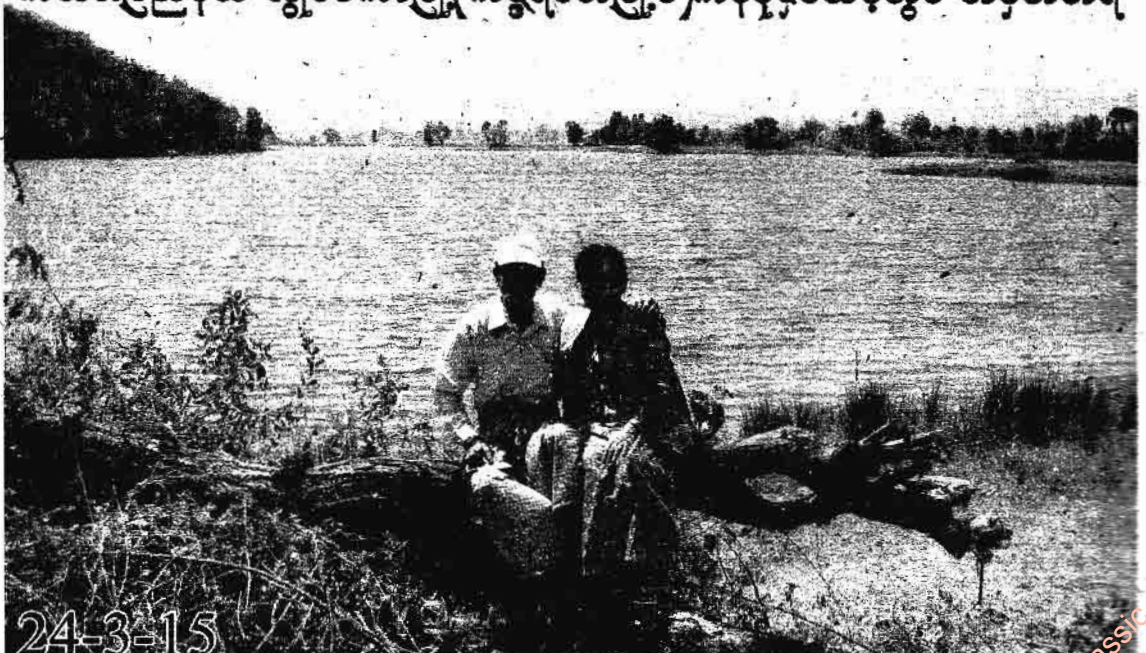
(လမ်းပြပြင်နေ၍ ကန်ခုနစ်

ဆင့်လုံး မရောက်ခဲ့ပါ။)

အောင်သပြေဂူသို့

ကန်ခုနစ်ဆင့်မှ အောင်သပြေ
 ဂူသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကို
 ဖူး၍ လှူပါသည်။ ဂူအတွင်း ဘုရားဖူးရန်
 လေ့လာရန် ဆရာတော်က မီးစက်နီးပေး
 ပါသည်။ သပ္ပာယ်လှသော ဂူဘုရားများ
 ကို ဖူးပါသည်။ အောင်သပြေဂူထဲမှာ
 တော့ လှပတဲ့ ကျောက်ခက်ပန်းဆွဲတွေ၊
 ကျောက်ခက်မိုးမျှော်တွေဟာ ပုံသဏ္ဌာန်

ကယားပြည်နယ် လွိုင်ကော်မြို့(ကန့်ရဝတီမြို့)ကန်ခုနစ်ဆင့်တွင် အမှတ်တရ

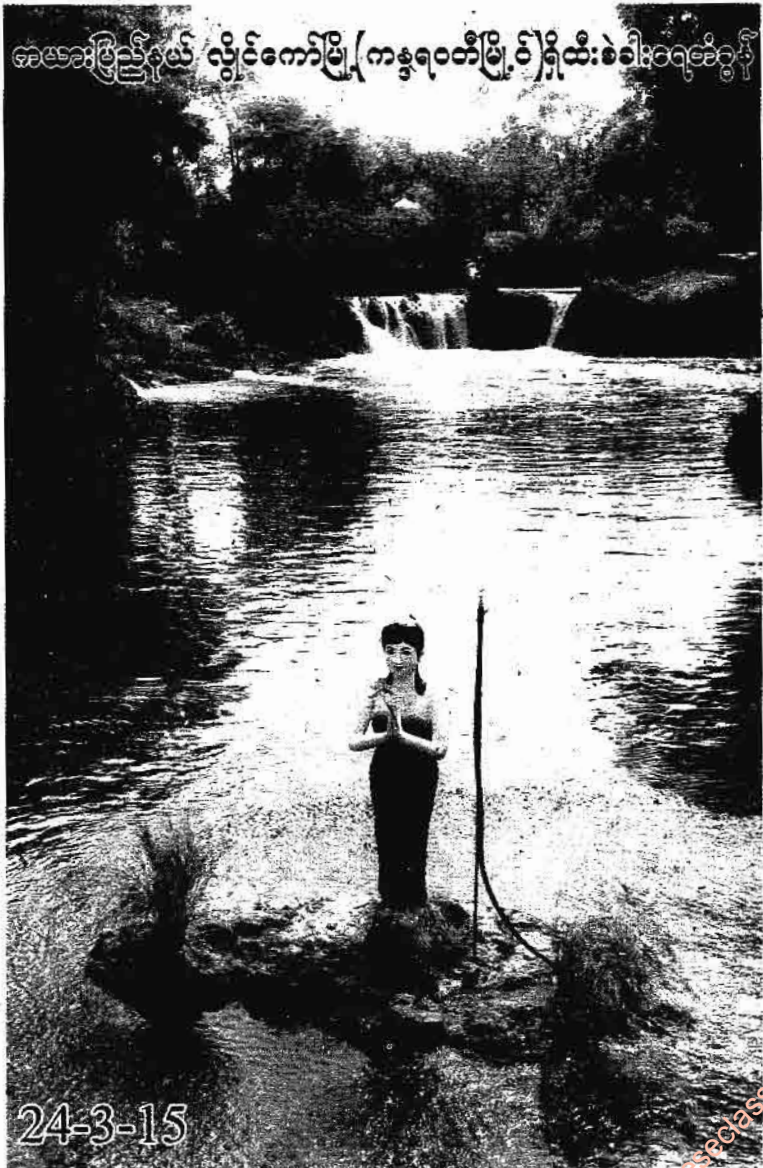
အမျိုးမျိုးနဲ့လုပ်နေသလို လချွေး ပါဝင်မှု
များသည့်အတွက် ဂွန်ရံကိုမီးထိုးလိုက်ရင်
၎င်းပန်းဆွဲတွေသည် တလက်လက်
တောက်ပနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
အချို့ကတော့ မပြုပြင်ရသေးပဲ သဘာဝ
အတိုင်း လှပစွာရှိနေတဲ့ ထုံးကျောက်ဂူ
ကြီးပါ။

မငြီးပါ။ လာရောက်အပန်းဖြေသူတွေ၊ အလှတွေကို ခံစားတတ်ပါတယ်။ ရေထဲ
ရေဆော့သူတွေကြည့်ရတာ ဖျော်စရာပါ။ ဆင်းရဲမှာတော့ ကြောက်ပါတယ်။ ထီးစံ
စာရေးသူက ရေကိုချစ်သလို ကြောက်ပါ ခါးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ဆရာတော်
တယ်။ မြစ်၊ ချောင်း၊ ပင်လယ်၊ ရေတံခွန် ကို ဖူး၍ လှူပါသည်။ ထီးစံခါးရေတံခွန်

**ကယားပြည်နယ်၏ အလှတစ်ပါး ထီး
စံခါး ရေတံခွန်သို့**

လွိုင်ကော်မြို့မှ ၁၅ မိုင်ခန့်
ဝေးသည့် ထီးစံခါးရေတံခွန်သို့ ရောက်
ခဲ့ပါသည်။ ရှမ်း-ကယား နယ်စပ်မှာရှိပြီး
ငွေတောင်ပြည်ရဲ့အလှတစ်ပါး ဖြစ်ပါ
တယ်။ ထီးစံခါးရေတံခွန်သည် ကြီးမား
တဲ့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကနေပြီး အဘက်
ဘက်ကိုစီးဆင်းနေပြီး သဘာဝအလှ
အရာတွေနဲ့ပြည့်စုံနေတဲ့ ရေတံခွန်ကြီး
အဖြစ် ကယားပြည်နယ်မှာ ခံညားစွာ
ရှိနေပါသည်။ ရေတံခွန် အဝယ်က ရေ
အသံတွေကြားရပြီး ရင်ထဲ အေးမြသွား
တယ်။ လှလိုက်ပါတဲ့ရေတံခွန်တွေ ရှု

အလှတစ်ပါး လွိုင်ကော်မြို့ (ကန္တရဝတီမြို့)ရှိ ထီးစံခါးရေတံခွန်

သည် ရေတံခွန်တွေများပြီး သာယာလှ ငွေတောင်ပြည်သူတို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်
 ပါသည်။ ထီးစံခါးရေတံခွန် ဖြတ်ကူး ချစ်စရာကိန္နရီမောင်နဲ့ ဝဲပျံနေပုံရုပ်တု
 တံတားလှလှလေးမှာ မည်မျှပင် မြင်ရ လေးနှင့် ရေထဲမှ ရေသူမရုပ်တုလေး
 တွေ့ရ မရှိနိုင်သည့် ကယားပြည်နယ် ရှိပါသည်။ တစ်နေ့တာခရီးအတွက် ငွေ

နှင့်ချိန်စက်ရ၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
 သော “ကျတ်ဂူ” သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။

စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကျတ်ဂူသို့

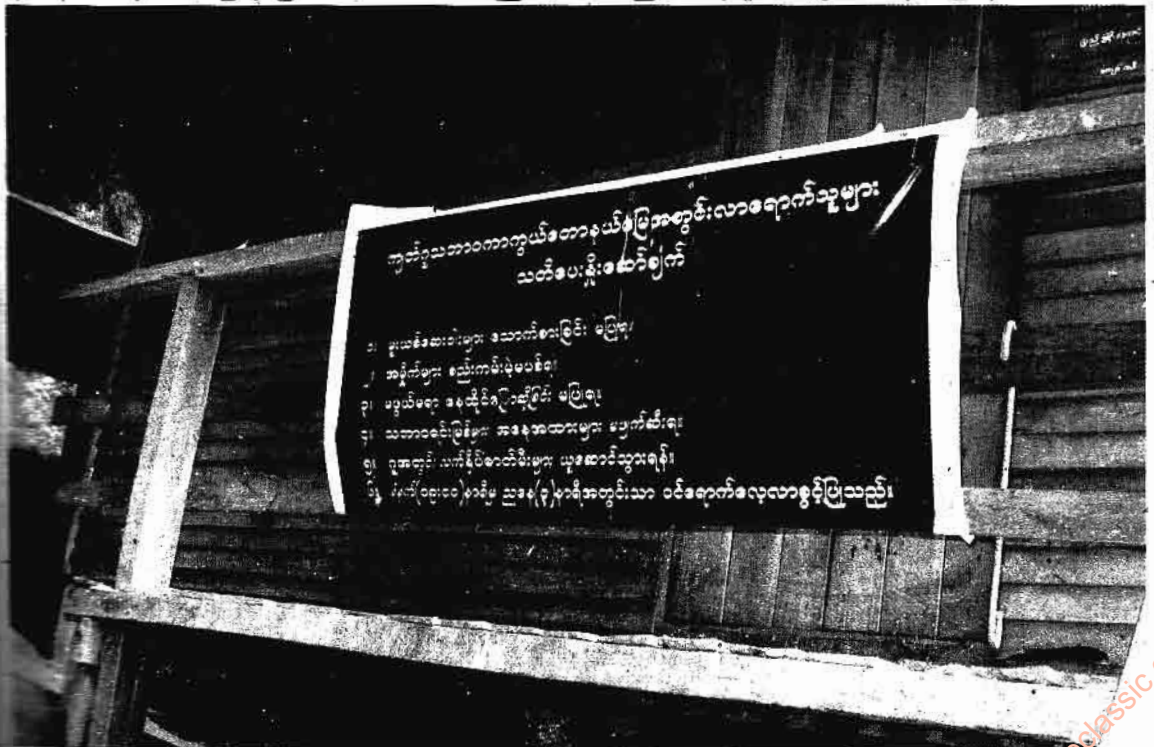
ယနေ့သွားချင်သည့်ခရီးစဉ်
 တွင် အဝေးဆုံးဖြစ်သည့် ကျတ်ဂူကို
 နောက်ဆုံးထားပြီး သွားခဲ့ပါတယ်။ ကား
 လမ်းမှ ၃ ဖာလုံခန့် ဝင်ရပါတယ်။ ကား
 လမ်းနံဘေးတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော
 ရေပန်ဆောင်ကို တွေ့ရပါသည်။ လာ
 ရောက်သူများ နားခိုနိုင်ပါသည်။ ဆရာ
 တော်နှင့် ကိုရင်လေးကို မြင်ပါသည်။
 ဝင်ရောက်လေ့လာလိုသူများ ညနေ
 ၄:၀၀ အထိသာလို့ စီနိုင်မှာ ရေးထား
 ပါတယ်။ စာရေးသူတို့ရောက်ချိန်ကလည်း
 ၄:၀၀ ပါ။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဤခရီးစဉ်ကို
 လေ့လာဖို့အတွက် အချိန်ယူပြီး ခရီးဆေး
 က လာရတာပါ။ တားမြစ်ခဲ့သော်
 မေတ္တာရပ်ခံပါမည်။ ၄:၀၀ နာရီဆိုသော်
 လည်း တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် နေထိုင်
 ဆည်းဆာဖြစ်နေ၍ အချိန်မရပါ၍ လေ့
 အတွင်းမှာ ဆရာတော်နှင့်ကိုရင်လေး

တောင်ပေါ်အဆင်းမှ ဖူးပါမည်။ အေးမြ
နေသောတောင်ကြားလေးမှာရှိသည့်
ကျတ်ဂူပါ။ အမည်က ကျတ်ဂူ။ နေရာ
ဌာနကလည်း တောတောင်ထဲမှာ။ လူသူ
တိတ်ဆိတ်ပါဆို အချိန်က ညနေဆည်း
ဆာ။ လာရသည်က လေးယောက်တည်း။
ခမည်းခမက်နှင့် သမီးကြီးက မဝင်ချင်ပါ။
ကြောက်စိတ်ကတစ်ဖက်ပေမယ့် စာရေး
သူတို့၏ စူးစမ်းလေ့လာချင်စိတ်ကတစ်
ဖက်၊ လာခဲ့ရတာလည်း ခရီးအဝေးကြီး။
နောက်တစ်ခါဆိုတာ မပြောနိုင်၍ လက်

ရန်းမပါ လှေကားမတ်မတ် အမြင့်ကြီးကို
(လှေကားထစ်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့်) စာရေး
သူက ရှေ့ကဦးဆောင်၍ တက်ပါသည်။
မတ်စောက်ပါဆို လက်ရန်းမပါတော့ ဂရု
စိုက်ပြီး တက်ရပါသည်။ မောလှတာကို
သည်းခံရပါသည်။ အပေါ်လည်းရောက်
ရော လမ်းပြမပါ။ လူသူမရှိ တိတ်ဆိတ်
သည့်ဂူအတွင်း ခမည်းခမက်နှင့် သမီး
ကြီးက မဝင်ချင်ပါ။ ကားဆရာက ဂူထဲ
မှာမှောင်၍ လက်နိပ်ဓာတ်မီး ပေးလိုက်
ပါတယ်။ ကြောက်သော်လည်း စာရေးသူ

တို့၏ဝိသနာ လေ့လာစူးစမ်းချင်၍ ဝင်ပါ
သည်။ အနည်းငယ်ပဲ ဝင်ရသေး၏။ ဂူ၏
အမှောင်ကို ဓာတ်မီးရောင်က မထိုး
ဖောက်နိုင်ပါ။ ရှေ့ဆက်ရမလား၊ ပြန်
လှည့်ရမလား ချိန်ဆနေချိန် ကားဆရာ
လိုက်လာ၍ အားရှိသွားပါသည်။ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ ကားဆရာက ဦးဆောင်၍
သွားသည့်နောက်ကို ဘုရားစာရွတ်ဖတ်
ရင်း လိုက်ရပါတယ်။ သွားရင်းက ပိုပို
မှောင်ပြီး ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲကြီး
တွေက အများအပြားပို့ လမ်းမသာတော့

ပါ။ ဒူးနာသို့မို့ ကျော်ရ၊ ပတ်ရ မတော်
 တဆလဲမှာ ကြောက်ရပါတယ်။ ကား
 ဆရာကလည်း လမ်းကြောကို သိပ်မမှတ်
 မိ။ ဂူထဲကိုတိုးဝင်လေ ပိုလို့မှောင်လေ။
 ကျောက်တုံးကြီးတွေက ရောင်ရ ရှားရ
 တာဖို့ ပိုခက်လေနဲ့ ပါလာသူတို့က ရှေ့
 ဆက်မသွားစေချင်လို့ လက်လျှော့ပြီး
 ပြန်ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ တောင်ခြေမှရောင်
 ကိုဝင်ပြီး ဆရာတော်ကို ကန်တော့၍လှူ
 ပြီး ကျတ်ဂူအကြောင်း သိလိုလှပါတယ်
 ဘုရားဟု လျှောက်တင်သည့်အခါ ဆရာ
 တော် ဦးဝါယမ(ကယားလူမျိုး)က ဤ
 ဂူတွင် သီတင်းသုံးသည်မှာ လေးနှစ်ခန့်
 ရှိပြီး တိကျစွာတော့ မမိန့်ပါ။ ခေါင်း
 တလားများသည် ကျွန်းသစ်လုံးကိုထွင်း
 ထားတာဖြစ်ပြီး အနည်းဆုံး အလျား
 (၁၅) ပေခန့်ရှိပြီး ပို၍ရှည်တာတွေလည်း
 ရှိ၏။ လူလား ကျတ်တွေရဲ့တလားတွေ
 လားဆိုတာ ဂယနဏ မသိပါဟု မိန့်ပါ
 သည်။ ဤနေရာလေးကတော့ လျှို့ဝှက်
 ဆန်းကြယ်မှုတွေနဲ့ဖြစ်တည်ပြီး ဘယ်သူ
 မှ အဖြေမထုတ်နိုင်သေးပါ။ ဆရာတော်

ကို ဝတ်ပြုပြီး ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ကားဆရာ
 လေးက သိသမျှပြောပြတာက ဤကျတ်
 ဂူသည် တောတောင်ထဲလည်းဖြစ်၊ လူ
 သူလေးပါး မရှိ တိတ်ဆိတ်လှသောနေရာ
 ဖြစ်၍ လူနည်းစုတွေ မသွားကြပါ။ သွား
 မယ်ဆိုလည်း သင်္ကြန်ရက်တွေမှ လူစု
 လူဝေးနှင့်သွားမှ မီးအားကောင်းစောင်း
 လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ
 ကိုင်ပြီး ဂူထဲ ဝင်ရပါတယ်။ အဲလိုသွား
 တောင် တစ်ခါတလေ မျက်စိလည်ပြီး
 ဂူဝင်ပေါက်ကို တော်တော်နှင့်ရှာမတွေ့
 ဘဲ ဤဂူကြီးကလည်း အဆုံးမရှိသည့်
 ဝက်ဘာလို ဂူကြီးပါပဲလို့ ပြောပါသည်။
 ကြောက်ကြောက်နှင့် အရောက်ဝင်ခဲ့ပါ
 သည်။ ရောက်သွားချိန်က နေဝင်ဆည်း
 ဆာ။ လူအားကလည်း နည်း၊ ဓာတ်မီး
 အားကလည်း နည်း၊ လမ်းကြောင်း
 သေချာသိသူမပါနဲ့ မျက်မြင်မတွေ့ရဘဲ
 လျှို့ဝှက်မှုတွေ ဆန်းကြယ်မှုတွေရှိသည့်
 ကျတ်ဂူက ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ မြို့အဝင်မှ
 ချစ်စဖွယ် ကိန္နရီမောင်နှံရပ်တုနှင့်
 ဓာတ်ပုံရိုက်ပါတယ်။ ညနေ ၆း၃၀ ခန့်

ဝင်းနှစ်သော ရွှေသင်္ကန်းပူဇော်မှုနှင့်
 သပ္ပာယ်လှသော မြို့နယ်စေတီသို့ ဝင်ဖူး
 ပါသည်။

၂၅.၃.၂၀၁၅

ကနုရဝတီ ငွေတောင်ပြည်ဘုရားဖူး

နံနက် ၁၀း၁၅ ခန့် စထွက်ခဲ့
 ရာ “မြကလပ်” တောင်သို့ရောက်ပြီး
 ဘုရားဖူး၍ လှူပါသည်။ ကျောက်တောင်
 ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်မှာ တည်ထား
 သော မြကလပ်ဘုရားက သပ္ပာယ်လှပါ
 သည်။ ၎င်းမှ “နေဆက်လဆက်ဘုရား”၊
 “ရွှေလက်ဝါးဘုရား” တို့ကို ဖူးပါတယ်။
 ရွှေလက်ဝါးဘုရားသည်လည်း ကျောက်
 တောင်ကုန်းပေါ်မှာတည်ထားပြီး ထူးခြား
 စွာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဘုရား
 တည်ထားတာပါ။ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်း
 ၍ သပ္ပာယ်လှပါသည်။ ဆုတောင်းပြည့်
 သည်ဟုလည်း သိရပါသည်။ မြကလပ်
 ရွှေလက်ဝါးတောင်ပေါ်မှ အောက်သို့လှမ်း
 မြင်ရသည့် လျှိုင်ကော်မြို့ရှုခင်းလေးက
 သာယာလှပါတယ်။ ဤဘုရားတွေရဲ့

ဘုရားသမိုင်းစာအုပ် မရရှိခဲ့သလို သမိုင်းကြောင်းလည်း မသိရခဲ့ပါ။

ကနုရဝတီမြို့တောင်ကွဲစေတီ (သို့) သီရိမင်္ဂလာတောင်တော်သို့

နံနက် ၁၂:၀၀ ခန့် တောင်ကွဲ စေတီသို့ ရောက်ပါသည်။ TV၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ပြက္ခဒိန်တွေထဲတွင် ဖူးရသည့် တောင်ကွဲစေတီတော်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်ဖူးရ၍ ခင်ပွန်းသည်၊ သားသမီးအားလုံးနှင့် ခမည်းခမက်မိသားစုတွေကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ဘုရားဖူးကုသိုလ်ရှင် ဖွားနားနေရန် တောင်ခြေမှ အုပ်အုပ် ဆိုင်ဆိုင်နှင့် အရိပ်အာဝါသကောင်း၍ ညောင်ပိနဲ့ပင်ကြီးပတ်လည်မှာ ရိုက်ပေးသည့် နားနေခုံမှာ နားကြပြီး ပါလာသည့် ထမင်းကြော်ကို နေ့လယ်စာ စားကာ ဆာဆာနှင့် စားကောင်းပါတယ်။

အလှူခံဌာနမှာလှူပြီး ဘုရားနှင့် ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်ဝယ်တာ အကုသိုလ်မရှိပါ။ စာအုပ်ကလေးများကို မီးပျက်နေ၍ တောင်ပေါ်

သို့ သင်္ဘောဦးဘုရားစောင်းတန်းမှ တက်ပါသည်။ လွန်စွာမမြင့်ဘဲ လက်ရန်းလည်းပါ၍ ကွေ့ကာပတ်ကာနှင့် တောင်ပေါ်သို့ရောက်ပါသည်။ အလွန် မပင်ပန်းပါ။ ဘုရားဖူး၍ ဆုတောင်းပြီး အမော ဖြေပါတယ်။ ယနေ့မှ လက်ထပ်ထားသည့် ကယန်းမောင်နဲ့လေးတို့လည်း ဘုရားပေါ်မှာ လှည့်လည်၍ ဗီဒီယို ရိုက်နေပါတယ်။ ကယားလူမျိုးတို့၏ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သည့် သမိုင်းဝင်ဘုရား ဖြစ်သော သီရိမင်္ဂလာတောင်တော် (တောင်ကွဲစေတီတော်၏ နောက်ခံ သမိုင်းမှာ) ကယားပြည်နယ် လွိုင်ကော်မြို့ ကျက်သရေဆောင် သီရိမင်္ဂလာတောင်တော်သည် လွိုင်ကော်မြို့တောင်ဘက်အရပ် ပုဗ္ဗာရုံစာသင်တိုက်နှင့် မိုးကောင်းဘုရားကြီးအကြားတွင် တည်ရှိပြီး တောင်တော်အမြင့်ပေ (၃၈၇) ပေရှိ ကျောက်တောင် တောင်ထွဋ်ကြီး ၉ ခုဖြင့် သဘာဝအနေအထားအရ ထူးခြားစွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ မြန်မာလို တောင်ကွဲတောင်၊ ရှမ်းလို “လွိုင်ဖာ

တက်”၊ ကယားလို “ဖော်ဖြ”ဟုခေါ်ဆိုထားသောတောင်သည် သိုက်တဘောင်အဆိုအရ ကယားယူဆချက် ရှည်လျားသော်လည်း သမိုင်းဝင်ဟူသော ယူဆချက်များတွင် “ဤတောင်သည် ကိုးစိတ် ကိုးမြွာ ကွဲနေသော်လည်း သာသနာပြုမင်း ပေါ်ထွန်းလာသောအခါ ဤတောင်ပေါ်တွင် စေတီတော်တစ်ဆူ တည်ထား ကိုးကွယ်လတ္တံ့” ဟု ဆိုထားသည်။ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၈၄၅) ခုနှစ်တွင် အရှေ့ကယားပြည် ကနုရဝတီနယ် ကယားမင်းသည် ပထမ ဖော်ကြီးကွယ်လွန်၍ ထိုနှစ်တွင် ဒုတိယမြောက် “စောဖျာဖဖေါ်ကလေး” ဆက်ခံသည်။ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၈၆၆) ခုနှစ် စောဖျာဖဖေါ်ကလေး ကွယ်လွန်၍ တတိယမြောက် “စောဖျာဖဖေါ်(စောဖျာလင်)” ဆက်ခံရာ ထိုနှစ်တွင်ပင် စောဖျာလင်ကွယ်လွန်သွားပြန်၍ စတုတ္ထမြောက် စောဖျာဖဖေါ်(မဟာစောလဖေါ်)” ဆက်ခံသည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မန္တလေးသို့ပေါ်ဘုရင် ပါတော်မူပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရ

သည် ရှမ်းပြည်နယ်ကို သိမ်းယူပြီးနောက် အရှေ့ကယားပြည်နယ် စတုတ္ထမြောက် စောဖျာ “မဟာစောလဖေါ” ကို အကြိမ် ကြိမ်ခေါ်ယူသော်လည်း မလာနိုင်ကြောင်း ကယားပြည်နယ်သို့ လာရောက်တွေ့ဆုံ ရန် ဗြိတိသျှအစိုးရကို ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မည်သည့် အကြောင်းအရင်းမှ ပြန်ကြားခြင်းမပြုဘဲ တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် (၁၈၈၈) ခုနှစ် ဗိုဗြနယ်ခြား ကန့်ကျိင်းစခန်းသို့ ဗြိတိသျှအစိုးရစစ်တပ် ရောက်လာသည်။ အရှေ့ကယားပြည် စောဖျာ (မဟာစော လဖေါ) စစ်တပ်နှင့် ဒီဇင်ဘာ ၂၉ ရက် မှစ၍ “လောတမမြို့ ဖရေမနေ၏သား တော်များဖြစ်သော ကျဲရယ်နှင့် ဦးရယ် ဦးဆောင်၍ စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ ကယားစစ်တပ်ရှုံး၍ နောက်ဆုတ်ပေးပြီး နောက် စောဖျာ မဟာစောလဖေါ မြို့ တော် ဖိုးဒေါ(စောလုံ)မြို့တော်သို့ ဆက် လက်ချီတက်သွားသည်။ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၈၈၉) ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၈) ရက်နေ့ တွင် မဟာစောလဖေါ အညံ့မခံဘဲ

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်မည်ပြုရာ (ဖိုး ဒေါ) စောလုံမြို့တော်တွင် ဟော်နန်းကို ဆောက်လုပ်ရာ၌ ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်သော အင်းသား (သို့) ရှမ်းလူမျိုးဖြစ်သော ဦးနီသည် စောဖျာ မဟာစောလဖေါထံ သွားရောက်၍ အကူအညီအကြောင်း တင်ပြ သည်။ ဖြစ်ရပ်မှန် သူ၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ် သော ဗြိတိသျှစစ်တပ် အင်အားအခြေ အနေကို တင်ပြရာ ဆက်လက်၍မတိုက် ဘဲ သူ၏နေရာကို တူတော်သူ စပ်ဝလီ (ဝီရယ်) ကို လွှဲအပ်၍ တိမ်းရှောင်ထွက် ခွာသွားသည်။ ထိုအခါ ဦးနီသည် တူတော် “စပ်ဝလီ” ထံသွားရောက်၍ စေ့စပ်ဆွေးနွေးပြီးနောက် ဗြိတိသျှ စစ်တပ် ရောက်လာသောအခါ အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်နှင့် ညှိနှိုင်းပြီးနောက် တူတော် စပ်ဝလီနှင့် ဆက်လက်အုပ်စိုးရန် သဘောတူညီကြ၍ အရှေ့ကယားပြည် နယ် “ကန္တရဝတီ စောဖျာ” ရာထူးကို (၁၈၈၉) ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက် နေ့ ဖိုးဒေါ(စောလုံ)မြို့တော် ဟော်နန်း တွင် စပ်ဝလီအား တင်မြှောက်လိုက်

သည်။ (၁၈၈၉) ခုနှစ် ကန္တရဝတီစောဖျာ စပ်ဝလီလက်ထက်တွင် ကျေးဇူးသိတတ် သော ဦးနီအား အမတ်ကြီးရာထူးနှင့် သီရိဒေါ(လွိုင်ကော်မြို့)ကို အပိုင်စား ပေးလိုက်သည်။ အမတ်ကြီးဦးနီသည် သီရိဒေါမြို့ကို ပြုပြင်ခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ရန် ဌာနေအတွက် ဈေးကြီးကိုတည်ဆောက် ခြင်း အစရှိသည်များကို ပြုလုပ်ပြီးစီးခဲ့ သည်။ လွိုင်ကော်မြို့ ရတနာကုန်သည် ကြီး ဦးမြသည် လေးထပ်ကျောင်းဆောင် တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ သည်။ ကရင်နီ(ကယားပြည်ထောင်စု) မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ပါဝင်ပြီးနောက် ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၉၄၈) ခုနှစ်တွင် ပါလီမန်အတွင်းဝန် ဦးစိန်နှင့် သမား တော်ကြီး ဦးဘအေးတို့က တောင်ကွဲဟု အမည်မသင့်လျော်၍ “သီရိဒေါ” တောင် ကို သီရိတောင်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ရန်ပြောကြား ရာ ခေတ်ကာလအလျောက် “မင်္ဂလာ သီရိတောင်” ဟု သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် မင်္ဂလာသီရိတောင်ကို “သီရိ မင်္ဂလာတောင်” ဟု ၁၉၇၀ ခုနှစ်

ပြောင်းလဲခေါ်တွင်ခဲ့ပါသည်။ ကျက်သရေ
မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသောတောင်
ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ မင်္ဂလာသီရိ
တောင်ပေါ်မှအဆင်းတွင် မီးလာ၍
ဓာတ်လှေကားမှ ဆင်းပါသည်။ ကယား
ပြည်နယ်ရောက် အမှတ်တရလက်ဆောင်
ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပါသည်။ ၎င်းမှ
လှိုင်ကော်မြို့၏ ကျက်သရေဆောင် သာ
ယာလှပသည့် “နောင်ယားကန်သာ” သို့
သွားပါသည်။ နောင်ယားကန်အနီးရှိ
ကန့်ရဝတီ သစ်တောဥယျာဉ်အတွင်းရှိ
ကယားပြည်နယ်၏ အထင်ကရ ထူးခြား
လှပသည့် တောင်ကွဲစေတီတော်၊ ငွေ
တောင်ဆည်၊ ထီးပွင့်ကန်၊ ကျတ်ဂူ အစ
ရှိသည့် ပုံစံငယ်လေးများ၊ ကယား
စာယန်းမျိုးနွယ်စုရုပ်တုများ၊ ကယား
စာယန်း(ပဒေါင်း) ရိုးရာအိမ်ကလေးများ
ဆူညံ့တို့ကို ပြသထားသည်မှာ ချစ်စရာ
လေးတွေပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါ
သည်။ မှတ်တမ်းတင်နေဆဲ မိုးပေါက်
အပြာရောင် သည်းလာပါပြီ။ နောင်
ကန်ကိုလည်း လှည့်ပတ်မကြည့်ရ။

ဟိုးအထေးမှ ချစ်စဖွယ်တံတားလှလှလေး
ဆီလည်း မရောက်ခဲ့ရဘဲ ကားပေါ်
အပြေးတက်ရပါတယ်။

နေ့ ၂:၀၀ ခန့် ကယားပြည်
နယ် ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့
ပါသည်။ ပြတိုက်သို့ ရောက်ချိန်မှာ
မိုးကြိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေတာ မိုးတွင်း
ကြီးလိုပါပဲ။ ပြတိုက်ပြခန်းတွေ ပိတ်ထား

ကယားပြည်နယ် ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်သို့

၍ စာရေးသူပါ ပြတိုက်ကို လေ့လာချင် သားမျိုးနွယ်စုတွေ အများကြီးပါ။ (၉)
 ကြောင်းပြော၍ ဝန်ထမ်းဖြစ်သည့် မျိုးရှိသည်ဟု သိရပါသည်။ စိတ်ဝင်စား
 ဖီးလစ်က တံခါးဖွင့်ပေးပြီး လိုက်လံပြသ စရာ ကောင်းပါတယ်။ ရုပ်တုတွေတိုင်း
 ပေးပါတယ်။ ကယား၊ ကယန်းတိုင်းရင်း မှာ ရှေးကယား၊ ကယန်း၊ ခေတ်ကယား

ကယန်း စာတန်းတွေနဲ့ တွဲတွဲပြသထား ပါတယ်။ စာရေးသူကင်မရာက စခရင်မ်
 သေးတော့ နှစ်မျိုးတွဲရိုက်၍ အဆင်မပြေ ပါ။ ခွဲခွဲ၍ ရိုက်ပြန်တော့ စာနဲ့ရုပ်တု
 တစ်ပါတည်း မပါပြန်လည်း စာရေးသည့်
 အခါ မမှတ်မိတော့ မပြည့်စုံနိုင်၊ များ
 ပြာသည့် ကယား၊ ကယန်းမျိုးနွယ်စုတွေ
 စက်စာဆင်ယင်မှုတွေ နည်းနည်းစီ ကွဲ
 ပြားပါတယ်။

မိုးကြီးက တပြုပြုရွာနေတော့
 ပြတိုက်အတွင်းမှာလည်း အံ့မှိုင်း ရုပ်တု
 တွေ မျိုးနွယ်စုတွေရဲ့ အသုံးအဆောင်
 ပစ္စည်းတွေ ရိုက်ရင်းက စာရေးသူအနီး
 မှ လိုက်လံ၍ ရှင်းပြပေးသူ ပြတိုက်
 ဝန်ထမ်းသား ဖီးလစ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ
 သည်။ ဖီးလစ်က ပုံတိုင်းကို စိတ်ရှည်
 ရှည်ရှင်းပြတာကို နားထောင်ရင်း မိသံ
 လေသံရယ်၊ ပုံတွေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်
 အောင် ရိုက်ရတာရယ်နဲ့ ရောကုန်ပါ
 တယ်။ ကယား၊ ကယန်းတို့အကြောင်း
 ပြည့်စုံသည့် သမိုင်းစာအုပ်ရှိလား
 ရောင်းလား စုံစမ်းတော့ ရှိပါသည်။

ကယားပြည်နယ် လွိုင်ကော်မြို့ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်တွင် အမှတ်တရ

30-3-15

မရောင်းပါ။ ဂုဏ်ပါတယ်။ ဖီးလစ်ပေးသော
 ကယား၊ ကယန်းမျိုးနွယ်တွေ သမိုင်း
 အကြောင်း စာအုပ်ကြီးက အထူကြီးပါ။
 နည်းနည်းပါးပါး မြည်းရင်း အချိန်က
 စောသေးပေမယ့် မိုးကြီးက အံ့မှိုင်း
 ဆဲကြီးမဲကြီး ရွာနေလို့ မှောင်စပြုပါပြီ။
 နားဖတ်၍လည်း အချိန်မပေးနိုင်သည့်
 စာရေသူကို ဖီးလစ်က ကော်ပီကူးပေး
 မိသည်။ ကျပ် (၈၀၀၀) ဈေးအရမှာသည်
 ဆင်ရပါသော်လည်း ယခုလို ရှေးရှေးက

တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုတို့၏ သမိုင်း
 အကြောင်း စာပေကို တန်ဖိုးဖြတ်၍မရပါ။
 အချိန်ယူ သေသေချာချာ ဖတ် လေ့လာ
 သင့်၍ ကူးပေးပါ။ လိပ်စာအတိုင်းပို့ပေး
 ပါဟု ပြောခဲ့ပါတယ်။ တကယ်ဆို
 အချိန်ရရသေး၊ လေ့လာချိန်ရသေးသော်
 လည်း မိုးကြီးလေကြီးရွာနေ၍ ဖီးလစ်နှင့်
 ပြတိုက်ဝန်ထမ်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်
 ခဲ့ပါသည်။ မိုးဓာတ်နဲ့ အေးစိမ့်ပါတယ်။
 အခါမဲ့မိုးကြောင့် မှောင်ပါဆို မီးက

မလာ၊ လွိုင်ကော်မြို့မှ နာမည်ကြီး
 ဦးထွန်းရခိုင်မှ ဒေါ်ခင်မြင့်ဝယ်လာသော
 ဟင်းထုပ် ဝက်သားလုံးကြော်တို့ကို ရေ
 နွေးကြမ်းနှင့် စားလိုကောင်း၍ ကျွေးလူး
 တင်ပါသည်။

ကြည်ကြည်ကျော်

ရေလဆက်ဖတ်ပါ

လူပိုက်တို့သွားရာလမ်း

မာဂနီ သွေးစေ့ရိုက်

“တစ်လုတ်စားဖူး သူကျေးဇူး
ဆိုတဲ့စကား ကြားဖူးတယ်မို့လား
ကျောက်မောင်း”

ကြိုးမိန်းကျရာမှ “တစ်သက်
တစ်ကျွန်း” ဒဏ် အပေးခံထားရသော
ကြိုးတိုက်အချုပ်ခန်းမှ ဘာရာ ခေါ်
ထောင်သားများကို ညအိပ်စောင့်ရသည့်
တာဝန် ရာထူးရလာသည့် ဘထွန်းဆိုသူ
က မေးသည်။

“ကြားဖူးတာပေါ့ဗျာ။ ဆာ
လောင်နေတဲ့အချိန်မှာ အစားအစာတစ်
လုတ်ကို ကျွေးတဲ့သူကိုတောင် ကျေးဇူး
မမေ့သင့်ဘူးလို့ပြောတဲ့ စကားပဲလေ”

“အေးဗျာ... တချို့ကျတော့
လည်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရမကဘူး
လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစု
ပြီးထောင်ခဲ့တာတောင်မှ ကျေးဇူးကန်း
တတ်ကြတာပဲ ကိုကျောက်မောင်းရာ။
ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကြိုးပေးခံရတယ်ဆို
တာကို မပြောရသေးဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မပြောရသေး

ပါတူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို
မြင်လဲ”

“ခင်ဗျားဟာ ရည်ရည်မွန်မွန်
နဲ့ အင်မတန်သဘောကောင်းတဲ့သူပဲ။
လူသတ်မှုကျူးလွန်တဲ့လူလို့ ကျွန်တော်
မထင်ဘူး။ ခင်ဗျား သူများအတွက်များ
အနှစ်နာခံလိုက်တာလားဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်ကပဲ သတ်လိုက်တာပါ။ သေ
သွားအောင် အားပါးတရာ သတ်လိုက်
တာပါပဲဗျာ”

စိတ်သဘောထားကောင်းပုံရ
သော ဘထွန်းမှာ ထိုစကားကို တည်
ကြည်စွာပြောလိုက်၍ ကျွန်တော် နား
လည်ရခက်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော့်အမှုက ဒီလိုဗျာ”
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီက
ဗိုလ်တထောင်ကမ်းနားတွင် အသက်
အရွယ် ငါးဆယ်ကျော်သော သော်မဆင်
ရပ်ကွက်မှ (-----) နိုင်လွန်တိုက်
ပိုင်ရှင်သူဌေး ဒေါ်မမကြီးဆိုသူအား ရက်
ရက်စက်စက် ရိုက်သတ်ခံရသောအမှု

တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ သတ်သူမှာ
နေလယ်ခင်းပိုင်းတွင် ခြံတံခါးဖွင့်ထား
သည့်အိမ်သို့ ဝင်လာပြီး လက်ထဲတွင်
အသင့်ပါလာသော တုတ်ဖြင့် သူဌေးမ
ကြီး ဒေါ်မမကြီးကို သုံးလေးချက် မသေ
မချင်း ရိုက်သတ်ခဲ့သည်။ သတ်သူမှာ
“ထွန်းမောင်” ဆိုသော ကုန်ထမ်းသမား
တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာထဲတွင်
ပါလေသည်။

ထိုအမှုကို စစ်ဆေးရသော
ရာဇဝတ်အုပ် ကျော်ငွေမှာ လူသတ်
တရားခံ ထွန်းမောင်ကို ပုလိပ်ဌာနတွင်
စစ်မေးလေသည်။

“မင်း ... ဘာလို့ ဒေါ်မမ
ကြီးကို အိမ်ထဲဝင်ပြီးသတ်ရတာလဲ”

“သတ်ချင်လို့ပါ”
“ဘာဖြစ်လို့ သတ်ချင်ရတာ
လဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်တာနဲ့
သတ်ချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ သတ်လိုက်တာ
ပါပဲ”

“မင်းဟာ အိမ်ထဲဝင်ပြီးတော့

လူယက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အိမ်
ဖော်မလေးက အော်လို့ ရပ်ကွက်လူကြီး
တွေနဲ့ ပုလိပ်တွေရောက်လာတော့
လည်း အသာတကြည် အဖမ်းခံခဲ့တယ်။
ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“သတ်ချင်တဲ့သဘောပါ။
သတ်ချင်လို့ သတ်တယ်လို့သာ မှတ်
လိုက်ပါတော့ဗျာ”

ထွန်းမောင်ဆိုသူက ပြတ်
ပြတ်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ အကြောင်း
တစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိရမယ်။ ဒါကို ပြော
ကွာ”

စိတ်မရှည်သောကြောင့်
ရာဇဝတ်အုပ်က တရားခံ၏လက်မောင်း
ကို ကိုင်လှုပ်ကာ မေးလိုက်၏။ တရားခံ
ထွန်းမောင်က ခပ်အေးအေးပင်။

“ကျွန်တော် လူသတ်မိတယ်
ဗျာ။ သတ်လည်း သတ်ပြီးပြီ။ ခင်ဗျား
တို့တာဝန်က လူသတ်တရားခံကို မိမို့ပဲ။
ခု လူသတ်တရားခံကို မိမို့ပဲ။ ကြိုးစင်
သာ မြန်မြန်ပို့ပါတော့ကွာ”

“မင်းကွာ... ငါလိုရာဇဝတ်
အုပ်နဲ့မို့ မင်း ညစ်နေတာလား။ မှန်တာ
မပြောရင် ရိုက်တတ်တဲ့ရာဇဝတ်အုပ်မျိုး
မှ မင်းလိုကောင်မျိုးက တော်မယ်”

ရာဇဝတ်အုပ် ကျော်ငွေက
တုတ်ကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ကာ ပြော
သည်။

“ရိုက်လေဗျာ... ရိုက်ရင်
လည်း ကျွန်တော်သာ အသက်ထွက်မယ်။
ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခက်ပါလားကွာ”
ကျော်ငွေ အကျပ်ရိုက်သည်ကို
ကြည့်ကာ သူ့အလုပ်ကိုသူ သဘောကျ
သည့်အလား ပြုံးနေသည်။ ကျော်ငွေက
စိတ်ကိုလျှော့လိုက်၏။

“အေးကွာ...မင်းက လူသတ်
တရားခံအဖြစ် အေးအေးဆေးဆေး
အဖမ်းခံတာကို တို့က ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် သတ်ရတယ်
ဆိုတဲ့အကြောင်းက ရှိသေးတယ်။ တို့
အဖို့မှာ အဲဒါသိမှဖြစ်မှာပေါ့ ထွန်းမောင်
ရာ”

ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူ ပြောလိုက်
သည့် ရာဇဝတ်အုပ်ကျော်ငွေကြောင့်
ကြိုးစင်ပေါ်တက်သည့်အထိ မပြောဘဲ
နေမည်ဟုစိတ်ကူးထားသော ထွန်းမောင်
ဟု ဇာတ်မြှုပ်ထားသူသည် သူ့ကိုယ်သူ
အမည်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့၏။

“ကျွန်တော့် နာမည်က
ဘထွန်း”

“ဪ... ညောင်စာရေးမြို့
က ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးလှရဲသား ဘထွန်း
လား။ ဟိုတလောက ရေနစ်သေသလိုလို
သတင်းပေါ်ပြီး အလောင်းရှာမတွေ့ဘူး
ဆိုတာလေ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ခု
ကျွန်သတ်လိုက်တဲ့ မမကြီးဆိုတဲ့မိန်းမ
ဟာ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်တဲ့
မမကြီးပေါ့။ ဓားပြတွေက ပေါင်းတည်
ဘက်မှာ သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုတော့
အဖေက သူ့ရဲ့ စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေ
ဒင်္ဂါးနဲ့ ရတနာသေတ္တာကို ပန်းတောင်း
မြို့က ဦးလေးတစ်ယောက်ဆီကို ပို့ခိုင်း
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေ

လိုက်သွားတဲ့အခါကျတော့ ဦးလေးဟာ အိမ်မှာမရှိတော့ဘဲ အဲဒီမမကြီးဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်နဲ့ လိုက်ပြေးတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ပိုဆိုးတာက ကျွန်တော်နဲ့အဖေဟာ ပန်းတောင်းရောက်နေတုန်း ညောင်စာရေးက ဆန်စက်ကြီးဟာ မီးလောင်သွားပြန်ပါရောဗျာ”

“ဖြစ်ရလေ ကိုဘထွန်းနာ”

ရာဇဝတ်အုပ်ကျော်ငွေမှာ လူသတ်တရားခံ ဘထွန်းကို ကိုယ်ချင်းစာမိသွားသည်။

“အဖေဟာ သူ့ဆန်စက်ကြီး

မြင်ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်ကျတာနဲ့ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး သေသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဆေးပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ခဲ့ပြီးတော့ ရေထဲခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသလို လုပ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော် သူရိယသတင်းစာထဲမှာ

“ကျွန်တော့်သားအဖ” ဆိုပြီး တခမ်း

တနား”

“ကျွန်တော် ပြည်မြို့ လက်ပံ

တန်း၊ ရန်ကုန် လိုက်ရှာလာတာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီပေါ့ဗျာ။ အလုပ်ကလည်း ထမင်းစားဖို့ ကြုံရာလုပ်ရတော့ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်ဖြေရမယ့် ကျောင်းသားဟာ ဆိပ်ကမ်း ကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်သမားဘဝ ရောက်သွားရတယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ်ဟာ သော်မဆင်မှာ မမကြီး နိုင်လွန်တိုက်ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဟုတ်၊ မဟုတ် မသိသေး

ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သဘောက အထည်သေတ္တာတွေချတုန်း ဆိပ်ကမ်းထဲကိုလာတဲ့ မမကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မှတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ်မသိဘူး။ နောက်နေ့ ဆိပ်ကမ်းက အလုပ်သမားတွေ လူလျှော့တဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော် ပါသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ခြေရာခံတာ။ သူ့အိမ်ကို သိရောဗျာ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုံစမ်းတော့ ကျွန်တော်

ဦးလေးလည်း ဒီရောက်ပြီး တစ်နှစ်မှာ ရုတ်တရက်ဆုံးတယ်ဆိုတော့ မမကြီးဟာ သူတစ်ယောက်တည်း ဒီရွှေ၊ ဒီငွေ၊ ရတနာတွေနဲ့ ခံစားချင်လို့ ဦးလေးကို တစ်နည်းနည်းနှင့်သတ်လိုက်တာပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါနဲ့ သော်မဆင်က အဝတ်လျှော်တဲ့ကုလားမဆီက “တုတ်” ကို နှစ်ပြားနဲ့ပေးဝယ်ပြီး အထည်ဆိုင်ပိတ်တဲ့ရက်မှာ ဝင်လာတာ။ အတော်ပဲ ခြံတံခါး စေ့ရုံစေ့ထားတာနဲ့ တွန်းပြီးဝင်လာတာ။ ညှော်ခန်းမှာတွေ့တာနဲ့ မသေမချင်း ရိုက်သတ်မိတာပါပဲ။ ဒီလူမျိုးက လောကမှာ ထားလို့လည်း အပိုမဟုတ်လားဗျာ”

ရာဇဝတ်အုပ်ကျော်ငွေမှာ

ငွေကြေးရော ဘဝပါ ပျက်သူတစ်ဦး၏ ဘဝသည် ဒေါသကြောင့် ထောင်ထဲတွင် ဆုံးရှုံးရဦးမည်ကိုမြင်၍...

“ဒီအကြောင်းတွေကို သက်

သေနဲ့သာရှာပြီး အမှုဖော်ရင် ခင်ဗျား ဒီလိုမဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

“ငွေမှ မရှိတာ။ တစ်နေ့စားဖို့
တောင် မနည်းရှာပြီး ဗိုလ်တထောင်ခြင်
ထောင်တန်းက တဲမှာ ခိုနေရတာ။ ဘယ်
ရေနေတူးနိုင်မလဲ ရာဇဝတ်အုပ် ကြီးရယ်။
သူက ငွေရှိလို့ ထပ်ဒုက္ခပေး တာတောင်
ခံရနိုင်သေးတယ်မဟုတ်လား။”

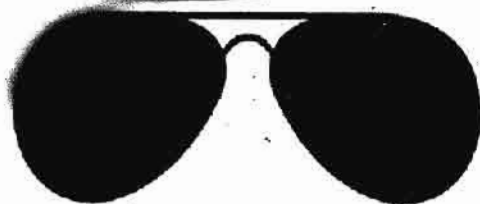
ရာဇဝတ်အုပ် ကျော်ငွေမှာ
သက်ပြင်းသာချ၍ အချုပ်ခန်းထဲသို့
ဘထွန်းကို ပြန်ပို့လိုက်ရတော့၏။

“အဲဒါပဲ ကိုကျောက်မောင်း ရေး၊
ခုတော့ လွတ်လပ်ရေးအထိမ်း အမှတ်နဲ့
နှစ်ကြီးသမားတွေ လျော့မယ် ဆိုလားပဲ”

“အေးဗျာ . . . တကယ်လို့
လျော့တဲ့ထဲပါလို့ လွတ်ရင်လည်း မသေခင်
ဘဝကို ဥပဒေနဲ့အညီသာ နေနိုင်အောင်
ကြိုးစားပါတော့ဗျာ”

“စိတ်ချပါဗျာ။ ကျွန်တော် လုပ်
ချင်တာ လုပ်ပြီးပြီပဲ”

ဟု ဘထွန်းက ပြန်၍ပြောထော
သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ
ထောက်လှမ်းရေးမှူးအကြောင်း
ဘောင်းဝေဦး

ယခင်လမှအဆက်

ထောက်လှမ်းရေးတွင် ရှေး
က Spy သူလျှိုများ လွတ်ပြီး
တာဝန်ပေးခြင်းများ ရှိခဲ့၏။

၎င်းတို့အထဲမှ အလွန်စိတ်ဝင်
စားစရာ ကောင်းသော ကမ္ဘာကျော်
သူလျှိုမ မာတာဟာရီအကြောင်းကို
ကမ္ဘာကျော် လက္ခဏာ ဆရာကြီးကိုင်ရီ
၏ ရေးသားချက်အား ဘာသာပြန်ကာ
ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဗဟုသုတအဖြစ် ဖတ်ရတာ
ပေါ့ခင်ဗျာ။

သောင်းဝေဦး

၁၉.၇.၂၀၁၆

ကမ္ဘာကျော်သူလျှိုမ မာတာဟာရီနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ရေးသူ - ကမ္ဘာကျော်လက္ခဏာ
ဆရာကြီး ကိုင်ရီ

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ထူးခြား
သော သူလျှိုမယ်နှင့် မကြာခဏ
တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သူမနာမည် အမျိုးမျိုး

ပြောင်းထားသော ဘဝအမျိုးမျိုးနှင့်
ကျွန်ုပ်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ သူမ၏ နာမည်
များမှာ “မဒန်ဇယ်လီ” “မာတာ
ဟာရီ” “အမတ်ကြီးကတော် ဘွန်မင်
ဂျင်” ဖြင့် ကမ္ဘာစစ် ကြီးဖြစ်နေစဉ်က
ကြားနေ နိုင်ငံတစ်ခု၏ အမည်ဖြစ်သော
မဒန်ဟန်တင် ဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏ ထောင်
ချောက်ထဲသို့ တန်ဆာခံအဖြစ် မရောက်၊
ခဲ့သော တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းမှာ
သူမသည် အလွန် ချောမောလှပပါလျက်
သူမ၏လက္ခဏာတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
စိတ်၊ ကရုဏာစိတ် လုံးဝကင်းရှင်းနေ၍
ဖြစ်သည်။

သူမနှင့် တွေ့သမျှ မည်သည့်
ကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်စေကာ
မူ သူမကို စွဲလမ်းပြီးလျှင် သူမ ခိုင်းရာ
ကို လုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်းတစ်
လျှောက်တွင် မကောင်းမှု၊ ဆိုးသွမ်း
မှုဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသော
မိန်းမများစွာကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့

သည် မကောင်းမှုဖြင့် အသက်မွေးစေ
ကာမူ သူတစ်ပါးအတွက် အနစ်နာခံ
ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီချစ်ခင်ခြင်း၊
သူတို့၏ဘဝခရီးတွင် စေတနာထား၍
ကူညီခြင်းစသော လုပ်ငန်း များကို
တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းပြုလုပ်ခဲ့ကြ
သူများဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မာတာဟာရီမှာ
ခြွင်းချက်ဖြစ်သည်။ သူမသည် မေတ္တာ
တရားအလွန်ကင်းမဲ့သည်။ သူမသည်
ဘုရင်မကဲ့သို့ အလွန်ပင် ချောမောလှပ
သည်။ စွဲမက်စရာကောင်းသည်။ အသိ
ဉာဏ် အလွန်ထက်မြက်သည်။ လှ
လည်း လှသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူမနှင့်တွေ့ရ
သောအခါ မိမိစိတ်ထဲက သူမကို
စွဲမက်ချစ်ခင်ဖို့စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာ
တွင် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားက အဖြေ
မပေးချေ။ သူ့ကိုချစ်ခင်သောစိတ်
လုံးဝပေါ်ပေါက်မလာချေ။ ဤ
အကြောင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည်
သူမ၏ ထောင်ချောက်မှ လွတ်ဖို့

ကမ္ဘာကျော်သူလှိုမ မာတာဟာရီ

အခွင့်သာခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သူမကို တွေ့သောအချိန်တွင် သူမ၏နှလုံးသားသည် သေဆုံးပြီးခဲ့ပြီ။ အချစ်ဆိုသော မေတ္တာစိတ် သူမ၏ နှလုံးသားထဲတွင် လုံးဝမရှိတော့ပြီ။ နှလုံးသားမပါဘဲ အဝတ် လှလှဝတ် ထားသော ယမင်းရုပ်နှင့်တူနေသည်။

သူမ၏ဘဝအမျိုးမျိုးကို သတင်းစာအစောင်စောင်၊ စာအုပ် အမျိုးမျိုးတွင်ရေးထုတ်ကြသည်။ သူမ သည် ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာ ကဖြစ်သည်ကို လည်း စိတ်ကူးဖြင့်ရေးကြသည်။ ကျွန်ုပ် နှင့်ခဏ ခဏတွေ့ကြုံ၍ ခင်မင်လာ သောအခါ သူမ၏ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

သူမသည် ကပြားဖြစ်သည်။ သူမ၏ဖခင်သည် ဂျပားကျွန်းတွင် အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဒုတိယ လူမျိုး မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဖြစ်သည်။ သူမ၏အမေမှာ ဂျပန်မဖြစ်သည်။ သူမကို မွေးပြီး လ အနည်းငယ်ကြာသော

အခါ ဖခင်သေဆုံးခဲ့သည်။ သူမ၏ အမေသည် သူမကို အိန္ဒိယပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်း ဘာသာ ရေးပွဲများ၌ သီဆိုကပြရသော ကချေသည်တစ်ဦးဖြစ်အောင် သင်ပေးသည်။

အသက် ၁၄ နှစ်ရောက်သော အခါ ဘုရားပွဲတော်သို့ ခဏ ခဏ အလည်အပတ်လာသော အထက်တန်းစား အင်္ဂလိပ်အရာရှိ ကြီးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။ သူမသည် ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်ပြေး၍ သူထံသို့ လိုက်သွားပြီး လက်ထက်ခဲ့သည်။

သူမ၏ခင်ပွန်းမှာ အလွန် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ရာထူး ရာခံပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ ကိုယ်စားအုပ်ချုပ်ရသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မွေးသည်။ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပျော်ရွှင်မှု မရကြချေ။ သူမပြောပြချက်မှာ ခင်ပွန်းသည်က ရှေးကကဲ့သို့

မချစ် တော့ဘဲ အေးစက်စက်နေလာသည်။ သူမကလည်း သူ့ကို မုန်းစပြုလာသည်။ ထိုမျှသာမကသေး၊ အင်္ဂလိပ်အယူဝါဒ၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပတ်သက်သမျှကို သူမ၏စိတ်ထဲတွင် အလွန်မုန်းတီးလာသည်။

သူမ၏ပထမသားငယ် သေဆုံးသည်။ သေဆုံးရခြင်းမှာ သူမကို မုန်းတီးသော ဥယျာဉ်အလုပ်သမားတစ်ယောက်က အဆိပ် ဆေးခတ်၍ သတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားခံကို ဖမ်းဆီး၍ မဖြစ်နိုင်၊ အသုံးပြုသော အဆိပ်များသည် ကိုယ်ခန္ဓာထဲရောက်ပြီး သည့်နောက် ရှာဖွေမတွေ့နိုင်သောဆေးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စကို သူမ၏ယောက်ျားက မည်သို့မျှအရေးမယူ။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ယမ်းတောင့်အပြည့် ထိုးထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ယူ၍ ဥယျာဉ်မှူးကို ပစ်၍သတ်လိုက်သည်။

သူမယောက်ျား၏ မြင့်မား

သော ရာထူးဂုဏ်ကြောင့် သူမသည် အဖမ်းမခံရချေ။ ထို့နောက် သူမအား အင်္ဂလန်ပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ခင်ပွန်းသည်က အတူမလိုက်ပါခဲ့ချေ။ သမီးလေး ကိုခေါ်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သမီးငယ်လေးမှာ ဒတ်ချ်နိုင်ငံရှိ အစ်စတာဒမ်မြို့တွင် လအနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် သေဆုံးခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ အချုပ်အချယ်များလုံးဝကင်းရှင်းသွားသောအခါ သူမသည် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့သို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကပွဲရုံအမျိုးမျိုးတွင် ကပြခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် အကျိုးမပေးချေ။ သူမပိုင် ရွှေ၊ စိန်၊ ရတနာများလည်း တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားခဲ့သည်။

သူမသည် ကခြင်းတစ်ခုထို့သာ နားလည်သည်။ အခြား ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခဲ့ဘူးချေ။ သူမထိုမည်သည့်ကပွဲရုံကမှ လက်မခံချေ။ သူမ နာမည်ကျော်လာပြီးမှသာလျှင်

ကပ္ပရုံအမျိုးမျိုးက လက်ခံခဲ့သည်။

အောက်မေ့လိုက်သည်။

အပေါ်အင်္ကျီမပါဘဲ မီးလုံနေသော

ဤကဲ့သို့ သူမ၏ဘဝခရီး

ရှေ့ကိုက် ၂၀၀ လောက်တွင်

ထိုအမျိုးသမီးကို သတိရမိသည်။

တက်လမ်းကို ရှာဖွေနေသော အချိန်တွင်

မီးညှိထားသော လမ်းဘေးရှိ မီးလင်းဖို

ထိုအချိန်တွင်ပင် အလွန်အေးသော

ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ခဲ့ရသည်။ တစ်ညတွင်

ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ သူမသည် ၎င်းမီးဖို

လေတစ်ခုသည်တိုက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏

ပါရီမြို့ရှိ ခိုကိုး ရာမဲ့ဖြစ်သော ခွေးများ၊

နားသို့သွား၍ လက်များကိုမီးကင်နေ

ပါးများ ကျင်သွားအောင် အေးလိုက်

ကြောင်များ ကယ်တင်ရန် အင်္ဂလိပ်

သည်။ သူမသည် အလွန်ချမ်းအေးနေပုံ

သည်။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်

ရသည်။ သို့ရာတွင် ငါ၏အလုပ်မဟုတ်

ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင်

သော အစည်းအဝေးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဟု ကျွန်ုပ်က အမြဲတွေးသည်။ ပါရီမြို့

ထိုမီးလင်းဖိုရှိရာသို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။

ထိုနေရာမှပြန်ပြီး ကိုက်အနည်းငယ်

ရှိ လမ်းမတွင်တွေ့သမျှသော သူစိမ်း

သူမသည် မီးဖိုကိုကပ်၍ မီးလုံနေသည်။

ဝေးကွာသော နေရာသို့ ရောက်သော

တစ်ရံစာ မိန်းမများကို လိုက်၍ ကူညီ

ကျွန်ုပ်က ဘာတွေ ပြောလိုက်သည်မသိ၊

အခါ အလွန်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်

ရန်မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်ုပ်က ဆုံးဖြတ်

သူမသည် “ရှင်က ကျွန်မကိုလာပြီး

ပြေပြစ် ချောမောလှပသော မိန်းမ

လိုက်သည်။

စကားပြောရဲတာ၊ ကျွန်မဟာ လမ်းပေါ်

တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုသို့တွေ့

ကျွန်ုပ်သည် သူမကို ဖြတ်

က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ

လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မအံ့သြ

ကျော်၍ အတော်အဝေးလေး ရောက်

ဘူး” ဟုပြောသည်။

ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

သောအခါ လေလွင့်ငတ်ပြတ်နေသော

သူမက ကျွန်ုပ်အား ရွံ့ရှာပုံ

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ခွေးများ၊ ကြောင်များကို ကယ်ဆယ်ရန်

မျက်နှာမျိုးဖြင့် ပြောပြသည်။ ထို့နောက်

ဆိုသည် အလွန်ချမ်းအေးသောည

ဆိုသော အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကြီး၏

ကျွန်ုပ်က ဒုက္ခရောက်သော ခွေးများ၊

ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးမှာ အပေါ်အင်္ကျီ

အစည်း အဝေးအကြောင်းကို သတိရမိ

ကြောင်များ ကယ်တင်ရန်အသင်းမှ

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ မိန်းမများ

သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ပြန် သွား

ပြန်လာကြောင်းပြောပြသည်။

သည် အလွန်ဝါကြွားလိုလှသည်။ ဤမျှ

မည်၊ မီးဖိုနား၌ထိုင်ပြီးလျှင် ညနေပိုင်း

သူမက ရှယ်ရွှင်ပျယ်ရာပြော

သောချမ်းအေးပါလျက် ကွတ်အင်္ကျီ

သတင်းစာများကို ဖတ်မည်ဟု စိတ်ကူး

လာသည်။ ဒါဖြင့် ကျွန်မလည်း ခိုကိုး

မိမိကိုယ်ကို အလှပြသည်ဟု

မိသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းဘေးမီးဖို၌

ရာမဲ့ ကြောင်လေးတစ်ကောင်လို

သဘောထားပါသလား။ ရှင်တို့အင်္ဂလိပ် လူမျိုးများသည် အလွန်ထူးဆန်းသည်။ ကျွန်မက ဘာမျှော်လင့်ရမှာလဲ ဟု ပြောပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က “ကျွန်ုပ် ထံမှ အကူအညီများ ပေးနိုင်ပါသလား။ ဤလမ်းဘေးရှိ မီးလင်းဖိုတွင် မီးလှုံနေ ရသည်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ မင်းမှာ နေရာ အိမ် မရှိဘူးလား။”

သူမက “မရှိဘူးရှင်” ဟု ပြော၍ ရုတ်တရက်လှည့် ထွက်သွား သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏နောက် သို့လိုက်ပါသွားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူမကိုမီ၍ ဘေးချင်းယှဉ်၍ လိုက်သွား သည်။ လမ်းတွင် အအေးဒဏ်ဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းနေသည်ကို ထားမပစ် ခဲ့နိုင်။ ကျွန်ုပ်အိမ် သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားလိုက်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ် အောင် တည်းခိုနိုင်ပါသည်ဟု ကျွန်ုပ် က ပြောပြသည်။ အိမ်သို့ရောက်ပြီး နောက် ညစာစား၍ စီးကရက်များ

သောက်ပြီးလျှင် သူမသည် မီးဖိုဘေးရှိ ခင်းထားသော ကော်ဇောကိုရစ် ပတ်ဖြဲ ပြီး တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤနည်းအားဖြင့် ကမ္ဘာကျော်သူလျှို့မယ့် မာတာဟာရီကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် ကြာပြီးသောအခါ သူမက ကျွန်ုပ်အား ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူမသည် အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်၍ စိတ်လှုပ်ရှား နေပုံရသည်။

ထို့နောက် သူမကရယ်လျက် “ရှင် ဟောထားသည့်အတိုင်း ကျွန်မသည် ယခု အခွင့်အရေးကောင်း ရလာပြီ။ ကျွန်မ မနက်ဖြန် ဘာလင်မြို့သို့ သွားရ မည်။ ဟော်တယ် တည်းခိုစားသောက်ခ လုံးဝမပါဘဲ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် ငွေတစ်ထောင်ရမည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က “ဘယ်လို ဖြစ် ပေါ်လာတာလဲ” ဟု မေးမိသည်။

“ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ ဖြစ်ပေါ်ပုံ

က ရယ်စရာပင် ကောင်းပါသေး တယ်။ အိုလင်ပီယာ ဇာတ်ရုံတွင် ကျွန်မ ကပုံကနည်းကို စစ်ဆေးကြ သည်။ ကျွန်မ ကကွက်များမှာ အရှေ့ တိုင်း ဆန်လွန်းသည်ဟုဆို၍ ကျွန်မကို ပယ်ချလိုက်သည်။ ကပွဲရုံများတွင် ပါဝင်ကပြရန် ကြိုးစားမှုများသည် တစ်ခါမှ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ငိုချလိုက် သည်။ ကပွဲရုံနောက်ခံတန်းရှိ ကုလား ထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် နိုင်၍ ကျွန်မ စိတ်ရှိသမျှ အားရပါးရ ငိုချလိုက် သည်။ ကျွန်မ၏ မနီးမဝေးတွင် မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ အမျိုးသမီးက ရုတ်တရက် ထလိုက်လာ၍ ကျွန်မအား ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ပြောပြသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနှင့် တူမလေး ရယ်၊ ပြင်သစ်လူမျိုးများသည် လူအ တွေပါ။ တူမလေး၏ကကွက်များကို သူတို့ လုံးဝနားမလည်ကြပါ။ သူတို့ နားလည်သည်မှာ ဘဲလဲလေးအက ဖြစ်

သည်။ တို့နှင့်အတူ ဘာလင်မြို့သို့ ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းပါသလား၊ များစွာ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်သည်။
 လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာ တူမလေး အလွန်ပျော် ကျွန်မဇာတာက ဘယ်လိုလဲ” ဟု အလွန်အရေးကြီးသည့်နေရာများတွင်
 ပါလိမ့်မည်” မေးရှာသည်။ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်
 ဟု ပြောသည်။ ‘ယခင်တစ်ခါတုန်းက သူမ၏ က ပြောပြသည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံသည်
 ထို့နောက် သူမ၏ယောက်ျား မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေး မိဿရာသီအုပ်စိုးသော အင်္ဂါဂြိုဟ်
 ဖြစ်သော အမတ်ကြီး ဝါယင်းနှင့် ထားဖူးသည်။ သူမသည် ၁၈၇၉ ခု၊ ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ ခင်ဗျား၏ ဇာတာ
 မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုနေ့ညတွင် မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ဂျာမနီကျွန်း၌ တွင် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် မိဿရာသီ၌
 ကျွန်မတို့ အတူတကွ ညစာစားကြ မွေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏စားပွဲပေါ်၌ ရှိနေပါသည်။ ခင်ဗျား များစွာအောင်မြင်
 သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ ပြောသည့် တွက်ထားသည်ကိုယူ၍ သူမကို ပြ ပါလိမ့်မည်။
 အတိုင်း ကျွန်မ၏လခငွေ များကိုပေးရန် သည်။ ကျွန်ုပ်က အံ့ဩစရာကောင်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခြား
 သဘောတူညီကြသည်။ ကျွန်မလည်း တာပဲ။ ဇာတာအရ ဆိုလျှင် ဘာလင် သော မကောင်းသောဂြိုဟ် များကြောင့်
 လက်ခံလိုက် သည်။ “ဘာလင်မြို့ဟာ မြို့နှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံသည် ခင်ဗျားအတွက် သင်သည် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ့ရလိမ့်

မည်။

ယခု သင်ဆောင်ရွက်နေသော ဘဝခရီးသည် ၁၉၁၇ ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် အမြင့်ဆုံးစံချိန် ရောက်လိမ့်မည်။ ထိုလတွင်ပင် သင်သည် သေချင်းဆိုး နှင့်သေရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူမသည် ဘာလင်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်ုပ်သည် သူမအား တွေ့သောအခါ ရုရှားနိုင်ငံရှိ စိန်ပီတာစဘတ်မြို့ရှိ ဟော်တယ်တွင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဟော်တယ်တွင် ဈေးအကြီး ဆုံးသောအခန်းကို ငှား၍ နေသည်။ များစွာသောသူများကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေး သည်။ လူအများစုမှာ ရုရှားနိုင်ငံရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် အစိုးရဌာနတွင် အလွန်အရေးပါသော အရာရှိကြီးများဖြစ်သည်။ သူမ၏နာမည်မှာ ထိုအချိန်၌ အမတ်ကြီးကတော် ဘွန်မင် ဂျင်ဖြစ်သည်။ သူမကို အလွန် ချမ်းသာသည်ဟု အားလုံးကယုံကြည်သည်။

လှူချင်တန်းချင်သော စိတ်ရှိသည်ကို အားလုံးကသိကြသည်။

တစ်ညတွင် ညဉ့်နက်သည် အထိ ကျွန်ုပ်သည် ဟော်တယ် အခန်းထဲ၌ စာရေးနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူမသည် တံခါးကို ဖွင့်၍ဝင်လာသည်။ ဆရာနှင့်တစ်နာရီလောက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချင်၍ လာပါသည်။ ခွင့်ပြုပါဟု တောင်းပန်သည်။

ကျွန်ုပ်က ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်၍မရပါ။ သူမသည် အလွန် ချောမောလှပနေသည်။ ကပွဲရုံတွင် ကရာမှ ဝတ်သောအဝတ် အစားများ၊ ရွှေ၊ စိန်၊ ရတနာတို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချယ်လှယ်ထားသည်။ သူမ၏လည်ဆွဲတန်ဆာမှာ ပုလဲကုံးများဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က ဂျာမန်ကပွဲရုံများက တော်တော်အကျိုးပေးပုံ ရသည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူမက ကမ္ဘာ့ကပွဲရုံမှာ ပို၍အကျိုး ရှိပါသည်ဟု ပြောပြသည်။ သူမသည် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာ အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

ဘာလင်မြို့သို့ရောက်သောအခါ သူမအတွက် မည်သည့်ကပွဲရုံမှ ကပြရန်အစီအစဉ် မရှိပါ။ ဂျာမန်လျှို့ဝှက်ဌာနမှ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ သူလျှို့ဝှက်နဂိုဏ်းဟော်တယ်တစ်ခုတွင် ထားပါသည်။

ထို့နောက် သူမ၏အလှအပ၊ သူမ၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်၊ ဘာသာအမျိုးမျိုး ကျွမ်းကျင်မှုသည် ကပွဲရုံတွင် ကပြမည့်အစား သူလျှို့ဝှက်နဂိုဏ်းတွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းလျှင် ကြီးကျယ်စွာအောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု အားပေးပြီးလျှင် သူလျှို့ဝှက်ညာရပ်များကို သင်ပေးသည်။ သုံးလတိုင်တိုင် စည်းကမ်းစနစ်နှင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ နိုင်ငံများ၏ နိုင်ငံရေးသဘောထား၊ ရေတပ်မတော်၊ ကြည်း တပ်မတော်တို့၏ စစ်လက်နက် ပစ္စည်းပုံစံအမျိုးမျိုး သင်ပေးသည်။ ဂျာမန်လျှို့ဝှက်ဌာန၏ လျှို့ဝှက်စာရေးနည်းကိုလည်း သင်ပေးသည်။ မည်ကဲ့သို့ ကြေးနန်းဖြင့် ပေးပို့ရမည်၊ မည်ကဲ့သို့လက်ခံရမည်၊ မည်ကဲ့သို့ပြန်ရမည်ကို စုံလင်အောင်

www.burmeseclassic.com

သင်ပေးသည်။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိ
များကလည်း စစ်မြေပြင်၌ချီတက်ပုံများ၊
နန်းတော်ထဲ၌ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပုံများ
ကို အားလုံးသင်ပေးသည်။ ကိုင်စာ
ဘုရင် မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် သူမအား
အထူးအခွင့်အရေးပေးထားသည်။ သူမ
သည် ဂျာမန်တွေလုပ်သမျှ ဂျာမန်နှင့်
ပတ်သက်သမျှသည် သူမစိတ်ထဲ၌
အံ့သြစရာဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျား၏အမတ်ကြီး
ကတော်ဘွဲ့က ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ”
ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်
သည်။

ကျွန်မသည် အလွန်ချမ်းသာ
သော ဂျာမန်အမတ်ကြီး တစ်ယောက်၏
ဗုဒ္ဓိဗျာဓိတစ်ယောက်ဟု မိမိကိုယ်ကို
ယူဆရမည်ဟု သူကရယ်၍ပြောသည်။
အဘယ်၍ ရှင်မယုံကြည်သည်ရှိသော်
ဂျာမန်သံရုံးတွင် စုံစမ်းနိုင်သည်။
မည်သည့်နိုင်ငံ၌မဆို ကျွန်မ၏ စာရွက်
စာမ်းများ မှန်ကန်ကြောင်းကို တွေ့ရ
မိသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက်ျား အမတ်

ကြီးသည် အလွန်အလှူအတန်းဝါသနာ
ပါ၍ ဓာတ္တု ငြိမ်းချမ်းရေးကို အားပေး
သူ ဖြစ်ကြောင်း အမှန်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဝမ်းနည်း
စွာဖြင့် ...

“အကယ်၍များ စစ်ဖြစ်လာ
လျှင် သင်သည်တစ်နေ့သော အရက်
တက်၌ ဂျာမန်သူလျှိုမယ်အဖြစ်
အသတ်ခံရလိမ့်မည်” ဟု ပြောပြသည်။

ထို့နောက် သူမက ခေါင်း
ညိတ်၍ ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ပြောတာ
၁၉၁၇ ခု၊ အောက်တို ဘာလကိုတော့
ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး။ ရှင်ယုံချင်နေ၊ မယုံ
ချင်နေ ကျွန်မအလုပ်သည် အသက်ကို
စွန့်စားလောက်အောင် အဖိုးတိုက်တန်
ပါသည်” ဟု ပြောပါသည်။

သူလျှိုအလုပ်ဆိုသည်မှာ
ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးအကျယ်ဆုံး
ကစားပွဲတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်
စစ်ပွဲတိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်အကျ
ဆုံး သူလျှိုတစ်ယောက်ပင်လျှင်

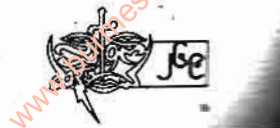
တိုင်းပြည်ကြီး၏ ရာဇဝင်တွင် ပါဝင်
လှုပ်ရှားသူဖြစ်လာသည်။

“ရှင်တို့ဘဝကိုကြည့်ပါ။

တစ်ခါလာလည်း ဒီလိုပဲစားတယ်၊
သောက်တယ်။ အိပ်တယ်နဲ့ သေသွား
ကြတယ်။ ရှင်သေသွား သောအခါမှာ
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနားတွင် လက်ဝါး
ကပ်တိုင်တစ်ခု ရှိမည်၊ ရှင်ပိုင်သော
ငွေကြေးများကိုလည်း ဆင်းရဲသော
ဆွေမျိုး သားချင်းများကို ပေးခဲ့ရမှာပဲ။
ရှင်က ရှယ်ယာဝင်ထားသော တစ်ပဲ
တန် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများရှိလျှင် သင်
တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်ထားသည်ကို
သူတို့ဖော်ပြပါလိမ့်မည်။ ရှင်၏
နာမည်သည် တစ်နှစ်လောက်ကြာသော
အခါ လုံးဝမေ့သွားကြပါလိမ့်မည်။
ဒါကြောင့် ရှင်တို့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်
ရယ်စရာကောင်းသလဲ”

ဟု ပြောပြသည်။

“ကျွန်မတို့သူလျှိုများမှာ
တော့ ဘာမှတွေးနေစရာမလိုပါဘူး။
ကျွန်မတို့၌ရှိသော ရွှေငွေရတနာများမှာ

သွေးစွန်းနေကြောင်း သိပါသည်။ ကျွန်မတို့ကိုယ့်ကိုလည်း မလိမ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ သူများကို မလိမ်ဘူး။ ဈေးဆိုင်တွေက နှားနို့ကို ရေရောတယ်။ သကြားကိုလည်း ရေ ထိုး၍ ရောင်းပါတယ်။ ဒီလို လိမ်နည်း မျိုး မရှိပါဘူး။”

“တကယ် ယုံကြည်ပါ။ ကျွန်မတို့ရသော ငွေသည် အလွန် စင်ကြယ်သောလုပ်ငန်းမှရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဈေးအကောင်းဆုံးဖြင့် ကျွန်မတို့၏ ဦးနှောက်ကို ရောင်းစားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတစ်ပါး၏ အသက်ကိုပင် ရောင်းစားခဲ့ရသည်။ ထို့အတူပင် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မတို့၏ အသက်ကိုလည်း ရောင်းရမည်ဆိုတာ ကိုလည်း မေ့မထားပါဘူး။ ထို့ကြောင့် အရက်တက်၌ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ် ခံရမည်ဆိုသည်မှာ တာဝန်ကျေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။”

“ကျွန်မတို့၏ဘဝတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် မြက်တွေ

ဖုံးလွှမ်းနေသော သင်္ချိုင်းနေရာလည်း မရှိပါ။ လက်ဝါးကပ်တိုင်လည်း မရှိပါ။ ထောင်ထဲတွင် တွင်းတစ်တွင်းတူး၍ ထုံးဖြူနှင့်မြှုပ်လိုက်ရုံသာ ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးလည်း မရပါ။ လက်ပစ်ဗုံး လုပ်သောသူ၊ တီထွင်သောသူ များကဲ့ သို့လည်း ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူး မရနိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့ ဘဝဟာ မုသာဝါဒအမျိုးမျိုးကို သုံးရသည်။ ကျွန်မတို့အား အခကြေးငွေ မည်မျှပေးသော်လည်း အရေးပေါ်လာ လျှင် လုံးဝမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် အယူခံခွင့် မရှိပါ။ မည်သည့်မိတ်ဆွေများကမှ လာ၍ အကူအညီပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်သကဲ့သို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ပင် သေကြရပါမည်။” ဟု သူမက ပြောပြသည်။

ဤကဲ့သို့ ရင့်သီးသောစကား များကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ်စိတ်မကောင်းပါ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ...
“ခင်ဗျားပြောပြတာ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းပါကလား။ ဒီအလုပ်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါ” ဟု ပြောပြသည်။

ထို့နောက် သူမက ...
“သူလျှို့အလုပ်ဆိုတာ စွန့်ပစ်၍ မရပါ။ ကျွန်သည် အိမ်ထောင် ပြုပြီးလျှင် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်သည်။ မပြောပါနှင့်။ ကျွန်မ တစ်ခါ စမ်းကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ဘာတွေ ဖြစ်လာသလဲ။ ကျွန်မ၏ယောက်ျားသည် ကျွန်မကို ကစားစရာလောက်ဟု အောက်မေ့သည်။ ကလေး ၂ ယောက် မွေးပေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို ငရဲပြည်သွားသွား၊ ငတ်လို့သေသေ သူ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဦးနှောက်မရှိသော မိန်းမများ၏အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ အရွက်တွေရှိပြီး နှလုံးသားမရှိပါ။ အရွက်တွေကို ခူကောင်များက စားသည်။ စားစရာမကျန်သောအခါ

www.burmeseclassic.com

ခူကောင်များက ထွက်ခွာသွားသည်။
အရိုးတံပဲကျန်တော့သည်။ ကျွန်မကို
လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား မဟောပါ
နှင့်။ ရူးသောသူများ၏အလုပ်သာ
ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ပြုသည်ဆို
သည်မှာ ဘယ်တော့မှ အေးချမ်းခြင်း
မရှိသော တဏှာစရိုက်လုပ်ငန်းဖြစ်ပါ
သည်။”

“မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့်
ထိပ်တန်းအကျဆုံးသော အလုပ်မှာ
သူလျှိုအလုပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏
စွမ်းရည်သတ္တိကို အသုံးပြုနိုင်သည်။
လျှိုဝှက်ကြံစည်မှုဇာတ်ခုံပေါ်၌ ကပြမှု၊
သူမ၏ စိတ်ကူးဉာဏ် အောင်မြင်မှု၊
လျှိုဝှက်ကြံစည်မှု၊ ချမ်းသာစေချင်မှု၊
ဗုဒ္ဓသာဝါဒအမျိုးမျိုးသုံးမှု၊ သူများပစ္စည်း
နီးမှု၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း သိချင်သောအမှု၊
ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်မတို့သူလျှိုမယ်
ဘဝသည် အလွန်ပင်ပျော်စရာကောင်းပါ
သည်။ ကျွန်မသည် အမှန်ပြောရလျှင်
ကျွန်မတို့မွေတာအတိုင်း စိတ်အားငယ်
သောအခါ မိမိတို့သောကကို ယုံကြည်

သော သူတစ်ယောက်အား ဖွင့်၍ ပြော
ချင်သောစိတ်ရှိသည်၊ ထို့ကြောင့် ယခု
ရှင်ကိုလာ၍ တွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။”
ဟု ပြောပြသည်။

ကျွန်မတို့ဘယ်တော့ ပြန်
တွေ့မည်ဆိုသည်ကို ဘုရားသခင်သာ
လျှင် သိပါသည်။ ကျွန်မသည် မနက်
ဖြန် နံနက်တွင် ရုရှားမှ ထွက်ခွာသွား
မည်၊ ကျွန်မတို့တစ်မြို့မြို့၌ တွေ့ဆုံ
သောအခါလည်း ကျွန်မသည် သူလျှိုမ
ယ်အဖြစ်အောင်မြင်နေကြောင်း လာ၍
ပြောပြပါမည်ဟု ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပထမကမ္ဘာ
စစ်ကြီးမဖြစ်ခင် လအနည်းငယ်၌ တစ်ခါ
တွေ့ကြပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဟော်တယ်
သို့ဖုန်းဆက်၍ ပြောပြသည်။ သူမ၏
အသံသည် သူမ၏မျက်နှာကဲ့သို့ အမြဲ
တမ်း အပြောင်းအလဲ လုပ်နိုင်သည်။
မည်သည့်နေရာတွင် တာဝန်ထမ်း
ထမ်း၊ ထိုနေရာနှင့်လျော်ညီအောင်အသံ
ကို အမျိုးမျိုး ပြောနိုင်သည်။ သူမ၏
မူလအသံမှာ နူးညံ့ပျော့ပြောင်း၍

လေးနက်သည်။ သူမ၏ ဝမ်းထဲ၌
ပူဆွေးသောက ရောက်နေသော အသံ
မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ခါ ကြားဖူးလျှင်
တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်ပါ။

နောက် သူမကစ၍ ...

“ရက်အတော်ကြာအောင်
လန်ဒန်မြို့သို့ ရောက်နေပါသည်။
ယနေ့ည လာ၍ စဗွိုင်းဟော်တယ်၌
ညစာစားရန် ကြွရောက်ပါ။ တခြား
မိတ်ဆွေကြီး တစ်ယောက်ကိုလည်း

Mata Hari 1876-1917

ဖိတ်ထားပါသည်။

ဟုပြောပါသည်။

ထို့နောက် သူမကရယ်မော၍

“အချစ်ဆိုတရားသည်

ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း

သည် ဆိုတာ ရှင်မြင်ရပါလိမ့်မည်”

ဟု ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က “မာတာရေ ...

မင်း ယခုအိမ်ထောင်ပြု တော့မှာလား”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။

သူမက “ရှင်ကိုယ်တိုင် လာ

၍ကြည့်ပါ။ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျွန်မ

ဘယ်လိုဖြစ်မည်ကို မသိပါ။ အချစ်ဆို

သောတရားသည် အလွန် အံ့သြဖွယ်

ကောင်းပါသည်။ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် လာ

တတ်ပါသည်”

ဟုပြောသည်။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားတယ်သို့

ရောက်သောအခါ မည်သည့် နာမည်ကို

မေးရမည်လဲဟုမေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ

သူမက ဘွန်မင် ဂျင်ဟု မေးပါ။ ကျွန်မ

အဝတ်အစားတွေ ခဏခဏ ပြောင်းလဲ

သလို နာမည်ကို မပြောင်းလဲပါဟု

ပြောပါသည်။

ည ၈ နာရီရောက်သောအခါ

ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏ ဟော်တယ်အခန်းသို့

ရောက်ခဲ့သည်။ သူမ ဖိတ်ခေါ်သော

သူသည် မည်သို့သောသူဖြစ်မည်ကို

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲက တွေးကြည့်မိသည်။

တယ်လီဖုန်းဖြင့် သူမက ပြောစဉ်ကပင်

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်သိချင်လာသည်။

လူပုလေးမှ ဆင်ကောင်လောက်ကြီး

အထိ ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားထားမိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တွေ့ရသည်မှာ ကျွန်ုပ် မစဉ်းစားမိနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နွေဥတုအလယ် လောက်တွင်ဖြစ်၍ အခန်းရှိ ဆီးဆီး လိုက်ကာများကိုပင် မချသေးပေ။ လန်ဒန်မြို့ကြီးသည် နေဝင်ခါနီးဖြစ်၍ ရွှေဝါရောင်သန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်နေစဉ် ပြင်သစ် နိုင်ငံ နိုင်ငံရေးထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်အခန်းထဲသို့ဝင်လာစဉ် တွင် သူက ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိသည်။ ဟာ ... ခင်ဗျားကိုတွေ့ရသည်ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျွန်ုပ်အား အားရ ပါးရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်ုပ် ကို ထမင်း စားဖိတ်ခေါ်သောအိမ်ရှင်မ သည် ကမ္ဘာလောကကြီးကို ကောင်း ကျိုး ပေးနိုင်သော အမျိုးသမီးဖြစ်ပါ သည်ဟု ပြောပါသည်။

သူသည် အလွန်အံ့ဩစရာ

ကောင်းသော မိန်းမမဟုတ် ပါလား။ ယခု အင်္ဂလိပ်နှင့်ပြင်သစ်ပြည်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယဉ်ကျေးမှုဆက်ဆံမှု ကောင်းလာသည်။ ဂျာမနီနှင့်လည်း သင့်မြတ် လာကြသည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ် က ဧဒွက်ဘုရင် ပဲရစ်မြို့သို့ရောက် လာကာ ညကစ၍ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီတို့သည် မဟာမိတ် ဖြစ်လာကြ သည်။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်အောင် ဒီအမျိုး သမီးအိမ်ရှင်မက ဖန်တီးပေးခြင်းဖြစ် သည်။ အမျိုးသမီးသည် ဂျာမနီလူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူမသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ အေးချမ်းမှုကိုပေးသော ငြိမ်းချမ်းရေး ဖန်တီးရှင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့စကားပြောနေစဉ် မာတာဟာရီသည် အခန်းထဲသို့ ဝင် ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူမကို ရုရှားနိုင်ငံတွင် မည်မျှ လှပကြွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ ယခုအခါ မည်ကဲ့သို့ ဖော်ပြရမည်ကိုပင် မသိတော့ပါ။ အကယ်၍ ကောင်းကင်ဘုံက နတ်သမီး တစ်ယောက်သည် ပြင်သစ်ပြည်က

အဝတ်အစားများ ဝတ်လာသည်ဟု ဆိုလျှင် ဤအမျိုးသမီးသာဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ ရောက် သောအခါ သူမသည် ကျွန်ုပ်အား ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ဧည့်သည်ထံသို့ သွားသည်။ သူမ၏ပြောင်လက်တောက်ပနေသော မျက်လုံးအစုံတို့သည် အလင်းရောင်ဖြင့် တောက်ပနေသည်။ အမှန်တော့သူမ သည် နတ်သမီးကလေးကဲ့သို့ဖြစ်နေ သည်။ ထိုဧည့်သည်က သူမ၏လက် များကို ကုန်း၍နမ်းပေးသည်။ အလွန် ကြည်ညိုဖွယ် ရာ ကောင်းသော မယ်တော်မိနတ်သားကဲ့သို့ အလွန်ရိသေ ပုံရသည်။ သူမက နှုတ်ဆက်လိုက် သောအခါ သူမ၏အသံများသည် စိတ် လှုပ်ရှား ဝမ်းမြောက်ပုံ ဖြစ်နေ၍ ပြင်သစ်အမျိုးသားကြီးမှာ ဒူးတွေပင် ကွေးညွတ်သွားလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ ရသည်။

သူမ၏ဖိတ်ခေါ်သော ရေခဲနံရံ

ကြောင့် ထိုသူသည် ဝဲရစ်မြို့မှ လေယာဉ်
ပျံဖြင့် လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အခါတုန်းက
လေကြောင်း ခရီးသည် စိတ်ချရသည်
မဟုတ်သေး။ အသက်စွန့်၍လာခဲ့ရ
သည်။ လေယာဉ်ပေါ်ခါစက ဖြစ်သည်။
သူမက အရက်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဧည့်ခံသည်။
ထမင်းစား စားပွဲတွင် ထိုဧည့်သည်အား
ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အစားအစာဟူ
သမျှသည် ပြင်သစ်အစားအစာများသာ
ဖြစ်သည်။ ဖားခြေထောက်များ၊
ခရုများ၊ ငှက်ဥများစုံနေသည်။

ထို့နောက် သူမက ဤကဲ့သို့
စွန့်စားလာရသည်မှာ ဘေးရန် များပါ
သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်သည်

အမြဲတမ်းစောင့်ရှောက်၍ ဘေးရန်ကင်း
နိုင်ပါသည်။ ကျွန်မ ညစဉ် ဘုရား
ရှိခိုးတိုင်း ကျွန်မ ချစ်သော သူများ၏
နာမည်ကို ဖော်ပြပြီးလျှင် ဘုရားသခင်
စောင့်ရှောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းပါ
သည်ဟု ပြောသည်။

ပြင်သစ်ဧည့်သည်တော်ကြီး
မှာ ညစာစားပြီးသောအခါ အလွန်
ကျေနပ်ပုံရသည်။

ထို့နောက် မာတာဟာရီက
ပြောသည်။ ကျွန်မသည် မကြာမီပဲ
ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရလိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်ပါသည်။ ရလည်း ရပါလိမ့်
မည်။ ရှင်ကလည်း ကျွန်မမိတ်ဆွေ

ကောင်းဖြစ်၍ ကျွန်မ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို
ပြောကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ
သည် ကိုင်စာဘုရင်၏ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ
ကြက်ခြေနီ သူနာပြုအတွက် ငွေများကို
လက်ခံရန်သွားသောအခါ ဂျာမနီပြည်
၏စစ်သင်္ဘောပုံများကို ဖြုတ်ပြီးလျှင်
စာတမ်းတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။
စာတမ်းမှာ “ခါး-လှဲ-လက်နက်များကို
လယ်ထွန်စက်လုပ်ရမည်။ စစ်မဖြစ်
စေရ” ဟု ချိတ်ဆွဲ ထားပါသည်။

အံ့သြစရာကောင်းပါသည်ဟု
ပြင်သစ်ဧည့်သည်ကြီးက ဆိုပါ။

ထို့နောက် သူကပြောသည်မှာ
ပြင်သစ်ပြည်၏ စစ်ဝန်ကြီးချုပ်အဆို
အရ လက်နက်တပ်ဆင်ရန် ငွေကြေးများ
မလုံလောက်။ သေနတ်အသစ်များ
မရောင်းနိုင်။ ဓာတ်ငွေ့များကိုလည်း
သိုးများကို စမ်းသပ်နေသည်၊ များများ
မထုတ်လုပ်နိုင်။

မာတာဟာရီက ပြောသည်။
ကျွန်မပြောသည့် အတိုင်းပဲ ကမ္ဘာ့
ငြိမ်းချမ်းရေးမှာပါဟု ဆိုသည်။

ပြင်သစ်ဧည့်သည်တော်ကြီး

က ခင်ဗျားလို မြင့်မြတ်သော အမျိုးသမီးများကြောင့် အင်္ဂလိပ်စကားပုံတစ်ခုတွင် “ပုခက်လွှဲသော လက်သည်ကမ္ဘာကြီးကိုအုပ်စိုးသည်ဟု ဆိုပါသည်” ဟု ပြောပြန် သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ပြန်ရန် သူတို့အား နှုတ်ဆက်သည်။ လှေကားထစ်သို့ရောက်သောအခါ မာတာဟာရီက “ပြင်သစ် ဧည့်သည်တော်ကြီးက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်နေသည်။ ချင်ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဖိတ်ခေါ်ရပါသလဲ” ဟုမေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမက ရယ်မောလျက် ကျွန်မသည် စာတ်မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ပွဲကြည့်သူရှိမှ ကျေနပ်ပါသည်ဟု ပြောသည်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ကျွန်မကို မမေ့ပါနှင့်ဦးဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားသည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးခါနီး

တွင် အိုင်ယာလန်၊ ဒတ်ဘလင်မြို့၌ သူမကို တစ်ခါတွေ့ခဲ့ရသည်။ အိုင်ယာလန်ပြည်ရှိ ဂျာမန်များက သူမကို စပိန်ပြည်သို့ပို့ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှ သူမသည် လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးခိုင်းသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ပုလိပ်နှင့် စုံထောက် အဖွဲ့တို့သည် သူမနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ရှာနေကြောင်းကို သူသိသည်။

သူမသည် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာများ၌ ကချေသည်အဖြစ် အသုံးတော်ခံပြန်သည်။ တစ်ခု သောညတွင် သူမသည် ပြင်သစ်ရှေ့တန်းတပ်များမှ ဂျာမန်များ ရှိရာသို့ကူးသွားသည်ကို လူအများက တွေ့ရှိကြသည်။ သူမသည် ပြင်သစ်ပြည်သို့ပြန်လာသောအခါ အဖမ်းအဆီးခံရ၍ ပဲရစ်မြို့သို့ ပို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမကို သူလျှိုမယ်ဘဝဖြင့် သေဒဏ်ပေးလိုက်သည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ

လတွင် သူမ၏လက္ခဏာတွင် မပါသည့်အတိုင်း သူမအား သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရသည်။ သူမအား သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရန်အမိန့်၌ မျက်နှာကို အဝတ်ဖုံးခွင့်မပြု။ သူမသည် ပြုံးပြုံးလေးပင် ပြင်သစ်တို့က ပစ်သတ်ခြင်းကို ခံယူသွားလေသည်။

ကမ္ဘာကျော်လက္ခဏာ

ဆရာကြီး ကိုင်ရို

အခန်း (၂)

ရွေးခေတ်တ

မြန်မာ့ထောက်လှမ်းရေး

ဆက်လက်၍ ရွေးခေတ်တ

မြန်မာ့ထောက်လှမ်းရေးသမိုင်းကို ဖော်ပြပါမည်။

ကျွန်တော် ရေးကြည့်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းပွင့် ရေးသည့် ရွေးမြန်မာမင်းများလက်ထက် ထောက်လှမ်းရေးစာအုပ်ကို ဖတ်မိတော့

သူစာအုပ်မှာ အလွန်ပြည့်စုံကောင်းမွန်
လှပါသဖြင့် သူစာအုပ်မှ အရေးကြီး
သည့်အပိုင်းများကို ထုတ်နုတ်ဖော်ပြအပ်
ပါသည် ခင်ဗျား။

သောင်းဝေဦး

၁၈.၇.၂၀၁၆

**ထောက်လှမ်းရေး သမိုင်းအစ
ရေးသူ - ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းပွင့်**

နိဒါန်း

မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ကမ္ဘာ
ပေါ်၌ အင်အားကြီးသည် ဖြစ်စေ၊ ငယ်
သည်ဖြစ်စေ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့
အစည်း ထောက်လှမ်းရေးစွမ်းရည်
ကောင်းမွန်သောနိုင်ငံတို့သည်
ထိပ်တန်းနိုင်ငံ များအဖြစ် ရပ်တည်နေ
ကြောင်း တွေ့ရပေမည်။ ထောက်လှမ်း
ရေးအဖွဲ့အစည်းဆိုသည်မှာ ကန့်လန့်ကာ
နောက်ကွယ်မှ အစိုးရ Invisible
Government ဟူ၍ပင် တင်စား
ပြောဆိုကြသဖြင့် နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ

အတွက် မည်မျှ အဓိကကျသည်၊
မည်မျှအရေးပါသည်ကို ရှင်းပြရန်ပင်
လိုမည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မည်
သည့်ခေတ်၊ မည်သည့်ကာလမဆို
ထောက်လှမ်းရေးသည် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ
အတွက် မရှိမဖြစ်သော အဖွဲ့အစည်း၊
မလုပ်မဖြစ်သောလုပ်ငန်းတာဝန် ဖြစ်
ပေသည်။ နှစ်ပေါင်းထောင်နှင့်ချီ၍
သမိုင်းစဉ်ရှည်လျားခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ
တွင်လည်း ခေတ်အဆက်ဆက်
ထောက်လှမ်းရေးရှိခဲ့ ကြမည်၊ လုပ်ခဲ့
ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ သံတမန်များ
ဖြင့်ဖြစ်စေ ထောက်လှမ်းမှုလုပ်ခဲ့ကြပုံ
များကို ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထား
ခြင်းမှာ အနည်းအကျဉ်းသာ တွေ့ရပါ
သည်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မှတ်တမ်း
တင်ထားခြင်းမှာ မရှိသလောက်ပင်
ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ 'ရေးမြန်မာ
မင်းများသည်လည်း ခေတ်အခါအလိုက်
စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်သာဖြစ်၍
မျက်မှောက်ခေတ်အတွက် သင်ခန်းစာ
ယူဖွယ်ရာများ အမှန်ပင် ရှိမည်ဟု

ယုံကြည်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရေးမြန်မာ
မင်းများလက်ထက် ထောက်လှမ်းရေး
နှင့် ပတ်သက်သော ဖြစ်ရပ် ဖြစ်စဉ်
များကို ပုဂံခေတ်မှ ကုန်းဘောင်ခေတ်
အထိ ရာဇဝင်၊ သမိုင်း မှတ်တမ်းများမှ
လေ့လာတွေ့ရှိသမျှ ကောက်နုတ်တင်
ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ခေတ်ကို
ထင်ဟပ်နေသည့် စာပေကျမ်းဂန်များနှင့်
ဆက်စပ်သုံးသပ်မှ ပိုမိုပြည့်စုံမည်ဟု
ယူဆသဖြင့် ခေတ်အလိုက် ပေါ်ပေါက်
ခဲ့သည့် စာပေကျမ်းဂန်များထဲမှ
ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ဆိုင်သည့်
အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ၊ နည်းနာ
နိဿယျ၊ လမ်းညွှန်ချက်များကိုလည်း
ကောက်နုတ်တင်ပြမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထောက်လှမ်းရေးဆိုသည်မှာ
အဘယ်နည်း

မျက်မှောက်ခေတ်၌

ထောက်လှမ်းရေးဆိုသည့် စကားရင်
သည် အလွန်လူသိများသော စကားရင်
ဖြစ်သည်။ ပထမကမ္ဘာစစ် (၁၉၁၄-

၁၉၁၈) နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် (၁၉၃၈-
 ၁၉၄၅) အပြီးတွင် သူလျှို့ဝှက်လမ်း၊
 စာပေ၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကြောင့်
 ပို၍ လူသိ များလာခဲ့ပါသည်။
 ထောက်လှမ်းရေးဆိုသည်မှာ အဘယ်
 နည်း ဟုမေးလျှင် အတိုချုံး၍ ပြည့်စုံ
 သည့် အဖြေပေးနိုင်ရန် ခက်ခဲကြောင်း
 တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ထောက်လှမ်းရေး
 ဆိုသည့်စကားရပ်၏ အဓိပ္ပာယ်သည်
 အလွန်ကျယ်ပြန့်သဖြင့် မည်သည့်
 အဓိပ္ပာယ်ကို မေးလိုပါသနည်းဟု ပြန်
 ၍ မေးရမည့်သဘော ရှိပါသည်။
 စကားရပ်သက်သက်အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ
 မေးလိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင်
 ထောက်လှမ်းသည်ဆိုသည်မှာ မြန်မာ
 အဘိဓာန် (ထောက်လှမ်း၊ ကြိယာ-
 မေးမြန်းစုံစမ်းသည်) ဟု အဓိပ္ပာယ်
 ဖွင့်ထားပါသည်။ ထောက်လှမ်းရေး
 ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို အကျဉ်းချုပ်
 ဖော်ပြရလျှင် ကြားသိအပ်သော အဖြစ်
 အပျက်၊ အကြောင်းအရာများ၏ အခြေ
 အနေကို သိအောင် မေးမြန်းစုံစမ်းမှု

လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။
 အဘယ်ကြောင့်ထောက်လှမ်းရေး
 လုပ်ရပါသနည်း
 ကျောက်ခေတ်မှစ၍ ရှေး
 ခေတ်လူသားများသည် ပထမဦးစွာ
 မိမိတို့ဘဝ အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ရေး
 အတွက် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်၊
 သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏အန္တရာယ်၊ အုပ်စု
 တစ်စုနှင့်တစ်စု တိုက်ခိုက်ကြသည့်
 အန္တရာယ်များမှ ကာကွယ်နိုင်ရန်
 ထောက်လှမ်းမှုများ လုပ်ခဲ့ကြရသည်။
 ထောက်လှမ်းရေးအသိ၊ ထောက်လှမ်း
 ရေးအတတ်ပညာဆိုသည်မှာ လူ့သမိုင်း
 အစ၊ ကျောက်ခေတ်လူသားများဘဝက
 ပင် စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။
 ကျောက်ခေတ် လူသားများသည် မိမိတို့
 အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ရန်အတွက်
 သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်၊ တောရိုင်း
 တိရစ္ဆာန်များ၏အန္တရာယ်၊ အုပ်စုချင်း
 တိုက် ခိုက်ကြသည့်အန္တရာယ်နှင့်
 အစားအစာအတွက် သားကောင်များကို

ရှာဖွေသည့်အခါ ဘဝပေးထောက်လှမ်း
 ရေးအသိ၊ ဘဝပေး ထောက်လှမ်းရေး
 အတတ်ပညာများကို အသုံးပြုကြရပေ
 သည်။ ဥပမာ - သားကောင်များ
 ဖမ်းဆီးရန်အတွက် ခြေရာခံခြေရာ
 ကောက်ခြင်း၊ လေမုန်တိုင်းတိုက်ခတ်
 ခြင်း၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲခြင်း စသည့်
 ရာသီဥတု သဘာဝဘေးအန္တရာယ်
 များကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန်အတွက်
 စူးစမ်းမှတ်သားခြင်း၊ အုပ်စုတစ်စုနှင့်
 တစ်စု တိုက်ခိုက်ကြသည့်အခါ ကြို
 တင်ချောင်းမြောင်း လေ့လာခြင်းများ
 သည် ထောက်လှမ်းရေးအသိ၊
 ထောက်လှမ်းရေးအတတ်ပညာများ၏
 အခြေခံ အစပင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ
 ရှမ်းပြည်နယ်၊ တောင်ကြီးဒေသ၊ ရွာငံ
 အနီး ပြဒါးလင်းဂူထဲတွင် ကျောက်
 ခေတ်လူသားများ၏ အသုံးအဆောင်
 များ၊ ဂူနံရံ၌ ရေးဆွဲထားသည့် သား
 ကောင်များ၏ ပုံများ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။
 ရေးဆွဲထားခဲ့သည့် အရပ်များသည်
 ပြီးစီးသည်အထိ ရေးဆွဲထားခြင်း

မဟုတ်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာရေးဆွဲ
ထားသဖြင့် သတင်းပို့ **Message**
အရပ်များသာ ဖြစ်သည်ဟု ပညာရှင်
များက ခန့်မှန်းခဲ့ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ
မှ ရှေးအကျဆုံး ထောက်လှမ်းရေး
ဆိုင်ရာ အထောက်အထားဖြစ်သည်ဟု
ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျောက်ခေတ်လူသား
ဘဝမှ လူသမိုင်းစဉ် တိုးတက်ပြောင်းလဲ
မြင့်မားလာသည်နှင့်အမျှ ထောက်လှမ်း
ရေးအသိ၊ ထောက်လှမ်းရေးပညာများ
လည်း မြင့်မားတိုးတက်လာမည် ဖြစ်
သည်။ သုံးစွဲရန်နှင့် စိုက်ပျိုးရန်လိုအပ်
သည့် ရေအရင်းအမြစ်ရရှိနိုင်သော
ပထဝီဝင်နောက်ခံကို အမှီပြုပြီး နောက်
ဆုံး မြို့ပြနိုင်ငံငယ်များမှ နိုင်ငံအဆင့်သို့
ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့သည်။ သာဓက
အားဖြင့် ရေအရင်းအမြစ် ယဉ်ကျေးမှု
Hydrolic Cultureဟု သတ်မှတ်ကြ
သည့် ယူဖရေးတီးစ် နှင့် တိုက်ဂရစ်စ်
မြစ်နှစ်သွယ်ကြားမှ မက်ဆိုပိုတေးမီး
ယား ယဉ်ကျေးမှု၊ နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှ
အီဂျစ်ယဉ်ကျေးမှု၊ ဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်းမှ

ကျောက်ခေတ်အညာသားယဉ်ကျေးမှု
Anyathian Culture စသည် များ
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ လူသမိုင်းစဉ်
ပြောင်းလဲလာသကဲ့သို့ ထောက်လှမ်းမှု
များမှာလည်း အဖွဲ့အစည်းပုံစံ ဖွဲ့စည်း
လုပ်ဆောင်လာကြသည်။ နိုင်ငံအဆင့်
ရောက်လာသည့်အခါ ထောက်လှမ်းရ
သည့် ဦးတည်ချက်များကလည်း
ပြောင်းလဲလာကြသည်။ နိုင်ငံတိုင်းတွင်
မိမိတို့နိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်းပြည်ပ လုံခြုံ
ရေး၊ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲ
ရေးအတွက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့
အစည်းများ ထားရှိ ထောက်လှမ်းကြ
သည်။ အချုပ်အားဖြင့် ထောက်လှမ်းရေး
ဆိုသည်မှာ ကျောက်ခေတ်လူသားဘဝ
ကပင် မရှိမဖြစ်၊ ရှိခဲ့လုပ်ခဲ့ကြရသည့်
လုပ်ငန်းဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံအဆင့်ရောက်
လာသည့်အခါ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအတွက် မရှိ
မဖြစ်သော အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သကဲ့သို့
နိုင်ငံအကျိုးစီးပွားအတွက် မလုပ်မနေ
လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်
ပေသည်။

မည်သည့်အရာများကို ထောက်လှမ်း
ကြပါသနည်း
လူသမိုင်းစဉ် တိုးတက်
ပြောင်းလဲသည်နှင့်အမျှ ထောက်လှမ်းမှု
များမှာလည်း တစ်ဦးချင်း၊ တစ်
ယောက်ချင်း၊ တစ်အိမ်ထောင်ချင်း၊
မျိုးနွယ်စုတစ်စုချင်းအတွက်သာ
မဟုတ်တော့ဘဲ ပြောင်းလဲတိုးတက်
လာမည် ဖြစ်သည်။ လူသမိုင်းစဉ်
တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသည့် နည်းတူ
ထောက်လှမ်းရေး အသိပညာ၊ အတတ်
ပညာများလည်း တိုးတက်ပြောင်းလဲ
လာခဲ့သည်။ မြို့ပြနိုင်ငံငယ်အဆင့်မှ
နိုင်ငံဟူ၍ ဖြစ်လာသည့်အခါ အုပ်ချုပ်
သူ လူတန်းစားများလည်း ပြောင်းလဲ
လာသည်။ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်စနစ်၊
အစိုးရအဖွဲ့စနစ် စသည်ဖြင့် ပြောင်းလဲ
ခဲ့လေသည်။ ထောက်လှမ်းမှုမှာလည်း
တစ်ဦးတစ်ယောက်၊ တစ်အိမ်ထောင်၊
တစ်မိသားစု၊ မျိုးနွယ်တစ်စုအတွက်သာ
မဟုတ်တော့ဘဲ အုပ်ချုပ်သူအတွက်၊
အစိုးရအဖွဲ့အစည်းအတွက်၊ နိုင်ငံ

အတွက် ဖြစ်လာကြသည်။ နိုင်ငံဟူ၍
 ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ ပြည်တွင်း
 ပြည်ပ ထောက်လှမ်းမှုများ လုပ်လာကြ
 သည်။ ပြည်တွင်း ထောက်လှမ်းမှု၏
 ရည်ရွယ်ချက်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရား
 ချောမွေ့စေရန်နှင့် ပြည်တွင်းလုံခြုံရေး
 အတွက် ဖြစ်သည်။ ပြည်ပထောက်
 လှမ်းမှုမှာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများက
 မိမိနိုင်ငံအား မကျူးကျော်နိုင်စေရန်
 ကြိုတင်ကာကွယ် ထောက်လှမ်းမှုလုပ်
 ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့အင်အားကြီးနိုင်ငံ
 များမှာ မိမိတို့နိုင်ငံ လုံခြုံရေးအပြင်
 အခြားနိုင်ငံများအပေါ် စစ်ရေး၊ နိုင်ငံ
 ရေး အသာစီးရရှိရန်၊ ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်
 ရန် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်လာကြသည်။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ ထောက်လှမ်းကြသည့်
 အခါ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊
 လူမှုရေး စသည့် အရေးပါသောကဏ္ဍ
 များကို အဓိကထားတတ်ကြပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မည်သည့် အချိန်က
 စ၍ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ခဲ့ပါသနည်း
 သမိုင်းမှတ်တမ်းမတင်မီ
 ခေတ် Prehistoric Period ကပင်
 ဖြစ်စေ၊ သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်သည့်ခေတ်
 Historic Time မှာပင်ဖြစ်စေ မြန်မာ
 နိုင်ငံမှာလည်း ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ခဲ့
 ကြမည်သာဖြစ်သည်။ မင်းအား တစ်ထောင်
 ဆိုသည့်စကားသည် ရှင်ဘုရင်များ
 မည်သို့သတင်းရသည်ကို ဖော်ပြနေ
 သဖြင့် ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ခဲ့ကြောင်း
 အလွန်ထင်ရှားပါသည်။ ထောက်လှမ်း
 ရေး လုပ်ဆောင်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍
 ရာဇဝင်သမိုင်း မှတ်တမ်းများ၌ အထောက်
 အထား များများစားစား မတွေ့ရသော်
 လည်း မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပျူခေတ်ကတည်း
 က ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ခဲ့ကြသည်ဟု
 ဆိုနိုင်သည်။ ပျူခေတ်တွင် ယဉ်ကျေးမှု
 အဆင့်အတန်း အလွန်မြင့်မားခဲ့ကြောင်း
 ကမ္ဘာသိပင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်း
 ၌ ပျူလူမျိုးများသည် မြောက်ဘက်၌
 ရွှေလီမြစ် အထက်ပိုင်း၊ တောင်ဘက်၌

မုတ္တမ၊ ထားဝယ်၊ ဧရာဝတီမြစ်၊ အောက်
 ဘက်၌ ယောနယ်ထိ ကျယ်ပြန့်စွာ နေ
 ထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ကျယ်ပြန့်လှသော
 နိုင်ငံ၏ ကာကွယ်ရေးအတွက်ခံတပ်မြို့
 Garrison Town မြို့ တည်ဆောက်
 ခဲ့ကြသည်ဟု သမိုင်းပညာရှင်များက
 ဆိုပါသည်။ သီပေါ၊ ရွှေလီမြစ်အနီးရှိ
 ကန်သီတာ၊ မြင်းခြံ၊ မောရီယ၊ ဟလင်း၊
 သဲကုန်း၊ ထီးချိုင့်၊ မိုင်းမော၊ တောင်တွင်း
 ကြီး စသည့်မြို့များပင် ဖြစ်သည်။
 ထိုခံတပ်မြို့များသည် မြောက်ဘက်နှင့်
 အရှေ့မြောက်ဘက်မှရန်သူကို မျှော်မှန်း
 တည်ဆောက်ခဲ့သည် ဟု ယူဆရသည်။
 အထူးသဖြင့် ထိုခေတ်က နန်ချောင်များ
 Nan Chao ၏ ရန်ကို ကြိုတင်ထောက်
 လှမ်းနိုင်ရန် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆပါသည်။
 တရုတ်မှတ်တမ်းများတွင် ခ ရာစုခန့်က
 ပျူလူမျိုး ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တရုတ်
 ပြည်သို့ ရောက်သည့်အကြောင်း၊ သဘင်
 အကနှင့် တူရိယာသမားများ၊ တူရိယာ
 ပစ္စည်းများပါရှိကြောင်းနှင့် တီးပုံ၊ ကပုံ၊
 သီဆိုပုံများကို ရေးသားမှတ်တမ်းတင်

ထားကြောင်း သိရှိရ၏။ ပျူများသည် ထိုအချိန်ကတည်းက တောရိုင်းကြက်ကို အိမ်မွေးကြက်အဖြစ် မွေးမြူနေကြပြီ ဟုလည်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြက်မွေးမြူရေးကို ပျူလူမျိုးများက စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ပျူခေတ်တွင် ပျူစာပေ ရှိသကဲ့သို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပါဠိစာပေများနှင့် သက္ကတစာပေများ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ ထိုအထောက်အထားများအရ ပျူလူမျိုးတို့၏ အသိဉာဏ်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းအလွန်မြင့်မားကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ထောက်လှမ်းရေးအသိဉာဏ် မြင့်မားပြီး ထောက်လှမ်းမှုများလည်း လုပ်ခဲ့ကြမည်မှာ သေချာလှပါသည်။

ပုဂံခေတ်တွင် ထောက်လှမ်းရေးဆိုသည့် ဝေါဟာရကို တိုက်ရိုက်မတွေ့ရသေးသော်လည်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်ခြင်း၊ စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ခြင်း၊ တမန်စေလွှတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ ပုဂံခေတ် နောက်

ပိုင်း ပင်းယ၊ စစ်ကိုင်းခေတ်၊ ပထမအင်းဝခေတ်မှစပြီး ရှေးမြန်မာမင်းများသည် ကိုယ်တိုင်စုနည်းနာ ထောက်လှမ်းသကဲ့သို့ အထောက်အတော်များနှင့်လည်း ထောက်လှမ်းခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ၌ တွေ့ရှိရ၏။ ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်ခဲ့သလို ပြည်တွင်းပြည်ပ နိုင်ငံများအထိ အထောက်အတော်များ စေလွှတ်ထောက်လှမ်းခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်က မည်သည့်နည်းနာများဖြင့် ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ခဲ့ကြပါသနည်း

ပုဂံခေတ်မှ ကုန်းဘောင်ခေတ် (အေဒီ ၁၁-၁၉ ရာစု) အထိ ရှေးမြန်မာမင်းများသည် သံတမန်များ၊ စာပေ၊ ဘာသာရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုများနှင့်ဆိုင်သည့် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့များ စေလွှတ်ပြီး အထင်အရှား ထောက်လှမ်းသောနည်း (သို့မဟုတ်) ပြောင်ထောက်လှမ်းသော

နည်းနှင့် သူလျှို့ အထောက်အတော်များ စေလွှတ်ပြီး မထင်မရှားလျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းသော နည်းဟူ၍ နည်း ၂ မျိုးဖြင့် ထောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ စစ်ရေးအတွက် သူလျှို့စေလွှတ်ထောက် လှမ်းသကဲ့သို့ တမန်စေလွှတ် ထောက်လှမ်းခဲ့ကြောင်း အထင်အရှား တွေ့ရပါသည်။ ပုဂံခေတ်မှ ကုန်းဘောင်ခေတ်အထိ ခေတ်အဆက်ဆက် ထိုနည်းနာ ၂ -ရပ်ဖြင့် ထောက်လှမ်းခဲ့ကြပါသည်။ စင်စစ်ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးမှာလည်း ထိုနည်းများအတိုင်းသာ ထောက်လှမ်းခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် သိပ္ပံပညာများ တိုးတက်ထွန်းကားလာသဖြင့် နည်းပညာနှင့် အထောက်အကူပစ္စည်းများ တိုးတက်လာသော်လည်း ထောက်လှမ်းရေးနည်းနာ အနေဖြင့် ထိုနည်းနာ ၂ ရပ်ကိုပင် အဓိကအခြေခံပြီး လုပ်ဆောင်နေကြရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

သောင်းစောဦး
ရှေ့လဆက်တိုက်ပါ

